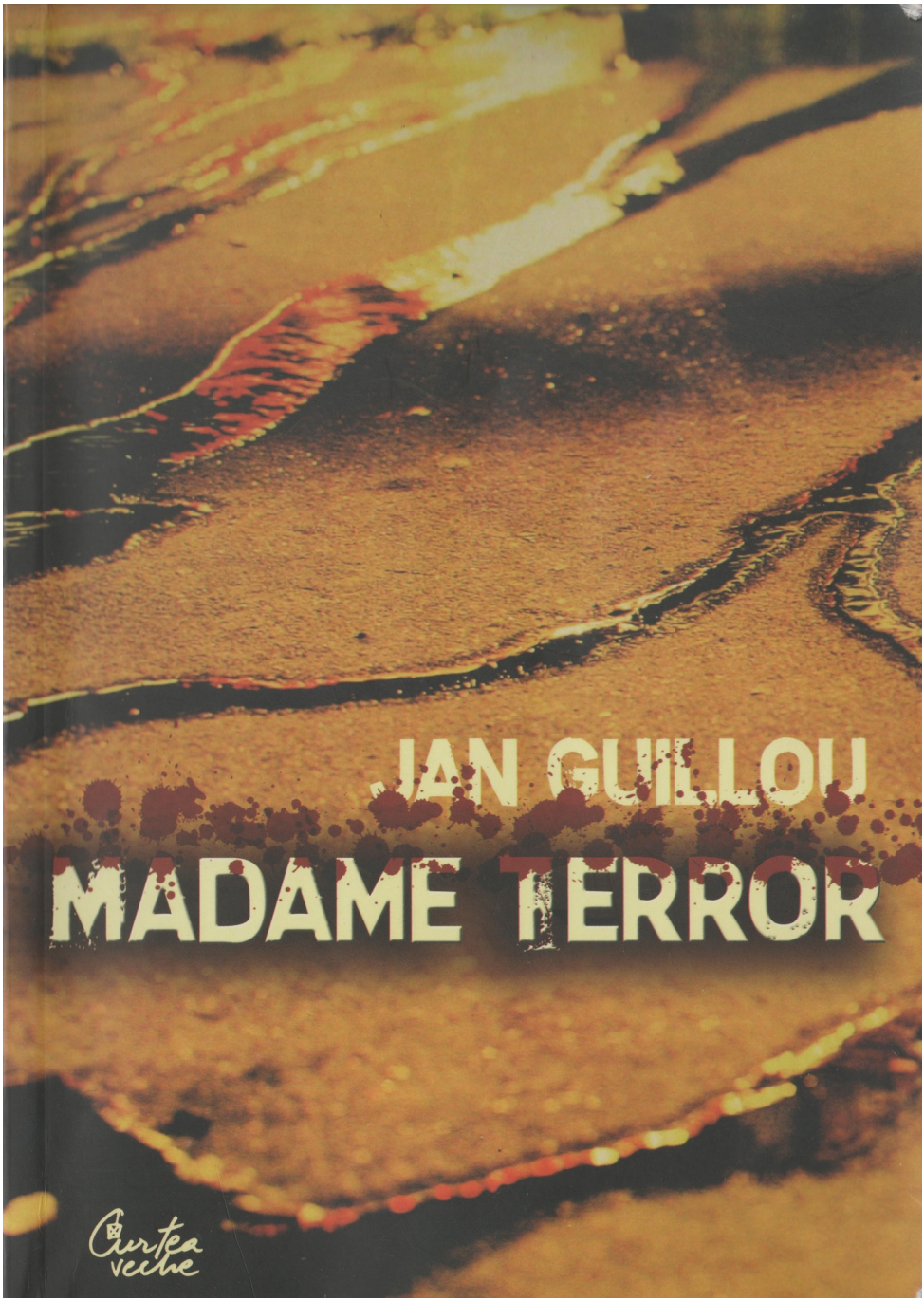
JAN GUILLOU
MADAME TERROR
Curtea veche

JAN GUILLOU

MADAME TERROR

Traducere din limba suedeză de
MANUELA-ADRIANA LUPȘA

Curtea veche
2007

JAN GUILLOU (născut în 1944 la Södertälje, în Suedia) a devenit destul de repede un scriitor foarte popular și o personalitate controversată a țării sale. De foarte tânăr, a fost înscris de familie la internat; mediul violent de acolo îl marchează, iar mai târziu, când va deveni jurnalist, va denunța sistemul de învățământ de la internatul Solbacka. Studiază timp de doi ani dreptul, după care, în 1964, devine jurnalist. Primul său succes este chiar reportajul despre Solbacka; la câțiva ani după publicarea articolului, internatul va fi închis.

În 1973, publică alături de un coleg al său, Peter Bratt, o serie de articole despre o organizație suedeză de spionaj care strângea informații despre cetățeni, în scopuri politice. Articolele atrag atenția și se creează un scandal național cunoscut ca „afacerea IB”. Guillou și Bratt sunt condamnați la 10 luni de închisoare pentru spionaj. Cinci luni mai târziu, scriitorul este eliberat, iar în 1975 publică un articol despre activitatea CIA în Suedia.

Guillou debutează ca romancier în 1971, devenind aproape imediat cunoscut pentru romanele sale de spionaj și pentru seriile de romane istorice. Pe la mijlocul anilor ’70, începe să publice seria de romane polițiste (unsprezece volume, în total) al căror erou este Carl Hamilton, un conte suedez cu pregătire de Navy Seal și cu foarte pronunțate convingeri de stânga, ceea ce-i face pe superiorii lui să-i dea numele de cod Le Coq Rouge. Seria de romane istorice despre Cruciade semnată de J. Guillou – *Vageri till Jerusalem (Drumul spre Ierusalim*), *Tempelriddaren (Cavalerul Ordinului Templului)* și *Riket vid vagens slut (Regatul de la capăt de drum)* e una dintre cele mai cunoscute saga istorice din Suedia. În 1981 publică romanul autobiografic *Ondskan (Răul),* vândut în peste două milioane de exemplare numai în Suedia și a cărui ecranizare este nominalizată în 2004 pentru Premiul Oscar.

În ultimii ani, Guillou devine o personalitate mediatică foarte cunoscută, militând pentru drepturile arabilor din Irak și prezentându-și, de cele mai multe ori vehement, convingerile politice anti-americane.

„Eu sunt instanța, eu sunt dreptatea! zise căpitanul Nemo.

Eu sunt cel oprimat, și acolo este opresorul! Tot ce-am iubit și-am respectat am văzut sfârșindu-se; patria mea, soția, copiii, tatăl meu, mama mea, pe toți i-am văzut sfârșindu-se – el este vinovatul! Tot ce urăsc eu este acolo; nu-mi spune nimic!”

M-am uitat pentru ultima oară către nava de război, care plutea înainte sub propriul abur.

Jules Verne – *20 000 de leghe sub mări* – 1870

Prolog

Prima versiune era evident falsă. Asta ar fi trebuit imediat să sară în ochi, atât pentru că fusese răspândită de ceva care se numea „surse diplomatice din vest”, adică secția CIA din cadrul ambasadei americane din Moscova, dar și pentru că așa-zisa explicație privind moartea celor 118 marinari și ofițeri ruși aflați la bordul submarinului Kursk era de-a dreptul primitivă. Carevasăzică, submarinul s-ar fi scufundat din cauza unei torpile de model mai vechi, încărcată cu apă oxigenată, care, autoaprinzându-se, a provocat explozia înspăimântătoare care a scufundat nava. Acest tip de torpile fusese scos din uz din toate unitățile NATO cu mai bine de 50 de ani în urmă, tocmai pentru că nu prezentau siguranță.

Explicația a fost poate inventată de un funcționar CIA de la vreo secție de analiză politică și dezinformare, probabil numai ca o glumă grosolană. Asta având în vedere că submarinul Kursk reprezenta obiectivul principal al spionajului vestic în Rusia, tocmai datorită dotării acestuia cu armament modern și mai ales cu torpile cu mult superioare față de tot ce deținea NATO sau orice altă forță navală vestică.

Încă din 1995, era clar că oamenii de știință ruși au rezolvat una dintre problemele dificile, care preocupase un număr însemnat de cercetători în marină militară încă din 1800, când a fost inventată arma.

În principiu, o torpilă este nici mai mult nici mai puțin decât o bombă de formă alungită, cu o încărcătură explozibilă în față și o elice în spate. Treptat, s-au găsit metode de multiplicare a forței explozive, de îmbunătățire a funcției de dirijare și de creștere a vitezei de deplasare. În realitate însă nu s-au schimbat prea multe din 1890, când torpilele atingeau o viteză de 40 km/oră, până în 1990, când această viteză s-a dublat. Mai exact, până în 1995, când omul de știință rus Anatoli Pavkin și-a prezentat invenția VA-111, torpila Schkval (Uragan), care, cu toată greutatea ei considerabilă de două tone, a depășit viteza de 500 km pe oră.

Problema pe care Anatoli Pavkin a rezolvat-o în sfârșit, și care a avut un mare succes în domeniu, ținea de fricțiunea cu apa. Deplasarea subacvatică a unui corp metalic este întâmpinată de o rezistență a apei ce crește în raport cu forța

de deplasare a corpului, și de-aici problema vitezei reduse de deplasare a torpilei, problemă care părea de nerezolvat. Atâta timp cât toți au avut aceeași problemă, asta n-a pus nicio problemă strategică.

Din 1995, însă, s-a schimbat raportul de forțe. Invenția lui Anatoli Pavkin a avut la bază ideea că altceva decât metalul trebuie să întâmpine rezistența apei. Noua torpilă Schkval era transportată într-o bulă de gaz, gazul deplasându-se în apă mai repede decât metalul.

La data de 12 august 2000, când submarinul atomic Kursk a fost scufundat de către submarinul american USS Memphis, primul era dotat cu versiunea nouă VA-232 Schkval, având și un sistem de dirijare considerabil îmbunătățit. De aceea li s-a ordonat celor două submarine americane de atac din categoria Los Angeles – USS Toledo și USS Memphis – să spioneze testul de lansare a acestei arme îngrozitoare, în timpul celui mai mare exercițiu militar naval de după căderea Uniunii Sovietice.

Exista de asemenea și un motiv politic al prezenței americane la exercițiul flotei ruse în Marea Barents. Voiau să-și arate iritarea, sau, cu alte cuvinte, să amenințe submarinul Kursk prin a se așeza, vizibil și zgomotos, chiar în spatele uriașului rus. Această misiune o avea USS Memphis. Al doilea submarin, USS Toledo, trebuia să încerce să se apropie cât mai mult de Kursk, dar în paralel cu acesta, pentru a înregistra semnalele și a face măsurători exacte în momentul când exercițiul ar fi ajuns în faza lansării torpilei Schkval.

Dacă această torpilă ar fi existat în timpul Războiului rece, ea ar fi schimbat dintr-o lovitură echilibrul de forțe militare navale în lume. Ar fi garantat Uniunii Sovietice hegemonia pe mare, fiindcă niciun portavion nu ar fi fost în siguranță. Misiunea de bază a torpilei Schkval era să scufunde navele portavion, și NATO, deocamdată, nu avea cu ce să riposteze.

Acesta este motivul cel mai de seamă pentru care 118 marinari și ofițeri ruși au murit între 12 și 20 august 2000. Se știe că 23 de oameni au supraviețuit puțin timp, protejați de cea de-a noua trapă de compartimentare de la pupa navei. Au bătut semnale SOS în carcasă, au lăsat scrisori, care au fost făcute doar parțial publice, adică ceea ce a trecut de riguroasa cenzură rusă. Echipajul submarinului Kursk scufundat a așteptat în zadar să fie salvat, cu toate că submarinul avea o

poziție foarte bună, la nici 100 de metri adâncime și pe un teren nisipos drept. Au murit din motive pur politice.

Un motiv pentru care submarinele americane supravegheau desfășurarea exercițiului rus în Marea Barents era că Rusia vânduse noua torpilă Schkval Chinei, fapt ce explică prezența ca observatori a unui grup de amirali chinezi la bordul vasului amiral rus, crucișătorul Petru cel Mare.

China a amenințat din când în când cu reanexarea Taiwanului, permanent protejat de o escadră americană de nave portavion. S-a considerat ca de la sine înțeles că, oricât ar investi în modernizarea și întărirea propriei flote, China nu ar îndrăzni niciodată să atace. Torpila Schkval, activată la bordul submarinelor chineze, a schimbat chiar și acest echilibru de forțe.

Într-un scenariu de coșmar, ne putem închipui că, pur și simplu, China amenință SUA cu pierderi enorme dacă flota americană se amestecă în încercarea Chinei de a recuceri Taiwanul. Chinezii ar fi spus că problema Taiwanului e o problemă de politică internă și că, bineînțeles, nu ar fi avut intenția să tragă în nave militare americane. Atâta timp cât nu ar fi fost atacați, pentru că atunci ar fi ripostat.

Cei 118 oameni din echipajul aflat la bordul mândriei flotei ruse, Kursk, nu aveau, probabil, habar de toate astea. A fi „curtat” de submarine americane de spionaj în timpul unui exercițiu nu era cu siguranță nimic nou pentru cei mai mulți din componența echipajului. Submarinele americane și sovietice, mai apoi rusești, s-au jucat de-a șoarecele și pisica în ultimii 50 de ani, mai ales în Oceanul Atlantic. Rezultatul acestui joc continuu și extrem de serios sunt cel puțin opt epave de submarine rusești și două americane.

Dacă analizăm derularea evenimentelor scufundării submarinului Kursk, așa cum a fost ea făcută publică înainte ca noul președinte ales, Vladimir Putin, să lovească puternic în toate sursele, putem spune că s-au întâmplat, probabil, următoarele.

Cei de la bordul submarinului Kursk au descoperit curând că sunt urmăriți de un submarin american din clasa Los Angeles: era USS Memphis. Dar asta făcea parte din joc, USS Memphis trebuia descoperit, ca să abată atenția de la un spion mai indiscret – USS Toledo. Se pare însă că echipajul rus și-a

descoperit ambii supraveghetori, pentru că gigantul Kursk a dispărut dintr-odată de pe toate ecranele aflate la bordul celor două submarine.

Comandanții submarinelor de atac americane au crezut că e o vrăjitorie. Specialitatea lor era tocmai să descopere și, în timp de război, să distrugă acești coloși ruși. Kursk era un submarin de 150 de metri lungime și înalt de 8 etaje, un obiect imens cu care ar fi fost imposibil să pierzi contactul, aflându-te în apropiere.

Kursk era așadar un submarin strategic, în sensul că, exact ca și predecesorii lui din clasa Taifoon, ar fi putut plasa un arsenal imens de arme atomice oriunde în mările globului. La bordul lui se aflau 24 de rachete balistice intercontinentale cu focoase multiple, o încărcătură atomică egală cu 960 de bombe precum cea de la Hiroshima.

În afară de asta, spre deosebire de predecesorii săi din clasa Taifoon, era pe deplin capabil să se apere împotriva submarinelor de vânătoare americane care s-ar fi apropiat de el. Torpila Schkval nu se folosește doar la distrugerea vaselor portavion.

Nu este greu să îți închipui panica produsă în comandamentul celor două submarine americane. Kursk dispăruse chiar de sub nasul lor, ceea ce ar fi trebuit să fie absolut imposibil.

Nu lipsesc teoriile despre cauza dispariției. Banc de nisip, magnetism, diferite temperaturi în curenții de apă de diferite feluri și alte explicații naturale – dar ce-i mai rău este că acești titani ruși, în ciuda reactoarelor lor atomice zgomotoase, ar fi putut să „dispară” intenționat. Problema reactoarelor atomice zgomotoase era desigur aceeași la toate cele trei submarine. În liniștea adâncurilor, îți auzi în primul rând propriul sau propriile reactoare nucleare.

Ulterior, s-a spus că americanii ar fi trebuit să fie mai atenți, să stea liniștiți, ca cel puțin să nu provoace o coliziune.

N-o să știm niciodată cum au gândit americanii. Cel puțin nu în următorii 50 de ani, înainte ca ștampila SECRET să fie ștearsă de pe rapoartele lor. Dar, dacă ne gândim la rivalitatea de lungă durată dintre echipajele de pe submarinele americane și cele rusești, la jocul de-a șoarecele cu pisica dintre cei doi dușmani, e ușor să-ți închipui cam cum discutau cei doi căpitani

americani: „Să nu-și închipuie diavolul ăsta că ne poate fenta așa de ușor, vezi să dai de el CÂT DE REPEDE POSIBIL” și chestii de genul ăsta. Cele două submarine americane au inițiat manevre forțate, pentru a putea intra în contact cu submarinul Kursk, dispărut în mod misterios și jenant.

Comandantul submarinului USS Toledo a ales o variantă a tacticii rusești care, în limbajul folosit pe submarinele americane, se numește Ivan Nebunul: a făcut o întoarcere de 180 de grade ca să-l caute în urmă, în loc să-l caute în față.

Calculul lui a fost, din nefericire, foarte corect. Kursk și-a păcălit ambii urmăritori: a schimbat pur și simplu adâncimea și a încetinii viteza până aproape de zero. Submarinul USS Memphis, care-l urmărea, a trecut pe deasupra lui Kursk – putem să ne închipuim râsetele pe înfundate ale rușilor când și-au dat seama că trucul le-a reușit –, și USS Toledo a rulat în față, mult mai departe de acel Kursk cu care credea că merge în paralel.

Dintr-odată, USS Toledo se aventură într-o întoarcere totală. Se îndrepta acum direct către Kursk și la aceeași adâncime. Când semnalele de coliziune s-au declanșat pe ambele submarine, era deja prea târziu. Catastrofa era inevitabilă.

Diferența de mărime dintre cele două submarine era apreciabilă, „ca un remorcher față de un vapor transatlantic”, cum a explicat un amiral rus. USS Toledo a fost avariat foarte grav în coliziune. Cu mare greutate, a putut să se târască mai târziu până acasă, cu viteză redusă și cu ajutorul flotei americane, după ce a reușit să se pună în siguranță în apele internaționale. A lăsat în urma lui o geamandură de salvare, care, probabil, s-a desprins automat în momentul impactului.

Zgomotul asurzitor produs de cele două submarine în coliziune a făcut, bineînțeles, ca echipajul aflat la bordul navei americane USS Memphis să perceapă exact poziția navei Kursk, care, în afară de asta, își mărise viteza, lăsând astfel urme sonore clare după ea.

Cum a reacționat – și cum a acționat –, comandantul navei USS Memphis, s-a analizat probabil ulterior, într-un proces cu ușile închise la Curtea Marțială. Singurul fapt cunoscut este că el a lansat o torpilă de tipul Mark 48, lovind în plin submarinul Kursk. Sigur, trebuie să fi avut el vreun motiv rațional; cea mai obișnuită teorie, ca să nu mai spunem singura, este că a auzit –

sau i s-a părut că aude –, cum s-a deschis o trapă de torpile Schkval pe Kursk și, în felul acesta, s-a pregătit să tragă pentru a ucide.

De aceea, atât cât putem noi înțelege de ce, comandantul navei americane a lansat torpila. Logica este american de simplă: el a scos primul pistolul, dar eu am fost mai iute.

Efectul la bordul navei Kursk a fost pentru început neînsemnat. Kursk și-a mărit viteza, ca și cum ar fi vrut să fugă de la fața locului. Dar, două minute și cincisprezece secunde mai târziu, exploda o mare parte din muniția aflată în camera torpilelor din față și nava cădea, cu incendii interne violente, ca un bolovan pe fundul mării.

USS Memphis dispărea ușor de la fața locului și se ducea la o asemenea adâncime încât să poată trimite semnale codificate la baza de acasă. Ce ordine s-au primit nu se știe. Se știe însă că USS Memphis s-a deplasat după aceea ușor și vizibil de-a lungul coastei Norvegiei pe la Bergen și a făcut o călătorie, care în mod normal i-ar fi luat două zile, într-o săptămână. Manevra amintește de anumite păsări, care se prefac rănite ca să atragă atenția inamicului de la puii lor neajutorați, în acest caz submarinul grav rănit USS Toledo.

Cea mai mare catastrofă marină din istoria noii Rusii era un fapt împlinit. A fost 11 septembrie al Rusiei. Dar existau în continuare posibilități să mai fie salvați cei 23 de marinari care au supraviețuit. Submarinul era așezat simplu, pe un banc relativ nisipos, iar vremea nu era deosebit de capricioasă. Niciunei națiuni din lume, a cărei flotă este dotată cu submarine, nu ar trebui să-i lipsească resursele pentru această operație simplă de salvare.

Și totuși cei 23 de supraviețuitori au trebuit să moară prin sufocare lentă, din cauza lipsei tot mai acute de oxigen, sau prin înec, din cauza apei care a inundat nava și a presiunii crescânde. Asta poate să fi durat între două și zece zile. Decizia despre necesitatea sacrificării lor a fost luată de către doi bărbați, în deplin consens, fostul președinte american Bill Clinton și președintele nou ales al Rusiei, Puțin.

Vladimir V. Puțin fusese mai mult sau mai puțin încoronat de nașul lui, Boris Elțîn. Familia Elțîn era acum cea mai bogată familie din Rusia, după câțiva ani foarte prosperi, în fruntea unei țări, care, prin terapie de șoc și alte proceduri de acest

gen, trebuia să transfere toată avuția națională în mâini private ca să devină o adevărată democrație, recunoscută de Banca Mondială. O parte însemnată dintre aceste mâini private care trebuiau să garanteze democrația aparțineau familiei Elțîn. „Asta știa toată lumea" în Rusia. Prin urmare „știa toată lumea" cu siguranță și că fostul ofițer KGB, tânărul Vladimir Putin, era doar cățelul de salon al nașului lui, Elțîn.

Președintele Putin se afla, în timpul catastrofei, în concediu la Soci, lângă Marea Neagră. Și acolo a rămas, s-ar putea spune, surprinzător de mult.

A doua zi după torpilarea de către americani a submarinului Kursk, Puțin l-a primit în vizită pe ministrul apărării, mareșalul Sergheiev, acesta făcându-i un raport complet despre ceea ce se știa până la acea dată despre întâmplarea în urma căreia USS Memphis a scufundat submarinul Kursk. Ministrul l-a sfătuit de asemenea pe Puțin să nu plece degrabă la Moscova, deoarece americanii ar fi putut interpreta asta ca un semnal de război. Adică ar fi tras primii.

Un lucru e clar până aici. Omul de stat fără experiență, un om care și-a petrecut cariera în KGB-ul ermetic și extrem de disciplinat, nu a fost în niciun fel cuprins de panică. A pus, însă, mâna pe telefon și l-a sunat pe președintele american.

În mai puțin de 24 de ore, ateriza la Moscova George Tenet, pe atunci șeful CIA. Nu se știe exact cu cine a negociat George Tenet – Puțin se afla în continuare la Soci –, e cunoscut doar rezultatul: o datorie de un număr necunoscut de miliarde de dolari a Rusiei a fost prescrisă. Mai mult, Rusia a primit un nou împrumut de 10,2 miliarde de dolari, în condiții uimitor de avantajoase.

Una dintre condiții a fost, bineînțeles, să nu mai apară niciun supraviețuitor de pe Kursk să povestească ce s-a întâmplat.

Presa rusă, în momentul acela semiliberă, a mustit de istorii bazate pe declarațiile date de niște amirali în interviuri – versiunea lor era, la unison, că submarinul Kursk a fost scufundat de submarinul american USS Memphis. Puțin a fost nevoit să suporte întâlnirile sfâșietoare cu rudele marinarilor căzuți la datorie când – după ce toate acordurile cu SUA au fost încheiate și toți marinarii ruși de la bordul submarinului Kursk garantat morți –, s-a deplasat la Murmansk pentru a se confrunta cu familiile care-și ieșiseră din minți de durere și

care îl acuzau.

În urma acestei experiențe, Puțin a tras mai multe concluzii foarte concrete. Una dintre ele a fost că presa trebuie redusă la tăcere o dată pentru totdeauna și că toți baronii din mass-media trebuie, de exemplu, trimiși în exil. O altă concluzie a fost că era timpul să se întoarcă la strategia clasică sovietică, conform căreia puterea se sprijină pe puterea armată și pe KGB-ul reorganizat.

A aprobat demiterea tuturor amiralilor care au spus sau măcar au insinuat că submarinul Kursk ar fi fost torpilat de către americani. Asia i s-a întâmplat chiar și viceprim-ministrului, care afirmase același lucru. A ordonat apoi procurorului să „prezinte un raport” de vreo două mii de pagini, cu concluziile care trebuiau. Versiunea oficială rusă a fost, deci, că o torpilă de model mai vechi s-a autoaprins în camera torpilelor de pe Kursk și că aceasta a fost singura cauză a catastrofei.

I

A fost o slăbiciune. Dar ea, oricum, nu avea niciun respect pentru englezi. În niciun caz pentru englezii aflați în serviciul public, ci *vil servants c*um își spuneau ei, cu toate că asta era o subestimare tipic englezească. Pentru că *servants,* servitori, era ultima postură în care acești tipi se vedeau. Dacă s-ar fi privit ca oameni care aveau o sarcină de bază în serviciul lor, aceasta era să pună într-o lumină proastă tot ce însemna opinia publică engleză, în loc să o slujească.

Deși era, bineînțeles, pe deplin posibil ca ea, chiar în această privință, când era vorba de a-i înșela pe contribuabili, se întâlnea cu un cerc foarte special de englezi sau, mai precis, funcționari englezi.

Sau asta avea de-a face cu faptul că era femeie și că acești snobi bine croiți și cu voci atractive îi dădeau tot timpul senzația că nu prea știau cum să se poarte cu ea, tocmai pentru că era femeie. Și ei îi era greu uneori să evite aceste fantezii, la fel de derutante pe cât de nepotrivite în context, când se întâlnea cu acești bărbați. În mijlocul unei prelegeri ținute de un asemenea tip bine croit, putea să simtă un gust de portocale în gură și să-și închipuie o zgardă cu aproximativ același tip de nituri mate cu care se decorau hard rockerii, din New York până la Beirut. În aceeași săptămână în care ea sosea la Londra, încă un ministru sau șef de partid fusese obligat să demisioneze pentru că *News of the World* dezvăluise că tatăl de familie obișnuia să meargă la bordeluri de homosexuali cu practici perverse.

Noroc că ascensiunea carierei lui s-a pierdut într-o întâmplare mult mai de amploare, care a determinat chiar și presa londoneză să renunțe la fixația ei sexuală. Londra fusese afectată de propriul ei 11 septembrie. Trei teroriști sinucigași au plasat bombe la liniile de metrou și într-un autobuz, rezultatul fiind 52 de morți.

Atacul nu fusese prevăzut și pierderile suferite de către populația civilă londoneză fuseseră, comparativ, reduse. Dar nu pierderile în sine născuseră groaza și isteria campaniei împotriva teroriștilor care cuprinsese mass-media și societatea britanică, ci mai ales faptul că teroriștii erau compatrioți de-ai lor. Primul atac asupra Londrei nu fusese întreprins de câțiva

fanatici din gașca de gangsteri saudiți a lui Usama bin Ladin, dușmani care corespundeau tuturor așteptărilor, ci erau tineri britanici, chiar destul de bine educați.

Din perspectiva ei, asta era ceva la care te puteai aștepta, aproape de la sine înțeles. Dar bănuia că tocmai acest așa-zis mister va fi unul dintre subiectele principale de discuție în următoarele două întâlniri ale zilei.

A preferat să facă o plimbare în loc să-și comande un taxi. Nu <'i. I mare distanță de la hotelul ei de sus, de lângă piața St. James, până jos peste Tamisa, pe podul Vauxhall, și vremea nu era prea caldă pentru luna iulie.

Se opri pe pod și se uită la clădirea care arăta ca un imens tort arab de nuntă, în verde și alb-gălbui. În mijlocul tortului, atât pe înălțime cât și pe lățime, erau plasate în rând sălile de ședință unde trebuia să aibă loc congresul internațional, niște imense săli cu ferestre înalte. Exact cu două etaje deasupra lor, unde zidul rotund era puțin bombat, se afla ascunzătoarea șefilor. De acolo de pe pod, de unde s-a oprit, ar fi putut fără probleme să ochească amândouă obiectivele cu un RPG, o armă cu grenade, ar fi putut încărca și trage încă o dată, ar fi putut să arunce echipamentul peste balustrada podului, să fugă înapoi pe același drum pe care a venit și ar fi avut aproximativ 50% șanse să scape teafără.

Lumea era plină de obiective atractive pentru teroriști.

Pe deasupra, lumea era plină de obiective mult mai interesante decât cele pe care tineri inadaptați din Orientul Mijlociu, și cu începere de astăzi și din Europa de Vest, le alegeau în mod obișnuit. Dar lumea vestică și mai ales acești experți ai lumii vestice pe care în curând avea să-i întâlnească în număr copleșitor acolo sus în sălile de ședință – o pradă atât de ușoară – avea o capacitate extraordinară de a face din țânțar armăsar când era vorba de inamic. Că asta se întâmpla din cauza unui serviciu de spionaj ineficient, din naivitate, din nevoia de a-și da importanță sau a scoate în evidență noile întâmplări, era imposibil de spus.

Își deschise geanta și controlă pentru o ultimă oară rujul și fardul într-o oglindă înrămată în aur, apoi își strânse împrejur pardesiul italian de culoare deschisă și parcurse repede ultima bucată de drum peste pod, înconjură clădirea și ajunse în fața intrării de serviciu. Era limpede că era singura dintre musafirii

zilei care a ales acest drum, pentru că la intrarea asta nu era coadă. Pe o tăbliță scria că nu aveai voie să-ți duci bicicleta înăuntru, iar în spatele geamurilor blindate se afla încă unul dintre acei sergenți majori pensionați din garda ecvestră a înălțimii Sale Regina, sau de unde o fi venit. Omul se învioră bineînțeles imediat la vederea unei persoane atât de suspecte ca o femeie probabil străină, brunetă, și îi ordonă să se identifice.

Fără să scoată un cuvânt, își arătă pașaportul britanic bine falsificat și invitația făcută de șeful cel mare. Sergentul se trase gânditor de mustăți în timp ce se uita cu luare-aminte în documentul ei.

— General de brigadă al Husseini, corect? urlă el amenințător.

— Da, domnule, corect răspunse ea exagerat de încet și cu o privire speriată îndreptată în jos, o glumă de care se bucura ca un copil.

— O clipă, doamnă, mă scuzați, vreau să spun doamnă general de brigadă, trebuie să controlez. Știți, rutina, zise sergentul și ridică în grabă receptorul.

Trei minute mai târziu, veniră gâfâind doi tipi în costume cu linii albe discrete, ca desenate cu cretă, pentru a o conduce la etajul unde urma să aibă loc ședința.

Prima zi de sesiuni plictisitoare nu o dezamăgi chiar deloc. Corespunse chiar așteptărilor, mai degrabă un soi de întâlniri religioase decât ședințe de lucru. Lăsând la o parte îmbrăcămintea, limbajul și câteva ritualuri mai speciale, era ca și cum te-ai fi întâlnit cu Hamas sau Hezbollah. Sau poate mai curând o parodie la ONU, un congres internațional întrunit ca să maltrateze tema „Înfricoșătoarea-amenințare-teroristă-care-cere-un-efort-comun-susținut-și-o-loialitate-de-neclintit-din-partea-noastră-a-tuturor.”

Își prezentară părerile despre subiect delegați dintre cei mai ciudați: ruși și bieloruși, a căror atitudine față de terorism consta, în mod obiectiv, în faptul că îl practicau regulat. Sau suedezi, estonieni, finlandezi, norvegieni și letonieni care păreau mai degrabă bucuroși că li s-a dat voie să participe la o întâlnire internațională de asemenea anvergură decât interesați să vină cu ceva nou, altceva decât se spusese deja în cuvântarea de deschidere. Asta era diplomație, nu muncă

concretă de spionaj.

Toată chestia era să-ți faci simțită prezența printr-un steguleț și era, firește, și singurul motiv pentru care ea se afla acolo. Stătea în spatele unui steag palestinian, la numai trei metri de israelienii din Mossad. În asta consta toată misiunea ei și nu găsi niciun motiv să spună ceva în timpul ritualului. Întâlnirea era doar una dintre multele forme de exprimare ale noii ordini internaționale introdusă după 11 septembrie și întărită acum și mai mult după atacul de săptămâna trecută împotriva Londrei.

Îndură lungile întruniri fără să adoarmă și fără să se strâmbe sau râdă când nu trebuia. La masa de prânz a nimerit lângă un rus care, într-o engleză aproximativă, încerca să o convingă că Usama bin Ladin se afla în spatele problemelor din Cecenia. S-a abținut cu bună știință să vorbească rusește, pentru că nu avea chef să converseze.

*

* *

Sir Evan Hunt nu era un șef mulțumit. Cariera lui publică a mers extraordinar până acum și, conform planurilor iubitei lui soții, fusese și înnobilat. Dar în loc să fie numit șef peste tot serviciul de informații externe MI 6, ceea ce în ultimii ani făcea parte din planul lui de carieră, fusese propulsat aiurea în funcția de asistent-șef și responsabil cu cooperarea internațională. Au încercat să-l convingă că acest post, având în vedere importanța unei cooperări internaționale în lumea schimbată de după 11 septembrie, era de fapt cel mai important post din cadrul actualului serviciu MI 6. Războiul rece se terminase, iar odată cu el luaseră sfârșit și o mare parte din acest tradițional sport de a recruta agenți în Europa de Est, și toate vechile misiuni de spionaj de bun-gust numite *cloak and dagger,* care constituiseră principala orientare în cadrul MI 6. Serviciile de spionaj moderne au mai multă încredere în tehnică, după părerea lui Sir Evan chiar prea mult, decât în resurse umane. În afară de asta, noul dușman era global, ceea ce presupunea o cooperare internațională bine pusă la punct… etc. Etc. – toate cuvintele astea! –, pentru că escadrele de portavioane nu pot împiedica un grup de fanatici religioși să se cațăre pe Big Ben și să se sinucidă explodând.

Sir Evan era conservator în analizele lui; el lupta, de exemplu, pentru materia primă, *good old imperialism:*

imperialismul de modă veche era pentru el cu mult mai important decât toată campania asta devastatoare împotriva terorismului. Asta era firește o analiză care se baza pe o carieră de 30 de ani în cadrul serviciului de informații britanic, dar care nu impresiona persoanele politice cu influență, acestea plecând mai degrabă urechea la presa tabloidă. Apoi, nici nu i-ar fi stat în fire lui Sir Evan să-și arate pe față nemulțumirea în legătură cu orientarea greșită pe care o avea acum vechea familie a serviciilor de informații din lumea vestică, după ce nefastul sau atât de puțin inteligentul George W. Bush a proclamat Războiul împotriva Terorismului.

La fel de puțin i-ar fi trecut prin minte lui Sir Evan să se plângă de frânarea bruscă a carierei lui publice. Dacă ar fi apărut doar o oportunitate, ar fi avansat și mai mult în grad, și atunci ar fi atârnat mult în balanță faptul că niciodată, dar absolut niciodată, nu s-a plâns de ceva.

Prin urmare își primi binedispus, chiar entuziast, asistentul, ofițerul de legătură Lewis MacGregor. Din motive care se datorau experienței, a înțeles că trebuie să-l pregătească temeinic pe tânărul MacGregor înainte de întâlnirea cu partea adversă palestiniană, Mouna al Husseini. Altfel ar fi existat riscul, demn de luat în seamă, ca MacGregor să se cufunde prea adânc în ochii ei negri și să nu înțeleagă deloc cu cine avea de-a face.

— Mai întâi vreau să-ți fie al naibii de limpede un lucru, tinere, începu Sir Evan. Cea cu care ai tu de-a face nu este o femeie frumoasă, adică nu numai, deși nu e chiar de vârsta ta. Oricum, este un asasin desăvârșit. Ai înțeles?

— Da, domnule, în totalitate, răspunse MacGregor.

— Am fișa ei aici, poți să te uiți peste ea mai târziu, dar mă tem că e cam incompletă. Dar îți poți da seama dintr-o privire că avem de-a face cu un terorist de cursă lungă, extrem de cultivat. A omorât primii israelieni când avea opt ani, a aruncat grenade de mână în Gaza… A fost racolată de însuși Muhammed Odeh, cunoscut mai mult sub numele de Abu Daud, omul din spatele atentatului de la München din 1972, părintele spionajului militar palestinian, dacă vrei să te exprimi mai elegant. A lucrat alături de AH Hassan Salameh, cel care a pus bazele unității 17, și a fost ofițerul de legătură al CIA cu palestinienii… da, și cam așa continuă. Școlită la Universitatea

Americană din Beirut… să nu crezi că o faci praf cu superioritatea ta lingvistică. Și-apoi asasinarea lui… asta e poate mai puțin interesant… instruită trei ani într-o școală rusească de spionaj la Phenian. Cunoaște toate metodele clasice de spionaj. Dar cel mai important, aș zice… reflectează bine la următoarele: nu mai lucrează pe teren de mult, timpul crimelor mărunte sunt pentru ea de domeniul trecutului. În ultimele decenii a urcat, pas cu pas, în rang, în cadrul politiei politice a OEP. Și asta deși e, evident, femeie. Vreau să spun, e a noi, acum, în MI 6, suntem acuzați că ținem deoparte femei talentate pentru că noi suntem o asemenea… da, știi și tu, organizație… femeia asta este șefă adjunct și responsabilă cu toate legăturile internaționale într-un serviciu de spionaj arab și nu-i deloc un pui abia scos din găoace. Am dreptate?

— Da, domnule, într-adevăr nu pot să fiu decât de acord cu raționamentul dumneavoastră, sir, răspunse un MacGregor profund umilii. Pe de o parte, a trebuit să suporte să i se vorbească ca unui copil sau ca unuia mai puțin cunoscător – deși el depusese eforturi considerabile să se documenteze despre Mouna al Husseini –, iar pe de altă parte, a primit o lecție despre noua teorie că și femeile sunt capabile. Ceea ce băieții mai în vârstă din firmă, precum Sir Evan, afirmau uneori fără să creadă în ce spun. În pofida faptului că MacGregor era foarte bine pregătit, rămase șocat de impresia pe care i-o făcu Mouna intrând în biroul lui. În fișa ei existau bineînțeles fotografii, șterse, alb-negru, făcute cu teleobiectiv prin anii ’80, în care puteai vedea o femeie-soldat în *koffeya* și uniformă ordinară, care n-o scotea deloc în evidență, pentru că era în mod evident croită pentru un bărbat. Însă această femeie de vârstă mijlocie care intrase în biroul lui, însoțită de subalternii pe care el, pentru a-și păstra cât de cât superioritatea de gazdă britanică, îi trimisese să meargă jos să o întâmpine, ar fi putut mai degrabă să fie o doamnă din lumea aristocrată spaniolă sau italiană. Nicidecum un asasin de profesie, cu atât mai puțin o colegă de breaslă, care pe deasupra îi era net superioară, dacă țineai cont de grad. Lewis MacGregor era căpitan în rezerva marinei.

Mouna era complet nepregătită pentru întâlnirea cu tânărul MacGregor, se aștepta mai degrabă să întâlnească pe vreunul dintre acei bătrâni incomozi care se comportau, arătau și se

exprimau ca un secretar de cabinet la Ministerul de Externe. A tras repede concluzia că i-au trimis un practicant deoarece nu considerau noua colaborare cu palestinienii ca ceva foarte important, ci mai curând simbolică. Asta i se potrivea cu atât mai bine. De data asta, nu venise la Londra să stabilească relații diplomatice cu organizațiile de spionaj britanic, ci pentru a le trăda. Îl studia cu atenție, în timp ce el se stresa cu tot felul de politețuri după tipicul britanic; ea a cerut lapte la ceai, „dar fii drăguț și servește laptele întâi”, dintr-un anume motiv: aceasta era ordinea în care britanicii își arătau stilul și proveniența socială. El arăta a om drăguț și cumsecade, roșcat și tot atât de scoțian la înfățișare cât părea și în accent, sau poate mai degrabă s-ar fi potrivit prin dialect.

— Doamnă general de brigadă, începu el emoționat în timp ce stăteau acolo și mestecau cu lingurițele în cești le de ceai. Am tras concluzia că avem de fapt doar două puncte pe ordinea de zi. Primul, cum va putea Serviciul Secret al Maiestății Sale să ajute OEP să prevină acte de terorism planificate în Orientul Mijlociu. Al doilea, cum va putea OEP să ne ajute cu informații despre activități teroriste, în primul rând cele care privesc teritoriul britanic. Sunteți de acord până aici, doamnă general?

— Sigur că da, răspunse ea cu un zâmbet cu adevărat sincer. Urma să fie mult mai simplu decât și-a închipuit.

Problema lui era că el trebuia să dea impresia că era ceva reciproc în colaborarea lor, că britanicii ar fi putut, în vreun fel, să o ajute cu informații de la ea de acasă, în schimbul informațiilor despre ceea ce acum era prioritatea numărul unu: riscul unor noi atentate teroriste chiar în Marea Britanie, și în special în Londra.

Ea se abținu să ironizeze transparența propunerii și explică în schimb, rar și cu un vocabular dinadins simplu – știa din experiență că bărbații considerau că femeile care vorbeau rar erau mai serioase –, că atentatele teroriste din Londra, efectuate de palestinieni sau pakistanezi, sau de a doua generație de imigranți sau oricare alte persoane care ar fi putut să fie descrise ca „musulmani”, era una dintre problemele cele mai mari ale mișcării de eliberare a Palestinei. Statul independent palestinian din Gaza și din ceea ce mai rămăsese din malul vestic al Iordanului, adică acele părți care, deocamdată, au scăpat necolonizate de israelieni, nu ar fi putut

să se ridice fără ajutor internațional substanțial, mai ales din partea SUA și al UE. Fiecare atentat terorist, oriunde în lume ar fi avut loc de fapt, chiar și între hippies australieni pe plajele din Indonezia, cu atât mai mult în Londra, slăbea ajutorul diplomatic dat palestinienilor. Prin urmare, OEP voia să împiedice noi atentate teroriste dintr-un egoism foarte puternic. Acesta era actualmente obiectivul principal al serviciului de spionaj palestinian, exageră ea, gata să se dea de gol în mijlocul celei mai obraznice minciuni ale zilei. El, însă, se lăsă imediat înșelat de asta și păru chiar ușurat. Se aștepta probabil la obișnuita lupta de prestigiu din partea unui negociator din lumea a treia, care, mai mult din principiu decât ținând cont de starea de lupt, cerea egalitate în relații. Dar acum scăpase de toate chestiile ie. Leu penibile.

Prin urmare, căpitane MacGregor, am parcurs o bucată de drum, răsuflă ea ușurată și, pentru moment, total sinceră. Ați avea ceva împotrivă să clarificăm o serie de, să le zicem, probleme birocratice?

Ea arăta relaxată, era imposibil pentru MacGregor să decidă dacă era surprinsă de progresele lor rapide.

— Bineînțeles că nu, doamnă general de brigadă, a răspuns el repede. Este ceva în mod special la care vă gândiți când spuneți asta? Da. Dumneavoastră și cu mine constituim veriga de legătură, începând de astăzi, dacă am înțeles eu bine, dintre Organizația pentru Eliberarea Palestinei, OEP, și Serviciul Secret al Maiestății Sale, nu-i așa? Pronunță denumirile formale ale ambelor organizații cu accent pe fiecare silabă și ironie evidentă, lucru care părea fără îndoiala să o distreze.

— Foarte adevărat, doamnă, spuse el. Dumneavoastră sunteți omul Președintelui și eu sunt omul Reginei. Fără îndoială. Dar care e problema?

Ea se prefăcu îngrijorată, ceea ce nu era prea greu. Exista o neconcordanță clară: MacGregor lucra pentru partea din Serviciul Secret ale Maiestății Sale care se numea MI 6 și care se ocupa prin excelență cu probleme externe. Dar eventualele informații pe care OEP le-ar fi putut aduce cu privire la probleme sau mișcări de pe scena britanică priveau mai curând serviciul de siguranță internă MI 5.

Dintr-un punct de vedere practic, poate că nici nu era un aranjament chiar reușit. Dar, pe de altă parte, existau legi și

decizii care, din păcate, nu se puteau schimba. Da, în situații critice putea să dureze nepermis de mult până ce o informație ajungea de la birourile din cadrul Mi 6 la cele din MI 5 și apoi afară, pe teren. Era, din păcate, un dezavantaj, birocratic sau nu, ba nu, destul de birocratic, cu care trebuie să te înveți să trăiești. Legi și reglementări, asta e.

Ea nu se arătă deloc mulțumită, el o consolă spunându-i că pentru el era o mare plăcere să o însoțească în timpul vizitei de curtoazie la secția antitero a serviciului de securitate MI 5.

— Foarte bine. Atunci să vorbim puțin despre întâlnirea de mâine, zise ea.

— Cu cea mai mare plăcere, doamnă. Aveți vreo cerere specială?

— Da, am. Este prima și poate singura mea întâlnire cu MI 5 și v-aș fi recunoscătoare dacă i-ați suna și le-ați arăta că aș vrea să le prezint analiza OEP cu privire la problemele noastre comune, timp de douăzeci de minute, fără să fiu întreruptă, deci douăzeci, nu douăzeci și una și nici nouăsprezece. Cine sau câți dintre membrii personalului și dintre șefii de la secția antitero vor să mă asculte, nu mă interesează. Mi-e totuna dacă vor fi o sută de persoane sau două. Dar vreau cele douăzeci de minute. Presupun că mă veți conduce la întâlnire, în calitate de ofițer de legătură?

— Va fi o mare plăcere pentru mine, răspunse MacGregor repede, înainte să-și dea seama că a fost păcălit de cel mai vechi truc din lume. Venise mai întâi cu o cerere deplasată, și acum adăuga o întrebare la care el trebuia să răspundă da. Se ridică, iar el se văzu dintr-odată prins în datoria inevitabilă a unui gentleman de a o ajuta să-și îmbrace pardesiul elegant. Și asta pentru că ea întinsese mâna în semn de despărțire.

— Dar, doamnă, nu sunt chiar sigur că… încercă el.

— Presupun că veniți să mă luați la ora 8.15, continuă ea netulburată, în timp ce se încurcă puțin în mânecile largi ale pardesiului. Locuiesc la Duke’s Hotel, lângă piața St. James, cam greu de găsit, dar cred că vă descurcați. A fost o întâlnire într-adevăr plăcută…

— Scuzați-mă, doar o ultimă întrebare! încercă el în timp ce trebuia să-i aranjeze ieșirea din una dintre cele mai bine păzite clădiri din Marea Britanie.

— Sigur, cu plăcere! zâmbi ea.

— Dacă, să zicem, am putea să aranjăm cele douăzeci de minute de prezentare pe care ni le-ați propus, despre ce anume veți vorbi?

— Eh, doar esențialul, zise ea. Despre două lucruri. Despre dușmanii de care vă ocupați și care nu prezintă niciun risc. Și despre dușmanii cu adevărat periculoși, pe care voi înșivă sunteți pe cale să i creați. Când spun „voi”, mă refer la Marea Britanie. Ne vedem mâine!

Rămase o secundă în spatele biroului, ca paralizat. Parcă ar fi avui nevoie să-și revină. Era, bineînțeles, absolut adevărat, acum și dovedii, că această femeie nu era deloc un pui scos din găoace, așa cum îl atenționase Sir Evan. Trebuie să tragi concluzia că are experiență, gândi el și, în același timp, îl bufni râsul de propria lui concluzie nu întru totul inteligentă. Asta ar fi trebuit să fie nu numai boacăna zilei, ci a lunii.

Deși acum n-avea decât să-și reproșeze, te-ai băgat în rahat, rezolvă problema. Misiunea lui, deloc de invidiat, era să-i sune pe colegii lui, uneori grotesc de ostili, de la Mi 5, și să încerce să hotărască programul pentru prezentarea de mâine. Asta n-o să fie ușor.

Față de colegul ei, Lewis MacGregor, Mouna al Husseini era foarte bine dispusă când ieși din clădirea urâtă cu aspect de tort. Sâmburi de fistic vechi, care și-au pierdut prospețimea, amestecați cu *hoummos*, pastă din boabe de năut, gândi ea. Exact culorile pe care le căutam. Ciudat tort, tortul ăsta.

Se afla acum la jumătatea drumului. Mai rămânea ca în timpul zilei de mâine să-i facă pe Mi 5 să înghită momeala. Și cu asta, operațiunea cea mare, cea mai mare dintotdeauna, să înainteze câțiva pași, pentru a deveni realitate.

Mai întâi luă un taxi spre hotel, se schimbă în blugi și într-o haină neagră de piele, de la o casă de modă spaniolă al cărui nume îl uitase, și apoi ieși la plimbare în oraș. De la Duke’s Hotel la Piccadilly era aproape o aruncătură de băț, urcând pe strada St. James. Era ora cinci și avea impresia că toți pietonii o îmbrânceau. Nu era nimic rasist sau vreo ură de clasă în comportamentul lor, o îmbrânceau pakistanezi la fel de des ca și bărbați cu joben și pantaloni în dungi. Așa era Londra de acum. Îi amintea de Tokyo, dar Londra, cel puțin acea Londră pe care o cunoscuse în tinerețe, nu era așa.

O altă noutate pentru cel care mergea pe jos în Londra erau toate acele camere de luat vederi, mai mult sau mai puțin vizibile. Dacă acest coleg tânăr destul de conciliant, de tipul unui diplomat, MacGregor, sau, și mai rău, vreunul dintre dușmanii lui, sau colegi opozanți sau cum ai vrea să privești aceste lupte interne din cadrul serviciului de spionaj britanic, ar fi urmărit-o din momentul părăsirii hotelului, ar fi avut-o încă în imagine la vreo centrală de lucru. N-ar fi fost ușor, ca altădată, să scape de supraveghere, nici măcar intrând în metrou. Sistemul funcționa și acolo.

Dacă s-ar fi aflat la Londra pentru a lichida pe cineva, ar fi fost dificil. Dar timpurile acelea au trecut. Misiunea ei de acum era mult mai importanta. Intră într-un fast food asiatic și mâncă un fel nedefinit cu pește, înainte să-și continue drumul la metrou lângă Piccadilly Circus. Luă metroul Piccadilly Line către Finsbury Park. Asta dură puțin peste douăzeci de minute.

Greși ieșirea, se pare, și trebui să întrebe până găsi moscheea. Clădirea moscheii era relativ nouă, ea aprecia că fusese construită prin 1970, din cărămidă roșie cu arcade verzi la ferestre, culoare ciudat de asemănătoare celei de pe clădirea în formă de tort a serviciului MI 6, și un minaret alb, înghesuit într-unul din pereții de cărămidă, și care părea mai degrabă un horn. Nu era prea frumoasă și, pe deasupra, cupola, cândva albă și cu semiluna pe ea, era acum înnegrită de aerul poluat al Londrei. Moscheea părea a fi închisă, iar deasupra porții încuiate atârna o cameră de luat vederi pusă în așa fel încât să o observi imediat.

Înconjură clădirea prin spate și găsi o bancă pe care se așeză. În fața ei, puțin lateral, era un bloc din aceeași cărămidă roșie ca și moscheea, cu ferestre împărțite în ochiuri mici și rame albe. Acolo sus, undeva în apartamentul vreunui cetățean patriot, se postaseră probabil băieții de la MI 5, ca să poată supraveghea moscheea 24 de ore din 24. Cheltuieli idioate, mai ales cu regulile astea vestice privind lucrul peste program. Destul de comic, sau cel puțin foarte englezesc, autoritatea care hotărâse închiderea moscheii era Comisia de caritate. Poliția ar fi putut cu greu să închidă o moschee, cu atât mai puțin MI 5 (unde de fapt se luase decizia) sau alt organism guvernamental. Dar la *Comisia de caritate* avusese loc o convorbire la nivel înalt, în cursul căreia o persoană suspusă și-

a exprimat această dorință. Prin urmare, Comisia de caritate, în cea mai democratică ordine și în spiritul cel mai englez cu putință, analizând cu atenție problema, a ajuns la concluzia că moscheea din Finsbury Park avea în cercul său persoane ce desfășurau o activitate de caritate orientată greșii și având scopuri ce contraveneau uneia sau alteia dintre regulile din secolul 18 al Angliei victoriene, care se bazau pe „moralitate” și „filantropie creștină”.

Câtă tevatură, ce eșafodaj birocratic sofisticat au trebuit să construiască autoritățile britanice pentru a închide o singură moschee și penii îi a reduce la tăcere un singur agitator enervant. Era, bineînțeles, ceva mai mult decât doar enervant. În calitate de imam autoproclamat (fusese portar de cârciumă înainte să primească chemarea lui Dumnezeu), Abu Hamza reprezenta cam tot ceea ce sabota adevărata luptă de eliberare. Să fi fost cu douăzeci de ani mai tânără, s-ar fi gândit în mod serios să trimită o echipă să-i închidă gura pentru totdeauna. În timpul campaniei mondiale numită Războiul împotriva Terorismului, un singur om ca Abu Hamza din Finsbury Park devenise o povară la fel de mare ca oricare acțiune teroristă cu orientare greșită. Pe deasupra, el reprezenta tot ce Mouna urâse toată viața ei, fanatismul religios, închipuirea că Dumnezeu i-ar fi dat dreptul unuia sau altuia să fure țara celuilalt și chiar recompensă în paradis celui care fura mai bine.

Era destul de comic, pentru că Abu Hamza își crease faimă chiar prin furt. Începuse să predice că orice credincios avea voie să fure de la băncile englezești, după bunul plac. *Take, shoot and loot*, („fură, trage și distruge”) a fost primul citat care i-a făcut mare publicitate. Presa tabloidă engleză era încântată de asemenea musulmani, iar lui Abu Hamza îi plăcea să fie în centrul atenției: așa s-a creat o dependență naturală între mass-media și acest „predicator al urii”. Pe deasupra, dădea bine în fotografii era aproape orb, cu ambele mâini amputate și înlocuite cu două cârlige de metal. Ceea ce se întâmplase, potrivit spuselor lui, datorită eroicei sale munci voluntare din Afganistan, când curăța mine în locurile de joacă ale copiilor afgani. O explicație mai credibilă a accidentului era că încercase să construiască o bombă artizanală. Era, în orice caz, o figură strălucită în mass-media, imaginea aproape

perfectă a unui dușman.

Descreierații de genul ăsta își atrag semenii. Se spunea că un om care, evident, suferea de o boală psihică, dar pe care autoritățile americane îl numiseră „al 20-lea deturnător de la 11 septembrie”, un anume Zacarias Moussaoui, i-ar fi făcut o vizită lui Abu Hamza în Finsbury Park.

La această vizită la moschee i s-ar fi arătat lumina divină. Și, prin urmare, ar fi trebuit să fie cel de-al 20-lea deturnător, dar fără să deturneze vreun avion. Foarte bine informata presă internațională dăduse ca sigur faptul că autoritățile americane îl arestaseră și îi intentaseră proces, fără să poată explica consecințele de natură practică ale convertirii lui.

Procesul care a avut loc în SUA a început cu cererea lui de a fi condamnat la moarte, cu motivarea că este nevinovat. Când avocatul lui a invocat faptul că avea de-a face, în mod evident, cu un nebun, el a primit aprobarea curții să îl revoce. S-a prezentat ca fiind mâna dreaptă a lui Usama bin Ladin și a fost condamnat, în final, la închisoare pe viață cu regim de strictă izolare.

O chemare divină asemănătoare i se atribuise lui Richard Reid, așa-numitul terorist-pantof, cetățeanul-britanic ce s-a urcat în avion cu așa de mult material explozibil în tocul unui pantof, încât ar fi riscat cel mult niște bășici la picior. A scăpat cu 20 de ani de închisoare pentru că a mărturisit felul în care Abu Hamza i-a mijlocit mântuirea divină în Finsbury Park.

Și când Abu Hamza în persoană, spre încântarea lui, a fost arestat de către Mi 5, se zvonea că ar fi fost liderul unei organizații care se autointitula „Grupul de suporteri ai legilor Sharia și care, chiar potrivii celor mai entuziaști reporteri de război ai presei britanice, cuprindea mai puțin de 200 din cele 2 milioane de musulmani din Londra.

Pentru ceva tot trebuia condamnat. Ca de exemplu, „instigarea participanților la crimă împotriva nemusulmanilor, în special evrei”, sau „comportament amenințător, dezonorant sau jignitor în scopul de a provoca ură de rasă”. Chiar acum era trimis la închisoarea Belmarsh, cu 16 capete de acuzare.

Deci, al cui dușman era Abu Hamza?

În primul rând, al ei. Și nu avea nicio îndoială despre modul cum ar fi analizat situația vechii ei profesori ruși de spionaj din Phenian.

Mai întâi ar fi întrebat, precum vechii romani: „în interesul cui?”

Al lui însuși, presupunând că este așa de nebun pe cât, fără îndoială, pare, ar fi stabilit foștii ei profesori ruși la punctul unu. Pe Mi 5 i-ar fi pus la punctul doi. Un serviciu de spionaj are nevoie de o parte de dușmani vizibili, și mai ales de ăștia care, spre entuziasmul opiniei publice, pot fi anihilați. Deci, dacă Abu Hamza nu era un nebun care să se fi descoperit singur, cu siguranță că MI 5 l-ar fi inventat.

Dar o asemenea analiză formal logică i se părea Mounei a fi prea rusească, în simplitatea și conservatorismul ei. Rușii nu ar fi avut niciodată nevoie să țină cont în ecuațiile lor de o presă liberă și de diferite partide. Politicienii din Vest pot fi întorși pe dos de jurnaliști care nu au niciun alt scop decât să facă vânzare ziarului prin a-și avertiza cititorii cu moarte și distrugere. Și atunci politicienii sunt nevoiți să se arate puternici și, de exemplu, să instituie legi împotriva perceperii greșite a ideii de divinitate sau pentru o mai mare secretizare a ascultărilor. Apoi vor cere autorităților ca și ele să se arate puternice. Atunci e nevoie de mulți Abu Hamza.

Toată situația asta era foarte tristă și, practic, imposibil de influențat. Chiar dacă Abu Hamza și acoliții lui erau în primul rând dușmanii ei, nu putea să permită împușcarea lui. Împotriva unei asemenea măsuri existau nu doar motive de tactică politică – consecințe îngrozitoare, dacă ar fi fost prinsă – ci și de ordin etic.

Se simțea uneori dureros de neajutorată în fața acestei nebunii și a fanatismului religios care ajunsese să reprezinte lupta de eliberare în toată lumea vestică. Un singur predicator al urii din Londra reprezenta o mai mare problemă decât ocupația israeliană în Palestina sau ocupația americană a Irakului, sau un nou atac împotriva Iranului, care se punea la cale chiar acum la Washington și care era motivat de faptul că Iranul era pe cale să-și facă rost de arme atomice.

Ea considera că nu are niciun sens să se plângă față de colegii ei din vest. Ba mai rău, era aproape imposibil să se aventureze într-o explicație, înainte ca ei să se arate vădit plictisiți și să înceapă să facă glume proaste cu și despre lucruri care îi depășeau.

Cu toate acestea, voia să prezinte, doar așa pentru a

provoca, acest raționament despre Abu Hamza ca dușmanul ei și prietenul serviciului de spionaj britanic, în expunerea de mâine din fața unui număr necunoscut de șefi de la Mi 5. Un lucru era clar: oricât de subtil ar fi prezentat o asemenea analiză, ei tot s-ar fi supărat. Dar asta era oarecum intenția, era o parte din momeală.

Își dădea seama că ar trebui să atenueze o parte din formulări și să renunțe parțial la sarcasme. Expunerea ei se afla în computerul de la hotel și, cum aproape se întunecase, ar fi avut cu ce să-și ocupe seara. Era ceva oricum mai puțin deprimant decât programele vestice de știri. În ceea ce privește capitolul despre frații Husseini, cei care constituiau motivul principal al călătoriei ei la Londra și întâlnirile cu aliații-inamici, se simțea mai sigură pe ea. Totul era bine pregătit. Acolo nu avea nevoie să mai facă retușuri în ultimul minut.

*

* *

Covorul ce acoperea întreaga cameră era roșu și bej și avea o formă geometrică cu locuri de rugăciune unul lângă altul, îndreptate spre Mecca. Toată suprafața podelei era de aproape 20 x 20 m, o suprafață mare și goală. Cupola era albastră cu galben, cu arcade la ferestre, într-un stil care se numea Omayyad, dacă își aducea bine aminte. În partea de jos a cupolei era un cerc cu sticlă de culoare albastră. Simplu și cu stil.

Moscheea din Regent's Park avea, firește, numele lipsit de fantezie Moscheea Centrală, dar era oricum cea mai mare din Londra. Și era amplasată frumos, într-o oază de verdeață dintr-un colț al parcului.

Simți dintr-odată o stare de liniște când intră, era aproape miraculos. La locul lui de muncă duduia continuu muzica rock, în timp ce toată ființa sa era revoltată. Trebuie să facă ceva în curând, nu numai vorbe. Trebuie să lovească dur. Și căuta un fel de sfaturi pe care nu le-ar fi putut niciodată primi în societatea în care crescuse. Dar nici nu era cine știe ce musulman, trebuia să recunoască. Fratele lui mai mare l-a tot bătut la cap să vină aici și să-l caute pe imamul cel nou, Abu Ghassan. Vorbea prost araba, o limbă pe care nu o mai folosise încă din adolescență, când părinții lui se despărțiseră și tatăl lui se recăsătorise cu o englezoaică despre care puteai să spui

lucruri care nu se potriveau în casa Domnului. Și abia dacă știa cum să se roage, adică habar nu avea când să se ridice și când să facă mătăniile de care englezii râdeau și pe care le batjocoreau în desene infame.

Și totuși, acesta era cu siguranță unicul loc în Londra unde își permitea să năvălească cu părul vâlvoi, cu o inimă bătând mai-mai să i spargă pieptul, cu o convingere neclintită că trebuie să lovească imediat – și, în schimb, să fie imediat cuprins de liniște.

Era un cuvânt pe care nu-l putea gândi într-un alt context și pe care niciodată nu-l folosea afară, altfel decât ironic.

Gândea mai limpede și mai curat aici, înăuntru, și asta nu se putea explica decât prin prezența lui Dumnezeu. Era o revelație pentru el. Îndurase mii de ceremonii la toate sărbătorile creștine în capela fostului internat, fără să reflecteze asupra lui Dumnezeu mai mult decât i-o cerea o „educație bună”. Același lucru se întâmplase și la Cambridge. Însuși Dumnezeu, dacă e să fim sinceri, era pentru el o cunoștință nouă.

Venise intenționat cu o jumătate de oră mai devreme înainte de întâlnirea fixată, numai ca să stea o clipă și să-și pună ordine în gânduri. Dintr-un oarecare punct de vedere intelectual era derutat, firește, trebuia doar să recunoască. Deși, dacă se gândea la cum fusese el înainte de 11 septembrie, chiar și acea stare ar trebui descrisă ca derută intelectuală.

Acum, totuși, ura și mânia îl aduseseră în casa Domnului și asta era, mai ales dacă te gândeai sincer și fără înfrumusețări, în totalitate absurd.

Spera ca și Ibra să vină puțin mai înainte, pentru Ibra era doar prima oară.

Dar nu era deloc greu să mergi la moschee, trebuia doar să intri, îi explicase el prietenului lui suspicios care-și închipuia agenți de securitate, cărți de identitate, detectoare de metal, camere de luat vederi și alte lucruri care acum le caracterizau viața. Aici trebuia doar să traversezi curtea de piatră albă, să-ți așezi încălțămintea în raftul de pantofi, să intri și să te așezi. Nimeni nu te întreba nimic, nimeni nu se mira.

Ibra arăta într-adevăr suspicios și întrebător când se furișă pe ușa principală, ca și cum ar fi avut mai degrabă conștiința încărcată că îndrăznea să intre, sau, și mai rău, ca și cum se îndoia de faptul că ar fi avut dreptul să facă asta. Se simți,

firește, ușurat când își descoperi prietenul, veni la el și se așeză.

— Salut, Marv, ce faci? salută Ibra nesigur, cu privirea-i zburând la grupuri mici de bărbați care vorbeau în șoaptă pe lângă pereți, o parte ținând în față Coranul deschis pe un stativ mic din lemn.

— Am putea de fapt să spunem *pace, frate,* răspunse Marv. Bine că nu ai întârziat, imamul de care ți-am vorbit, Abu Ghassan, vine întotdeauna la timp.

Stătură o clipă jenați de propria tăcere. Era ca și cum și Ibra ar fi fost cuprins de liniște intrând aici. Toate discuțiile aprinse de la serviciu și toate închipuirile lor despre necesitatea de a înfăptui ceva măreț fuseseră atenuate de liniștea de aici.

Imamul fu într-adevăr punctual. Era de vârsta lor, destul de înalt și evident bine făcut ca și cum ar fi făcut culturism, ca oricare altul. Deși avea o cicatrice pe față, care ar fi fost înfricoșătoare dacă nu i-ai fi văzut ochii, privirea în care se putea citi puțin umor făcea cât toată îmbrăcămintea lui religioasă, pentru că puteai înțelege că… ăsta era el.

Marv nu putu să renunțe la reflexele lui englezești, tot ce dușmanul îi inoculase în măduva spinării: făcu prezentările celor doi pronunțându-le numele în ordine.

Se așezară lângă perete și imamul trase un stativ pe care așeză Coranul pe care-l ținea sub braț. Apoi le porunci să se roage în liniște pentru ei înșiși, pentru ca Dumnezeu să le călăuzească drumul în convorbire. Fără să se complice sau să facă gesturi inutile, numai cu palmele întinse în față și în sus.

Încercară, desigur, amândoi, din tot sufletul.

Imamul trecu apoi direct la obiect și le puse câteva întrebări care nu le permiteau să se eschiveze. Îl căutau pe Dumnezeu pentru că erau umiliți? Voiau să îl slujească pe Dumnezeu prin a se răzbuna crunt pe dușmani? Sau ceva mai nobil, să se răzbune pe dușmanii Islamului? Și credeau că lui Dumnezeu îi place o asemenea atitudine?

Trebuiau doar să recunoască: așa era. Dar aveau anumite idei despre Jihad, despre care discutaseră unul cu altul și, dacă altcineva decât acest imam serios și de-o vârstă cu ei le-ar fi pus aceleași întrebări, s-ar fi aventurat probabil și și-ar fi descris credința lor în Dumnezeu, ceea ce, în general, îi speria pe englezi de moarte.

Argumentele teologice nu ar fi avut însă nicio trecere acum, când trebuiau să se descurce cu politică și psihologie. Dacă 11 septembrie a fost însăși detonarea armei atomice, încercă Ibra, atunci au simțit cu toții mai întâi unda de șoc și apoi au început să simtă efectul îndelungat. Radiația a fost cea care a ucis totul și pe toți, pe distanță mare și pentru mult timp.

Nu cu mult timp în urmă, conflictele de idei din societatea britanică aveau la bază culoarea pielii. Acum era religia. Chiar și șiiții, băieții aceia cu turban, s-au raliat fasciștilor din Frontul Național pentru a lupta împotriva religiei distrugătoare a Islamului. Și, surprinzător, rasiștii cu vechi state de plată din Frontul Național au acceptat asta.

Simțea schimbarea, radiația, chiar și la scală mică. Atât Marv cât și Ibra, cum îi numeau colegii de muncă, au fost nevoiți să înghită în ultimii ani tot mai multe insinuări mascate. La început, ca mici glume, mai târziu ca veritabile comentarii rasiste.

De remarcat că, unde lucrau ei, era totuși un loc de muncă cu înaltă calificare. Toți care lucrau acolo erau extrem de școliți, salariul mediu era de aproape 300 000 de lire sterline, dacă nu luai în calcul secretarele.

Și acum, după propriul 11 septembrie al Londrei, atacul de acum două săptămâni a devenit aproape insuportabil. Ceea ce își doreau din tot sufletul era probabil să le urle în față colegilor de lucru că acei tineri liceeni din Leeds își sacrificaseră totuși viața pentru ceva în care credeau. Nu pentru că aveau fler politic, nu pentru a se îmbogăți, ci doar pentru că se saturaseră și pentru că erau disperați. Voiau să se răzbune, un contraatac al așa-numitului Război împotriva Terorismului merita respect. Era însă o prostie să spui așa ceva cu voce tare. Și să nu poți să spui cu voce tare ce gândești era de neîndurat.

Continuară așa un timp, la început cu zel, cu multe cuvinte și drastic, deoarece amândoi erau obișnuiți ca întotdeauna să se poată formula mai bine și mai repede și la nevoie chiar și mai glumeț decât toți ceilalți.

Dar imamul Abu Ghassan îi ascultă în liniște, fără să dea semne de nerăbdare și fără să aibă vreo reacție, și asta îi făcu într-un târziu să se simtă nesiguri și până la urmă să tacă.

— Vreți să vă rugați pentru fericirea acestor tineri? îi întrebă

imamul când Marv și Ibra nu mai aveau nimic de spus. Dădură din cap nehotărâți.

— Sigur că puteți face asta. Dumnezeu este milostiv și iertător, iar acei liceeni au murit mai mult din prostie decât din principii înalte. Chiar prostia lor, care ne-a făcut rău tuturor, care a întărit acea radiație de care ați vorbit, chiar prostia lor este singura lor scuză. Dar voi doi nu puteți spera să aveți scuza asta, de la Dumnezeu se așteaptă mult mai mult. Frate Marv, cum îți spui tu însuți, presupun că te numești Marwan, deschide la a șaisprezecea sură Al-Mumtahanah, „Acel care va fi ascultat", foarte potrivită, și fii drăguț și citește-mi al optulea vers.

Imamul îi întinse încet Coranul lui Marwan, care răsfoi, tremurând vreme îndelungată, înainte să găsească pagina. Marwan citi, sacadat firește, dar cât de cât inteligibil:

> *Dumnezeu nu vă interzice să fiți buni cu cei care nu vă prigonesc din cauza credinței voastre și nu vă alungă din casă și nu vă interzice să-i întâmpinați cu dreptate și nepărtinire — Dumnezeu îi iubește pe cei nepărtinitori.*

— Citești destul de bine, Marwan, zise imamul și dădu din cap gânditor ca și cum ar fi vrut să dea timp cuvintelor să se așeze.

Spuneți, dacă-mi permiteți să vă întreb, care din voi are, din întâmplare, origine palestiniană?

Amândoi ridicară mâinile.

— Exact cum am bănuit, continuă imamul. „Îi *veți* iubi pe cei care *nu* v-au izgonit din Palestina. Așa scrie acolo. Și îi *veți* iubi pe cei care nu ne prigonesc din cauza religiei noastre. Tinerii din Leeds au comis un păcat grav. Câți dintre cei cincizeci și doi de londonezi care au murit ne-au alungat de la casele noastre și ne-au prigonit din cauza credinței noastre? Trei? Poate zece, în cel mai rău caz? Dar ceilalți?"

— Și dumneavoastră sunteți palestinian, Abu Ghassan? a încercat Ibra să câștige timp.

— Da, sunt palestinian. Am stat zece ani într-o închisoare israeliană, cu Coranul ca singura carte, și de aceea arăt cum arăt, atât hainele cât și cicatricea. Dar încearcă să nu eviți

întrebarea, zise imamul repede. Câți dintre acești cincizeci și doi de londonezi au meritat să moară, potrivit cuvintelor lui Dumnezeu?

— După cum puneți întrebarea, sir, teoretic – niciunul. Dar împotriva cui să lupte cel fără putere? răspunse Ibra.

Îți spun Ibra, dar tu te numești de fapt Ibrahim, nu-i așa? Da, porți într-adevăr numele unui mare profet și conducător, gândește-te la asta.

— Dar *nu* trebuie să ne răzbunăm?

— Ba da. Câteodată. La timpul potrivit. Dar nu când e atât de nepotrivit cum a fost pe 7 iulie. Deschide la sura douăzeci, versetul șaizeci și nouă!

Ibrahim făcu ceea ce i se spuse, deși cu o mină de dezamăgire evidentă. Venise în casa Domnului pentru a fi încurajat să acționeze, însă acum i se părea că întinsese și celălalt obraz, aproape ca în creștinism. Dar găsi repede versetul și îl citi cu voce tare, mult mai bine decât ar fi putut să o facă Marwan:

> *Dar pe cel care se luptă și se străduiește pentru cauza Noastră îl vom conduce întru-adevăr pe drumurile care duc la Noi. Dumnezeu este întotdeauna cu cei care fac ce-i bine și ce-i drept.*

Imamul tăcu pentru o clipă.

— Frații mei, pot să înțeleg vâlvătaia pe care o simțiți în inimă. Eu însumi o simt. Vreți să vă bateți pentru cauza noastră și asta este drept și bine. Dar cu talentele cu siguranță deosebite pe care le posedați, nu ar fi numai o prostie, ci și un păcat să aruncați trenuri de metrou în aer. I-ar fi mult mai greu lui Dumnezeu să vă ierte pe voi, decât pe liceenii din Leeds, îndrăznesc eu să vă garantez, cu toată umilința. Ceea ce trebuie să faceți voi doi, necondiționat, este să așteptați momentul în care Dumnezeu vă va chema să înfăptuiți ceva măreț.

— Dar când o să facă asta? întrebă Marwan.

— Poate mâine, poate niciodată, de unde să știu? răspunse imamul aproape distrat. „Dar Dumnezeu v-a înzestrat pe amândoi cu calități intelectuale și atunci datoria voastră în fața Domnului este să vă folosiți aceste calități. Plecați acum și

gândiți-vă la ce v-am spus. Nu veniți înapoi dacă vreți să vă răzbunați în numele meu, al musulmanilor, palestinienilor, irakienilor, al tuturor musulmanilor, dar cel mai probabil în numele vostru. Veniți înapoi când credeți că vă pot ajuta să-l găsiți pe Dumnezeu și odată cu el calea cea bună către misiunea cea mare la care El vrea probabil să vă cheme chiar pe voi.” Se ridicară, făcură o plecăciune și imamul scrise repede încă un verset din Coran, 2:218, care credea el că se potrivea bine cu căutarea lor:

> *Aceia care au crezut, s-au pribegit și au trudit în luptă pe calea lui Dumnezeu, aceia să nădăjduiască în mila lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este Iertător, îndurător.*

Coranul este într-adevăr o carte minunată, gândi imamul în timp ce se uita după cei doi tineri gânditori și puțin scrântiți, care veniseră în casa Domnului așa de înflăcărați ca să găsească motive să lupte. Poți de fapt să demonstrezi tot ce vrei, cu condiția să înveți totul pe de rost. Era aproape sigur că acum putea să-i acapareze pentru o *acțiune* mai mare în numele Domnului decât ar fi putut vreunul dintre ei să-și închipuie. Operațiunea mergea întru totul după plan.

*

* *

Lewis MacGregor veni într-un taxi. Mouna ieși în același timp din hotel și se strecură în mașină înainte ca el să aibă timp să-i deschidă ușa. Îl salută scurt și se lăsă pe spate, după ce mai întâi ciocăni insinuant în geamul blindat, cu reflexe verzui, al taxiului fals.

— Compania a găsit că e practic să folosească cele mai anonime mașini londoneze pentru anumite transporturi, explică el.

— Excelent, atunci presupun că șoferul este de-al nostru, răspunse ea scurt, fără să se uite nici către șofer și nici către colegul și escorta ei. MacGregor era surprins să o vadă agitată. Sau poate era doar o proastă dispoziție de dimineață. Oricum nu părea să aibă chef să poarte vreo conversație.

Încercă discret să o privească. Părea o idee mai elegantă decât fusese la prima lor întâlnire, dar în privința asta nu prea

era în măsură să se pronunțe. Avea un costum de culoare verde deschis, pe corp, culoarea anului, potrivit doamnei MacGregor, bluză de mătase gri cu un anchior surprinzător de adânc având în vedere că era… musulmană. Pe umeri îi atârna neglijent un șal de cașmir în culori calde de toamnă și în picioare avea pantofi negri cu un toc mic argintiu și o geantă maro diplomat de la Mulberry, acoperită de patina timpului, în care părea să aibă un computer. Ceea ce se dovedi a fi adevărat când ajunseră la controlul de siguranță.

Arăta a fi de 40 sau 45 de ani, dar MacGregor știa că era cu câțiva ani mai în vârstă și încercă să înțeleagă ce anume o făcea să pară mai tânără decât era în realitate. Nu avea o talie subțire, atât cât putea el să vadă prin haina frumos croită a costumului, dar nici nu avea inele de grăsime. Avea pur și simplu o alură atletică, chiar de culturist, ceea ce era puțin ciudat, fiindcă se spunea că nu se mai ocupă de operațiuni pe teren. Cel care, după ani lungi de serviciu credincios afară, în teren, a ajuns în spatele unui birou, obișnuia să-și schimbe repede aspectul fizic. Asta era valabil atât pentru bărbați, cât și pentru femei. Ea însă își întreținuse remarcabil condiția fizică.

Asta ar fi putut să aibă explicații diverse și, pe deasupra, foarte simple. Ofițerii de informații nu erau mai puțin vanitoși decât ceilalți oameni. Și, în general, era mult mai frumos să nu fii gras, el însuși ar fi trebuit să fie ultimul care să se gândească la așa ceva, luând în considerare că o mare parte din timpul de lucru și-l petrecea în sala de gimnastică a unității, la etajul doi. Călătoria cu taxiul dură o jumătate de oră, așa cum estimaseră. Ea nu scoase un cuvânt tot drumul și părea acum mai degrabă enervată decât indispusă. Birourile unității MI 5, sau cel puțin secția prevăzută pentru vizita zilei, se aflau într-un complex comercial la Knightsbridge, vizavi de Kesington Gardens. Plăcuțele de pe ușă indicau un fel de activitate de export-import. Aranjamentul acesta o atrăgea, era exact ca pe vremurile cele bune. Și, apropo de asta, biroul ei central din Tunis era camuflat la fel.

Când au intrat într-o cameră goală cu recepționer și înfiorătoare opere de artă modernă pe unul din pereți, locul arăta în continuare ca o companie oarecare. Dar imediat li se dădu drumul către a doua recepție, mult mai severă, cu aparate de control cu raze X, arcuri de metal și paznici în uniformă care

îi controlară computerul într-un mod care părea ușor exagerat.

De acolo înainte domina tehnologia, ecrane ce pâlpâiau și personal cu receptoare și microfoane în față pe tot coridorul acela prin care trecură către o sală de ședințe mobilată în crom și albastru deschis.

Vreo treizeci de persoane erau deja așezate și doi bărbați, care probabil erau șefii, stăteau în picioare și așteptau să-i facă primirea. Nimic nu respira a primire prietenoasă, iar stilul de îmbrăcăminte al publicului nu te-ar fi dus nici pe departe cu gândul la Savile Row și MI 6. Se potrivea de minune cu faptul că nimeni nu se ridică în picioare când musafirul de sex feminin intră în sală. În spate stăteau câțiva tipi bărboși îmbrăcați în blugi, cu șepci americane de baseball și ochelari de soare. Sir Evan Hunt de la MI 6 ar fi leșinat să-i vadă.

Cei doi șefi care o întâmpinară erau și ei îmbrăcați în blugi, dar cu sacouri de tweed și cravate legate în pripă.

Se prezentară Pete și Webber, primul tuns foarte scurt, cel de-al doilea cu părul lung de tipul hippy. Dădură mâna cu ea politicos, îi arătară într-o doară pupitrul vorbitorului, grăbindu-se să se așeze și afișând o atenție în mod ironic evlavioasă. Câteva râsete ușoare în public întăriră ironia. Mouna presupuse că acesta era prețul care trebuia plătit pentru faptul că a determinat unitatea MI 6 să-i impună fratelui mai mic ordinea de zi a ședinței de astăzi. Când se urcă la pupitrul mic, improvizat, se gândi că trebuie să scurteze capitolul de început și mai mult decât o făcuse aseară la hotel. Acest public îi era dușmănos de la început. Poate că ar fi trebuit să încerce mai mult cu ironie și umor, chiar dacă astea nu erau părțile ei cele mai tari.

Așteptă mai întâi să se facă liniște și își lansă apoi direct teoria despre faptul că MI 5 risca mai curând să creeze mai mulți teroriști decât să prindă. Punctul de plecare al acestei teorii era fiul unui ofițer egiptean, pe nume Mustafa Kamel Mustafa din Alexandria, care a primit lumina divină relativ târziu în viață, printre altele după o carieră de portar la cârciumile din Soho și o căsnicie care, garantat, nu avusese nimic sfânt în ea, cu o englezoaică pe nume Valerie Fleming, cu alte cuvinte un bărbat cunoscut mai mult sub numele de Abu Hamza din Finsbury Park.

Următoarea ei teorie despre jocul făcut de mijloacele mass-

media, politicieni și funcționari loiali fu destul de convingătoare, dar atât. Câte un oftat în sală îi amintea că săvârșea păcatul de a vorbi politică în fața unui public care, potrivit eticii profesionale, nu se ocupa niciodată de politică. Aproape toți colegii din Vest lăsau să se înțeleagă că ei se ocupau cu o formă de știință analitică, deși serviciul de informații și de securitate este cel mai clar instrument al politicii. Ar fi fost însă o tactică greșită să se încăpățâneze, mai degrabă trebuia să treacă la mesajul de bază chiar mai repede decât s-a gândit.

— Și cu aceasta, domnilor, zise ea și făcu o lungă pauză artificială, ajungem la dușmanul vostru cel mai aprig, cel pe care nu-l vedeți, cel pe care îl minimalizați sau în cel mai rău caz vă simțiți dezarmați în fața lui. Da, vorbesc în continuare de un potențial terorism în Marea Britanie, problema noastră comună cea mai mare. Descrierea mea începe, bineînțeles, în 1917, dar pot să vă garantez că este relevant și poate că ascultătorul o să-mi mulțumească, nu o să-mi ia decât 2 minute să ajung la iulie 2005, în Londra.

Și așa ajunse la cazul Husseini și la istoria lui, care începea într-adevăr în 1917, când palestinienii trimiseseră un anume Muhammed al Husseini din Ierusalim la Londra. Intenția era ca acest emisar, fratele mai mare al Marelui Muftiu Hagi Amin al Husseini – mai apropiat unui lider palestinian decât atât nu avea cum la vremea aceea –, trebuia să-l influențeze pe ministrul de externe britanic, lordul Balfour, să nu promită mandatul palestinian evreilor. Marea Britanie deținea atunci „mandatul” asupra Palestinei după ce, ajutată de o revoltă arabă, cucerise teritoriul de la turci în Primul Război Mondial.

Despre capacitatea diplomatică sau strădaniile acestui Muhammed al Husseini se știe foarte puțin. Fapt este că lordul Balfour nu a fost foarte impresionat, se pare, pentru că a promis evreilor că le dă Palestina.

Ca urmare a acestui eșec concret, Muhammed al Husseini nu a găsit de cuviință să se mai întoarcă în Palestina, ci a ieșit din diplomație. Luase deja o altă cale și începuse să facă afaceri foarte rentabile la Londra. A putut să-și permită asemenea libertăți doar datorită faptului că era cel mai mare aristocrat la care puteai să ajungi în Palestina, se zice că familia Husseini descinde direct din cea a Profetului, pacea să domnească

asupra numelui lui.

Avem aici cazul particular al unui imigrant arab care a reușit, de altfel chiar cetățean britanic. Și care face afaceri strălucite.

Și asta o să ducă la terorism? Da, cu siguranță. Dar nimeni nu ar fi putut să viseze așa ceva, de exemplu, în 1920, când a venit pe lume Ghassan, primul născut al neprețuitului nostru Muhammed al Husseini, a cărui mamă era o fată de familie bună, importată din Ierusalim doar în acest scop. Și afacerile i-au mers bine, chiar foarte bine. Ramura engleză a familiei Husseini era bogată deja după cel de-al Doilea Război Mondial, în 1945, când s-a născut fiul lui Ghassan, Abdullah.

Abdullah era primul în familia aceasta de imigranți care avea să devină mai englez decât englezii. El a fost cel care a cumpărat domeniul Montrose House în Kent. Abdullah, care pe deasupra își scurtase și numele în Ab și își schimbase și numele de familie în Howard jelea cel mai tare, ca un englez adevărat ce era el acum, că nu fusese înnobilat. Da, trăiește încă, dar acum este bineînțeles imposibil să mai fie înnobilat, pentru că autoritățile britanice de drept știu că „Howard” se pronunță Husseini.

Și cu aceasta, am ajuns la subiectul zilei, fiii Peter Feisal și John Marwan, având amândoi prin urmare numele de familie Howard, sunt născuți în 1972 și 1973.

Încă de mici, frații arătară înclinații tehnice deosebite. La Montrouse House fuseseră o bună bucată de timp expuse desene care ar fi putut trece drept motoare cu explozie întru totul funcționale, motoare electrice pentru locomotivă, macarale pentru construcții și alte piese asemănătoare pe care băieții se pare că le făcuseră când erau de 12 și 13 ani.

Singurul lucru prin care s-au deosebit în anii tinereții a fost că fratele mai mic, John Marwan, dintr-un oarecare motiv, nu a vrut să studieze la universitatea Eton, ci a preferat Rugby. Băieții aristocrați de tipul acestora doi obișnuiesc să studieze economie când ajung la nivelul studiilor universitare și nu ceva de disprețuit printre domnii englezi de la țară ca tehnica și științele naturale, care este domeniul clasei burgheze. Că frații Howard au fost mai presus de această convenție, este ușor de înțeles.

Peter Feisal și-a susținut lucrarea de doctorat la Cambridge la nici 29 de ani, cu un subiect din domeniul

electromagnetismului, pe care eu nu am nici timp și nici posibilități intelectuale să vi-l prezint. Lucrarea a primit note foarte mari și i-ar fi putut asigura chiar o catedră de profesor. Dar, atenție acum la data la care și-a susținut lucrarea: 11 septembrie 2001.

Fratele lui mai mic, John Marwan, care și el a studiat la Cambridge, nu și-a mai terminat lucrarea de doctorat. E o capacitate într-un domeniu care folosește un nou sistem de transformare a semnalelor dintr-un computer în animație. Tehnica asta are, se pare, o importanță economică covârșitoare, mai ales în industria modernă de film.

Întâmplător, în ziua de 11 septembrie 2002, cei doi frați au rupt relațiile cu tatăl lor, „Ab", și și-au reluat numele de familie Husseini. Acum se numesc deci Feisal și Marwan Husseini. Aproape că putem spune că s-au convertit la islam. Peter Feisal se îmbracă în haine exotice, au fost amândoi și au adulmecat pe la moscheea din Finsbury Park și acum își fac veacul pe la cea din Regent's Park.

Acești tineri sunt dușmanul nostru de coșmar. Ei nu sunt a doua generație de imigranți, ca cei din Leeds care au pus bombe la metrou.

Ei sunt a patra generație, dacă într-adevăr ar fi nevoie să facem o astfel de socoteală.

Nu au nevoie să caute rețete de bombe sau vreo tehnică interesantă de intoxicare în masă pe Internet, pentru că amândoi sunt oameni de știință de geniu.

Și, chiar dacă serviciile de securitate din Marea Britanie pot în prezent să încercuiască un întreg cartier în partea de nord a Londrei, unde se spune, pe drept sau pe nedrept, că toți locuitorii sunt musulmani, și pot să instituie o anume stare de urgență sau să aresteze un grup și să-l închidă pe timp nelimitat, puțin probabil că ajungeți voi la frații Husseini, foști Howard.

Ei nu sunt niște oarecare „scăfârlii negre", ei sunt Eton, Rugby și Cambridge. Asta nu înseamnă numai că ei vorbesc o asemenea engleză că până și vulgaritățile cele mai scabroase ale acestei limbi sună ca o poezie în gura lor. Asta înseamnă în primul rând că o armată de judecători, procurori, avocați și poate chiar unii dintre șefii poliției se învârt în cercul lor. Eton, Rugby și Cambridge sunt în afara oricăror suspiciuni meschine

de terorism. Așa cum, de altfel, Cambridge, cândva, a fost în afara oricărei suspiciuni de spionaj și trădare.

Avem de-a face aici cu probabil cel mai mare pericol terorist din istoria Marii Britanii.

Cam la atât se rezuma discursul ei. Mouna se uită la ceas și constată că mai avea destul timp. Dar acum era de fapt clipa hotărâtoare, și acest final l-a repetat încontinuu în gând astă-noapte. „Să zicem deci că avem de-a face cu cel mai mare pericol terorist din istoria Marii Britanii. Misiunea voastră, a unității MI 5, ar trebui în primul rând să fie înțelegerea apariției unui astfel de pericol. Abia apoi trebuie să vă gândiți cum să preveniți apariția unor potențiali teroriști de acest tip, extrem de periculoși, fără ca cerul să cadă și fără să fii dat afară și să fii trimis să investighezi furturile de biciclete sau să scrii amenzi de parcare până la pensie.

Jihaz ar-Razed, organizația mea, poate contribui cu două lucruri. Dacă mai aveți răbdare, v-aș putea explica unele amănunte. Și am putea să găsim pericolul chiar aici, în Londra, înainte ca voi să o faceți.

O trecu o transpirație rece sub fard. Dar ceata asta de strengari o aplaudă mai mult decât politicos, chiar din inimă și zâmbitori. Gluma ei prinsese, remarcase deja. Mai ales chestia cu „vulgaritățile cele mai scabroase ale acestei limbi” (toți se gândiră la aceleași cuvinte fără ca ea să le pronunțe) „sună ca o poezie în gura lor”. E bine să adopți obiceiul locului, gândi ea. Englezii au o sensibilitate lingvistică specială, este o parte din cultura lor, care, parțial, este de neînțeles. În război, însă, ai voie să uzezi de toate trucurile.

Totul atârna acum de ceea ce urma. Cei care i se prezentaseră ca fiind Pete și Webber se uitară la ceas și-și trimiseră colegii la lucru, atenționându-i în glumă „să aibă grijă acolo înăuntru”, și-și luară totodată politicos la revedere de la Lewis MacGregor (care stătuse, în mod profesional interesat, cu un picior peste celălalt pe tot parcursul discursului ei, fără să-și schimbe poziția măcar o dată și fără să schițeze vreun gest).

Faptul că își luaseră rămas-bun de la MacGregor îi dădu speranțe mai întâi, li întinse repede mâna legăturii ei de la MI 6, îi mulțumi, asigurându-l că nu are nevoie de transport și că speră să se întâlnească din nou în curând.

Pete și Webber o rugară în mod exagerat de politicos să le acorde puțin din timpul ei, cu siguranță extrem de prețios. Ea acceptă fără să se uite la ceas, iar ei îi arătară drumul către o altă secție, ale cărei uși de siguranță se deschiseseră când unul din ei puse palma pe un cadran mic, negru.

Pe coridorul scurt în care tocmai intraseră se aflau, se pare, câteva birouri mari de șefi și o centrală de date, care era și arhivă. Aici nu mai vedeai crom, albastru deschis și neoane, ci stilul vechi englez, cu pereți îmbrăcați în lambriuri, mochete de culoare închisă, care acopereau toată camera, și mobilă de piele cu masă din lemn de tisă și accesorii de alamă. Singurul lucru care mai lipsea în toată această parodie erau niște perdele cu flori mari.

— Ei bine, doamnă general de brigadă, începu Pete după ce intrară într-un birou mare, vă rog să luați loc. Ca niște *spioni* moderni ce suntem, mă tem că la noi nu se mai servește ceai. Cu atât mai bine, după părerea mea, mă săturasem oricum al naibii de pliculețele de ceai. Dar avem un automat de cafea espresso care chiar și funcționează. Deci dacă…

— Desigur, cu multă plăcere, se grăbi ea să răspundă, în timp ce se așeza în fotoliul din piele de culoarea vinului roșu, care foșni la atingere. Cu condiția, bineînțeles, ca directorul adjunct Andrew Lloyd, cu numele de cod Webber, să-mi aducă o calea.

Cei doi schimbară o privire fugară, înainte să se hotărască să râdă forțat.

— Da. Înțeleg că numele noastre secrete nu sunt atât de secrete pentru OEP. Domnule Andrew Lloyd, ai auzit ce a cerut doamna general de brigadă?

— Desigur, domnule, răspunse cel cu plete și se ridică imediat. Cu ce vă putem servi, doamnă?

— Un espresso dublu cu puțin lapte, fără zahăr, răspunse ea.

— Mie, ca de obicei, spuse șeful adjunctului său, care se îndepărtase deja, imediat după asta dispărându-i mina politicoasă.

— Poate că sună puțin cam pedant, zise el când rămaseră singuri, dar identitățile noastre, aici la secția T, sunt considerate extrem de secrete. Nu-i chiar plăcut să aflăm că această măsură de siguranță, pe care noi am crezut-o foarte bine pusă la punct, nu cuprinde și organizația OEP.

— Nu cred că trebuie să vă îngrijoreze câtuși de puțin, domnule Charles *Peter*, de unde și rafinatul cod secret *Pete* Hutchinson. Nimeni din OEP nu avea habar de aceste nume acum un minut, iar eu nu intenționez să le transmit mai departe. Sunt convinsă că v-aduceți aminte că sunt aici pentru a începe o colaborare și vă sigur că sunt mult mai de treabă decât par.

— Nu mă îndoiesc, doamnă. Dar trebuie să înțelegeți că sunt puțin consternat când…

— Nu-i nimic ieșit din comun, îl întrerupse ea. La intrarea în coridorul ăsta există pe partea stângă o tăbliță de alamă, pe care se află numele funcționarilor în ordinea gradelor. Dvs. Sunteți primul, șef de direcție Hutchinson, cu titlu cu tot. Și că cel pe care-l cheamă Andrew Lloyd a primit numele de cod Webber nu este chiar așa de exagerat. Chiar deloc, să fiu sinceră.

— Aha. Ăsta e un punct de vedere. Sunteți întâmplător o admiratoare a muzicalelor lui Andrew Lloyd Webber?

— Chiar deloc! în birourile în care lucrez se ascultă de obicei muzică arabă rock asurzitoare, muzică arabă sentimentală sau muzică rock vest-africană. O urăsc, am devenit probabil afonă. Dar să desființezi această nenorocire ar fi egal cu interzicerea fumatului.

— Aveți voie să fumați la birou?

— Evident.

— N-aveți un post liber? Nu chiar acum. Și dacă intrăm în UE, nici nu se mai pune problema. Bineînțeles, succes. Cum de nu mi-a trecut prin gând! Dar, oricum, cum ați putut să asociați așa de repede cu Andrew Lloyd Webber?

— A, eh! Cei din secția mea sunt cam sceptici când e vorba de coduri radio, dacă mă înțelegeți, avem urși mari de-o parte și de alta. Israelienii sunt al naibii de buni la depistarea semnalelor și la spargerea codurilor. Ca să nu mai vorbim de nașul lor, SUA, cu serviciul lor de securitate, NSA. Acum câțiva ani am avut o operațiune în care tot sistemul de coduri se baza pe ediția a doua a operei *Fantoma de la Operă.* Cred că mai știu și acum textele pe de rost.

— Vă apărați de sistemul de depistare vestic prin a regresa tehnologic?

— Corect.

— Dar atunci totul e distrus, dacă intrăm și vă ridicăm băieții în timp ce vă transmiteți partiturile.

— Greșit. Atunci știm că unitatea aceea trebuie închisă și codurile schimbate. Dar dacă *voi, băieții,* ne ridicați în timp *ce* transmitem, atunci n-o să știm nimic înainte ca întreaga catastrofă să se întâmple. Și apropo, dle Hutchinson, ce vreți să spuneți cu „intrăm și vă ridicăm *băieții* ’? Teroriștii?

— Doamnă general de brigadă, vă rog să-mi scuzați formularea greoaie. Mă tem că am făcut o asociere de acest gen din obișnuință, da. Webber se întorsese cu cafeaua pe o tavă mică. Singurul lucru pe care l-a putut prinde din dialog, și care cu greu ar fi putut să-i scape, era că șeful lui tocmai își făcuse vizitatoarea teroristă. Mouna făcu o pauză binemeritată cu cafeaua. Se enervase și era cât pe-aci să spună lucruri pe care cu siguranță le-ar fi regretat. În loc de asta, gustă din cafea, lăudă automatul de cafea și zâmbi.

— Să uităm toate astea și să vorbim puțin de-ale noastre, nu-i așa? zise ea când își puse cana de cafea pe masă.

— Absolut! răspunseră cei doi bărbați aproape în același timp.

— Mă îndoiesc că m-ați invitat la un dialog extra protocolar pentru că v-a lovit dintr-odată o simpatie și o curiozitate pentru OEP. Vă stă pe limbă să mă întrebați despre frații Husseini, nu-i așa?

— Punct ochit, punct lovit, trebuie să recunosc, suspină directorul Hutchinson. Frații ăștia nu sunt chiar puști din ăia care construiesc bombe artizanale. Sunt în totalitate capabili să producă un infern și dacă ei doi, în același timp, au luat-o razna cu religia, există chiar anume scenarii de groază. Exact cum ați arătat, doamnă. Fratele mai mare, Peter Feisal, a fost angajat pe un post de cercetător grozav de bine plătit la una dintre companiile de renume ale Marii Britanii acum… da, poate nu mai are importanță. Dar nu a apărut niciodată la lucru. Fratele mai mic…

— La compania Marconi, îl întrerupse ea. Peter Feisal a primit un post de cercetător la Marconi, cu un salariu de 400 000 de lire sterline pe an, pentru a cerceta în domeniul tehnicii militare navale, nu-i așa?

— Nu pot nici să vă confirm, dar nici să neg, dacă mă înțelegeți, doamnă?

— Fiți liniștit, dle Hutchinson. Nu mă aflu aici să culeg informații. Puteți să fiți siguri de asta, domnilor. Dimpotrivă, pot să vă prezint cam tot ce aveți de valoare în documentele dvs. Cu privire la acești doi, ca să ne exprimăm conform celui mai de groază scenariu, frați Frankenstein. Iar cunoștințele mele nu provin din faptul că OEP a depus cel mai mic efort să vă penetreze organizația. Există, dacă pot să spun așa, o explicație mai simpatică a faptului că și eu știu tot ce știți și dvs. Despre acești doi tineri. Vă dau voie să ghiciți o dată!

Charles Peter Hutchinson, în vârstă de 42 de ani și de ceea ce se numește familie bună, trecut prin școli bune – bineînțeles că nu Eton –, făcuse rapid carieră în serviciul de informații și stătea de doi ani pe scaunul lui de șef. Nimic nu-i mersese prost, nu se făcuse de râs până acum nici măcar într-o chestiune neînsemnată, totul mersese ca pe roate și încrederea lui în sine era neștirbită. Până în clipa asta, pe care cu greu ar fi putut să o uite.

Nu o puteai citi. Era ca și cum ai încerca să citești un jucător de cărți priceput. Era o femeie frumoasă, într-un fel puțin aparte și de speriat. Avea un inel pe inelarul stâng, dar nu unul de aur neted, ca o văduvă ce era, potrivit documentelor. Inelul era negru, cu trei pietre mari în verde, roșu și alb. Steagul palestinian, se gândi el. Femeia asta era, cum obișnuia bătrânul Arafat să spună, cununată cu revoluția. Chiar acum, însă, le servise mai mult decât o insinuare, și anume că tot ce știau ei despre frații Big T, cum aceștia se numeau în cadrul serviciului, provenea de la ea.

— Scuzați pauza lungă, începu el. Dar trebuie să fiu cu totul sincer. Ceea ce insinuați dvs., de fapt… cum să mă exprim?

— Ca și cum toate informațiile relevante le-ați fi primit de la noi, de la OEP, răspunse ea aproape exagerat de prietenos.

— Fir-ar să fie, scuzați limbajul! izbucni șeful de serviciu Hutchinson, cu scopul de a câștiga măcar timp și a evita un nou moment de tăcere lungă, în timp ce se gândea ce ar fi trebuit să încerce să spună. Dar, continuă el după ce-și mai reveni, avem și noi sursele noastre proprii, pe care le-am recrutat și care sunt foarte apropiate acestor obiective și mi-e greu să văd cum…

— Tânărul imam Yussuf ibn Sadr al Banna! îl întrerupse ea, cu o voce moale, dar cu o mișcare bruscă a mâinii. E omul meu.

Școlit la însăși al-Azhar la Cairo, care, pentru catolici, este ca și cum ar fi școlit de papă la Roma, ca să simplific. În orice caz, este omul meu. Eu însămi l-am antrenat, mă îndoiesc că ar crede mai mult decât mine în Dumnezeu, iar eu nu cred deloc.

Cei doi ofițeri britanici de informații schimbară o privire lungă și tăcută, ca și cum ar fi încercat să-și citească gândurile unul altuia, după care Webber dădu din cap foarte hotărât.

— Așa deci! zise Hutchinson. Cam multe deodată. Dar asta e. Și noi care credeam că avem o sursă originală și foarte prețioasă! Când colo, el era informatorul dvs.

— Chiar deloc, domnule director Hutchinson, îl întrerupse ea. Gândiți-vă puțin. Motivul pentru care încalc una dintre cele mai sfinte reguli ale activității de spionaj, să nu-ți distrugi niciodată propriul agent, știți și dvs., este că trebuie să vă câștig încrederea cu orice preț. Vă sigur că rapoartele pe care le-ați primit de la agentul nostru Abu Ghassan sunt originale. Aceleași rapoarte le-am primit și eu.

— Sigur că nu vă pot contrazice acum, doamnă. Dar cum naiba vom putea verifica asta?

— Simplu. Îl arestați, aveți doar legi pentru asta, îl închideți câteva zile și îl anchetați discret. Întrebați-l apoi: pentru cine lucrezi? Vă va răspunde, cuvânt cu cuvânt – în cazul în care nu înregistrați această convorbire, ceea ce presupun că o faceți, atunci notați: *Pentru Mouna și nimeni altcineva decât Mouna.* Întrebarea de control după aceea va fi: de ce ți-ai luat numele Al Banna? El va răspunde: *Pentru că, din nefericire, sunt rudă cu dracul ăla.* Încercați asta și vă veți convinge că este omul meu. Maltratați-l în mod suportabil și dați-i drumul. Este propunerea mea.

Cei doi britanici stătură un moment fără să spună nimic. Niciunul nu-și trădă gândul că ar vrea să noteze codurile.

— Mă scuzați, dar cine este *dracul ăla*? întrebă deodată adjunctul pletos, care cea mai mare parte a convorbirii stătuse înțepenit, fără să facă un gest.

— Al Banna? Îl cunoașteți cu numele de Abu Nidal, un terorist foarte slab dotat pe care l-a cumpărat Saddam Hussein, explică Mouna repede.

— *Sunt rude,* mă refer la omul tău și Abu Nidal? se încăpățâna pletosul.

— Da, deși destul de îndepărtate. Suntem o populație mică,

ai parte de cele mai dorite sau la fel de mult nedorite rude.

— Ești rudă cu frații Husseini? întrebă Hutchinson.

— Într-un fel. Inițial am avut alt nume, sunt născută în Gaza, departe de orice aristocrație palestiniană. Dar mai târziu m-am căsătorit cu un doctor, pacifist de altfel, un timp eram gata să încep o viață nouă și tihnită, și el era al Husseini original. Când israelienii l-au omorât pe el și pe șeful meu de atunci, Abu al Ghul, i-am luat numele al Husseini. Aproape ca Pete sau Webber.

— Dar de ce ți-au omorât soțul, dacă era pacifist? se întrebă Webber abătându-se iarăși către periferie, ceea ce îi irită atât pe Mouna, cât și pe șeful Hutchinson.

— O greșeală. *Daune colaterale,* după cum știți. Ideea este că eu trebuia să fiu la Abu al Ghul chiar la acea oră, ca să aduc poșta diplomatică. Primisem însă o vizită neașteptată în Tunis, și soțul meu m-a ajutat cu treaba aceea simplă. Erau doar două persoane care știau exact locul și timpul. Nu ne-a fost greu să ghicim cine, și uite-așa am scăpat de un spion israelian. Dar să ne întoarcem la subiect.

— Bună idee, Madame, zise Hutchinson cu o privire critică asupra inferiorului lui. Ne-ați povestit toate astea cu un scop, ați planificat toată operațiunea aceasta cu un scop, nu-i așa?

— Desigur.

— Bine, ce vreți deci să realizați de acum încolo?

— În primul rând, să-mi lăsați una dintre cele mai bune surse la Londra, și totodată și una dintre sursele voastre cele mai bune, să stea în continuare pe masa de joc. Nici nu vă închipuiți cât de greu este să-ți faci un coleg imam la o asemenea super școală.

— Ba da, bănuim. Sună înțelept să păstrăm o asemenea piesă. Dar ce se urmărește cu tot acest joc? Noi, spionii, creăm conspirația secretă? Toți nebunii periculoși se îndreaptă către noi și noi îi ținem sub control pe toți, ceva de genul ăsta?

— Da. *Maskirovka* se numește jocul pe rusește, la fel de anacronic ca și codurile literare, dar încă funcționează, după cum vedeți.

— Bine, până aici suntem de acord. Dar după aia?

— După aia îi vreau pe frații Husseini.

— Pardon?

— Ați auzit foarte bine ce v-am zis. Îi vreau pe frații Husseini.

— Da, am auzit. Dar ce înseamnă asta mai exact?

— Li voi recruta înainte ca altcineva să o facă.

— Și cine ar putea să fie acest *altcineva*?

— Poate coșmarul vostru cel mai cumplit. Dacă acești frați ajung în ghearele fratelui Usama bin Ladin, atunci niciunul dintre noi nu mai doarme bine noaptea.

— De ce *noi*?

— Chiar așa, *noi.* Lăsați-mă să vă explic un lucru. Nu eu plâng dacă voi vedea un nou atac în care Big Ben explodează infernal, vreau să zic, nu plâng în momentul ăla. Pentru o clipă, mă tem că aș simți bucuria primitivă a răzbunării. Dar, mai apoi, mă duc la lucru, și abia atunci încep să plâng. Așa cum v-am spus mai înainte. Terorismul mă rănește pe mine mai mult decât pe voi. Voi primiți noi fonduri. Eu văd visul unei patrii libere îndepărtându-se și mai mult.

— OK, suntem de acord cu acest raționament. Dar atunci venim la întrebarea: cum v-ați gândit să-i folosiți pe acești frați Frankenstein dacă-i recrutați?

— Mă gândesc să-i reformez, spre bucuria tuturor.

— În sens religios?

— Ferească Dumnezeu, bineînțeles că nu. Dar gândiți-vă că avem de-a face cu persoane foarte dotate intelectual și personalități foarte romantice. Eu o să le arăt ce nu au văzut ei niciodată și ce nici măcar nu și-au putut închipui vreodată, Organizația Jihaz ar-Razed pe dinăuntru. O să vadă lupta de eliberare într-o organizație care, desigur, nu se dă la o parte să uzeze de violență în anumite situații, dar care în principal se folosește de metode de luptă politice, tehnice și secrete, care fac un contrast clar cu simplul terorism. Cred că și dvs., domnilor, ați fi impresionați de o asemenea perspectivă. Frații Husseini vor fi copleșiți, atât de bine îi cunosc în momentul acesta.

Acum, când dialogul se concentrase iarăși pe întrebarea ei concretă, nu mai exista nicio cale de întoarcere sau vreo posibilitate de a schimba subiectul. Problema a fost întoarsă pe toate fețele. Frații T erau cetățeni britanici și nimeni nu-i putea opri să plece din țară când voiau, indiferent ce s-ar fi bănuit. Din considerente sociale, sau chiar politice, dacă așa se voia, erau intangibili înainte să comită vreo infracțiune. Nici să-ți pui turban pe cap, nici să comanzi bilet de avion la Islamabad nu

era o infracțiune. Amândoi erau ca fructele coapte, numai bune de cules pentru primul venit. Și ce era mai rău, școală de terorism în Pakistan sau instituție de reeducare la OEP?

Dacă priveai lucrurile așa, atunci era simplu. Și ceea ce în final îi făcu pe cei doi ofițeri de informații britanici să accepte logica Mounei, a fost argumentul ei repetat că acțiunile teroriste dăunau de fapt cauzei ei mai mult decât puteau să dăuneze Marii Britanii. Mai târziu se plimbă prin Kesington Park – renunțase la toate transporturile mai mult sau mai puțin discrete –, și avea de mers vreo oră, dacă nu și mai mult, până la hotel. Dar era fericită. Nu, era bineînțeles un cuvânt greșit, era un cuvânt pe care-l distrusese din conștiința ei de mult. Se simțea bine dispusă, ușoară, puternică, ca și cum ar fi fost într-o formă fizică mult mai bună, cum nu fusese de mult. Britanicii au intrat în joc. Îi permiteau să-i recruteze pe frații Husseini chiar sub nasul lor. I-ar fi dat la nevoie chiar și o mână de ajutor cu niște acte de identitate false. Câteva dintre ultimele și cele mai grele piese din mozaic erau, în sfârșit, pe cale să fie puse la locul lor.

*

* *

Webber, cum se prezenta el de obicei și în cadrul organizației, nu avea dreptul la propria lui mașină de serviciu cu șofer. Dar nu era nimic de contestat și, apropo, chiar îi plăcea să facă o pauză de câteva ore la volan. Gândea bine când conducea, liber și nestructurat, de la impresii fără sens pe care le înregistra de-a lungul drumului și înapoi la întrebarea cea mare, care era întotdeauna terorismul. Chiar și aici, pe autostrada veșnic aglomerată M 1, care mergea în direcția nord. Ar fi fost nevoie doar de mici resurse materiale și umane ca să blocheze total traficul ore întregi, cu haosul de rigoare. Deși asta era situația peste tot. Luând în considerare cât de vulnerabilă este o societate vestică în fața unor sabotaje tehnice simple, era aproape misterios că atacurile erau atât de rare.

Când ajunse la baza aviatică, personalul de pază nu se arătă deloc dispus să-l lase să intre. Lista de vizite și acte de identitate și coduri, numere de telefoane pentru controlul dublu, totul era, bineînțeles, în ordine. Probabil că părul lui lung era de vină, în combinație cu faptul că exact această bază

de aviație avea o magazie cu arme atomice. Spre fericita neștiință a vecinătății înconjurătoare. Până acum vreo doi ani avusese un post de șef într-un serviciu de teren și afară, în societate, un păr lung și neîngrijit era aproape o garanție împotriva oricărei suspiciuni că te-ai fi aflat în Serviciul Secret al Majestății Sale.

Într-un oarecare fel era, deci, un semn bun că personalul militar care asigura paza bazei se arătă suspicios când îi controlă actele de identitate militare, foarte greu de falsificat. Doi paznici în uniformă, cu o mină posomorâtă, îl conduseră până la urmă într-o zonă îndepărtată, înconjurată de sârmă ghimpată, ceea ce părea puțin ciudat, pentru că singurul lucru care se vedea după sârma ghimpată erau covoare de iarbă netunsă și vreo două barăci din lemn, în stare deplorabilă și evident nefolosite. Dar închisoarea era în subteran. După ce a fost predat altor doi paznici înăuntrul uneia dintre barăci și actele de identitate i-au fost din nou controlate, s-au urcat într-un lift industrial greu, nou construit, și acolo, din mai multe puncte de vedere, simți că se îndrepta către fundul pământului.

„Arestul nr. 4” ar fi putut foarte bine să servească drept o viziune modernă a iadului. Coridoare curate, perfecte, lumină puternică, camere de luat vederi, uși de oțel lucioase și strigăte înfundate și urlete de durere și înjurături care ori erau ceea ce trebuia să crezi că era, tortură, ori erau înregistrate pe bandă cu scopul de a servi la „demoralizarea deținuților pentru a-i determina să colaboreze”, o parafrază pentru o altă formă de tortură. Habar n-avea câți deținuți prin excepție erau ținuți aici jos, în infern. Puteau să fie oricâți, între o duzină și o sută. Marea Britanie ținea în prezent în total mai mult de o mie de persoane după gratii, pe timp nelimitat și fără sentință judecătorească sau pretenția de a prezenta o acuzație concretă de infracțiune. Cel care, într-o noapte, a fost luat din pat și dus la Arestul nr. 4 sau vreo altă bază de acest gen, avea foarte probabil prenumele de Muhammed sau Ahmed și tot așa de probabil își pierduse toate drepturile cetățenești. Aceasta era o bază militară, un dispozitiv de război, nu o platformă pentru exercitarea democrației.

Deținutul fusese târât într-o cameră mai mare și acum stătea, sau mai degrabă atârna, pe un scaun de plastic ușor, la o masă mică, pătrată, de bachelită. Lumina era dureros de tare și bătea

ușor în albastru, probabil cu intenția de a fi chiar atât de neplăcută cum și era.

— Ridică-te! urlă unul dintre paznici și deținutul se ridică, clătinându-se, într-o poziție care sigur nu era considerată corectă la Arestul nr. 4, deoarece stătea cu spatele îndoit și se sprijinea cu o mână de masă. Webber se opuse ambiției evidente a paznicilor de a rezolva problema poziției corecte și îi rugă să-l lase singur cu deținutul. Ordinul îi fu îndeplinit cu o oarecare șovăire. Așteptă până ce ușa lucioasă de oțel se închise ermetic și abia după aceea se așeză de partea cealaltă a mesei. Deținutul arăta deplorabil. Chiar mai rău decât atât, arăta sub orice critică dacă te gândeai la cine era, unul dintre agenții lor pe teren, în cel mai rău caz un fel de coleg. Deci, văzută din acest unghi, situația era chiar penibilă.

— Ești în stare să vorbești? întrebă Webber cu o voce tremurată, așa încât trebui să și-o dreagă. Deținutul își ridică fruntea și încercă să-l privească în ochi prin deschizătura îngustă dintre pleoapele însângerate și umflate. Nu-i răspunse însă, ci făcu o mișcare circulară cu mâna, ca și cum l-ar fi încurajat să continue.

— Mă numesc Webber și sunt adjunct la serviciul T la Mi 5. Tu ești, dacă am înțeles eu bine, domnul Yussuf ibn Sadr al Banna, alias Abu Ghassan. Am înțeles corect? Deținutul dădu din cap fără să răspundă.

— Deci Yussuf… pot să-ți spun Yussuf? în orice caz, am două întrebări precise. Poți să-mi răspunzi?

Deținutul repetă mișcarea circulară a mâinii.

— Deci, prima este: Pentru cine lucrezi?

— Pentru Mouna și nimeni alta decât Mouna, răspunse deținutul răgușit.

— Înțeleg, continuă Webber puțin forțat, ar fi vrut de fapt să facă o pauză ca să ceară niște apă pentru amândoi. Atunci nu mai am decât o întrebare. De ce ți-ai luat numele de al Banna?

— Pentru că sunt rudă cu diavolul ăla, vreau să spun că sunt din nefericire rudă cu diavolul ăla, îi șopti colegul.

Webber se cutremură. Își reveni însă și ceru apă. Felul în care agentul torturat bea apă îl făcu să înțeleagă că nu i se dăduse apă de multă vreme.

— Da, Yussuf… în numele serviciului, îmi cer scuze pentru modul în care ai fost tratat. Mă tem că am lăsat să se înțeleagă

că poate ar fi mai potrivit să se știe că ești în grija noastră. Dar de asta… îmi pare foarte rău. Sincer.

— Eu nu mi-aș bate atâta capul cu asta, dacă aș fi în locul tău, răspunse agentul Yussuf cu o încercare de zâmbet pe buzele lui crăpate. Dinții de sus erau sparți și durerile păreau insuportabile.

— Cum ai zis că te cheamă, Webber? continuă el și-și dăți fața cu restul de apă rece, umezindu-și obrajii răniți și inflamați. Webber, ciudată prima asta întâlnire a noastră.

— O să avem grijă să te scoatem de aici imediat. Încă o dată îmi pare rău…

— Termină! îl întrerupse agentul Yussuf cu o nouă încercare de zâmbet, care se schimbă într-o grimasă grotescă. Am fost bătut și mai rău de atât. Nu numai de israelieni, ci și în timpul pregătirii mele. Ia-o așa cum e. În primul rând că nu este greșeala noastră. Toți care sunt aduși aici sunt bătuți la început, fără să fie anchetați. Este o idee de-a celor de aici, care se numește faza de înmuiere. Te bat, se pișă pe Coran, își expun părerile despre Profet, odihnească-se în pace, și se comportă și în alte privințe ca niște reprezentanți moderni ai unei democrații militante.

— Fază de înmuiere? Ce dracu’ mai e și asta?

— În al doilea rând, ține-ți gura și ascultă-mă mai bine. N-ar fi de dorit ca eu, dintr-un motiv neîntemeiat, să fiu scutit de la faza de înmuiere sau de la orice alt tratament de care au parte toți ceilalți de aici. Dacă cineva din afară începe să mă suspecteze câtuși de puțin cu cine lucrez, s-a dus naibii toată operațiunea.

— Dar vreau să te scoatem cât de repede de aici, se împotrivi Webber. După cum arăți acum, nu te poate suspecta nimeni că ai putea să fii unul de-ai noștri.

— Nici nu-ți închipui cât sunt unii de bănuitori. Am o propunere mai bună. Permisul meu de ședere se datorează faptului că o chestie care se numește Asociația de prietenie anglo-islamică mi-a aranjat o bursă. Una dintre atribuțiile mele de serviciu este să dau o mână de ajutor la moscheea din Regent’s Park, mai ales în ceea ce privește activitatea cu tineretul. Binefăcătorii mei nu știu de ce am dispărut, este foarte obișnuit când vreun suspect dispare. Dar vinde-le pontul prietenilor mei onorabili și idealiști și vor trăi un calvar cu

presa, cu autoritățile și, abracadabra, vor avea un succes neașteptat. Peste vreo câteva zile, aproximativ. Rănile mele nu se vindecă până atunci. O să mă plâng puțin când o să ies, o să răspund cu grijă la eventualele întrebări ale presei britanice. Dacă cineva vrea să știe ceva despre asta, ceea ce de altfel mă îndoiesc. Mi-e greu să cred că povestea unor musulmani maltratați și umiliți din punct de vedere religios în lagărele secrete de deținuți din Marea Britanie ar fi articolul ideal. Tu ce zici?

— Sincer să fiu, Yussuf, nu știu ce să spun. E pur și simplu dezgustător. Nu știu cum să-mi cer scuze sau să compensez toate astea.

— Nu, bineînțeles. Asta pentru că acum știi că eu sunt omul Mounei. Și înțeleg că ai și întâlnit-o, de vreme ce îi știai codurile de control?

— Da, ne-am întâlnit.

— Și?

— O femeie impresionantă, o colegă vreau să zic, de fapt.

— Hm. Se poate spune și așa. Femeie impresionantă.

— Absolut.

— Și pot să împrumut și eu puțin din strălucirea ei. Dar dacă nu aș fi fost omul ei, ci doar unul dintre cei treizeci-patruzeci de deținuți de aici și, bineînțeles, aș fi arătat la fel? Atunci nu ți-ar mai fi părut rău.

— Yussuf, înțeleg foarte bine atitudinea ta critică, și pe bună dreptate, trebuie să recunosc. Sper ca modul în care ai fost tratat să nu dăuneze bunei noastre colaborări.

— Nu, deloc. Îmi fac doar meseria.

Webber era așa de impresionat de situație că nu reușea să ascundă asta foarte bine față de colegul lui torturat. Și mai puțin chiar față de el însuși. Ar fi trebuit poate să se ridice și să plece chiar în acest punct al conversației, deși agentul palestinian părea acum vizibil mai vioi decât mai înainte. Și asta poate doar datorită faptului că i s-a dat apă, un lucru atât de simplu, doar apă. Nu ar fi fost, de altfel, rău să plece. Clarificaseră ceea ce, ținând seama de împrejurări, se putea clarifica. Colegul Yussuf schițase chiar un mod cu mult mai inteligent de a fi scos din închisoare decât o decizie fulger luată la unitatea MI 5, deci neclaritățile cu privire la asta fuseseră acum înlăturate. Lui Webber îi era probabil rușine la gândul că

trebuia să îndrepte, metaforic vorbind, cutele șifonate cu o răceală de funcționar public și să plece lăsându-și agentul desfigurat, într-un mod în care nu ar fi făcut-o niciodată dacă agentul i-ar fi fost compatriot. Dar dintre toate micile întrebări plăcute pe care ar fi putut să le pună într-o asemenea conversație, se auzi dintr-odată pronunțând-o pe cea mai imposibilă, cel puțin în situația în care se aflau acum.

— Yussuf, poate că sună ca o întrebare ciudată, dar crezi în Dumnezeu?

Ar fi putut să-și muște limba. Yussuf ridică privirea uimit și, înainte să-i răspundă, se uită la el o clipă, atât cât îi permiteau pleoapele tumefiate.

— Nu, zise el într-un sfârșit, nu cred. Cel puțin nu astăzi. Și ce Dumnezeu ți-a venit să mă întrebi asta?

— Ești imam.

— Păi, este doar acoperire. Sunt, bineînțeles, foarte educat din punct de vedere teologic și am răspunsuri la toate întrebările posibile și imposibile despre Dumnezeu. Dar, sincer să fiu, nu e chiar același lucru. Ce anume vrei, de fapt, să știi?

Tocmai asta era. Făcuse asocierea, înțelegea el acum, datorită Mounei al Husseini, care spusese că nu crede în Dumnezeu și că nu credea că imamul ei era mai credincios decât ea. Dar, de fapt, voia să știe altceva: în ce fel le vorbești unor tineri musulmani disperați de Dumnezeu, care, în cel mai rău caz, își închipuie că Dumnezeu *acceptă* să pună explozibil la metrou. Era de neînțeles, înfricoșător și pe deasupra una dintre atribuțiile principale ale profesiei sale, să înțeleagă. Cealaltă atribuție consta, din păcate, în selecționarea și transportarea musulmanilor aflați într-o zonă de risc la instituții cam de acest tip ca asta unde se aflau acum. Așa că explică întrebarea. Și primi, doar așa ca o mostră, aproape ca un joc intelectual, o predică nu mai lungă de o jumătate de oră. Și totuși, cele două ore petrecute la volanul mașinii la întoarcere, pe șoseaua Mi, care acum era și mai aglomerată în direcția sud către Londra, nu-i ajunseră pentru a sorta tot ce îi. Spusese falsul imam și colegul lui ofițer. Punctul de plecare era foarte simplu, binele împotriva răului, imaginea dualistă despre lume, pe care toate religiile o proclamă. În acest caz, George W. Bush și Israelul împotriva musulmanilor din lumea întreagă, Războiul Sfânt al creștinătății pentru a doua oară, ocupația Palestinei și

a Irakului, toate lucrurile astea bine știute. Dar ce era, atunci, religie și ce era politică? Asta era întrebarea de baraj și cel puțin punctul slab al celor mai mari fanatici, deoarece era atât de ușor să faci religie din politică, să fluturi doar Coranul, sau, ca George W. Bush, Biblia. Aici, un predicator deștept trebuia să-și arate toată iscusința. Într-un fel, nu putea fie prea îngăduitor în critica lui împotriva puterilor satanice care se aflau în spatele SUA și Israel, pentru că atunci publicul și-ar fi pierdut încrederea în el. O problemă aproape comică în acest context era că nici nu avea voie să fie prea agresiv, deoarece moscheile erau ascultate, și în prezent existau legi împotriva oricăror acuzații prea înflăcărate din timpul predicii. Dar binele împotriva răului era întotdeauna punctul de plecare și, pe deasupra, era ușor de prezentat chiar din convingere proprie. După aceea venea ceea ce era mai greu și mai important, pentru că nu dragostea pentru Dumnezeu sau altă experiență ezoterică înălțătoare îi determinase pe tinerii liceeni sau pe studenți să-și piardă cumpătul, ci 11 septembrie și urmările acelui ulterior proclamat Război împotriva Terorismului.

Cele trei milioane de musulmani, sau așa-ziși musulmani, din Marea Britanie, deveniseră acum dușmanul intern. Dacă erai îmbrăcat ca Yussuf sau dacă o femeie purta văl și intrau într-un vagon de metrou, primul lucru care îi întâmpina era groaza și aversiunea celorlalți pasageri. Toți gândeau: sper că diavolul ăsta nu se așază chiar lângă mine.

Să te duci la cumpărături devenise altceva decât fusese înainte, să faci scandal din cauza unei facturi de electricitate ciudate devenise un act dușmănos și toată viața cotidiană era dominată de faptul că, încă de la prima vedere, erai considerat dușmanul celorlalți.

Cei mai frustrați, supărați, disperați și, în final, dornici să se răzbune nu erau însă musulmanii, cel puțin nu cei săraci, ci aceia care nu erau în mod deosebit credincioși, sau chiar deloc, și care fuseseră băgați în aceeași oală cu dușmanul. Băiatul pakistanez sărac care lucra cu tatăl lui în chioșcul de kebab, și care într-adevăr credea în Dumnezeu, își spunea toate rugăciunile și făcea toate celelalte ritualuri, era din această perspectivă cel mai puțin în stare să pună explozibil la metrou. Și știm deja cine era suspectul: de exemplu, tipul de la Cambridge, care dintr-odată a crezut că l-a descoperit pe

Dumnezeu, așa că la început voia să învețe cum să se roage și se gândea serios să nu mai consume alcool. Cei mai mulți dintre imami discutaseră problema, dar aveau cam aceeași părere. Sufletele confuze care se întorc către Domnul nu pot fi respinse, trebuie ajutate. Primul lucru pe care, din păcate, obișnuiesc acestea să-l discute este Jihadul și voința de a se sacrifica pentru cauza divină.

Atunci e atunci. Spui că este bine să-ți sacrifici viața pentru Dumnezeu, dar nu oricum. Pentru că aceasta o poate face doar cel care simte cu adevărat chemarea divină. Dumnezeu interzice sinuciderea. Și cel care se sinucide dintr-o dorința deșartă de a fi erou păcătuiește de două ori. Dumnezeu ți-a dat viață și numai el are dreptul să ți-o ia. Cam așa suna discursul. Nu numai al imamului fals de la OEP, ci chiar și al celor mai mulți dintre colegii lui mult mai credincioși. Totul era construit, în simplitatea lui, pe îndoială și chibzuință temeinică. Și, într-un mod oarecum ironic, pe studii aprofundate ale Coranului.

*

* *

Când nu era desfigurat ca acum, era probabil un predicator foarte convingător și carismatic, se gândea Webber în timp ce parca mașina în fața vilei din Kensington. Colegul Yussuf i-a spus că trăia într-un balon de irealitate, că numai în timpul predicii credea în tot ce spunea și că i se părea schizofrenic, aproape o blasfemie, doar să descrie, așa, rece, scenariul predicii în fața unui coleg ofițer britanic. Era, fără îndoială, o prestație fantastică, inclusiv partea actoricească. Colegul Yussuf, omul generalului de brigadă Mouna, nu era chiar un începător, cu siguranță.

În aceeași clipă în care ușa casei s-a închis în spatele lui, încetă să se mai gândească la tot ce avea de-a face cu munca pe ziua de azi. Asta era rutina. Era o artă pe care o perfecționase în timp și îi reușea aproape de fiecare dată. Însă, soția lui, Mary, îi citea gândurile ori de câte ori nu-i reușea figura.

— O zi grea la lucru astăzi, iubitule? constată ea mai mult decât întrebă, când el intră în bucătărie și o sărută întâi pe amândoi obrajii și apoi pe gură. Mai mult nu trebuia spus, făcuseră această înțelegere. Ea știa că el este spion, dar nu mai mult. El participă puțin absent și fără să spună prea multe la

activitățile obișnuite de familie, își ascultă fiica mai mare la lecția de istorie în care era vorba de Cromwell și de puritanism, controla pe furiș, pe paginile de sport ale teletextului, ce-au făcut Manchester United, dar fără să întârzie prea mult în fața lui, strânse farfuriile după cină, controla dacă fetele s-au spălat pe dinți și-i citi celei mici o poveste înainte de culcare. După ce copiii se culcară, încercă împreună cu Mary să se uite la un program de succes cu întrebări de cultură generală, dar gândurile îi erau tot timpul în altă parte. Soția lui văzu asta, dar nu-i spuse nimic.

Programul se sfârșise, dar el nu băgă de seamă până când ea nu închise televizorul, veni la el, i se ghemui în brațe și-l trase de plete.

— Cred că ar fi cazul să mă tund, ai avea ceva împotrivă? întrebă el, la fel de neașteptat pentru amândoi.

— Și vrei să auzi părerea mea cea mai întemeiată și de neînvins? glumi ea.

— Da!

— Atunci cred că este o idee dintre cele mai bune, cum nu am auzit de mult! Dar vine prea târziu… răspunse ea și îl trase ușor de părul de pe ceafă.

— Bine, știam… mormăi el. Pot să te întreb cu totul altceva?

— Da, zise ea aproape îngrijorată, cu un zâmbet care se stinse repede.

— Ești o femeie frumoasă, corect și cu gust îmbrăcată, o mamă fantastică, lector universitar de economia întreprinderii, liberală, dar nici măcar laburistă, tipic intelectuală, membră în conducerea bisericii și, să rezumăm, mândria Welshului, iar eu te iubesc…

Pierdu firul, nu putu să-și termine propoziția. Bineînțeles că ea se temea acum că se pregătea să-i spună ceva care să o doară sau să o rănească.

— Până aici ai enumerat caracteristici, parțial măgulitoare, dar nu ai formulat o întrebare, constată ea. Care e întrebarea?

— Este o persoană ca tine conștientă de faptul că noi, în Marea Britanie, torturăm în fiecare zi oameni în închisori secrete și plasate în locuri singuratice?

Se ridică brusc din brațele lui, își trase agitată bluza în jos și-și puse brațele încrucișate pe piept.

— Nuu! Nu sunt conștientă de asta și nici nu sunt sigură că

vreau să știu, sau că măcar am dreptul să știu. *Doar dacă…*

— Doar dacă ce?

— Doar dacă soțul meu, *solul meu,* nu este un torționar.

— Poți să fii liniștită, zise el. Cred, sincer să fiu, că niciodată nu aș putea să fac așa ceva, nici măcar dacă formulezi problema ca la lecțiile de filosofie. Știi și tu chestia cu a salva o lume întreagă prin a-ți tortura propria-ți mamă?… Nu. *Soțul tău* nu s-ar umili niciodată să facă așa ceva.

— Bine, zise ea. Atunci iau un gin și tu un whisky, nu, eu servesc, pentru că tu ești ori paralizat, ori somnambul. Îl vrei cu puțină apă, ca de obicei? Higland Park, Caol Ila sau altceva?

— Caol Ila, mulțumesc.

Îi păru rău, bineînțeles. Restul serii va fi, puțin spus, oarecum forțat. Motivul pentru care cei mai mulți dintre colegii de la serviciu aveau același principiu, pe care și el îl respectase cu o disciplină de fier până acum câteva minute, nu era că nevestele treceau drept riscuri de siguranță. Era mai simplu de-atât. Cântecele cântate pe jumătate nu aduc nimic bun și nu aveau voie să fie mai mult decât cântece pe jumătate. Se duse la culcare devreme și se prefăcu că doarme; ea se prefăcu, la rândul ei, că îl crede și începu să citească un roman.

A doua zi, la birou, nu făcu decât să-i raporteze șefului întâlnirea cu colegul palestinian și să aranjeze în așa fel încât Asociația anglo-islamică să poată afla de întâmplare de la un ziar tabloid și să înceapă să urle pentru eliberarea imediată a imamului. După aceea, se retrase în biroul lui și scoase versiunea completă a discursului Mounei al Husseini, pe care ea o avea în computer și pe care le-a dat voie să o scoată la imprimantă înainte să plece. Sări peste toate ideile ei dramatice, totuși foarte convingătoare, despre nebuni de tipul lui Abu Hamza din Finsbury Park, și se duse direct la ultimele pagini, la capitolul despre pericolul iminent. Adică acolo unde toți musulmanii, chiar și cei necredincioși, chiar și cei cu studii universitare și chiar și cei din clasa aristocratică erau dușmani. Ceva în concepția lui despre lume se clătinase. Îi considerase întotdeauna pe palestinieni „obiecte” mai mult sau mai puțin incomode pentru acțiunile de spionaj sau pur și simplu pentru operațiuni mai mari. Sau îi văzuse la televizor, ca imagini din Gaza, unde urlau și strigau, purtând bentițe verzi pe frunte. Greu să-ți închipui că și ea venea de acolo. Deși nu mai auzise

de mult de o operațiune așa de sofisticată ca aceea pe care Mouna al Husseini o pregătise la Londra. Asemenea operațiuni erau clasice și se foloseau ca exemple în pregătirea noilor angajați. Era o întreagă reprezentație de teatru, o *maskirovka,* cum îi spusese ea, pe care aproape niciunul dintre cei o sută de mii de scriitori ai lumii, autori de literatură de spionaj și de divertisment, n-ar fi putut să o inventeze. Ce arsenal enorm și neobișnuit de cunoștințe, personal specializat și contacte politice și intelectuale au fost necesare pentru înfăptuirea acesteia! Și toate aceste eforturi, doar pentru a *împiedica* acțiunile teroriste la Londra? Discursul ei scris se termina altfel decât cel pe care-l ținuse în fața lor:

„Și toate aceste eforturi din partea noastră se concentrează în final asupra unui singur lucru. Noi luptăm împotriva ocupației israeliene a țării noastre. Este scopul absolut. Și atunci trebuie să vă puneți întrebarea: ce fac eu la Londra și de ce este așa de important pentru mine să vă ajut? Pe voi care, de atâta vreme și probabil în continuare, mă considerați dușmanul vostru. Răspunsul este simplu. De fiecare dată când o adolescentă din Hamas este păcălită să dea buzna într-o cafenea din Ditzengoff Square din Tel Aviv sau în vreo stație de autobuz din Negev și să se arunce în aer pe ea și câțiva israelieni, Ariei Sharon continuă să construiască zidul. Și de fiecare dată când doi-trei liceeni confuzi pun bombe sau încearcă să pună bombe la metroul din Londra, Ariei Sharon continuă să construiască zidul. Când zidul o să fie gata, și nu mai are mult, o să moară și visul de libertate al patriei mele. De aceea mă aflu eu aici.

George W. Bush a internaționalizat, a globalizat, dacă preferați cuvântul la modă, ceea ce el numește Războiul împotriva Terorismului. Trebuie să urmăm această logică, este atât de simplu! De aceea mă aflu aici. Domnilor, vă mulțumesc că m-ați ascultat.”

Webber citi sfârșitul de două ori, cu o senzație ciudată că era ceva ce vedea, dar îi scăpa. În primul rând, de ce nu a spus toate astea, ci le-a lăsat doar în documentul original? Era foarte bine formulat; dacă Tony Blair ar fi spus asta în parlament, toți l-ar fi aplaudat ca nebunii. Chiar la această întrebare se putea

răspunde. Acest text trebuia citit de cineva care deja îl întâlnise pe Yussuf. Dar ea nu avea cum să știe că va fi invitată la o conversație în afara protocolului? Ba da, ar fi putut să știe. Ea calculase la rece că ceea ce, ca dintr-o întâmplare, alesese, ca exemplu, frații Big T, ar fi trezit o curiozitate puțin spus îndreptățită. Și atunci ar fi avut șansa să povestească despre Yussuf. Extraordinar de inteligent gândit. Totuși rămânea întrebarea despre acest efort uriaș, toate resursele, toate costurile, toată planificarea și mai ales previziunile pe termen lung. S-ar fi putut crede pur și simplu că era angrenată în ceva mult mai mare, că Operațiunea Recrut, pe care acum o pusese la cale ca un proiect comun, ascundea în realitate ceva cu mult mai important și mai mare.

Dar era doar o senzație, nu exista nimic concret. În afară de asta, era de necrezut că i-ar fi folosit pe frații Big T în scopuri proprii. Cel mai rău dintre ei, dacă puteai sa spui așa despre un geniu tehnic, își făcuse doctoralul în efecte magnetice și laser verde în relație cu fenomenul de reflecție în cantități mari de apă. Sau ceva de genul ăsta. Și cel mai mic era specialist în domeniul transformării limbajelor computerului în animație. Două lucruri erau oricum clare, nu, trei, dacă te gândeai bine. Cu specialitățile științifice mai sus descrise frații Big T nu puteau, după cum bine se știe, să arunce în aer garnituri de metrou. Doi: această doamnă general de brigadă al Husseini era un spion cu abilități mari. Și trei, la timpul potrivit vom afla despre ce dracu' e vorba aici. Și pe drumul către această cunoaștere, ce s-o alege de ea, pentru MI 5 era mai bine să joace cuminte în Operațiunea Recrut, cu predicator propriu la Central Mosque cu tot, chiar și să aranjeze ceva documente de călătorie false, dacă trebuia. Mă tem că am mușcat ceva, mormăi el ca pentru sine. Problema este doar că nu am nici cea mai vagă bănuială ce.

II

Nesuferită mai era bezna asta interminabilă. I se spusese că soarele nu se va arăta deloc deasupra orizontului până în martie, adică peste mai multe luni. Severomorsk, un loc de care el nu auzise niciodată înainte să fie transportat aici ca un fel de deținut, semăna din punctul ăsta de vedere mai mult cu ideea de iad pe pământ. Și totuși întunericul avantaja Severomorskul. Încă își mai amintea ce jalnic arăta la lumina zilei: o grămadă de fiare ruginite care ieșeau de peste tot, zidărie căzuta, drumuri pline de apă și noroi, distruse de atâtea transporturi, barăci pe mai multe niveluri, fără un parc cât de mic sau măcar vreun pom la care să te uiți, fum industrial greu și probabil toxic, care se lăsa tot mai jos pe pământ și se amesteca cu ceața.

În pofida acestor condiții bolnăvicios de sumbre, începuse destul de repede să-i placă noua lui viață. Ceea ce îl seduse erau trei lucruri, în ordinea următoare:

Întâlnise doi cercetători de vârsta lui, uimitori de dotați intelectual, care erau specialiști în întrebările și ipotezele pe care el le discutase în teza de doctorat; sigur, fusese chiar măgulit să-i audă spunând că în ultimii ani citiseră teza lui de doctorat ca pe Biblie. Docentul Ivan Firsov și doctorandul Boris Starșinov nu prea erau ei, e-adevărat, ieșiți în lume și vorbeau o engleză ciudată, care îți lua ceva timp să te obișnuiești să o înțelegi. Dar toate acestea erau bagatele când înțelese în sfârșit în ce consta proiectul.

Al doilea lucru de care fusese repede sedus era că văzuse Monstrul după doar câteva zile. Îi avusese drept ghizi pe Ivan Firsov și pe un specialist din flota rusă a Oceanului Arctic. Avusese senzația că s-a îmbarcat pe o navă spațială din viitor, cu în filmul Războiul Stelelor, un tur de orizont ametitor printre rânduri de instrumente, ecrane și grămezi de cabluri îi dădeau ghes fanteziei. Munceau acum la instalarea electronicii de ultimă oră.

Al treilea lucru era că fusese în mod irezistibil afectat de concluzia simplă pe care orice intelectual care se respectă trebuie să o tragă după ce a văzut Monstrul pe dinăuntru – proiectul era pe deplin posibil, ba chiar mai mult decât atât. Și, chiar în această după-amiază întunecoasă de noiembrie,

trebuiau să facă un test practic, ca să vadă dacă toate chestiile alea noi, rezultatul a luni întregi de analize, discuții și experimente în micuțul lor laborator, funcționau în practică. Ivan Firsov și Boris Starșinov erau la fel de optimiști ca și el, tot ce simulaseră în computere arătase limpede că problemele mari fuseseră rezolvate. Pentru experiment li se împrumutase unul dintre docurile din Severomorsk, în care putea să intre unul dintre cele mai mari submarine din clasa Anteus, la fel ca nava eșuată Kursk. Când umpleai cu apă bazinul lung de 180 de metri, adânc de 30 și lat de 40, se crea o zonă marină care semăna întru totul cu zona de operațiune a unui submarin. Și pentru că submarinele în miniatură care trebuiau localizate în această mare improvizată nu erau mai lungi de 1 metru, se multiplicau toate măsurile cu o sută. Marea lor experimentală era așadar lungă de 18 kilometri și adâncă de 3 000 de metri, proporțional cu navomodelele. Experimentul presupunea ca personalul serviciului militar de spionaj marin să fi ținut secret pentru conducerea științifică a submarinului unde și când vor plasa micile submarine americane.

Deosebirea dintre realitate și mediul experimental consta în tot acest fier care îi înconjura și care afecta senzorii magnetici într-un fel care n-ar fi fost posibil într-o masă de apă din natură. Dar ei credeau că reușiseră să compenseze chiar și acest efect. Deja după câteva minute, au înțeles că experimentul avea să fie un succes. Pe ecranul lor luă treptat formă tot docul, metru cu metru, pe măsură ce sondele înaintau în masa acvatică. Puteau acum să vadă o cheie franceză care fusese uitată pe fundul docului, puteau chiar să apropie obiectivul de o pată de rugină care, judecând după ochiul de apă dimprejur, era o gaură de scurgere. Cât despre descoperirea navomodelelor silențioase, nu a fost nicio problemă. Au putut chiar să citească cifrele de pe turnul submarinelor. Laserul verde atinsese un efect de o sută de ori mai mare decât la experimentele precedente. Era o descoperire științifică, un vis omenesc, sau cel puțin militar, de a depăși o limită care până acum era de neînchipuit. Puteau să vadă la mare depărtare sub apă.

În noaptea aceea se îmbătară crâncen cu votcă, nemaiținând cont că religia lor le interzicea consumul de alcool și că era destul de monoton să scoți capacul sticlelor de votcă, unul după altul, fără nici cea mai mică posibilitate de variație cu măcar o

lacrimă de whisky Highland Park sau Macallan. Dar nu le mai păsa de religie și de mahmureala de mâine, sau cel puțin nu pentru moment. Nu numai că realizaseră o descoperire științifică îndeajuns de mare încât puteai să înnebunești și fără un strop de votcă, dar, datorită lor, proiectul era acum mai mult decât realizabil. Monstrul în sine avea deocamdată un nume lipsit de fantezie, rușii îi spuneau ceva de genul *Praiect Pabieda,* dacă-și aducea el bine aminte. Ar fi însemnat Proiectul Victorie. Dar Peter Feisal propusese ca, măcar în cercul vorbitorilor de limbă engleză, să îl boteze Victoria. Ivan și Boris protestară mai întâi, spunând că e un nume prostesc al unei foste țarine sau regine. Dar se răzgândiră când Peter, într-o engleză a la casa regală britanică, exagerată ironic, îi informă că Victoria este doar cuvântul latin pentru Pabjed, de fapt. Rușii se distrau când Peter parodia ceea ce ei numeau *angliski gaspadin,* gentlemanul englez. Pe fratele lui, Marwan, îl distra mai puțin. Nu numai că se parodia pe el însuși, ci mai degrabă se imita pe el însuși, așa încât limita dintre parodie și realitate, în cazul în care mai era vreuna, devenise aproape insesizabilă. Probabil că sensibilitatea lui Marwan în ceea ce privește engleza aceea parodică a făcut ca seara, cu tot succesul repurtat, să se termine cu o ceartă între frați. Peter Feisal glumi pe seama culorilor din imagine produse de computere. Spuse că se îndoiește de faptul că submarinele americane și cele israeliene ar putea fi vopsite într-un ton deschis de roz. Marwan încercă la început să-i explice ceea ce și Peter știa de altfel, că aceste culori erau, pe de o parte, produse artificial – în natură nu exista nicio culoare reală, că animația te ajuta doar să poți interpreta instantaneu imaginile pe care le vedeai, în cazul în care trebuia să iei o decizie imediată –, și că, pe de altă parte, aceste culori erau ușor de corijai. Toate astea erau, desigur, niște lucruri evidente și, în mod normal, nu ar fi constituit vreun subiect de ceartă. Dar ei se aflau acum într-o Rusie învăluită în beznă, pe deasupra și cam abțiguiți, și atunci ciorovăielile nu au nimic de-a face cu știința sau cu rațiunea.

*

* *

Procesele de conștiință care vin odată cu starea de mahmureală nu erau, desigur, nimic nou în viața lui, trecuse printre altele prin experiențe mult mai importante în domeniu

în primii ani la Cambridge. Dar asta era o dimineață neobișnuit de grea, și succesul științific din ziua precedentă era doar unul dintre motivele puternice. *Angliski gaspadin,* asta era el, nu putea să se schimbe. Dar el era și palestinian, ba chiar mai mult palestinian decât englez, mai ales după 11 septembrie.

A-l căuta pe Dumnezeu era bine. A se apăra pe el și pe compatrioții lui, cu mult mai puțin noroc în viață decât el, era de asemenea bine. Iar ceea ce a realizat el, împreună cu Ivan și Boris, nu era, fără îndoială, nimic de care să-i fie rușine. Dimpotrivă, rezultatul final putea să fie unul dintre cele mai mari dezastre, nu, chiar cel mai mare pe care lumea vestică ostilă l-a suferit vreodată. Pentru nimic din toate acestea nu merita să ai procese de conștiință. Dar, Doamne Dumnezeule, ce naiv fusese! Și pe deasupra ce idiot ușor de păcălit!

În mod obiectiv era, evident, bine, era chiar foarte bine că se afla acolo unde se afla. Dar nu era meritul lui, nu asta era intenția lui, și ea înțelesese asta. Ceea ce era și mai jenant. Numai cu câteva luni în urmă stăteau la firma video el, Marwan și colegul de muncă al lui Marwan, într-un fel de cerc, de studiu avansat pentru așa-zișii zeloși și bine dotați intelectual începători în ale islamului. Căutau răspunsul la întrebarea despre cum ar fi putut să arate chemarea divină, când sau dacă era posibil să li se arate.

Abu Ghassan era un profesor extraordinar, nimic de zis. Era foarte bine pregătit teologic, fără să fie dogmatic. Predica într-un mod foarte convingător toleranța ca idee de bază a islamului, fără să se abată sau să se îndoiască o secundă că dorința de a-i învinge, cu ajutorul lui Dumnezeu, pe ocupanții israelieni era justificată. De asemenea, era convins că puterea satanică de sub conducerea lui George W. Bush era decăzuta moral și întreținea poziția favorabilă a Israelului cu arme și bani. Abu Ghassan luă elicopterele Apache ca punct de plecare într-o discuție care abordă mai mult tehnologia și psihologia politică decât teologia. Sau, mai bine zis, relația dintre un musulmanul credincios și o anume tehnologie. Exemplul era simplu. Unui adolescent, băiat sau fată, i se dă de către Hamas o curea groasă care îl transformă într-o bombă vie. Explozibilul are și cuie în compoziție, care nu numai că îl vor sfâșia pe martir în bucăți, dar va omorî și va răni cât mai mulți israelieni posibil. Operațiunea reușește, în sensul că nouă oameni mor,

adică sinucigașul, un turist din Brazilia, doi activiști pentru pace din Irlanda, trei copii israelieni și mama lor și un soldat care mergea către casă în permisie. Patruzeci de minute mai târziu, două elicoptere Apache se ridică și fac ravagii în Gaza, deflagrând trei rachete Hellfire. Douăzeci și șase de oameni mor pe loc, încă cincisprezece în ambulanță și la spital, în ziua următoare.

Prima acțiune este considerată atentat terorist și i se face mare publicitate. A doua se cheamă legitimă apărare, represalii sau așa ceva, dar nu terorism. Ceea ce faci cu arme simple este întotdeauna terorism, ceea ce faci cu arme avansate este altceva, mai ales dacă ești îmbrăcat în uniformă albastră. Și ce o să-i reproșeze acum credinciosul lui Dumnezeu? Că lumea este nedreaptă? Da, așa e, răspunde Dumnezeu. Că opresorii noștri ne omoară și sunt aplaudați în mass-media, primind totodată ajutor de la Londra și Washington, iar noi suntem întâmpinați cu ură și oroare când doar ne apărăm? Da, așa e, zice Dumnezeu. N-a fost totuși o faptă bună ceea ce a făcut tânărul martir care și-a sacrificat viața în lupta împotriva asupritorilor? o să întrebați. A fost o faptă bravă, zice Dumnezeu. Dar mai mult de-atât nu spune. Și uite-așa stăteau ei și discutau cazul în care dușmanul îndrepta lovituri mortale împotriva credincioșilor, iar aceștia trebuiau să se răzbune. Dar prima întrebare era cum și împotriva cui?

Să procedezi ca liceenii din Leeds, să omori pasageri în metroul londonez, trebuie să fie greșit din toate punctele de vedere. Numai farsori de tipul acelui Abu Hamza, care s-a autoproclamat imam, puteau să afirme altceva, și acum stătea acolo unde îi era locul, desigur, în închisoarea Belmarsh, împotriva cauzei credincioșilor și în scopul abominabil de a-și glorifica propria persoană. Abu Ghassan le arătă cum Coranul descria două căi. Pe prima o înțelegeau toți, trebuia să crezi în Dumnezeu și să-i ceri ajutorul. Ca în cea de a doua sură, versetele 250–251:

> *Și când se aflară față-n față cu Goliat și armatele lui se rugară: „Doamne! Dă-ne nouă putere să ținem piept și fă-ne să stăm drepți în picioare și ajută-ne să îi învingem pe acei care neagă adevărul!” Și i-am înfrânt cu voința lui Dumnezeu, și David l-a omorât pe aliat, și*

Dumnezeu i-a dăruit lui David cârmuirea și înțelepciunea și l-a învățat ce a voit El.

Asta era deci calea cea mai simplă, spunea Abu Ghassan. Cine nu ar fi cerut ajutor de la Dumnezeu când ar fi stat în fața lui Goliat și ar fi tremurat de frică? Dar Dumnezeu cere mai mult de la noi și mai ales El cere de la cei cărora El le-a dat o mai bună înțelegere. Și tocmai Peter Feisal, Marwan și Ibrahim ar fi trebuit să ia aminte la sura a treia, versetul 190:

În făurirea cerurilor și a pământului și în schimbarea nopții și a zilei sunt semne pentru cei dăruiți cu minte.

Dumnezeu le-a vorbit deci limpede despre importanța științelor exacte și despre datoria omului de știință de a-și folosi inteligența. Chiar mai mult decât atât, cel căruia i-a fost dat darul științelor exacte ca sursă de cunoaștere avea o responsabilitate nelimitată de a se folosi de acest dar. Cam așa se desfășurau discuțiile lor.

E limpede că a fost un fel de capcană, puteai să spui asta abia acum. Într-o zi, imamul lor, care de obicei era degajat și ironic, le-a zis că trebuie să le spună ceva atât de important și de periculos, încât pentru aceasta erau nevoiți să iasă la o plimbare prin parc, pentru că moscheea era ascultată. Acolo, în Regent’s Park, printre turiști și femei tinere cu copii în cărucioare, pensionari care dădeau de mâncare la păsări și oameni obișnuiți, de treabă, care-și luau prânzul în natură în vara târzie, în continuare plăcută, Abu Ghassan își arătă o cu totul altă față. Se vedea că este încordat și foarte grav când le mărturisi că face parte dintr-una dintre cele mai secrete și mai puternice mișcări de rezistență. Și ce voia el să le spună acuma era foarte important. Poate că ei primiseră deja chemarea. Asta nu însemna că erau aleși, ci că trebuiau puși la încercare. Iar el nu putea să le dezvăluie chiar atunci mai multe despre misiune, pentru că se putea ca vreunul dintre ei să vrea să se retragă. Doar atât putea să le spună: că li se va cere mare curaj, credință neclintită în cauza dreaptă și să se comporte ca niște gentlemeni englezi. Și că, la acest ultim punct, întâmplarea făcea că tocmai ei trei se potriveau de minune pentru această

misiune. Întâi a simțit că timpul s-a oprii din mers. Dacă tocmai el, Abu Ghassan, care de la început nu îi încurajase deloc în entuziasmul lor revoluționar și de fiecare dată le-a spus să aștepte un semn, chemarea adevărată, dacă tocmai el se arăta convins că acum sosise clipa, era imposibil să te mai îndoiești. A fost un moment copleșitor. Mai târziu, după ce se mai liniștiră, deveniră puțin sceptici, în afară de faptul că, bineînțeles, deveniseră și paranoici. Dacă ar fi fost manipulați de un om al lui Dumnezeu, pe deplin convingător, dar care o luase razna, atunci trebuia să li se arate destul de curând. Ceea ce se și întâmplă. Căci trebuie să îi fost o organizație cu resurse puternice undeva în spate. Un bărbat pe care Peter Feisal nu-l văzuse niciodată îi strecură în buzunar, cu o clipire prietenoasă din ochi, o bucată de hârtie, când se afla în moschee pentru rugăciunile individuale. Pe hârtie era scrisă o oră, o adresă în Kensington și descrierea unei cutii poștale stricate. Când ajunse acolo și își băgă mâna în cutia poștală, care, într-adevăr era într-o stare jalnică – a avut chiar senzația că și-a băgat mâna într-o cursă de șoareci –, pescui un pașaport irlandez. Două mile de acolo se așeză pe o bancă în parc, se uită împrejur și deschise pașaportul. Rămase încremenit când își văzu poza într-un pașaport, pe cât putea el să aprecieze, original. Numele lui era acum David Gerald Airay. Același lucru, cu oarecare variațiuni, se întâmplă și cu Marwan și Ibra. Următorul pas a fost că au primit bilete de avion pe aceleași nume din pașapoartele lor false, cu ore diferite de plecare din aeroporturi diferite, dar cu aceeași destinație. Franklini în ziua de dinaintea plecării s-au adunat toți la Abu Ghassan, în Contrai Mosque, să se roage pentru succesul misiunii. El i-a informat în șoaptă cum trebuiau să găsească un anume punct de întâlnire în sala de unde plecau cursele către Asia. Acolo trebuiau să întâlnească o femeie îmbrăcată după tipicul femeilor musulmane, dar cu pantofi sport cu trei linii pe ei. Ea o să-i întrebe ceva și apoi o să scape din mână un pachet mic, pe care bineînțeles că unul dintre cei trei gentlemeni îl va ridica. Acolo erau noile lor pașapoarte și bilete de avion. Pașapoartele vechi trebuiau aruncate într-un coș de gunoi de la cea mai apropiată toaletă, încă un lucru era foarte important. Identitățile lor erau evident false pe tot timpul călătoriei, dar tot timpul britanice. Prin urmare, trebuiau să se îmbrace în

conformitate cu aceasta. Și trebuiau să-și pună haine pentru o climă rece, cele mai potrivit erau hainele din tweed, dar absolut nimic care ar fi putu aduce a îmbrăcăminte tipică musulmană. Identitățile lor trebuiau să se potrivească cu bagajele, în cazul în care cineva – desigur, puțin probabil – ar fi devenii bănuitor. Tot aranjamentul era irezistibil, mai ales că de la început fusese, evident, pus la punct în mod profesional. Numai un asemenea detaliu, să produci șase pașapoarte, la prima vedere originale, și să faci ca trei dintre identitățile lor să dispară fără urmă cu bilete de avion cu tot. Stăteau deci la locul stabilit pe aeroportul din Frankfurt, îmbrăcați în hainele lor englezești, întâmplător toate din tweed, făcând eforturi să converseze cu voce tare despre vânătoarea de fazani și îi imitau pe englezi, ceea ce era puțin comic, pentru că Marwan trebuia să fie scoțian și Ibrahim galez. El însuși, Peter Feisal, era pentru moment irlandez, un rol pe care el îl aprecia ca fiind cel mai ingrat. Femeia care se opri în fața lor avea un șal lung, negru, care îi acoperea doar jumătate din față, haine negre, largi și desigur pantofi sport cu trei linii. Într-o engleză greu de înțeles, începu să-i întrebe unde putea să găsească poarta de la care pleca cursa către Islamabad. Se prefăcu că scapă ceva și când Peter Feisal, din reflex, se aplecă după pachet, capetele lor se ciocniră, deoarece și ea se aplecă în același timp. Se văicări cu voce tare, dar îi strecură cu viteza luminii pachețelul plat în buzunarul de la sacou în timp ce se ridicară. Apoi plecă, continuând să aiureze. Fusese prima lui întâlnire cu Mouna al Husseini. Intrară la prima toaletă de bărbați din apropiere, aruncară la coș pașapoartele vechi și le împărțiră pe cele noi, descoperind că noile lor identități erau aproape aceleași, cu deosebirea că Marwan era acum irlandez și Peter Feisal galez și deci își schimbaseră naționalitatea engleză unul cu altul. Interpretară asta ca pe o glumă rafinată, aproape arogantă, din partea unei organizații care deținea resurse atât de mari încât putea să varieze după bunul plac chiar și noile pașapoarte, extrem de greu de falsificat. Ceea ce Abu Ghassan spusese se adeverea acum: era o mare aventură. Că noile lor bilete aveau să fie un drum la Moscova, fără retur, nu ridică deloc bănuieli. Presupuneau că vor primi bilete noi după ce vor ajunge acolo. Ceea ce se și întâmplă. Chiar de la Mouna. La fusese în același avion ca și ei, dar ei nu o recunoscură, îmbrăcată în haine

moderne vestice, șalul și toate celelalte le aruncase la toaleta de dame, află Peter Feisal mai târziu, când începuseră să se înțeleagă și chiar să și glumească de toată tărășenia. După ce trecuseră de controlul pașapoartelor și de graniță la aeroportul extern Domodiedevo II din Moscova, fuseseră întâmpinați de niște bărbați bruneți, cu geci negre de piele, care le luaseră bagajele și îi duseseră la un microbuz Volkswagen cu perdelele lăsate. După instalarea în mașină, bărbații au dispărut și Mouna, care se așezase lângă șofer, le explică scurt celor trei aventurieri englezi că vor merge până la un aeroport care se numește Sieremetievo, de unde vor zbura peste o mare parte din Asia. Apoi începu o conversație rapidă în rusește cu șoferul. „O mare parte din Asia" era un adevăr relativ, știa el acum. Sieremetievo era un aeroport intern în Moscova. Nu putură cu niciun chip să citească destinația pe noile lor bilete de avion, scrise în alfabetul chirilic și pe deasupra și cu un aparat sub orice critică, sau poate că era o cerneală proastă. Când se îmbarcară pe avionul către Murmansk, arătau cu totul aparte în sacourile lor din tweed, toți ceilalți aveau haine groase de iarnă și căciuli mițoase. Ei, în continuare, nu înțelegeau ce se întâmplă. Era, în afară de asta, o cursă de seară, și nu și-ar fi putut da seama după soare dacă mergeau spre nord și nu spre sud, de exemplu la Islamabad, cum își închipuiau. Murmansk fu un șoc pentru ei. Aeroportul le dădu impresia că era sfârșitul lumii și, când coborâră în frigul arctic, nu mai era nicio îndoială în ce țară sau la ce latitudine se aflau. Mouna îi duse la Murmansk tot cu un autobuz urât mirositor, cu perdelușe, care de astă dală nu erau lăsate în jos, și îi descarcă în fața unui liotei cu firmă cu neon nou-nouță, care te anunța, atât cu litere chirilice cât și latine, că acesta era Hotel Arctica. Chiar și numai atât, și tot era o informație nimicitoare. Când intrară în holul imens, cu podeaua grosolană de piatră, începu să semene mai curând a coșmar, decât a surpriză. Partea din spate a acestui hol de tip hangar era un fel de discotecă și club de noapte, cu lumină de neon intermitentă, reflectoare, un zgomot infernal, dans și tineri beți turtă. Mouna îi duse hotărât în partea cealaltă, către recepție, unde persoane în mod ostentativ acre refuzau să plece de lângă un televizor unde se transmitea un oarecare eveniment sportiv. Urlă la ei în rusește și unul dintre ei se ridică mirat, veni repede și luă dintr-odată o

mină ciudat de politicoasă, punând cheile camerelor lor pe tejghea. Așa începu coșmarul. Sau, dacă voiai să fii mai exact, ar trebui să spui că ăsta era începutul unei nopți lungi de insomnie. Pentru că ce le spusese Mouna avusese același efect asupra lor ca și cum i-ar fi aruncat într-o copcă de gheață. Peter Feisal înțelese abia mult mai târziu de ce uzase ea de o asemenea brutalitate, la prima vedere inutilă.

— Domnilor! începu ea ca un ordin. Numele meu este Mouna, sunt șefa adjunctă a serviciului de informații al organizației OEP și ne-am folosit de mai multe aranjamente frauduloase pentru a vă determina să veniți aici. Fiți siguri de trei lucruri. Nu ați fost recrutați pentru vreun proiect religios. Vă vom convinge în orice caz să ne ajutați. Începem la ora 8.00 mâine dimineață; să nu întârziați. Cei de la hotel vă pot ajuta să vă treziți, dacă vreunul dintre voi simte nevoia. Și încă un lucru. Dacă toți trei, sau doar unul dintre voi, se răzgândește, nu vă vom omorî, dar vă vom ține în Rusia incomod de mult. Noapte bună, domnilor!

Îi părăsi apoi brusc și se îndepărtă către lifturi, țăcănind din tocurile înalte. Ei rămaseră la recepție să completeze foile de cazare cu numele și adresele lor false; pe deasupra, li se luară și pașapoartele. Primiseră trei camere, una lângă alta, la etajul patru. Când le sosi bagajul și portierei plecară chicotind la vederea bancnotelor lor de cinci lire sterline și mormăind ceva de dolari, se adunară în camera lui Peter. Mirosea rău a tutun și a ceva acru, pe care niciunul dintre ei nu avea acum chef să-l analizeze.

— Interesantă călătorie, băieți, zise Ibrahim, își aruncă sacoul și se cufundă într-o canapea uzată de culoare roșu închis, cu arcuri scârțâinde. Cândva am fi spus că asta e o situație care cere ceva de băut. Nu știu cum priviți voi problema, dar nu există nicio excepție?

Nimeni nu zâmbi la problema înalt teologică dacă un credincios avea dreptul, în anumite situații, la un pahar. Marwan se duse imediat la minibarul din cameră și încărcă pe o tavă un număr impresionant de sticle și pahare. Peter Feisal, care, probabil că se autoeducase să respecte mai sever decât ceilalți doi interdicția de a consuma alcool, nu avea niciun gând să se opună, dar nici să bea whisky fără apă alături. Se duse la baie fără să spună nimic și veni cu paharul pentru periuța de

dinți plin cu apă, pe post de carafă. Ridicară paharul în semn de noroc și dădură pe gât primul whisky, puseră imediat încă unul și șovăiră toți trei la fel de mult, înainte să spună primul ceva. Nu era chiar ușor.

— Se pare că avem o mică problemă, zise Ibrahim cu o față împietrită.

— Absolut, o mică problema, completă Marwan.

Apoi izbucniră în râs, ușurați măcar de faptul că puteau face haz de necaz. Fuseseră deci răpiți de OEP, mai precis de serviciul de spionaj al OEP. Niciunul dintre ei nu s-ar fi gândii înainte că OEP ar putea avea un asemenea serviciu, era ceva asociat mai degrabă cu Marea Britanie, SUA sau cu cele mai secrete mișcări de eliberare islamice.

După cum era acum situația, nu mai exista niciun motiv să mai pui la îndoială acest fapt. Modul infernal de iscusii în care au fost duși de nas să vină la Murmansk – dintre toate locurile, tocmai Murmansk, lângă Oceanul Arctic! – nu-ți lăsa loc să te îndoiești de capacitatea serviciului de spionaj palestinian. Dar de *ce i* Era întrebarea cea mare.

Dacă OEP ar fi avut nevoie ca ei să-i ajute cu ceva ce deocamdată nu-și puteau da seama, de ce nu i-a întrebat întâi? Femeia aia, Mouna, le-a spus doar că era foarte sigură că ar fi putut să-i convingă, atunci de ce atâtea complicații care au costat timp și bani? Toată povestea asta era aiurea. O amenințare indirecta cu moartea, pe deasupra. Nu spusese ea că, dacă vreunul dintre ei s-ar fi retras – exista deci și o astfel de posibilitate? –, acela nu ar fi fost chiar omorât, ci ținut în Rusia incomod de mult sau ceva de genul ăsta?

Întrebarea era, apoi, eu ce ar fi putut ei trei -sa fie de folos? Cum puteau ei, împreună, dacă ne gândim așa, să ajute OEP? în mod rezonabil, nu să fabrice bombe mici, și nici măcar mari. Frații Marwan și Peter Feisal avuseseră câteva succese spectaculare în branșă când erau puști, aduseseră printre altele îmbunătățiri pocnitorilor de Paște cu ajutorul unor ingrediente simple pe care le aveau la castel, și totul se terminase cu o oarecare nenorocire, indignare și un hambar distrus de explozie. Dar atunci aveau doar unsprezece și doisprezece ani. Și asta a fost atunci, dar acum?

Peter Feisal avu o idee. Li fusese oferit un post la compania Marconi, adică fusese ales de Marconi imediat ce se publicase

teza lui de doctorat. Nu că i-ar fi plăcut să lucreze în industrie, și mai ales în industria de armament, dar pentru-nceput acceptase, poate mai mult din curiozitate. Bineînțeles că a bănuit unele urmări practice ale descoperirilor lui, el se gândea mai mult la posibilitatea de a revoluționa oceanografia, la un viitor în care mările lumii ar fi putut fi catalogate la fel de detaliat grafic ca și arealurile de pământ. Fiecare adâncime, fiecare lanț de munți de sub apă și-ar fi putut găsi locul pe hărți subacvatice, atât grafice cât și electronice, cu la fel de mare acuratețe și claritate ca și corespondentele lor terestre. Cam cu asta a sperat el că va lucra. Dar secția de cercetare de la Marconi avea un alt proiect, și anume construirea unui lip de arme submarine. Când a înțeles asta, și-a pierdut interesul și și-a înaintat demisia.

Existau deci motive să crezi că OEP aveau în vizor același lucru. Deși amplasarea geografică a unei asemenea curiozități științifice palestiniene era indubitabil puțin îngrijorătoare. Se aflau, atât cât putea el să-și dea seama, nu foarte departe de cele mai mari baze de submarine rusești. Și să ajuți OEP, mișcarea de eliberare a poporului palestinian, chiar dacă doar ramura profană și coruptă politic a organizației, totuși a poporului palestinian, era un lucru. Dar OEP nu avea submarine. Și să le vinzi rușilor cunoștințe, cam de același tip pe care le voiau și cercetătorii de la firma londoneză Marconi, ar fi fost un lucru extrem de respingător, mai ales pentru o persoană care venea de la Cambridge. Izbucniră în râs pentru a doua oară. Era desigur comic, dar se cerea totuși și o doză de autoironie amară ca să înțelegi gluma. *Mai ales pentru o persoană care venea de la Cambridge.* Păi sigur, cine voia să se așeze la coadă după Burgess, Kim Philby, Maclean și Blunt, „gașca de la Cambridge”, trădătorii de țară.

În acest punct găsiră – ajutându-se de noile sticle de whisky pe care le aduseseră din camera lui Marwan – o explicație plauzibilă în ceea ce privește eventuala valoare de folosire a lui Peter Feisal, sau, mai bine zis, valoarea lui, atât de mare încât putea motiva toată această extrem de complicată vânătoare de valori prin care trecuseră până acum. Dar atunci apăru întrebarea: dacă-l voiau pe el, Peter Feisal, pentru chestiile astea cu noile posibilități de explorare oceanografică, atunci ce voiau de la Marwan și de la Ibra the Wiz, cum i se spunea la

firma aceea ciudată aplicații video?

Ibrahim și Marwan ignorară total atitudinea disprețuitoare față de cunoștințele lor, care doar în ochii lui Peter Feisal erau atât de neînsemnate și fără valoare. Evaluară toate posibilitățile: ori că specialitățile lor s-ar fi putut folosi în domenii diferite sau, ceea ce era și mai provocator ca idee și poate chiar mai verosimil ca ipoteză, chiar în același domeniu. Marwan aduse hârtie și creion și desenă în timp ce se gândea. Arăta ca o schemă obișnuită de conexiune, dar era vorba de limbaje de programare. El presupunea că fratele lui putea să adune și să sistematizeze detalii oceanografice, adâncimi, lanțuri muntoase, obstacole, bineînțeles și alte nave de fier cu semnătură magnetică deosebit de puternică. În acest caz, toate astea trebuie vizualizate. Într-un laborator științific nu era nicio problemă, deoarece toți puteau să descifreze semnalele și să le interpreteze înainte ca ele să fie simplificate într-o formă grafică. Apoi s-ar fi putut face niște hărți subacvatice, sau cum puteai să le numești. Dar să zicem că aveai nevoie de o traducere sincronă a semnalelor, o posibilitate să ai o imagine clară a datelor înregistrate de computer. Adică exact la ce se pricepeau Marwan și Ibrahim: ei puteau transforma limbajele computerizate într-o imagine clară, pe care oricine putea să o interpreteze. Era, într-un fel, ciudat că această tehnică încă nu exista, presupunând că ei aveau dreptate. Trebuia doar să pui cap la cap teorii deja existente, departe de ficțiune. Poate că era chiar prea simplu. Încercară să o ia de la-nceput, dar în zadar. Călătoriseră mult și, pe deasupra, începuseră să se amețească după cea de-a treia tură de sticle aduse de astă dată din camera lui Ibrahim. Și mai era și trecut de două noaptea. Peste mai puțin de șase ore aveau să afle cât adevăr era în presupunerile lor. Mouna îi atenționase să nu întârzie la micul dejun și părea a fi o persoană care n-ar fi acceptai așa ușor dreptul unui gentleman de a mai zăbovi în pat dimineața.

A doua zi, cu puțin înainte de ora 8.00, cei trei veniră în sala de mese, proaspăt spălați, bărbieriți, cu cămăși și lenjerie curate, dar cu ochii cam roșii. Fețele de masă erau albe, dar învechite. Se așezară cu un mic dejun pe care și-l aduseră singuri și care era un amestec de mic dejun englezesc, îmbunătățit cu prea multă carne de porc, și mic dejun rusesc, care consta în ouă, sare și pește afumat în toate variantele. Cei

trei erau, desigur, tensionați. Mouna apăru și ea imediat, îmbrăcată în jeans și pulovăr tricotat, cu o jachetă de blană pe umăr. Când se așeză la masa lor și îi salută, părea a fi bine dispusă. Un ospătar veni imediat și o tratâ ca pe o persoană de vază. Ea comandă într-un mod foarte natural ceva în rusește.

— Deci, domnilor, începu ea aproape voioasă, pentru început vreau să vă felicit pentru capacitatea dvs. De deducție. Mă așteptam, de fapt, de la asemenea inteligențe. Deși, când te afli sub presiune, e cu totul altceva. Nu trebuie să luați chiar în serios amenințarea mea indirectă cu moartea.

— Nu chiar în serios, repetă Marwan suspicios. Cum ar trebui să interpretăm asta?

— Mă scuzați, încercam doar să par englezoaică, o bagatelă, știți și voi. În orice caz, v-am ascultat conversația de astă-noapte. Îmi cer scuze, nu se va mai repeta, de-acum încolo vom putea cu siguranță să fim sinceri unii cu alții. Dar astă-noapte era important să vă ascult și sunt, trebuie să vă spun, foarte mulțumită de ce am auzit.

— Chiar? Pot să vă întreb de ce? întrebă Peter Feisal.

— Pentru că nu ați intrat în panică. Ați ghicit, o să lucrați toți trei într-un submarin un timp mai scurt sau mai lung, și atunci nu e voie să fii cuprins de panică. Și mă bucur că ați tras concluzia să-mi acordați șansa să vă conving, pentru că într-adevăr am s-o fac.

Se întrerupse când veniră doi ospătari și îi serviră, de-o parte și de alta, micul dejun care părea a fi mai curând pe de-a-ntregul rusesc decât englezesc. Începu să mănânce cu poftă și îi îndemnă pe cei trei oarecum stridenți gentlemeni englezi, îmbrăcați în haine Harris de tweed, să facă același lucru.

*

* *

După ce se plimbară puțin prin Murmansk și trecură pe lângă monumentul grotesc de mare al victoriei aflat pe la muzeul de istorie naturală, la capătul unei străzi principale, care în popor se numea în continuare Leniniski Prospekt, deși în ultimii ani fusese rebotezat de mai multe ori în funcție de conjunctura politică, stăteau din nou într-un microbuz care-i transporta pe drumuri cu zăpadă topită și noroi în direcția nord, către Severomorsk. În finalul călătoriei, trecură de câteva controale militare și ajunseră la Stațiunea de cercetare nr. 2.

Primiră toți trei o cameră într-o fostă cazarmă de infanterie marină și acum erau aproape în stare de șoc, nu pentru că și-ar fi dorit o primire mai elegantă, ci mai mult pentru că își pierduseră încrederea într-un mediu care părea a fi în totală degradare.

Ce ar fi putut să facă aici mișcarea de eliberare a poporului palestinian? Puteau foarte bine să fie încartiruiți într-un lagăr de refugiați politic. Dar Mouna al Husseini le ridică moralul și imediat ce își lăsaseră bagajele „în gaură", constată Marwan cu un oftat, îi luă cu ea afară, prin noroi, mergând prin ceva care ar fi putut foarte bine să fie curtea unei cazărmi, unde cândva se făceau exerciții cu batalioane de soldați de la marină. Intrară într-o sală mică de cursuri, cu o sobă cu lemne înroșită de căldură într-un colț. Li întâmpinară doi bărbați îmbrăcați civil, pe care ei îi crezură prima dată a fi un fel de paznici, și un alt bărbat în uniformă de ofițer de marină.

— Vi-l prezint pe căpitanul-comandor Aleksander Oviecin, îl prezentă Mouna al Husseini. El este cel mai bun prieten al meu rus și, pe deasupra, ofițerul meu de legătură, adică între serviciul de informații rus și OEP. Lucrăm împreună de peste patru ani la proiectul despre care veți afla acum esențialul. Aici avem doi experți științifici, Ivan Firsov și Boris Starșinov, colegii dumneavoastră. Luați loc, domnilor!

Mouna îi spuse ceva în rusește ofițerului, dar păru a se fi răzgândit, se întoarse către ceea ce impropriu s-ar fi numit „musafirii" ei și spuse că dialogul se va purta în limba engleză, fapt neobișnuit în Rusia, și că toate persoanele de față erau bine dotate *din punct de vedere filologic*, în ceea ce privește cunoștințele de limbă engleză. Comentariul ei, sau mai curând rezerva ei, păru la început foarte bizară, dar se explică de la sine în momentul în care căpitanul-comandor începu să vorbească. Putea cu siguranța să citească un text foarte avansat în engleză, probabil chiar și să scrie. Dar pronunția lui și gramatica erau dintr-o cu totul altă lume decât a celor trei bărbați de la Cambridge.

— Domnilor cercetători de renume! începu el. Este o bucurie mare pentru mine să vă urez bun venit în Severomorsk, care este o bază importantă pentru cea mai avansată cercetare în domeniul submarinelor, într-un timp în care împrejurările atât marintehnologice cât și geopolitice în lume sunt supuse la

probe grele, cu un lip de diferențe de opinii politice, în care niciunul dintre noi, aflați de partea cealaltă a barierei care înainte pe bună dreptate se numea războiul rece, cu cerințe normale de capacitate analitică, nu ne regăsim.

Și tot așa. Celor trei englezi cu studii înalte, care, bine educați, ascultaseră politicos, le trebui însă ceva până să înceapă să înțeleagă limba comandorului. Dar odată depășită bariera lingvistică, nu mai trecu multă vreme până ce căpitanul-comandor ridică prima planșă cu sora mai mare a Monstrului, și toți trei ascultau la fel de tensionați ca elevii cuminți din internatele de odinioară.

Poate că și căpitanul-comandor Oviecin înțelesese că trebuia să ajungă cât de repede posibil la anumite puncte mai importante. Pe planșa pe care le-o arătase era submarinul Kostroma, numărul K 276, din flota Oceanului Arctic. Era un submarin de atac, deci nu prevăzut pentru atacuri strategice cu arma nucleară, ci pentru a ataca obiective tactice, ca de pildă Hota și bazele aviatice ale dușmanului. Era lung de 107 metri, echipajul consta din 61 de oameni, dintre care 30 de ofițeri cu diferite grade. Puteau să sară peste încărcătura de arme, ajungea și atât. Dar ceea ce era într-adevăr interesant la acest tip de submarin era carcasa de presiune, carcasa interioară adică, făcută din titan.

Titanul e mai scump decât aurul și mai are alte două calități care devin în mod deosebit importante când e vorba de submarine. Prima, o rezistență care întrece toate variantele de oțel cunoscute până în prezent. A doua, nu lasă nicio semnătură magnetică. În mod practic, asta înseamnă că K 276 poate să se scufunde până la 800 metri adâncime. Niciun submarin american cunoscut nu poate să coboare mai jos de 600 de metri și, de altfel, torpilele NATO nu funcționează sub 450 de metri adâncime. Geamanduri magnetice, fire magnetice și alte metode bazate pe magnetism pentru a descoperi un asemenea submarin sunt fără niciun efect. Motivul pentru care lotuși nu s-au construit decât un număr redus de submarine de acest tip era ușor de înțeles. Cele mai mari zăcăminte de titan din lume sunt în fosta Uniune Sovietică, mai ales în Siberia. Chiar și așa, costurile ar fi fost copleșitoare dacă s-ar fi construit din acest material o întreagă navă de război. Pe deasupra, fosta flotă sovietică și noua flotă rusă trebuiau să ia în considerare că

acum misiunile variau destul de mult, de la paza submarinelor strategice pană la nimicirea submarinelor de vânătoare dușmane sau a unităților mai mare de fiolă și, în contextul acesta larg, nu era nevoie decât de câteva submarine cu carcasa de titan pentru misiuni cu totul neobișnuite sau speciale.

Dar dacă priveai asta dintr-o perspectivă palestiniană, atunci se impunea o cu totul altă logică. Singura misiune a unui submarin palestinian era să desființeze flota israeliană și, dacă era posibil, și o parte din avioanele de luptă ale Israelului. Și condițiile pentru un asemenea efort erau foarte bune.

O parte însemnată din produsul național brut al Israelului se aloca armatei, ceea ce se știa. Mai puțin cunoscut, dar foarte interesant chiar în acest context, era că doar cinci procente din bugetul armatei israeliene se alocau flotei. Asta, datorită faptului că flota israeliană, în realitate, nu avea de-a face cu vreun dușman serios, nici în Marea Mediterană, nici în Marea Roșie. Libia, Egiptul și Siria avuseseră în trecut submarine rusești, sau mai bine zis sovietice, din clasa Kilo. Dar ele erau considerate ca un fel de ajutor frățesc către țările sărace și după renașterea Rusiei s-a hotărât că, în continuare, se va livra material de război doar celor care vor plăti.

Din câte se știa, submarinele Kilo siriene și cele libiene se scufundaseră în port, după ce timp îndelungat fuseseră lăsate în paragină. Egiptul începuse, desigur, negocieri cu Germania să-și construiască un nou submarin, dar nu exista nicio indicație că planurile puteau deveni realitate în următorii cinci ani. Flota israeliană avea de aceea un număr infim de atribuții. Cea mai importantă era să controleze apele teritoriale ale Israelului și să împiedice pescadoarele palestiniene să iasă din Gaza. Era deci vorba de acțiuni obișnuite de patrulare, care vizau un dușman neînarmat. A doua misiune navală le revenea celor trei submarine israeliene, și anume să transporte și să debarce unități speciale în Marea Mediterană – și să poată să atace, de exemplu, Iranul cu arma nucleară.

Cele trei submarine israeliene, Dolphin, Leviathan și Tekuma, de altfel un cadou al nemților către statul Israel, erau toate echipate cu rachete cu rază lungă de acțiune de tipul Popeye, cu focoase nucleare. Submarinele erau cea mai avansată platformă de apă a flotei israeliene și, în mod obiectiv,

singurul dușman pe care liota palestiniană trebuia să-l aibă în vedere. Aici, destul de abrupt și neașteptat, potrivit celor trei ascultători englezi, sau palestinieni, căpitanul-comandor își încheie prelegerea. Îi invită prietenos să pună întrebări.

— Scuzați-mă, există acest submarin palestinian? întrebă Marwan imediat și se gândi în același timp că ar trebui să mai urmeze încă o sută de întrebări.

— Da, stă lângă chei, la doi kilometri de aici, răspunse Mouna al Husseini în locul căpitanului-comandor. Până acum ne-a costat aproape un miliard de dolari. L-am testat de câteva ori, cu echipaj rus. În situația actuală, avem soluții la toate problemele ofensive, am putea distruge flota israeliană mâine. Dar, după cum se vede aici, submarinul nostru nu ar putea supraviețui unui asemenea atac, mai trebuie să punem la punct sistemul defensiv. Și de aici începe rolul vostru. Ascultați-i întâi pe colegii voștri cercetători și apoi o să discutăm pe larg.

Stăteau drept pe scaunele instabile, încă o dată ca elevi de internat foarte bine educați. Adică tocmai ce nu voiau să fie.

*

* *

A fost o senzație copleșitoare pentru toți trei, ceva ce nu ar fi putut să descrie niciodată altcuiva, când, două luni și jumătate mai târziu, coborâră în submarin împreună cu tot echipajul. Acum era pentru prima dată „de-adevăratelea”: plecau pentru un exercițiu în teren, timp de trei săptămâni, în Oceanul Arctic și Marea Barents. Fiecare avea câte un sac marinăresc din iută aruncat peste umăr, cu minimum de bagaj: articole de toaletă, ciorapi de schimb, lenjerie intimă și câteva cărți.

În încăperile foarte strâmte era înghesuială și vorbărie veselă la volum înalt, pe când fiecare încerca să ajungă la locul de dormit. Cei trei gentlemeni englezi, cum se pare îi numeau toți rușii din echipaj, împărțeau o cabină. Mai mult decât atât, trebuiau de fapt să împartă chiar patul, deoarece în cele trei paturi ale cabinei trebuiau să doarmă nouă palestinieni. Sau „libieni”, cum se numeau ei pe rusește, deoarece nimeni din echipajul rus nu știa și nici nu fusese informat de unde veneau de fapt musafirii arabi. Palestinienii nu se cunoșteau între ei, își știau doar prenumele. Că trei persoane trebuiau să doarmă într-un pat minuscul era impropriu spus, pentru că nu toți trei se aflau acolo în același timp. Încă de la îmbarcare, ziua și

noaptea fuseseră împărțite în cicluri de opt ore. Opt ore de lucru, opt ore de lecții de limba rusă, studii militare și timp liber, și opt ore de somn. Biroul de lucru al celor trei gentlemeni englezi era în fața noilor ecrane, înăuntru în inima submarinului, sau mai precis creierul, comandamentul central unde se afla întotdeauna ori comandantul navei, ori locțiitorul lui. Au tras la sorți în ce ordine să-și împartă turele, iar Peter Feisal trăsese lozul necâștigător cu prima tură de somn, deși acum numai de somn nu-i ardea. În loc de asta, se înghesuiră toți trei în centrală când nava fu lăsată la apă. Epoleții lor verzi aveau bentiță roșie îngustă, semn că aveau întotdeauna acces la comandament, doar ei instalaseră toate noile ecrane plate, sud-coreene. Datorită lor, nu numai că economisiră mult spațiu, ci îmbunătățiră considerabil și calitatea imaginilor. Bineînțeles că plecarea a fost sub așteptările lor. Merseră încet în întunecimea fiordului; singurul lucru care se vedea pe ecrane erau niște lumini izolate ale unor lanterne de pe navele de întâlnire și iluminația portului din Severomorsk. Când comandantul navei a dat ordin să se scufunde la 200 de metri adâncime, nu s-au auzit sunete deosebite, în afară de aerul condiționat care susura continuu, și nici nu s-a simțit vreo înclinare sau vreo legănare sau orice altceva care putea să le creeze o trăire autentică a scufundării în adâncuri. Deodată, unul dintre subofițeri raportă că ordinul fusese îndeplinit. Cei trei gentlemeni stătură ore îndelungate lângă ecranul computerului, sau, mai bine zis, Peter Feisal și Ibra atârnau deasupra umărului lui Marwan, pentru că era tura lui și avea dreptul la scaun. Nu era loc pentru alte scaune, totul pe navă era calculat până la ultimul centimetru pătrat.

Aveau trei funcții pe ecran. Jos, în stânga, sistemul rus, harta marină electronică după care naviga submarinul. În dreapta ecranului își puseseră noul lor sistem, ceea ce era acum ochiul submarinului în beznă. Imaginile paralele creșteau treptat, una alb-negru, alta color. Dar culoarea era doar ambalajul, ceea ce era interesant era să vezi asemănările foarte evidente ale imaginilor. Noul sistem înregistra imediat ceea ce rușii reușiseră doar după ani de studii repetate cu ecolotul. Din când în când, ofițeri curioși veneau și îl întrebau una și alta pe ofițerul tânăr sau subofițerul – greșit din partea lor că încă nu învățaseră gradele – care stătea lângă Marwan, să asiste în caz

că aveau nevoie de date din computer sau dacă se schimba frecvența. Părea că vizitatorilor le plăcea ceea ce vedeau, mormăiau ceva și plecau unul după altul. Mijlocul ecranului era negru și gol. Acolo aveau sub control tot ce se întâmpla în fața lor, și în primele două ore nu văzuseră decât bancuri de pești.

După ce Ibra a obosit, s-a uitat la ceas și a plecat la cursul de limba rusă, s-a îndreptat către ei un obiect mare aflai la două mile marine depărtare și 50 de metri mai adânc. Era un submarin. Rusul de lângă Marwan dădu alarma, comandantul navei în persoană coborî să se informeze asupra situației și începu o discuție agitată din care Marwan crezu că înțelege ceva despre o întâlnire neașteptată. Încetiniră viteza și schimbară pe mers ultrasilențios. Celălalt submarin se apropia hotărât. Când s-au putut înregistra sunetele submarinului necunoscut, computerele răspunseră negativ la întrebarea dacă era cunoscut. Un submarin necunoscut în interiorul apelor teritoriale rusești era gata să creeze panică la bordul navei, dacă Marwan interpretase situația corect.

Îl ajută pe asistentul său rus să îndrepte senzorii de laser către submarin și putu să citească imediat pe ecran un cod de cifre pe turnul submarinului străin, K 329. Selectă codul cu mouse-ul și computerele răspunseră într-o clipă că era vorba de submarinul de experiment Severodvinsk al flotei ruse. Comandantul rus se lumină la față și dădu ordine despre ceva ce Marwan nu înțelese, dar care se arătă a fi un impuls sonic îndreptat către străin, un „ping” al cărui ecou se auzi în propriul lor sonar, când întâlni carcasa colegului. Toți care se aflau în centrală jubilară și bătură din palme. Mult mai târziu, Marwan află, cu oarecare efort și cu ajutorul dicționarului și al profesorului lui îndărătnic, că era vorba de o glumă tradițională pe care și-o făceau submarinele rusești. Era supărător să te întâlnești dintr-odată cu un sonar activ, un ping, așa de aproape. Și tare bucuros era cel care câștiga jocul. De data aceasta nu dăduseră un ping oricui, ci unei nave experimentale ultrasilențioase. Pe deasupra, sunetul noului submarin se înregistrase și fu introdus în arhiva sonoră.

Peter Feisal pierduse acest spectacol neașteptat în primele 24 de ore la bord, pentru că se dusese înapoi în cabină și se înghesuise între doi palestinieni care nici ei nu puteau dormi, dar măcar încercau. Chiar dacă ar fi fost obosit, nu i-ar fi fost

ușor să adoarmă în această primă seară de călătorie către adâncurile mării. Lângă locul de dormit, simțea că peretele tare de metal era ușor turtit. Stătea culcat chiar lângă carcasa interioară, un perete din titan gros de cinci centimetri. Bătu ușor în perete, dar senzația din degete nu-i spuse nimic mai mult decât că era tare și din metal. Fu din nou cuprins de o senzație de irealitate. Totuși, lunile de trudă în laborator și în bazinul experimental erau atât de concrete, încât nu ar fi trebuit să mai fie lucruri de care să se îndoiască. Erau cu adevărat pe cale să încerce să realizeze ceva extraordinar. Și când, mai departe, se gândi inevitabil cum va reacționa lumea, fantezia lui nu avu limite.

În răstimpuri se întreba, aproape rușinat, dacă Dumnezeu mai era încă de partea sa, așa cum simțea câteodată în prima lui perioadă, trebuia să recunoască, ceva mai visătoare, când își făcea veacul pe la Central Mosque. Dar aici, în adâncuri, Dumnezeu nu-i răspunse cu nici cel mai mic semn sau senzație, iar lui îi era dor, într-un fel care aducea a afecțiune, să-l întâlnească pe Abu Ghassan, care să-l consoleze și să-l sprijine. Văzu că nici ceilalți din cabină nu puteau să doarmă, dar nu găsi niciun motiv ca să înceapă să-și cunoască compatrioții chiar în momentul ăla. O să aibă oricum destul timp pentru asta.

Probabil că și ei gândeau la fel, pentru că niciunul dintre ei nu făcu nicio încercare de conversație. Exista o problemă morală care câteodată îl făcea să se simtă cu conștiința încărcată, și chiar acum, când nu putea adormi, îi veneau în minte anumite cuvinte, ca o idee fixă pe care puteai să o-ntorci pe toate fețele, până înnebuneai.

După numai o săptămână de la sosire, erau toți trei atât de angajați în proiect încât puteau să lucreze zi și noapte împreună cu colegii lor ruși care, sigur, aveau familii la care să se ducă, undeva departe în blocurile dezolante, dar care munceau și ei până la extenuare. Între timp, făceau liste interminabile cu produse tehnice noi de la Samsung (ca să pară mai discret), componente pentru computer – Ibra the Wiz știa într-adevăr o mulțime de lucruri despre performanțele componentelor unui computer. Erau cufundați în muncă.

În mijlocul acestei activități febrile, o invitase pe Mouna al Husseini la un ceai și îi pusese o întrebare directă. Venea

câteodată să se uite la ei cum lucrează, dar uneori era plecată; chiar atunci venise dintr-o călătorie de aproape o săptămână, Dumnezeu știe unde.

Era veselă, optimistă și entuziasta și se declară pregătită ca în acel moment să răspundă la orice întrebare. Zâmbetul ei, în timp ce spunea asta, putea fi interpretat ca ambiguu. Întrebarea lui era, în mod obiectiv, simplă. Ea își dădea seama că avusese dreptate, acum când îi vedea pe toți trei lucrând ca furnicile, acum când știa că erau gata să facă orice pentru a îmbunătăți proiectul – nu-i părea rău că-i făcuse să adere la proiect într-un fel, oarecum, fraudulos? Mouna se gândi o clipă, dădu din cap și zâmbi. Ba da, poate. Poate acum, când toți știau cum a fost. Dar din experiență știa că viața nu este niciodată nici logică, nici rațională.

Dacă, de exemplu, ar fi mers la un om bogat care sprijină cauza mișcării de eliberare și l-ar fi întrebat dacă ar fi putut să-i dea 10 000 de lire sterline pentru cauză, probabil o parte infimă din averea lui, i-ar fi răspuns nu. Ar fi inventat greutăți de ordin practic, i-ar fi vorbit despre probleme tehnice, i-ar fi spus că un transfer bancar l-ar pune pe lista suspecților, mai ales acum când totul era supravegheat și băncile nu mai erau obligate să păstreze secretul de serviciu. Pe de altă parte, ar fi părut suspect să scoată o sumă așa de mare în bani gheață și să-i ducă într-o geantă diplomat, ca și cum ar fi plănuit ceva ilegal. Și dacă ea ar fi trebuit să propună soluții pentru toate aceste mici probleme de ordin practic, ceea ce bineînțeles că ar fi putut face, atunci el ar fi găsit alte impedimente de aceeași natură.

Dar dacă s-ar fi dus la aceeași persoană și l-ar fi întrebat dacă vrea să-și riște viața pentru libertatea Palestinei ajutându-i cu ceva care doar el putea să facă – atunci el ar fi răspuns, din experiență și după un scurt timp de gândire, da, și s-ar fi ținut de cuvânt. De ce erau oamenii așa, chiar și oamenii buni ca în exemplul ei, nu știa să spună. Dar, în orice caz, ar fi preferat, după, e drept, mai multe operații complicate, dar ar fi meritat să-i întrebe pe Peter Feisal, pe fratele său Marwan și pe Ibrahim dacă și-ar fi riscat viața pentru o operațiune mare. Era impresia pe care și ei și-o făcuseră. Iar ei ar fi răspuns cu siguranță da. După o foarte scurtă ezitare, pe deasupra. Așa sunt oamenii. Nu a fost rațional, inteligent, previzibil, calculat

și nici măcar un lucru cu cap, ci numai sentimental. Dar a funcționat, nu-i așa?

Își aminti de prima noapte la universitatea Eton, într-un dormitor rece, împreună cu alți unsprezece băieți, care erau mai mari decât el și care deja îl făcuseră să înțeleagă că cel mai mic și nou-venit avea anumite, încă nespecificate întru totul, îndatoriri. Iar el era foarte mic și singur. Nu mai era, însă, la fel acum. Dar aceste două nopți, cea de la Eton și aceasta, semănau într-un mod vag, mai mult decât doar prin faptul că și atunci și acum îi era aproape imposibil să adoarmă.

La Eton, o doamnă administrator indiferentă care din experiență prevăzuse greutățile speciale ale nou-venitului, îi explică scurt că în situații de astea trebuia doar să numeri oi până adormeai. Nu mai avea acum de ce să se îngrijoreze, și, chiar din al doilea an la Eton, nu mai avusese vreodată probleme cu insomniile. Dar în loc de oi, nu putea să scape de o întrebare care părea să nu înceteze să i se înșurubeze în cap. Dacă Mouna ar fi venit la el, ca la persoana aceea bogată, și i-ar fi cerut 10 000 de lire sterline pentru cauza palestiniană, dacă ar fi venit deci cu cărțile pe față, dacă l-ar fi pescuit undeva și l-ar fi convins să se așeze pe o bancă în parc sau la o masă într-un restaurant sau, mă rog, care era tehnica ei, și l-ar fi întrebat direct? Ar fi avut atunci în față o femeie de vârstă mijlocie, elegantă și chiar frumoasă, care-i descria un proiect tehnologic avansat în termeni atât de inițiați încât el, foarte probabil, ar fi crezut-o. Ar fi putut cu siguranță să-l convingă de faptul că înseși specialitățile lui științifice ar fi fost de mare ajutor. Foarte probabil că ea ar fi reușit să facă toate astea și chiar mai mult, deoarece era o persoană care nu numai că-ți inspira încredere, dar care avea și putere de convingere.

Dar ce Dumnezeu i-ar fi răspuns atunci? Ar mai fi stat el în clipa asta culcat în patul ăsta scurt, lângă alți doi compatrioți necunoscuți, 200 de metri sub apă, pe drum către Marea Barents, dacă ea s-ar fi apropiat de el deschis și cinstit? Exista însă un risc deloc de neglijat că s-ar fi plimbat în continuare prin Londra, etalându-și ținuta musulmană cusută de mână, așteptând ca Dumnezeu să i se arate. Zâmbi la propria lui subestimare. Un risc deloc de neglijat însemna, de fapt, exact contrariul.

Mouna îl păcălise cu ajutorul lui Dumnezeu, cea mai mare

dintre toate înșelăciunile imorale, iar el acceptase până la urmă asta, fiindu-i chiar recunoscător. Ce căuta el, de fapt? Găsise în realitate, prin mila lui Dumnezeu, chiar ceea ce căuta, pentru că Mouna al Husseini îl păcălise? Și dacă Dumnezeu a văzut asta, nu ar fi zâmbit el la fel de distrat și de îngăduitor? Abu Ghassan îl asigurase adesea că Dumnezeu are simțul umorului. Astea erau măcar niște oi mai ca lumea, cu care să te tot plimbi, lăsându-le să sară în noaptea fără somn.

În timp ce Peter Feisal se perpelea în pat pe toate părțile în prima noapte, sau mai bine zis în tura de somn, pentru că zi și noapte nu există la bordul unui submarin, Ibra avea un așa-zis curs de limba rusă cu un căpitan care cel puțin la înfățișare arăta așa cum te-ai fi așteptat să arate un ofițer rus de marină, asta dacă erai pretențios. Ca un urs mare și roșcat, fără păr și zgomotos. Se prezentase ca Evgheni Kasatonov și își începu lecția prin a spune că nu știa o boabă de arabă, dar știa bine engleza. Atâta rusă prinsese și Ibra în cele aproape patru luni în bezna polară, încât putu să înțeleagă această informație îmbucurătoare și, ușurat, răspunse că bineînțeles, având engleza ca limbă comună, l-ar fi ajutat considerabil să învețe rusa. Că el spuse asta cu o pronunție și un accent care, fără îndoială, erau proprii englezei regale, nu avu însă niciun efect pozitiv, deoarece camaradul lui, căpitanul Kasatonov, exagerase puțin. Engleza lui se limita la cea mai ordinară înjurătură americană, o expresie simplă pentru actul sexual, precum da sau nu. Până la urmă era, deci, un curs de limbă rusă în limba rusă. Ursul de mare își începu pedagogia prin a arăta către epoleții verzi ai lui Ibra și pronunța cuvântul: *selionnîi*, arătă apoi o hârtie albă și spuse *bielîi.* Cu asta părea că lecția despre culori se terminase, cel puțin deocamdată, și arătă din nou către epoleții verzi întrebând: *musulman*?

Ibra dădu din cap afirmativ și în același timp începu să pună la îndoială conținutul lecției. Ce aveau de-a face aceste două culori cu ceva chiar așa de important? Se dovedi că aveau de-a face cu *svinina.* Se aflau așadar în cea mai mare încăpere a submarinului, care servea ca sală de mese, sufragerie, bibliotecă, sală de studiu, popota ofițerilor într-o parte a ei despărțită de un perete fals, și ca punct de întâlnire a jucătorilor de șah. Deasupra rusului era un portret al președintelui Vladimir V. Puțin, având pe cap căciula de iarnă a

flotei ruse. Arăta foarte hotărât, privind pieziș în sus, către viitor. În orice caz, era ceva deosebit de important, sau mai curând distractiv, se adeveri mai apoi, cu cuvântul *svinina.*

Camaradul lui Ibra, căpitanul Kasatonov, înșfăcă hârtia albă și desenă un porc, grohăind extrem de caraghios în același timp. Arătă către tejgheaua cu mâncare, unde doi marinari de la torpile își luau prânzul, și se aventură într-o explicație despre faptul că poporului rus îi place foarte mult să mănânce carne de porc. Execută un nou grohăit, de data asta aproape perfect, râse violent și adăugă ceva despre „mult porc”, arătând din nou spre bucătărie. Asta nu prea seamănă a Cambridge și ce dracu’ să fac acum, gândea Ibra, în timp ce încerca să zâmbească. Nu era cazul să înceapă o ceartă la 200 de metri sub nivelul mării. Mai bine să ia el inițiativa la lecții. Desenă o schemă electronică a sistemului de computere din centrala de comandă și indică punctul din mijloc.

— Kampioter? întrebă el, și rusul dădu din cap voios, confirmându-i. Ibra continuă cu cablurile, tastatura, ecranul, frecvența, sistemul de detectare sonică, sunete, undă de șoc, lumină, lumină de laser și tot ce și-a putut aduce aminte înainte să deseneze conturul unui submarin, după care continuă cu carcasa exterioară, carcasa interioară, stabilizatori, elice, trapa de torpile, focoase, navă de salvare, sursă electrică, rezervoare de combustibil și așa mai departe.

Toată lecția continuă în stilul ăsta, dar Ibra începuse să aibă presimțiri rele. Exista ceva amenințător în felul în care acest urs de mare pronunțase cuvântul *musulman.*

*

* *

Organismele lor se adaptară uimitor de repede la ritmul intervalului de 24 de ore împărțit în trei secvențe a câte opt. Învățară să adoarmă în aceeași clipă în care se culcau și erau odihniți când următorul coleg de pat îi scula. Cunoștințele cele mai relevante de limbă rusă le dobândiră de la tehnicienii care-i asistau, în fața computerului și a ecranelor. Încetul cu încetul făcură cunoștință și cu ceilalți palestinieni de pe navă, aproape toți aveau studii înalte în domenii tehnice diferite. Cei care nu aveau studii înalte aparțineau serviciului de pompieri și puteau fi descriși ca membri duri ai OEP, dar nu lucrători în serviciul de informații.

Erau 16 palestinieni la bord, încă patru se aflau pe țărm și exersau cu un minisubmersibil care apoi ar fi fost plasat în burta submarinului, unde rămăsese un spațiu mare după ce un reactor nuclear fusese înlocuit cu motoare diesel. Dar tocmai numărul de 16 palestinieni la bord într-un echipaj de 52 de oameni crease câteva probleme neașteptate. Dacă ar fi fost 18 „persoane arabe", cum erau numiți de către echipajul rus când erau de față, sau „ceceni" și „teroriști" când nu erau de față, nu ar fi fost vreo problemă. 18 „persoane arabe" încăpeau în două cabine a câte trei persoane. Dar deoarece nimeni din echipajul rus nu voia să doarmă în același pat cu un palestinian și deoarece niciun loc de dormit nu putea să rămână nefolosit, matematica etnică duse la faptul că doi ruși fuseseră obligați să împartă un loc de dormit improvizat într-un spațiu în sala mașinilor, iar să dormi acolo nu era un lucru simplu.

Cei trei gentlemeni au observat, bineînțeles, animozitatea, dar pe măsură ce proba decisivă se apropia, se izolară din ce în ce mai mult, concentrându-se asupra testelor tehnice ce aveau să urmeze. Erau trei lucruri care trebuiau probate, două făceau deja parte din rutina flotei ruse subacvatice. Trebuiau deci să se furișeze până la un pretins inamic și să lanseze o torpilă Schkval care se presupunea că poate scufunda un întreg vas portavion inamic.

Trebuiau de asemenea să simuleze o manevră de evitare a unor urmăritori, să întoarcă și să lanseze un proiectil în nava de comandă a inamicului. Până aici erau misiunile, prin comparație, simple și deja bine exersate. Dar după aceea se presupunea că sunt descoperiți de un submarin inamic și, după un număr de teste de navigare, inamicul s-ar fi apropiat așa de mult încât ar fi putut să deschidă focul cu torpile.

Asta era partea cea mai importantă, pentru că acum era vorba de a testa un sistem cu totul nou de navigare pentru cea mai avansată torpilă antitorpilă pe care-o avea flota rusă, *Schtjuka*, „Știuca". Știuca era corespondentul maritim al rachetei Patriot, sau a altor tipuri de antirachete aeriene. Era o torpilă mică, dirijată, care avea o singură misiune: să doboare torpilele lansate de inamic. Nu să țâșnească și să facă zgomot ca să-l deruteze pe adversar, tipul ăsta de sistem îl aveau toți ceilalți, ci realmente să ochească și să distrugă torpila inamică.

Sistemul rus se baza, ca și cel al țărilor din vest, pe

localizarea obiectivului cu ajutorul sunetului, încercarea de a calcula viteza și cursul obiectivului, după care, cu ajutorul lui Dumnezeu, sau cu puțin noroc, să ochească obiectivul.

Era ca și cum trăgeai într-un obiectiv în continuă mișcare, într-o cameră întunecată. Acesta era momentul în care cei trei gentlemeni englezi trebuiau să-și arate iscusința. Întrebarea care-i făcu pe urșii de mare ruși să dea din cap negând, era dacă puteau într-adevăr să vadă obiectivul inamic și să fixeze cursul Știucii cu exactitate de milimetru.

Primele două tesle le dădură rezultatele scontate. Păreau că învinseseră greutățile pe care le avuseseră înainte cu dirijarea supertorpilei Schkval. Acestea doborâră fără nicio problemă vasul portavion fictiv al inamicului. Ulterior, trimiseră tot fără probleme două rachete nedirijate, care ochiră obiectivul.

A treia zi de teste, stresați la maximum de simulări de incendiu și scufundări violente la adâncimi atât de mari încât carcasa din titan pocnea și trosnea, când, în final, au ajuns la testul decisiv, centrala de comandă era învăluită într-o liniște tensionată. Își indicară poziția exacta pentru submarinul care trebuia să lanseze torpilele de exercițiu împotriva lor, se dădu ordinul de luptă și toate trapele care separau cele șase compartimente ale submarinului au fost închise și blocate.

Cele două torpile erau pe drum, se auzeau limpede în sonar, deja de la lansare. Zgomotul era înfricoșător, pentru că atunci când, la bordul unui submarin, auzi acest sunet, nu-ți mai rămâne decât să lansezi antirachete și să te rogi la Dumnezeu, dacă ai vreunul.

Patru Știuci stăteau pregătite să fie lansate, două de către echipajul rus permanent și două dirijate cu ajutorul sistemului laser de către cei trei gentlemeni englezi. Peter Feisal, stând în fața ecranului cu Marwan și Ibra aplecați peste el, nu-și bătu deloc capul dacă rușii, care trebuiau să tragă primii, vor reuși. Erau prea multe în joc, ei doar simulaseră și testaseră în laborator.

Văzuseră submarinul inamic, văzuseră chiar și cum acesta își deschise trapa de torpile și raportaseră asta înainte ca sunetul să ajungă în sonarul propriului submarin. Văzură și torpilele de atac, cu vârtejuri de apă clare după ele. Până aici funcționase totul ca la carte.

— Deci, domnilor, zise Peter Feisal și le arătă torpilele pe

ecranul lui, să ne bucurăm?

— Ține-ți gura, dragă frate, și mai bine fixează ținta! șopti Marwan.

— Cam așa? întrebă Peter Feisal, în timp ce mișcă mouse-ul. Imediat apărură două chenare roșii, cu partea anterioară a torpilelor care se îndreptau spre ei.

— Aproximativ, să zicem, șopti Ibra. Cu asta nu e, la naiba, de glumit. Gândește-te că se petrece în realitate.

Lăsară echipa rusă să-și trimită mai întâi Știucile lor, și putură să urmărească toată desfășurarea pe ecran. Una dintre Știuci lovi evident în spate, dar cealaltă era foarte aproape de țintă și explodă făcând ca cele două torpile inamice să-și schimbe cursul pentru câteva secunde, înainte ca cei care le dirijau să le poată stabiliza pe cursul lor inițial. Peter Feisal trebui să caute din nou țintele și plasă două noi pătrate roșii pe ele.

— Fixat pe obiectiv, constată el. Cine vrea să aibă onoarea?

— Eu! zise Marwan, se aruncă peste spatele fratelui lui și apăsă semnalul de lansare.

— Și eu! repetă Ibra și făcu același lucru.

Mai multe persoane se adunaseră acum în spatele lor. Sunetul celor două torpile crescuse atât de mult în intensitate, încât toți le auzeau normal, fără ajutorul instrumentelor tehnice. Prin urmare, se auziră și cele două detonații, chiar mai tare, aproape până la limita suportabilului, și pe ecran văzură impactul dintre corpuri cu câteva secunde mai devreme. Centrala de comandă deveni mai întâi tăcută ca o fantomă, ca și cum niciunul dintre cei doisprezece ofițeri prezenți nu și-ar fi crezut ochilor și urechilor. Apoi izbucni o bucurie de tipul celei de la anumite evenimente sportive. Oamenii săreau și chiuiau, se îmbrățișau și chiar se sărutau. Când frenezia începuse să se mai liniștească, comandantul navei ordonă un curs nou, pe care îl anunță cu voce tare, cifră cu cifră, și asta provocă o nouă bucurie. Toți știau că acel indicator de curs însemna acasă.

Călătoria către casă ar fi putut fi excelentă, poate cu câteva teste mai simple. Ar fi putut să fie o călătorie în triumf și înfrățire. K 601 Pobeda avusese un succes total în timpul testelor, mai mulți dintre ofițeri puteau să se aștepte la avansări. În ceea ce privește supertorpila Schkval, nu se văzuse niciun semn că ar mai fi avut probleme cu dirijarea și lansarea,

pe care le avusese adesea mai-nainte. Cele două rachete cu rază lungă de acțiune pe care le lansaseră ochiseră ținta cu precizie perfectă, la o distanță de 130 de kilometri. Totul arăta că îi ajunseseră pe americani în singurul domeniu al tacticii de război submarin în care se știa sigur că aveau un avans. Noul sistem de dirijare, cu Știuca în stare să doboare torpile inamice, era în sine un succes tehnologic la fel de mare cum și Schkval fusese la timpul ei.

Pe scurt, singura concluzie în urma exercițiilor efectuate era că K 601 avea calități atât ofensive cât și defensive care le întreceau chiar și pe cele ale submarinelor Seawolf ale americanilor, un submarin care costase incredibila sumă de 2,5 miliarde de dolari, pentru construcția și echiparea unei singure nave!

K 601 era, într-un anume sens, o navă a unui proprietar străin. Dar triumful îi reveni flotei ruse, străinii contribuiseră doar cu o grămadă de dolari proveniți din petrol, tehnologia era însă rusă. Nimeni din echipajul rus nu înțelesese situația altfel. Pentru început nu părea nimic ciudat că șeful navei a dat permisie să se bea votcă la masă, trei ture la rând. Cum chiar Marwan îi spusese lui Peter Feisal când îl trezi și-i anunța știrea, cam așa se întâmpla și în flota engleză: era un fel de tradiție cu rație de rom la ocazii speciale. Dar când Peter Feisal se duse la popotă, opt ore mai târziu, ca să ia micul dejun, realiză imediat că se aflau la mile depărtare de tradițiile amiralului Nelson.

Marinarii pe care îi văzu el în sala de mese erau pur și simplu beți criță, pe deasupra recalcitranți și agresivi. Beția înrăutățise tot ce până atunci mocnise în ei. Tot ce fuseseră mormăieli înfundate în colțul gurii se transformară acum în jigniri spuse cu voce tare.

Niciun marinar rus sau ofițer nu se așeză la aceeași masă cu vreunul dintre palestinieni, cărora li se strigau înjurături și li se aducea aminte despre terorismul lui Usama bin Ladin și, bineînțeles, despre pericolul verde. Chiar și alegerea epoleților verzi, mai ales pentru personalul tehnic palestinian, era din acest punct de vedere nefericită, pentru că verdele nu se interpreta ca o culoare a științei, ci ca un simbol al islamului și al terorismului.

Dacă la Cambridge puteai să glumești pe tema clasică a

vinului care dezleagă limbile, situația la bordul submarinului K 601 Pobieda era mai curând că votca rupsese toate lanțurile și lațurile care ținuseră ura în frâu.

Când câțiva mașiniști palestinieni își terminară tura și veniră la masă, primiră fiecare câte un enorm cotlet de porc cu sos și varză albă, și nimic mai mult. Bineînțeles că refuzară cu scârbă să ia mâncarea și, câteva secunde mai târziu, se iscă o bătaie. Patru dintre ruși îl țineau culcat pe unul dintre palestinieni, în timp ce al cincilea încerca să-i bage cotletul cu forța în gură. În detașamentul de gardă care sosi mărșăluind erau doar ruși, care continuară să-i maltrateze cu bastoanele pe „recalcitranții ceceni”, târându-i în celulele de arest.

Peter Feisal privise la toate astea de după peretele despărțitor dintre popotă și sala de mese. Reuși cu greu să-și înăbușe impulsul cu siguranță nebunesc de a se amesteca în bătaie. Se duse, însă, la centrala de comandă, unde locțiitorul șefului de navă, căpitanul-comandor Almetov, avea pentru moment comanda. Almetov era singurul dintre cei trei ofițeri superiori ruși care înțelegeau engleza, ceea ce însă nu schimbă deloc situația, pentru că atunci când Peter Feisal ceru conducerii navei să intervină, să-i pedepsească pe vinovați și să retragă porția de votcă, se lovi de un zid de neînțelegere.

I se dădu sfatul să nu se amestece; fu informat că gestul de a se interzice votca ar fi interpretat ca o măsură dușmănoasă și că, în cazul acesta, siguranța navei ar fi fost în pericol. Când Peter Feisal ceru să fie trezit comandantul de navă, comandorul Aleksandrov, primi ca răspuns doar un zâmbet strâmb. Insistă să primească o explicație și află că pe tovarășul Vladimir Serghievici îl trezeai doar în caz de război sau de explozie a reactorului.

Nu au primit ajutor din nicio parte și, chiar dacă cele 24 de ore de votcă fuseseră cele mai îngrozitoare, atmosfera era aceeași și în următoarele zile ale întoarcerii acasă. Nu era mai bine nici că nava ieșea la suprafață ca să respire și să încarce motoarele diesel și sistemul de aer condiționat cu oxigen proaspăt. La suprafață, marea era agitată în vântul iernii, iar submarinul, care la adâncimi mari se mișca pe nesimțite, acum se zbătea neputincios. Ceea ce avu urmări ușor de ghicit asupra unui echipaj care, în majoritate, era total mahmur. Noi bătăi și un curent interminabil de acte dușmănoase și

tracaserii. Când K 601 ancoră lângă chei în portul Severomorsk, echipajul se despărți fără să-și dea mâna și aproape dușmani. Era o situație fără precedent pe un submarin.

*

* *

În autobuzul care-i ducea din cheiul Severomorsk la barăcile de la Stațiunea de cercetare nr. 2, cei șaisprezece palestinieni din echipaj formară un fel de sindicat, care formulă șase revendicări necondiționate, a căror neîmplinire ar fi declanșat greva. Nimeni nu mai călca în navă dacă aceste revendicări nu erau respectate.

Au cerut o cameră de rugăciuni și doi preoți, unul musulman și unul ortodox, o gardă etnic mixtă, două meniuri, o bucătărie *halal,* unde nu se gătea porc, lângă cea rusă, cursuri îmbunătățite de limbă rusă cu profesori competenți și cursuri de engleză pentru echipajul rus. În final, interdicția totală a alcoolului la bordul navei.

Peter Feisal fusese numit în unanimitate purtătorul de cuvânt al grupului palestinian. Dură însă două zile înainte ca el să poată expune lista de revendicări Mounei al Husseini, deoarece ea fusese plecată în timpul exercițiilor pe mare ale submarinului K 601. Părea foarte binedispusă când Peter Feisal o căută și transmise tuturor salutările lui Abu Mazen, adică președintele palestinian Mahmoud Abbas, explică ea.

Buna dispoziție îi dispăru, însă, imediat când Peter Feisal, desigur politicos, dar hotărât, îi spuse că această călătorie de exercițiu putea să fie descrisă în două feluri: dacă ai fi vrut să auzi întâi vestea cea bună, aceasta era că toată tehnologia marină, chiar și cea nouă și netestată, funcționase fără probleme. Vestea cea proastă era că tot proiectul zăcea în ruine din cauza factorului uman. Și îi expuse lista de revendicări, iar ea îl ascultă fără să schițeze vreun gest.

— Care este părerea la despre aceste revendicări? întrebă Mouna în continuare, fără să arate ce gândea sau ce simțea.

— Că este o listă aproape modestă, doamnă. Eu aș putea chiar să adaug câteva, astea sunt ceea ce ceilalți m-au rugat să vă aduc la cunoștință.

— Nu mai adăuga nimic pentru moment. Motivează mai bine revendicările! îi ordonă ea.

Nu-i era deloc greu ca, în mod obiectiv, să aducă motivări, dar Mouna avea în privire ceva ce el nu mai văzuse înainte, așa încât vorbi cu grijă. Acea cameră de rugăciuni, de exemplu, cu un preot ortodox și un imam, nu însemna de fapt că s-ar fi introdus vreo regulă generală de practicare a religiei la bordul submarinului. Era de părere că aproape o treime dintre palestinieni erau într-o oarecare măsură religioși, iar seninul crucii făcut în momente tensionate sau cruciulițele de la gâtul unor ruși îl făcea să creadă, cu o marjă mică de eroare, că proporția era aceeași și printre ruși. Dar era mai curând vorba de psiholog decât de duhovnic, o marcare a egalității între creștini și musulmani.

Și revendicarea cu privire la mâncare fără carne de porc putea fi analizată în același fel. Cei mai mulți palestinieni din echipaj ar fi putut, ca și el, să mănânce câteodată carne de porc. Dar era cu totul altceva să ți se îndese, realmente, un cotlet în față. Asta era o problemă de disciplină, sau poate una democratică, mai mult decât una religioasă. Un detașament de gardă la bord pentru garantarea ordinii era, după el, un lucru de la sine înțeles. Dar la fel de bine înțeles trebuia să fie că aveai de-a face cu polițiști rasiști. O gardă etnic mixtă era, deci, o revendicare modestă și pe deasupra ușor de îndeplinit, palestinieni mari și puternici, cu cicatrici pe față, nefiind greu de găsit.

Cursurile de limbă erau, desigur, mai greu de aranjat în mod practic. Dar în situații-limită, adică pentru ceea ce se pregăteau ei, era foarte important ca nimeni să nu înțeleagă greșit ceea ce se spunea. Introducerea bilingvismului la bord ar fi o reformă excelentă. Cât privește interdicția de a consuma alcool, aceasta nu era motivată religios. Ceea ce s-a întâmplat la întoarcere, cu bețiile și bătăile care s-au transformat în rasism pe față, vorbea de la sine. În concluzie, proiectul părea irealizabil dacă nu vor avea loc schimbările propuse.

— Fă așa, zise Mouna când Peter Feisal termină de vorbit. Scrie un raport detaliat, vreau să zic cu adevărat detaliat, până mâine dimineață la ora 8.00. Vom avea o întâlnire cu intenția ca, în mod serios, să discutăm aceste probleme. Altfel, cum a fost pe navă: *

Mouna zâmbi vag, în sfârșit.

— Bine, mulțumesc, o experiență extraordinară, cu adevărat.

O experiență măreață și bizară din multe puncte de vedere. Rezultate tehnice remarcabile.

— Bine. Acum trebuie, din păcate, să lăsăm rezultatele tehnice remarcabile la o parte, până rezolvăm asta. Mâine, la ora 8.00.

Mouna se ridică și îi întinse mâna. Când rămase singură, după ce Peter Feisal plecă să întocmească raportul, se simți dintr-odată foarte pesimistă. Toți anii ăștia de eforturi, grămezile de bani, mii de ore de ședințe cu expertiza tehnică și cu politicieni ruși, toate șansele de izbândă care crescuseră ulterior, totul părea acum în zadar și fără speranță.

Ceea ce povestise Peter Feisal era cea mai groaznică din catastrofele imaginabile sau mai puțin imaginabile, singura, dar în același timp total hotărâtoare, amenințare existentă împotriva unei operațiuni importante. Cu atât mai ironic acum, când tocmai se întorsese de la prima întâlnire, după foarte mult timp, cu președintele. Pentru că, după cât știa el, ea ar fi putut să-l înșele și să dispară cu banii, nu auzise un cuvânt de la ea în ultimii doi ani. Și ăsta a fost, desigur, primul lucru pe care l-a spus.

Acea remarcă, sau mai degrabă critică, nu era prea greu de parat. Acum, când în sfârșit mergea lângă el prin grădina din spatele reședinței distruse de bombe din Ramallah, își risca viața în fiecare secundă. Israelienii o omorâseră deja de două ori și, dacă și-ar fi dat seama că au eșuat și a doua oară, nu ar fi ezitat, dală fiind capacitatea lor de decizie bine cunoscută când era vorba de execuții, să mai încerce și a treia oară. Și totuși, asta era doar una dintre marile probleme de siguranță. Pentru că dacă s-ar fi știut ceva despre proiect, chiar și doar cel mai mic zvon, toată operațiunea ar fi fost în pericol. Nu era numai vorba de a încetini ritmul, era vorba de pierderea momentului surpriză decisiv. Așa că de aceea nu putea să sune sau să trimită e-mail, și nici vorbă să încerce cu semnale radio codificate.

Emisar personal, convorbire față în față: acestea erau singurele mijloace de comunicare posibile. Abu Mazen fusese bancherul lui Yassir Arafat: Mouna văzuse această eminență cenușie și puțin birocratică lucrând în umbra tuturor acestor zgomotoși veterani ai revoluției, care fuseseră omorâți unul câte unul de către israelieni.

După moartea lui Arafat nu mai rămăseseră prea mulți dintre apropiații lui, și Abu Mazen devenise un candidat de compromis, printre altele și pentru că era considerat inofensiv de către israelieni, dar mai ales de către americani. Ca bancher al OEP, se obișnuise cu soluții extrem de neconvenționale de mânuire a banilor, care însă nu presupuneau și o evidență contabilă obișnuită. Yassir Arafat însuși avusese control asupra conturilor bancare din străinătate. Aceasta a dus la niște neînțelegeri tragicomice la moartea lui Arafat, ca de exemplu cele apărute din partea văduvei lui, care-și închipuia că exista o „moștenire” de mai multe miliarde de dolari. Erau mai degrabă informații pe care le citise în presa occidentală, unde Arafat era întotdeauna prezentat ca un politician corupt, probabil din cauză că avea o serie de slăbiciuni omenești. Mouna avusese multe obiecții împotriva stilului lui de conducere, cum, cu siguranță, se numea asta în jargonul politic occidental.

Era însă, atât cât știa ea, singura femeie din OEP pe care el o luase întotdeauna în serios. Când Arafat se afla la Paris, pe patul de moarte, Mouna plecă în grabă din Moscova ca să-l mai prindă în viață. Datorită bancherului Abu Mazen, putu să se strecoare pe o ușă din spatele spitalului care se pretindea a fi atât de bine păzit de serviciul de spionaj francez.

Era slăbit când au ajuns la el, dar în deplinătatea puterilor mintale. Pe atunci, proiectul se desfășura de patru ani, iar submarinul era aproape gata. Ar mai fi trebuit încă 500 de milioane de dolari pentru a putea continua. Ea îi povesti toate astea în șoaptă, cu gura lipită de urechea lui Arafat, care puțea a medicamente și a oarece murdărie, dar a cărui minte era limpede. El îi răspunse șoptind o serie de coduri pe care le știa pe dinafară, ceea ce în situația în care se afla părea extrem de ciudat. Abia mult după aceea, când golise conturile și transferase banii la o bancă rusă, înțelese cât de simple erau regulile de memorare pe care le folosise Arafat. Era impresionant și înfricoșător în același timp, orice hacker ar fi putut sparge codurile.

Abu Mazen fusese martor la tot. Văzuse un muribund îndeplinindu-și ultima dorință și nu ar fi avut niciodată de obiectat, nici măcar mai târziu, când fusese ales președinte și ar fi putut invoca una și alta. Din punctul lui de vedere, lucrul era limpede. Arafat Abu Am mar lăsase într-adevăr o moștenire

gigantică. Dar nu rudelor sau văduvei, ci mișcării de rezistență palestiniene – și Mouna era aceea pe care el o alesese să-i administreze moștenirea. Simplu ca bună ziua…

Acolo, în grădina din Ramallah, noul președinte fu informat despre data și ora exactă a unui atac atât de mare, încât va întrece oricare altă operațiune din istoria mișcării de rezistență palestiniene. Iar el, Abu Mazen, ar avea răspunderea supremă, operațiunea va fi executată doar la ordinele lui. Singura bătaie de cap era că se părea că fanaticii religioși din Hamas aveau șansa să câștige atât de multe voturi la alegerile următoare, încât trebuia să formezi guvern cu ei. Era o situație aproape comică, de neimaginat. Președintele cheamă la el doi miniștri din Hamas și le spune că ceea ce aud nu trebuie să afle absolut nimeni. Sigur, ar fi jurat pe Profet, odihnească-se în pace, sau pe orice altceva. A doua zi puteai să citești în *New York Times* despre pregătirea unui atac. Câteodată, democrația e o pacoste.

Ea trecuse deci, cu prețul vieții și al libertății, de patrulele de trafic israeliene și de controlul de graniță peste podul de la Allenby, înapoi la Amman, și de-acolo zburase direct la Moscova-Murmansk.

În avion și tot drumul până la întâlnirea cu Peter Feisal, se simți ca un fulg de bucurie și de optimism. Remușcările de a-l fi ținut pe Abu Mazen în necunoștință de cauză dispăruseră și nimic din ce auzise înainte să plece nu prezenta semne că exercițiile din Marea Barents ar fi dat alte rezultate decât unele pozitive.

Apoi veni Peter Feisal și-i povesti, în stilul Cambridge, distanțat și pe un ton reținut, că operațiunea nu putea să se realizeze niciodată. Judecând obiectiv, chiar asta a zis. Ceea ce erau pe cale să realizeze era cel mai îndrăzneț și mai distrugător atac din istoria marinei militare moderne – erau cuvintele căpitanului-comandor Oviecin, dar cu un submarin pe care echipajul se avea ca șoarecele și pisica. Era imposibil. Și nu era vorba de operații de salvare infime, nu doar să facă rost de un imam și niște mâncare fără carne de porc. Era infinit mai greu decât atât.

*

* *

Mouna îi chemase și pe ceilalți doi gentlemeni, Marwan și

Ibrahim, la ședință, precum și pe consultanții științifici Ivan Firsov și Boris Starșinov și, bineînțeles, pe căpitanul-comandor Oviecin, de mulți ani prietenul ei fidel. Deschise ședința ca și cum ar fi fost vorba de orice alt comitet. Citiră raportul scris al lui Peter Feisal și analiza revendicărilor formulate de echipajul palestinian.

Au căzut repede de acord în două privințe. În primul rând, revendicările palestinienilor trebuiau satisfăcute până la detaliu. Imediat și fără discuții. În al doilea rând, problemele erau mult mai mari decât atât. Cum puteai să combați, de exemplu, islamofobia din flota rusă? Dacă-i dădeai afară pe acești marinari care se aflau acum pe K 601, și ai fi adus unii noi, ai fi căzut din lac în puț.

Căpitanul-comandor Oviecin se răsucea jenat în scaun, își dregea vocea și arăta printr-o mulțime de alte gesturi cât de greu îi era să înceapă această discuție. Toți își întorseseră privirea către el. Neîncrederea generală împotriva a tot ce avea de-a face cu Islamul își avea rădăcinile în primul rând în istoria modernă a Rusiei, începu el. Ceilalți dădură politicos din cap. Afganistanul fusese prima piatră de încercare, de acolo începuse totul. Mai întâi apăruse ca ajutor frățesc acordat unui regim progresist sau prietenilor aflați la nevoie, cum li se zicea. Mai trecuserăm noi prin experiențe din astea înainte și crezuserăm mai mult sau mai puțin în ele, de exemplu cu Ungaria, în 1956 și cu Cehoslovacia, în 1968. Dar în Afganistan apăru curând o dimensiune religioasă cu totul nouă. Și asta s-a întâmplat când americanii puseseră la punct o organizație de bandiți formată din fanatici religioși, în frunte cu Usama bin Ladin.

Nu numai Afganistanul se transformase într-un iad, nebunia continuase cu atentatul de la 11 septembrie 2001 și, mai înainte, cu atacurile împotriva Ceceniei și, în cel mai rău caz, ar fi continuat și cu alte războaie nebune în Caucaz și Asia Centrală. Dar tot ce se întâmplase până acum, toate mamele ruse care-și pierduseră fiii în războaie de neînțeles ce provocau doar noi războaie și duceau mai departe la atacuri teroriste de anvergură chiar și în Moscova, îi învățase pe ruși să urască tot ce ei numeau cu un singur cuvânt „ceceni”.

Ai fi putut să crezi că flota rusă din Oceanul Arctic ar fi trebuit să nu fie influențată de toate acestea. Niciun marinar nu

murise în Cecenia, dar fie că marinarii se simțeau solidari cu prietenii și rudele care aveau fii în armată, fie că erau automat de partea tuturor unităților de luptă rusești. Din motive ușor de închipuit, nu existau musulmani în flota Oceanului Arctic, și atunci „libienii” și alți arabi erau luați drept „ceceni”. Ăsta era fundalul psihologic și politic al incidentelor nefericite petrecute la bordul submarinului K 601.

Mouna nu arătă nici cel mai mic gest de nerăbdare în timpul prezentării, care se dovedea o idee cam lungă și în mare parte total previzibilă. După un moment de gândire, îl întrebă pe căpitanul-comandor dacă, în general, se putea gândi la vreo metodă de îmbunătățire a atmosferei rusești la bordul submarinului. Sigur că putea, zise căpitanul-comandor. Dar atunci intrau în conflict cu regulile de absolută siguranță. El făcea parte din cei aproape zece oameni, inclusiv președintele Putin, care știau care era scopul proiectului. Dacă siguranța era deficitară și zvonul începea să se răspândească, toate eforturile de până acum ar fi fost în zadar. De aceea lucra personalul rus pentru suma extraordinară – comparativ cu situația economică a Rusiei – de 500 de dolari pe lună pentru marinari și 2 500 pentru ofițeri. Dar, fie că nu-și închipuiau că ei, sau cel puțin câțiva dintre ei, vor participa la un atac care avea să rămână în istoria luptelor navale, fie că ei percepeau totul ca pe niște exerciții de pregătire, cu „libienii” în fața lor.

Apropo, la o gândire mai adâncă, o interdicție totală a votcii ar fi fost imposibil de realizat printre marinarii ruși. Ultimul gând cu voce tare provocă o discuție aprinsă, fără cap și fără coadă, despre alcool, morală și precizie. Nu ajunseră la nicio concluzie la acest punct. Peter Feisal schimbă în sfârșit subiectul și întrebă dacă o organizare atât de strict ierarhică precum conducerea unei nave de război ar fi putut să fie reglată de la vârf. Comandantul navei era comandor. Dar Mouna avea unul, dacă nu chiar două grade mai mari. Și dacă operațiunea trebuia executată, atunci trebuia și ea să fie la bord, nu-i așa? Cei trei ruși din încăpere arătară grozav de uimiți la auzul acestei reflecții pe care Peter Feisal o prezentă ca un lucru natural și se uitară repede la Mouna, cerându-i din priviri să nege această inepție.

— Bineînțeles, răspunse ea scurt. Bineînțeles că mă voi îmbrăca în uniformă și, fiindcă am comanda cea mai înaltă, eu

sunt cea care voi da ultimul ordin de atac.

În cameră se făcu liniște. Marwan încercă să înțeleagă de ce cei trei ruși credeau că asta este imposibil. Ea era, fără îndoială, cea mai mare în grad, ea pusese pe roate acest proiect și tot ea îl finanțase. Ea era, pe scurt, proprietarul. Care era problema? Descoperi atunci că îi era frig și se uită discret la o fereastră dublă strâmbă, cu vopseaua căzută. Sigur, pe acolo trăgea curentul și afară erau aproape minus 30 de grade.

— Ca un prieten sincer ce-ți sunt, Mouna… începu anevoie căpitanul-comandor. Mă văd obligat să menționez un lucru și să explic un altul. Nu există femei în flota de submarine rusești, pentru că marinarii ruși consideră că, lăsând la o parte toate celelalte, ele aduc ghinion. Ceea ce trebuie să îți explic este că… chiar dacă vorbești excelent limba rusă, nu ești ofițer de marină.

— Ce-i mai rău dintre astea? întrebă Mouna cu ironie resemnată. Că sunt femeie sau că sunt crab de uscat?

— Este desigur un mare dezavantaj că ești crab de uscat, zise căpitanul-comandor cu aceeași intonație, dar este și mai rău că ești femeie.

— Există vreun ofițer de marină palestinian? întrebă Marwan.

— Da, sigur că sunt, răspunse Mouna. Operăm cu o parte de submarine mai mici, cu scafandri de atac și câteva vedete rapide de suprafață. Dar nu avem pe nimeni de talia unui comandor rus de submarin, am fost de la început foarte clari în problema asta. Putem să înlocuim câțiva cu anumiți tehnicieni, ca voi trei aici de față, și pompieri, serviciu de pază, mașiniști și chiar responsabili cu torpilele, cel puțin părți din această grupă. Dar comandantul de navă și cei doi locțiitori ai săi pe un submarin rus sunt cu totul altă categorie. Poți să le explici tu, Aleksander?

— Da, zise căpitanul-comandor Oviecin. Pentru a ocupa postul de comandant de navă pe un submarin rus de capacitatea celui despre care vorbim acum, ți se cere să ai o carieră fără pată de cel puțin douăzeci de ani în flotă, ba chiar mai mult, o carieră de succes. Pe vremea sovieticilor, aveam o flotă foarte mare de submarine, după cum poate știți, și este în continuare mare. Comandorul Aleksandrov de la bordul submarinului K 601 este, ca și cei doi locțiitori ai lui, Lokciev și

Almetov, cel mai bun din poate alții 200. Cred că este aproape imposibil să atingi o asemenea experiență, să ai cunoștințe și mai ales să treci examenul.

— Concluzia este că nu putem să-i înlocuim pe cei trei șefi ruși la bordul submarinului K 601, constată Marwan.

— Dar dacă greșeala cu generalul de brigadă al Husseini este că este crab de uscat și femeie… cugetă Ibra, vreți să spuneți, camarazi ruși, că dacă doamna ar fi fost bărbat și contraamiral, atunci situația ar fi fost mai simplă?

Cei trei ruși încuviințară jenați din cap.

— Atunci următoarea întrebare este, continuă Ibra, dacă există undeva vreun amiral arab pe care am putea să-l angajăm, și care la rândul lui să fie sub comanda doamnei?

— Văd o anume logică în acest gând, recunoscu Mouna. Dar dacă ne uităm împrejur, mă tem că nu găsim vreo alternativă strălucită. Irakul are sigur un tip de amiral, șef peste două vapoare de patrulare ancorate. Dar chiar dacă ar fi mai măreț decât atât, există câteva dezavantaje politice dacă alegem o alternativă irakiană, pe care nu mai trebuie să le dezvolt aici. Iranul are, desigur, o flotă mai bună din punct de vedere tehnic, printre altele și trei submarine Kilo. Dar dacă noi deja avem anumite probleme de limbă… Siria, Egiptul și Libia au avut submarine, dar nu mai funcționează. Comandorii americani, dacă ne îndreptăm privirile în afara lumii arabe, ar face orice să afle ce tehnologie este la bordul navei K 601, dar mă îndoiesc că am putea recruta vreunul dintre ei. Deci, unde am rămas?

— Aproape de punctul în care trebuie să renunțăm, zise Peter Feisal. Comandantul navei și cei doi locțiitori ai lui trebuie să fie ruși. Nu avem nicio altă alternativă, nu-i așa?

Nu primi niciun răspuns, doar o mișcare tristă din cap a celor aflați la masă.

— Atunci mă tem că avem o problemă a naibii, continuă el, lungind sarcastic cuvintele. Tocmai am transferat în Rusia o tehnologie avansată pe care noi n-o vom putea folosi vreodată pentru propriul nostru proiect. Dar bucuria de dinainte ca votca să apară la bord, mă face să înțeleg că singurul lucru pe care l-am realizat este că am mărit avantajul Rusiei în domeniul strategiei de război subacvatic. Nu-i așa?

În continuare nu-l contrazise nimeni.

— Păi, zise el. Știți ce-mi faceți mie chiar acum? Și fratelui meu Marwan și prietenului meu Ibra? Chiar acum suntem trădători de țară, spioni și este foarte al dracului. Noi chiar am glumit pe seama faptului că mai ales pentru niște bărbați de la Cambridge ar fi total nepotrivit să se realizeze pe calea asta. Să fiu transformat într-un spion rus era chiar ultimul lucru pe care l-aș fi crezut!

Urmă o discuție lungă, pentru că acum vorbiră și cei doi oameni de știință ruși, Ivan Firsov și Boris Starșinov. Părerea lor era că ceea ce au realizat împreună reprezenta o noutate științifică și că progresul științific nu putea fi, în sine, spionaj. A căuta să afli secretele altora și să le vinzi era demn de disprețuit și era spionaj. Dar nu să cercetezi și să experimentezi în colaborare peste granițele naționale. Pe deasupra, toți participanții la partea științifică a proiectului aveau aceeași specialitate. Dacă cei trei camarazi englezi s-ar fi întors în țară, cred ei că guvernul britanic ar prefera să beneficieze de noile lor cunoștințe, decât să-i arunce în închisoare?

Mai mult, noua tehnică însemna posibilități enorme în domeniul tehnic civil: oceanografia, de exemplu, ar intra într-o nouă eră. Cel puțin pentru Boris și pentru Ivan a fost o onoare să asiste la un asemenea succes tehnologic, alături de niște oameni de știință de excepție. Și, în final, trebuie subliniat că doar în mod cu totul ocazional, aici în această încăpere și doar în legătură cu proiectul, s-au dezbătut secrete militare, în viitor tot ce este acum militar va deveni civil.

— S-o luăm de la capăt! ordonă Mouna al Husseini. Sunt de acord cu voi că nu puteți să deveniți spioni împotriva voinței voastre; dacă eșuăm, vă întoarceți acasă și sunteți liberi să luați premiul Nobel dacă vreți. Dar s-o luăm de la-nceput, nu dezarmăm, trebuie să salvăm proiectul. Un nou comandant la bord, asta vreți, cineva care să le comande comandorilor ruși. Începem necondiționat, dați-mi semnalmentele respectivului!

— E bărbat, constată Ivan Firsov.

— Nu e rus, continuă Ibra.

— Dar nici arab, zise Boris Starșinov.

— E ofițer de marină get-beget, nu vreun pretins amiral sau ceva în stilul ăsta, zise căpitanul-comandor Oviecin.

— Vorbește engleză și rusă, de preferință perfect, continuă

Peter Feisal. Bine, lasă chestia cu engleza perfectă, îmi cer scuze, standardul din camera asta ajunge, realmente.

— Nu o face pentru bani, în primul rând. Poate că nu este absolut necesar, dar aș prefera pe cineva care crede în cauza noastră, zise Mouna al Husseini.

— Prin urmare poate fi american, englez, francez, neamț sau scandinav, astea sunt țările care au ofițeri cu destulă competență, zise căpitanul-comandor Oviecin.

Toți scriau în mod automat lista, sub formă de puncte, în carnetele de notițe. Acum stăteau tăcuți, se uitau la notițe, dădeau din cap și oftau. Era limpede că drumul ăsta era închis. Nimeni nu mai avea nimic de adăugat și fiecare căuta disperat o nouă cale de a se întoarce la un proiect care acum o clipă arăta ca aproape încheiat.

— Aș vrea să completez puțin lista, zise Mouna al Husseini cu o expresie care păru aproape macabră. Bărbatul acesta pe care-l căutăm, cu calitățile respective, ar trebui să aibă și alte merite. Aș vrea să propun ca el, de exemplu, să fie viceamiral, e un grad destul de mare ca să dai ordine unui comandor, și în cariera lui militară ar fi trebuit să aibă o asemenea colaborare cu Rusia, încât diferiți președinți i-au acordat cele mai de vază ordine ale Rusiei, de exemplu Eroul Rusiei, acea stea micuța în cinci colțuri din aur, știți și dvs., cea din care camaradul Brejnev avea vreo trei, patru bucăți. Dar cum exemplul Brejnev arată în mod nefericii, unele persoane sus-puse pot deveni Eroul Rusiei doar stând pe fundul lor mare. Așa că haideți să-i acordăm omului nostru și Steaua Roșie, pe care nu o poți primi decât în luptă. Și, pentru siguranță, putem să adăugăm Legiunea de onoare franceză, medalia germană Bundesverdienstkreutz și încă ceva. Acum începe să semene a ceva, nu?

— Excelent, constată Peter Feisal care, ca toți ceilalți în cameră, presupunea că doamna glumea de toate ideile lor. Absolut strălucitor. Aș vrea să propun ori să publicăm un anunț, ori, dacă mă gândesc mai bine, să-l recrutăm direct și discret.

— O să-l caut discret, zise Mouna al Husseini îngândurată.

Ceilalți se uitară șovăitori împrejur. Nu înțelegeau dacă trebuia să râdă politicos sau nu.

— Poate că nici n-ar trebui să aibă mai mult de 50 de ani și ceva, continuă ea dintr-odată. Nu e o vârstă de viceamiral, sau,

ce zici Aleksander Ilici?

— Să ajungi la gradul de viceamiral înainte de vârsta de 50 de ani este, cred, o carieră de excepție în cele mai multe flote ale lumii, răspunse căpitanul-comandor oarecum din politețe.

Ea bătu o clipă cu pixul pe notițele din fața ei. Ca toți ceilalți, notase și ea semnalmentele. După o secundă, respiră adânc și ridică capul.

— Domnilor, zise ea și-și lăsă privirea să meargă încet de la unul la altul în jurul mesei de ședință, continuând: Situația este următoarea. Acest om pe care l-ați descris există. Chiar mai mult, e un vechi prieten de-al meu. Am executat câteva operațiuni împreună, cândva, și am fost apropiați chiar și pe plan personal. Acum zece ani a obosit și a dispărut într-un mod în care doar un ofițer de informații iscusit poate să o facă. Atunci se cere ca una ca mine să-l găsească; când o să-l găsesc, o să-i fac o ofertă pe care nu va putea să o refuze. Și când această persoană va urca la bordul submarinului K 601, vă garantez că ordinea va fi restabilită. Întrebări?

— Acum, continuă ea cu energie și evident plină de idei noi, veți pune în aplicare programul din fața noastră. Cu anumite corecturi. Angajați profesoare de limbi străine, care să poată preda rușilor engleza și palestinienilor rusa. Lucrați în continuare la pregătirea teoretică și construiți ce aveți nevoie în laboratoare. O să plec la biroul meu din… n-are importanță, dar e la ceva depărtare de aici. Și de acolo îl voi localiza pe Eroul Rusiei și viceamiralul nostru. Domnilor, atât pentru astăzi!

Se ridică hotărât și îi obligă pe ceilalți să se ridice și să facă stânga-mprejur. Dar îl apucă pe căpitanul-comandor de mâneca uniformei, făcându-i semn să rămână și să se așeze. Merse la ușă și o închise după ceilalți. Își freca mâinile ca și cum îi era frig când își luă un scaun și se așeză în fața lui.

— Am auzit și eu vorbindu-se de acest om, aproape că șopti el.

— Adevărat, activitatea lui de bază era spionajul?

— Și a mea este tot asta, nu uita că eu sunt ofițer GRU și de aceea ne-am întâlnit, tu și eu.

— Bine, atunci nu mai am multe de explicat. Voiam doar să mă asigur că măcar tu nu crezi că am înnebunit, tu ai răspunderea principală aici când sunt eu plecată și atunci

trebuie să știu că ai încredere în mine.

— Nicio problemă. Eu știu că există. Noroc la vânătoare!

*

* *

Când Mouna, 24 de ore și ceva după această discuție, intră ca o furtună în biroul ei în Tunis, era cu părul neîngrijit și cu orbitele adâncite de nesomn. Se dovedi plină de energie în primele ore, până când adormi cu capul pe fișa acelui om care acum părea a fi singura soluție a seriei de probleme pe cât de neașteptate, pe atât de greu de rezolvat, care îi căzuseră pe cap.

Colega ei, care o mai văzuse înainte în situații de astea, o puse pe sofaua franțuzească încăpătoare din biroul ei și se retrase discret.

A doua zi dimineață se mai potoli, făcu un duș, se spălă pe cap și-și aranjă părul, se schimbă și ieși să mănânce un mic dejun tunisian, mare, de preferință cu mult ardei iute roșu. Avusese timp chiar și să discute o afacere cu unul dintre clienții ei obișnuiți, dar lăsă totul baltă când ajunseră la preț. Poate că o să vină cu o nouă ofertă, poate nu. În momentul ăsta îi era indiferent cum se va sfârși.

Oficial, avea o firmă de import-export și putea să-și joace rolul de femeie de afaceri, la fel de bine în arabă și în franceză. Ajunsă înapoi sus, în camera ei de șef – care imediat fusese eliberată de cel care îi ținuse locul în timp ce ea era plecată –, se adânci. Din nou în fișă. Cariera lui era de excepție în istoria serviciilor secrete, reieșea imediat când te uitai prin fișe și pe rubricile de pe prima pagină. Fusese, pe deasupra, ceea ce era neobișnuit pentru ofițeri de informații antrenați intelectual, și un asasin extrem de priceput. Poate că acolo a făcut un pas greșit și riscul evident era că s-ar fi putut să fi înnebunit complet. În cel mai rău caz, l-ar fi găsit ca pe un bețiv împuțit printre alții ca el, în vreun oraș mare. Dar ea îl cunoscuse bine, înainte ca el, eventual, să înnebunească. Prima dată când se întâlniseră erau tineri, el căpitan și ea locotenent dacă-și aducea ea bine aminte, sau poate că invers. Atunci îl amenințase cu un pistol.

A doua oară când s-au întâlnit, îl împușcase și îl torturase, cu grijă însă, doar ca el să poată scăpa de bănuielile sirienilor. Apoi deveniseră prieteni pe viață și toate operațiunile lor

împreună merseseră bine. Ultima oară când s-au văzut, era în Libia, într-o misiune în care trebuiau să localizeze și să anihileze focosul cu încărcătură nucleară al unei rachete SS-20, pe care nebunul de Khadaffi o cumpărase de la Uniunea Sovietică în destrămare. Și atunci s-a terminat cu bine. Dar apoi israelienii o omorâră a doua oară. Prin urmare, dispăru pentru mai mulți ani și lucră la un birou în Damasc, permanent îmbrăcată în șal negru lung când ieșea afară.

Nu era cazul să-l contacteze nici pe el și nici vreun alt prieten vechi în toți acești ani. Oficial, era moartă. De aceea simțea că ceva nu se potrivea în ultima parte a raportului despre el. Era doar limbaj tipic amestecat cu tăieturi din ziare despre ce s-a întâmplat, care ei nu-i spuneau mare lucru, chiar dacă povestea de dinainte te făcea să accepți aprecierea finală, ultimele cuvinte despre el din raport. *A înnebunit și a evadat, este de atunci dispărut.* Poate că da, poate că nu. Era, într-un fel, pe deplin logic și pe deasupra credibil din punct de vedere psihologic. Fusese avansat la gradul de șef al serviciului de siguranță a statului lui, și deci avea acces total la arhiva de turnători, cei care, contra cost, își turnau compatrioții, refugiați politic.

A refuzat ajutorul psihiatric la proces. Pe deasupra, s-a autodenunțat. Era ca și cum voia să i se ierte păcatele, pentru că dacă voia să scape, probabil că ar fi putut. Fusese condamnat la închisoare pe viață într-un proces cu ecou internațional, apoi a evadat misterios din închisoare.

Asta se întâmpla acum zece ani. Avea atunci 42 de ani, astăzi are deci 52, ceea ce nu era vârstă pentru un viceamiral. Dar atunci era nebun, o fi și acum? Era nevoie de o iscusință considerabilă să stai ascuns în felul ăsta, deci talentele lui încă mai funcționau. Cel mai credibil era că nu înnebunise și nici nu era vreun alcoolic sub un pod, undeva prin Europa. Cea mai mică razie și ar fi fost descoperit.

Nu era sigur în Europa. Și nici în Rusia, care i-ar fi dat, cu siguranță, datorită meritelor lui, un refugiu, dar, așa cum îl cunoștea ea, nu ar fi putut niciodată să suporte o asemenea viață. Dacă nu i-a venit vreo idee să se convertească religios și era acum călugăr într-o mănăstire în Siberia.

Nu, nici vorbă. Își făcuse studiile în San Diego – California, atât la Universitatea California din San Diego, cât și la Navy

Seals și alte școli militare. Acolo trebuia să fie. Vorbea engleza americană la perfecție și toți îl luau întotdeauna drept american. Acolo era! Mintea ei începu imediat să caute ceva ce nu scria în fișa lui. În cazul ăsta era greșeala ei, ar fi trebuit să-și noteze. În timpul ultimei lor operațiuni împreună, când vânaseră focosul cu încărcătură nucleară, primise de la CIA o identitate americană falsă. Numele îi stătea pe limbă; vreun minut, suci numele lui real pe toate părțile, înainte să-i vină în minte celălalt.

Problema asta putea fi rezolvată repede. Pentru prima dată, se afla într-un domeniu în care două dintre serviciile secrete ale lumii erau superioare celorlalte, celui israelian și celui palestinian. Nu există nicio universitate de prestigiu în lume unde să nu găsești studenți, doctoranzi, lectori, docenți și profesori evrei. Și tot așa, nu există nicio universitate de prestigiu în lume unde să nu găsești studenți, doctoranzi, lectori, docenți și profesori palestinieni.

Din cauza istoriei asemănătoare a celor două popoare, amândouă se află în diaspora mai mult decât în acea țară pe care amândouă, din motive diferite, o consideră ca țară de origine.

Toți acești universitari au un lucru în comun, pentru unii dintre ei un coșmar și pentru alții poale o speranță mai umil sau mai puțin evlavioasă, ca într-o zi să le intre un străin politicos în cameră și să le spună verde-n față că el, sau la fel de bine ea, reprezintă Mosadul, în cazul evreilor, sau Jihaz ar-Razed în cazul palestinienilor, și că respectivul serviciu secret, după caz, ar avea nevoie de ajutor într-o mică problemă. Probabil că toți reacționează atunci la fel. Dacă ceea ce spionul îi roagă este pe cât se poate în limitele posibilului, atunci nici prin gând nu le trece să-l refuze. În cazul ei, ar fi întrebat politicos despre un lucru foarte simplu. Începuse deja să-și scrie în computer, pentru a trimite mai departe la cei aproape 40 de agenți mai mult sau mai puțin activi de care dispunea în California: *Găsiți-l pe Hamlon*!

III

Sfârșiturile de săptămână sau perioadele în care avea mai multe zile libere obișnuia să și le petreacă la San Diego, C-la cele două surori ale ei mai mici, de care era atât de îngrijorată pe timpul ăla. Deși erau născute cetățeni americani, adică pe teritoriu american, copilăria lor nu fusese ca a tuturor celorlalți americani. Nimănui din familia ei nu-i fusese ușor și Linda era singura dintre frații Martinez care mersese mai departe de liceu. Dar fusese obligată să-și întrerupă la jumătate studiile de medicină, ca să lucreze și să-și pună surorile pe picioare. De aici, toate turele de noapte la diferite secții chirurgicale de urgență în Los Angeles. Deși, dacă nu ar fi lucrat atât de mult la chirurgie, dacă timp de mai mulți ani n-ar fi văzut în jur de o mie de bărbați negri tineri și tot atâția vorbitori de limbă spaniolă cu toate ligamentele tăiate și împușcați în toate felurile, poate că povestea de dragoste nefericită nu ar fi avut loc niciodată. Nici n-ar fi putut să-și explice ceea ce văzuse de fapt pe plaja din San Diego acum opt ani, cel puțin nu în două, trei secunde. Dar asta era viața. Pierzi un autobuz și atunci întâlnești pe cineva care-ți schimbă viața. Sau prinzi autobuzul în ultima secundă și nu știi niciodată ce ai pierdut.

Sora mai mare, Corazón, fusese eliberată condiționat pentru deținere de droguri și risca pedeapsa cu închisoare de la doi până la cinci ani, dacă ar mai fi fost prinsă o dată, și închisoare pe viață dacă ar fi fost prinsă a treia și ultima dată. Cea mai mică dintre surori, Teresia, practicase probabil prostituția. Linda Martinez nu știa exact ce făcuse și nici nu voia să și ic. Reușise, prin niște cunoștințe, să-și interneze surorile la centrul de reabilitare Santa Teresia din San Diego, o fundație privată care acorda ajutor tineretului de origine mexicană aflat la ananghie.

Chiar acum părea, din fericire, că asta fusese salvarea lor. Își vedeau de treabă și chiar lucrau cu program redus. Aveau un serviciu care, în sine, mirosea a caritate, acasă la unul din conducerea fundației. Era un serviciu ușor și plătit cât nu făcea. Făceau curățenie și se ocupau de grădinărit și alte treburi mărunte la un milionar singuratic și puțin ciudat, pe care-l chema Hamlon. Se îmbogățise, desigur, în timpul când afacerile la bursă în domeniul informaticii merseseră foarte

bine, un mod chiar deloc original de a te îmbogăți în California. Se pensionase la vârsta de 40 de ani, se ocupa se pare mai mult cu muzică și își întreținea foarte atent condiția fizică, iarăși nimic ieșit din comun în California. Avea deja de pe atunci vila această fantastică în La Jolla, cea mai atractivă zonă pentru oamenii bogați din San Diego. Cu deosebirea că el nu dădea niciodată petreceri și nici nu murdărea ca alți oameni bogați. Deci a face curățenie la el era mai mult un lucru simbolic. Cele două surori aveau, în orice caz, o muncă ușoară, ce le putea ține pe linia de plutire.

Această poveste începuse de fapt pe plajă. Toate trei surorile stăteau pe plajă și îl văzură alergând în depărtare. Corazón și Teresia povesteau în același timp că avea un corp al naibii de grozav și se purta întotdeauna ca un gentleman; poate că era homosexual sau sfios sau orice altceva. Probabil că era homosexual, deși nici asta nu era foarte sigur, pentru că avea câteva poze cu femei goale care făceau plajă pe niște stânci, în ceea ce el numea „lumină nordică”, Dumnezeu știe ce mai era și asta. Apropo de tablouri, avea și altele țicnite, cu niște iepuri sălbatici albi, în zăpadă, undeva în Canada sau Alaska, și chiar și ceva artă mexicană revoluționară.

El știa mult mai mult decât ele despre asta și le arătase poze cu Emiliano Zapata și Pancho Villa. Surorile erau pline de zel și vorbeau în același timp, încă și mai mult, în timp ce sora mai mare, cu curiozitate crescândă, îl studia pe alergătorul care se apropia de-a lungul plajei. Avea, cică, un drac de pivniță plină cu vinuri care nu erau din California. Și o grămadă de cărți ciudate, în care nu puteai să citești nici măcar literele. Se antrena ca un nebun în fiecare zi, alerga două ore, una dimineața, una seara, și o oră se antrena în propria lui sală de gimnastică.

Făcea exerciții de tragere pe o pistă la subsol și înota câteodată vreo oră în piscină. Și asta nu-i totul, avea și multă muzică din aia toantă. Stătea seara pe terasa cu vedere spre mare și asculta rahatul ăla de vechitură. Deși era un tip foarte de treabă, nimic despre zis. Ar fi fost păcat să fie într-adevăr homosexual.

Linda Martinez asculta acum doar pe jumătate descrierile surorilor ei, în timp ce, cu ochii pe jumătate închiși, îl studia pe bărbatul cu coadă și bentiță pe frunte ca sportivii, care se

apropia cu pași ușori de sprinter. Părea să aibă o vârstă indecisă între 35 și 45, greu de spus, pentru că avea corp de atlet. Alerga fără vreun efort vizibil și asculta muzică, i se vedeau clar căștile în urechi.

Apa era ca gheața în ziua aceea, bătea un vânt rece și curenții erau puternici, steagul roșu departe pe turnul clădirii Salvamarului indica interdicția de a intra în apă. În fața surorilor Martinez, o pereche în vârstă se juca cu pudelul lor, care avea pe cap o cască de baie roz și un fel de vestă de salvare care-l împiedica pe bietul câine să înoate.

Dintr-odată, câinele fu luat de curent, dus vreo câțiva metri în larg, vântul îi umflă vesta și apoi totul se petrecu rapid, la prima vedere, fără speranță. Perechea în vârstă începu să strige cuprinsă de panică. Chiar atunci, Hamlon ajunse în dreptul lor. Văzu câinele dus în larg de curentul puternic, se opri și-și înclină capul ca și cum ar fi suspinat adânc. Apoi, fără grabă, își puse walkmanul jos, își scoase pantofii de jogging, tricoul decorat cu emblema Universității California din San Diego și merse câțiva metri în apa rece ca gheața, care nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin. Se aruncă într-un vârtej, ieși la suprafață cu vreo 20 de metri mai departe și înotă cu mișcări calculate până la câine, îl apucă de vestă și îl ținu în sus voios, arătându-i-l stăpânilor lui de pe plajă, în timp ce el și câinele erau trași în larg ca de o mână invizibilă imensă.

Începu să înoate către țărm, în continuare, fără să se precipite, ținând câinele cu o mână în spate. Dură câtva timp, din cauza curentului puternic. Salvamarii care veniră într-o suflare din turnul lor, deciseră după o oarecare șovăire că nu aveau niciun motiv să se arunce în apă. Bărbatul din apă știa ce face, se vedea că a mai înotat în apă rece cu vârtejuri. Când Hamlon ajunse la țărm, aruncă în glumă pudelul stăpânei lui, care dintr-odată părea foarte ocupată cu ceva care la început arăta ca și cum ar fi vrut să-l sărute, ceea ce și făcu, ea chinuindu-se de fapt să facă respirație gură la gură unui câine care la momentul respectiv se afla în afara oricărui pericol și care se zbătea disperat, încercând să scape de grija sufocantă a stăpânei lui.

Hamlon dădu mâna grăbit cu stăpânul cățelului și se duse la grămada lui de haine. Stăpânul cățelului se uită nesigur după el, șovăi ca și cum ar fi vrut să-i mulțumească și mai mult,

înainte ca și el să se arunce în încercările de resuscitare.

Linda Martinez văzu lucrul acela când Hamlon își ridică mâinile ca să-și îmbrace tricoul. Doar câteva secunde cu mâinile ridicate deasupra capului și pe corpul dezgolit ea citi la fel de automat ca pe fotografiile cu raze X de înainte de operație. Două dintre rănile făcute de glonț erau relativ proaspete și cusute elegant. Alte răni erau cu mult mai vechi și mai urâte, sub brațul drept avea o mulțime de cicatrici, semn că l-a atacat un animal, coșul pieptului fusese tăiat cu cuțitul, semn de tortură.

Era la fel de clar ca un protocol de medicină. Bărbatul fusese împușcat de cel puțin trei ori, pe deasupra fusese torturat. Era prea tânăr pentru Vietnam, o parte din răni erau de altfel aproape noi. În Irak nu putea fi maltratat de atâtea ori, dar militar era fără îndoială. Linda Martinez era sigură.

În Los Angeles tinerii sunt împușcați o dată, maximum de două ori, mai mult nu supraviețuiește nimeni. Militarii însă puteau să fie împușcați de mai multe ori, deoarece ei nu trebuiau să sângereze în timp ce își așteptau rândul la operație, sau în timp ce personalul de pe ambulanță și cel de la urgență aveau disensiuni în legătură cu districtul care era dator să-l îngrijească pe acel tânăr. Se uită după Hamlon, care-și pusese tricoul, își agățase CD-ul portabil și își puse căștile în urechi, alergând mai departe pe nisip cu picioarele goale, ținându-și pantofii de jogging în mână.

Linda le spuse în glumă surorilor ei că odată tot trebuiau să o prezinte acestui „specialist în computere”. Ele răspunseră chicotind și făcând niște aluzii grosolane; le plăcea câteodată să glumească cu sora lor mai mare bine educată, într-un limbaj care o făcea să se simtă jenată. Când, nu mult după aceea, făcu cunoștință cu el, și ea avu impresia că ar fi putut foarte bine să fie homosexual. Exista o ușoară eleganță în felul lui de-a fi care se potrivea bine cu homosexualii fini. Îmbrăcămintea lui, care arăta a fi scumpă fără să fie snoabă, ușurința aproape feminină cu care mesteca în sosul pregătit pentru bucățile mari de somon pe care le frigea pe grătarul de lângă masa de pe terasă, mișcările mâinii când servea vinul. Dar pe de altă parte, s-a convins mai târziu, ea era atât de jenată la început încât probabil că nici nu vedea, nici nu gândea limpede.

Teresia sună după o săptămână să o anunțe că erau invitate

la cină la sfârșit de săptămână și recunoscu fără niciun pic de rușine că îi spusese că aveau o soră mai mare, foarte frumoasă, care ar fi vrut și ea să vină, și că el acceptase direct. La masă se servi un vin dumnezeiesc de bun, deși european, lui însuși aproape că-i dădură lacrimile de extaz când bău primele înghițituri. Văzu însă că cele trei surori se uitau la el și le lămuri că era din cauza amintirilor și că vinul, de preferință, nu se bea fără companie, de aceea era puțin neobișnuit. Apoi începu să vorbească despre studiile surorilor ei la centru. Scopul era ca amândouă să termine liceul, ca să continue la facultate.

Teresia reuși în sfârșit, cu o ușoară violență, să facă o breșă între întrebările despre studiile lor, prin a-l întreba de două ori de ce se pensionase așa de tânăr. Prima dată se făcu că nu a auzit întrebarea, a doua oară se arătă șovăitor, dar lăsă politețea să triumfe. Era un gentleman adevărat. Îi răspunse, puțin nehotărât, că se săturase de munca cu cifre, o muncă care-i aducea un venit bun, dar era plicticoasă, și că oamenii cu care avea de-a face în cadrul serviciului lucrau toți cu cifre, aveau o logică masculină și erau reci. Apoi prinse ocazia și strânse masa, insistă să o facă singur, pentru că acum toate trei, inclusiv Teresia și Corazón, erau musafirii lui.

În timp ce el pregătea desertul în bucătărie, surorile avură o conversație rapidă în șoaptă. Întrebarea de bază era în continuare dacă era homosexual. Nu putură să cadă de acord, Linda era aproape sigură că nu era așa, Corazón crezu că era doar o dorință de a surorii ei mai mari și Teresia lăsă să se înțeleagă că bogata ei experiență în ceea ce privește bărbații o avertiza clar că e vorba de un homosexual. Când Hamlon veni cu salata de fructe, pahare noi de vin și încă un vin ciudat din Franța, abia apucă să servească și Teresia, sora mai mică, în timp ce lua prima înghițitură, îl întrebă, fără jenă și direct.

Linda simți că ar fi vrut să devină invizibilă, să se descompună în atomi, orice, numai să dispară. Întâi se uită la ele uimit, la fiecare din ele. Arăta într-adevăr foarte uimit. Răspunse apoi că nu e homosexual, dar că era uimit de întrebare și le rugă să-i explice ce au observat. Ceea ce urmă fu un moment lung de încercări penibile de a descrie modul în care servea mâncarea, le ținea scaunele înainte să se așeze la masă, vinurile ciudate – deși foarte bune, întreținerea

exagerată a condiției fizice și tot ce-și mai aduceau aminte. El părea destul de distrat și se întrebă dacă nu se datora faptului că lucrase *de cealaltă parte a oceanului* zece ani, exact așa a spus folosind expresia în engleza britanică, și poate că asta a lăsat urme, așa încât părea puțin neamerican câteodată.

Era adevărat că ceva în felul lui de-a fi era neamerican. Când s-au întâlnit data următoare, Linda ascultă cu atenție felul în care vorbea, care era greu de plasat, rezultatul studiilor universitare, așa se vorbea mai degrabă undeva pe coasta de est decât în San Diego. Dacă doar îl ascultai, ți-ai fi închipuit un bărbat cu mult mai bătrân și cu îmbrăcăminte mult mai convențională, și bineînțeles mai plictisitoare. Costum cu vestă, de exemplu. Și fără coadă, bineînțeles. Poate că Linda fusese prea insistentă în prima perioadă, deoarece secretele pe care i le smulse se învârteau, toate, în jurul unei tragedii de care nimeni n-ar fi putut să spună prea multe.

Avusese nevastă și doi copii, care muriseră într-un accident de mașină, deci se pensionase din alte motive decât acelea cu tipi plictisitori și cifre, cum le spusese prima dată. Ca amant, era la început atât timid cât și plin de delicatețe, într-un asemenea grad încât părea distant sau neliniștit, ca și cum ar fi avut conștiința încărcată sau se simțea neloial față de soția lui decedată. Cu toate astea, persoana lui plină de mister și de taină o atrăgea din ce în ce mai mult și o făcu, desigur, să-i pună din ce în ce mai multe întrebări, la care el, foarte vizibil, prefera să nu răspundă. Ca dimineața în care s-au trezit într-o baie de soare în patul lui dublu din dormitorul de la etaj. Linda îl întrebă brusc ce fel de militar fusese de fapt și de ce mințea că a lucrat în informatică.

El se simți jignit și spuse că sigur că se ocupa cu tehnica computerelor, avea chiar un masterat în domeniu la Universitatea California din San Diego. Ea nu spuse nimic, dar își lăsă degetul arătător să alunece pe toate rănile făcute de glonț și pe toate cicatricile de pe corpul lui. Mai mult nu avea nevoie să-și motiveze întrebarea, iar el știa doar că ea lucra la urgență la Los Angeles. Bine, zise el. Avusese o carieră de militar, recunoștea, dar, din păcate, tot ce ținea de asta era strici secret. Și asta era de domeniul trecutului, mai mult nu avea ce să-i spună. Linda era sigură că el juca teatru și că părul lui în coadă intra în rolul pe care-l juca el, iar rolul era menit să

ascundă ceva din trecutul lui. Dar era sigură că violența din trecutul lui de militar era cea care-l chinuia, și nu o carieră în lumea interlopă.

El recunoscu că, într-adevăr, merge regulat la un psihanalist pentru a putea povesti ceea ce el nu voia să povestească altcuiva, nici măcar ei. Alunecară încet într-o relație care dură vreo doi ani și care, apoi, se răci la fel de încet.

Dacă ar fi trebuit să găsească un motiv anume, acesta era că el părea că intra în panică la gândul că ar mai putea avea copii. Acest lucru o răni foarte mult, nu numai pentru că ea își dorea copii, ci pentru că avea impresia că pentru el un copil ar fi însemnat o trădare a familiei lui dispărute. Era, în cazul ăsta, o idee egoistă și deloc plăcută. El, însă, nu a spus niciodată asta, dar i-a lăsat de înțeles că pentru el era un coșmar să mai vadă pe cineva apropiat murind de o moarte violentă. Au continuat, însă, să fie prieteni adevărați și de suflet. El avu grijă ca ea să primească o bursă substanțială de la fundația Santa Teresia ca să-și poală termina studiile de medicină și veghea asupra surorilor ei ca și cum ar fi fost nașul lor.

Cât despre generozitatea lui, nu cunoștea limite. Cu timpul află că el fusese principalul donator al fundației Santa Teresia. Înțelese, de asemenea, că fosta lui soție fusese de origine mexicană. Când Linda se căsători, patru ani după ce relația lor scurtă luă sfârșit, Hamlon veni la nunta ei și ținu o cuvântare atât de frumoasă, încât ai fi crezut mai degrabă că fusese politician decât militar în trecutul lui misterios, un trecut la cate ea nu ar fi avut niciodată acces întru totul, chiar dacă ea era singura persoană din anturajul lui foarte restrâns, care înțelesese că el ascundea ceva și că părul pieptănat în coadă era o parte de mască.

La cea mai recentă ședință a conducerii fundației, când fusese aleasă în conducere, după examenul de masterat – și nu era greu de ghicit la recomandarea cui –, el transmise, ca de obicei, salutări familiei, întrebă de băiețelul ei, de surori și de părinți.

Ea știa că dacă ar fi lăsat, câtuși de puțin, să se înțeleagă că ar avea probleme cu plata chiriei sau cu altceva, misteriosul ei înger păzitor din ceruri ar fi intervenit din nou în taină. Hamlon era cu siguranță cel mai fin și mai grijuliu bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. La acea ședință de conducere era cum

obișnuia el să fie, poate puțin mai melancolic, dar nu așa de schimbat încât să-și poată da seama că era ultima dată când îl vedea. Sinucigaș nu era, clar, de aceea dispariția lui bruscă îi șocă pe toți, el era un lucru de la sine înțeles în La Jolla, cu turele lui de jogging cu exactitate cronometrică și cu implicarea lui permanenta și crescândă în tot felul de asociații, de la asociația proprietarilor de vile împotriva hoților până la comitete pentru combaterea criminalității printre tineri. Într-o bună zi, însă, dispăru.

I se păru de neînțeles, dar avea o senzație ciudată că n-o să-l mai vadă și nici nu o să mai audă de el vreodată. Ceea ce și-ar fi putut închipui cel mai puțin însă era că el ar mai fi putut îmbrăca vreo uniformă, era cel mai civil dintre civilii pe care-i cunoscuse ea.

*

* *

Puteai să-ți fixezi ceasul după Hamlon, se spunea la barul lui Harry de pe plajă, nu departe de stânca pe care își avea vila care semăna a fortăreață. Obișnuia să intre în bar între 10.35 și 10.37 dimineața și să bea un ice tea mare, în timp ce întreba care erau ultimele noutăți. Obișnuia să evite să discute politică, dar în prezent tot mai multă lume avea de spus una și alta despre războiul dubios pe care George W. Bush îl purta în Irak, pentru ca să mai poată evita subiectul. De cele mai multe ori făcea glume pe seama asta, spunând că nu-i înțelegea pe militari și felul lor de a gândi.

Barul lui Harry fusese închis între lunile noiembrie și februarie, dar începând cu primele săptămâni ale lunii februarie obișnuia să fie plin de lume. Puțin înainte să dispară, apăru și Hamlon la Harry’s, cu regularitatea unei păsări migratoare. Își reveni imediat din tura de alergare, își șterse transpirația de pe față cu un prosop și primi un pahar mare cu ice tea, fără măcar să-l comande. Nu era nimic în asta altfel decât cum obișnuia să fie. Dar proprietarul Harry observă ceva neobișnuit în a doua săptămână de când deschisese. Hamlon părăsi barul cu o femeie, nu se mai întâmplase niciodată, iar Harry nu văzuse nici măcar cum se întâmplase. Deși într-un fel era îmbucurător, crezuse că pe Hamlon nu îl interesau deloc femeile. Dar Harry, cum am mai spus, nu văzuse ce s-a întâmplat, pentru că totul s-a petrecut foarte repede. Carl intră

fără grabă, ca de obicei, cu capul plin de convorbirile de afaceri ale dimineții și de statul în fața computerului, surse din care finanța actele lui de caritate. Niciodată în viața lui nu fusese atât de nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze. Nici măcar nu o observă pe femeia de vârstă mijlocie îmbrăcată în trening, cu ochelari de soare și cu bentiță pe frunte, înainte ca ea să se așeze în fața lui și să-și scoată încet ochelarii.

— Hei, Carl, zise Mouna al Husseini, nu te-am văzut de mult.

Hamlon simți că timpul a stat în loc și amuți. Nu era nicio îndoială că era ea, dar putea probabil și să-și închipuie că e o halucinație sau că vreo arteră i-a plesnit pe nesimțite în creier, așa încât se uita la ceva care de fapt nu exista. Ea se uită cu interes și un zâmbet ușor pe buze la el, în timp ce el se lupta din răsputeri să înțeleagă. Trecură poate zece secunde și arăta de parcă îi venea să plângă.

— Mouna, colega mea dragă și respectată, Mouna, eu te jelesc de opt ani, șopti el.

— A doua oară mi-au omorât sora, familia avea motive să țină acest lucru secret, ca și noi. Nici măcar pe tine nu am putut să te anunț, șopti și ea.

Hamlon se ridică brusc și fața i se lumină într-un zâmbet larg, făcu ocolul mesei și o îmbrățișă, o sărută și o trase de acolo.

— Stau aproape, mergem la mine, zise el când nu-i mai putea auzi nimeni.

— Știu unde stai.

— Înțeleg, dar acum ești invitata mea și nu e nevoie sa te uiți pe furiș.

— Mă bucur foarte mult să te văd că ești bine.

— Cred. Dar nu m-ai găsit ca să te asiguri că sunt sănătos? Apropo, ți-a fost greu să mă găsești? Ai voie să stai legal în SUA?

— Nu a fost așa de greu și am voie să stau aici legal, am pașaport britanic eliberat de MI 6 și nu avem de ce să ne îngrijorăm de probleme de genul ăsta. Ești ascultat acasă?

— Nu.

— Bine.

Mergea cu brațul pe umerii ei, teatrul nu putea decât să reprezinte ceea ce, într-un oarecare fel, era și adevărat, că vechi prieteni s-au întâlnit din nou. Și că erau foarte grăbiți să

ajungă acasă, ceea ce, și asta, era adevărat.

Urma să stea de vorbă mult, altfel nu l-ar fi căutat, și el nu avea desigur nici cea mai mică bănuială despre ce ar fi putut să fie atât de important, dar ea îl căutase pe *el*, nu pe Hamlon cu coadă. El jucase rolul lui Hamlon atât de mult timp încât, câteodată, i se părea că se uitase pe sine. Dar să simtă umerii Mounei sub brațul lui drept era ceva cu adevărat nou. Îi dădu aproape o senzație de euforie, era o senzație copleșitoare de bruscă libertate. Când ajunseră acasă, în vila împrejmuită de ziduri, o întrebă mai întâi dacă avea timp destul, iar ea îi răspunse că are tot timpul de care au nevoie. El propuse atunci să trimită după bagaje și ca ea să se instaleze în casă ca o veche relație de dragoste, ceea ce nu era chiar o minciună. O așeză într-un fotoliu de răchită pe terasa către mare și dispăru o clipă să facă un duș și să se schimbe. Veni apoi cu două pahare cu limonada de lămâie verde, perfect amestecată.

— Nu poți s-o duci mai bine în Beirut, o asigură el și se așeză în fața ei. Și acum, că te-ai întors de pe lumea cealaltă, iar eu am început să mă obișnuiesc cu ideea și pe deasupra am apucat chiar să mă bucur din plin, ciudățenia este că întâi simți un șoc, dar… Le chaim, cum spun dușmanii noștri, pentru viață!

— Le chaim! râse ea și ciocni paharul cu Hamlon.

— Printre femeile în viață de pe planetă, tu ești cea pe care eu am respectat-o și am admirat-o cel mai mult, draga mea Mouna, continuă el grav. Dar nu m-ai căutat din motive sentimentale, chiar dacă mi-ar plăcea să aud asta. Vrei să mă rogi ceva, nu-i așa?

— Da.

— Bine. Pentru tine fac aproape orice îmi stă în putere. *Aproape* orice. Despre ce este vorba?

— Nu am de gând să-ți povestesc chiar acum. Mai întâi vreau să-mi povestești despre tine.

Ea începu pur și simplu să-l interogheze și el se regăsi și își dădu seama că întrebarea de bază era, brutal și simplu, dacă înnebunise. Și nu era ceva la care ai fi putut să răspunzi în grabă, nici nu era rost de câteva replici elegante. Prea multe morți și prea mult haos negru în fundal. Prin urmare, o luă pe îndelete și se strădui să-i povestească cu sinceritate și concret, chiar dacă în curând se simțea la fel ca la nenumăratele ședințe cu expertul în psihiatrie, foarte scump, la care apela de câțiva

ani.

Sigur că se putea spune că a înnebunit, că a dat pe dinafară. În mod pur obiectiv, la început era vorba de o simplă vendetă, cuvântul era într-adevăr la locul lui.

El și colegul lui se aflau în Sicilia, ca să răscumpere cu bani câțiva directori suedezi, nimic ieșit din comun de fapt. Dar idioții ăia descreierați de mafioți au vrut să-și întărească poziția de negociere omorându-l pe colegul și prietenul lui cel mai apropiat, chiar sub nasul lui. Numai așa, ca un gest teatral, se numește *vendetta transversale.* Dacă vrei să vorbești de nebunie, poți să spui că așa s-a dezlănțuit. Pentru că el a mobilizat toate resursele pe care un serviciu militar de informații le are la dispoziție într-o societate occidentală și, pe deasupra, a organizat o colaborare cu serviciul militar de informații din Italia.

Împreună, au pus la cale un masacru pe cinste al mafioților. Victorie strălucită, medalii, zbor către casă cu ostatici eliberați și escortă cu avion militar pentru ultima parte de drum până pe aeroportul Arlanda, la Stockholm. Până aici, toate bune și frumoase. Numai că unii supraviețuitori ai mafiei siciliene, cu o răbdare fenomenală și o porție deloc de disprețuit de inteligență, s-au pus să-i omoare pe membrii familiei lui, unul după altul.

Au încercat să-l omoare și pe el de vreo două ori, dar nu a mers la fel de ușor ca atunci când omori femei și copii. I-au omorât prima soție și pe a doua, i-au omorât copilul și nu s-au mulțumit nici cu asta. Ultima dală i-au împușcat mama, la o petrecere la un castel din sudul Suediei.

În acel moment, dar chiar în acel moment, statul suedez a apreciat că el ar fi putut fi un șef perfect al serviciului civil de informații. Psihiatrul lui californian nu-și crezu urechilor când a auzit. Și dacă nu țineai cont de toate expertizele medicale, puteai totuși cu ușurință să-ți dai seama că, la momentul respectiv, el era, fără îndoială, omul nepotrivit la locul nepotrivit. Printre altele, primi nume și adrese ale turnătorilor palestinieni și kurzi care operau printre refugiații politici și printre solicitanții de azil politic. Atunci îi veni ideea strălucita să-i omoare unul câte unul, să pună capăt nenorocirii. Era simplu, predecesorul lui omorâse doi dintre turnătorii kurzi, trădându-i organizației teroriste PKK.

Dar să omori prin reprezentant nu era stilul lui; se ocupă deci singur de executarea lor. Planul funcționă întocmai din punct de vedere practic. Când însă își reveni, sau cum ai putea să-i spui la asta, începură remușcările, se predă singur, refuză ajutor psihiatric și își primi eroic pedeapsa care, bineînțeles, nu putea să fie alta decât închisoare pe viață pentru crime în serie. Psihiatrul lui din San Diego adusese argumente foarte convingătoare că, în situația lui, ar trebui să primească îngrijire medicală, nu închisoare. Acum era pe de-a-ntregul de acord cu această analiză. Oricum, hotărârea lui definitivă, aceea să plătească cu viața nebunia lui, pălise îngrijorător după un timp în celulă. Avea 41 de ani când fu închis pe viață. Evadă în California, invocând cetățenia lui americană, medalia Navy Cross și încă ceva ce nu mai ține minte acum, și fu inclus în programul FBI de protecție a martorilor.

Contractul cu FBI era simplu: el se obliga să nu părăsească California, ei se obligau să nu-l extrădeze vreodată sau să-i dezvăluie identitatea. Și în felul ăsta îl juca pe Hamlon cu coadă de cal de zece ani încoace. Asta era toată povestea. Și dacă era curioasă, putea să spună că în prezent nu era în mod deosebit nebun, că facturile către doctorii sufletului erau considerabile, dar că pentru el ăștia erau bani bine investiți.

Dacă ar mai fi fost ceva de adăugat, era probabil faptul că simțea o ușurare de nedescris să vorbească în numele lui însuși prima dată după zece ani, în afara unui cabinet psihiatric. Acum era prietenul Mounei și Carl Gustaf Gilbert Hamilton și comandor al legiunii de onoare palestiniene. Încerca o senzație foarte bizară, ca după mult timp să iasă de sub acoperire și să vorbească despre el. Pentru ca senzația să fie deplină, ar fi trebuit să povestească istoria în suedeză.

— Sper să ai vreodată ocazia s-o povestești în suedeză, zise Mouna. Dar chiar acum nu ar fi fost așa de practic. Știu însă prin ce treci, înțeleg ce spui. Eu am făcut-o pe sirianca trei ani la biroul nostru din Damasc, cu șal și toate alea, și în final era gata să o iau razna. La un moment dat nu mai știi cine ești, ori ești noua identitate, ori persoana care ai fost odată e doar iluzie. Bine, Carl, mi-a plăcut povestea ta. Vreau să zic, mi-a plăcut ce am auzit și trebuie să spun că te-am găsit într-o formă mai bună decât am îndrăznit eu să sper.

— Mulțumesc, Mouna, acum e rândul tău.

— Nu încă, nu sunt nici pe departe gata cu tine, prietene. Care-i scopul vieții?

— Scuză-mă, ce-ai zis?

— Ai auzit. Care-i scopul vieții tale?

Se uitară unul la altul fără să spună nimic. El încercă să vadă pe fața ei dacă își bate joc de el. Ea încerca să vadă dacă el, totuși, împotriva a ceea ce, până atunci, ar fi avut motiv să creadă, prezenta vreun simptom de nebunie. Deoarece ea nu făcu niciun gest că ar fi repetat întrebarea sub o altă formă sau ar fi renunțat la ea, el făcu o încercare sinceră să formuleze un răspuns.

Mai întâi că nu putea, bineînțeles, să vadă vreun scop anume al vieții lui, mai ales dacă ea voia Marele Răspuns. Universul era de neînțeles. Era de neînțeles că ar fi putut să se creeze de la sine și la fel de neînțeles că ar fi putut fi creat dumnezeiește. Dar acum suntem aici. Singurul lucru important era să încerci să părăsești locul într-o stare mai bună decât cum era când ai venit. Mai mult nu avea de spus: în ceea ce-l privește, subiectul era epuizat.

Ea însă nu se lăsă, voia să știe ce făcea el concret ca să „părăsească locul într-o stare mai bună”. El râse din inimă și relaxat, era din nou acel Carl pe care-l cunoștea de mult. Apoi îi servi o poveste, cu o porție dramatică de autoironie, despre actul de caritate.

Pe timpul când era suedez, disprețuia caritatea ca pe o găselniță burgheză pentru ca doamnele bogate să se simtă bine, aproximativ: prin daruri date la biserică poți să-ți cumperi o pistă specială de aterizare în împărăția Cerului. Pe timpul când era suedez, prefera impozit mare în locul carității. Dar aici, în California, ca Hamlon, și-a dat seama că impozitul mare nu erau o binecuvântare din niciun punct de vedere. Mai ales nu impozitul federal, cu care se finanțau cuceriri prin forță armată a noi câmpuri cu petrol din Orientul Mijlociu sub pretextul, de exemplu, că irakienii erau extrem de periculoși.

Deci se ocupa mult de ceva care se putea descrie doar cu cuvântul puțin rușinos caritate, construise în acest sens o casă de reabilitare a tinerilor de origine mexicană, o oră pe zi făcea donații de bani și două ore pe zi lucra să câștige acești bani. Când Mouna se încăpățâna să lungească subiectul, la prima vedere de un interes periferic, Carl adoptă poziția de

autoapărare și încercă să-i explice că oricum se afla în situația în care era legat de glie pe teritoriul Californiei și că, deci, nu avea de ales. În acest moment, Mouna consideră brusc și surprinzător că subiectul este epuizat și îi propuse să facă o plimbare de-a lungul plajei. Adăugă chiar că nu o deranja dacă vreun serviciu de siguranță i-ar fi observat, și nici măcar dacă îi filma împreună, atâta timp cât nimeni nu putea să audă ce avea să-i spună. El reacționă, aproape jignit, la propunere. Era imposibil de ajuns la fațada casei care dădea spre mare chiar și pentru cea mai bine dotată echipă de interceptare: în fața lor era o pantă abruptă care se termina în mare și de unde stăteau ei acum aveau o vedere perfectă. În ceea ce privește microfoanele ascunse, după zece ani de locuit în casa asta, cel care l-ar fi interceptat, FBI în cazul lui, marele lui protector, s-o fi săturat de mult, măcar din motive bugetare, dacă nu din alte motive. El însuși răscolise casa la intervale regulate de timp în goana după microfoane, dar nu găsise niciodată vreunul. Mouna îi răspunse că era extraordinar, dar că oricum voia să facă o plimbare lungă pe malul mării în vuietul Oceanului Pacific.

Mai întâi aranjaseră să i se aducă bagajele de la hotelul din San Diego și comandară cina la o firmă libaneză de catering. Fusese alegerea Mounei, când Carl o întrebă de ce fel de mâncare îi era dor.

Apoi plecară la o plimbare lungă, mergând în sus și în jos ore întregi de-a lungul plajei, arătând, ceea ce de fapt aproape și erau, ca oamenii care trăiseră o poveste de dragoste în tinerețile lor și care acum, după atâția ani, s-au reîntâlnit și aveau deci multe să-și spună. De-a lungul plajei din La Jolla, Mouna îi povesti totul, cu adevărat totul, de la nașterea politică a proiectului până la cel mai mic detaliu de armament, despre K 601 și problema cu marinarii ruși care erau la un pas de a distruge toate posibilitățile de reușita.

Carl o asculta concentrat. O întrerupea uneori, și atunci doar cu întrebări scurte de ordin tehnic. Când se întoarseră acasă, Carl îi arătă colecția lui de artă politică mexicană, îi arătă camera de oaspeți și îi explică că ar vrea să se ducă în sala de gimnastică vreo oră să poată gândi. Apoi îi va servi cina.

Comportamentul lui îi spuse Mounei că avea toate motivele să aștepte seara. Mounei îi era familiară atitudinea aceasta

fermă, dar netensionată.

Pusese masa afară, pe o verandă cu geamuri, cu câteva ferestre deschise prin care se făcea auzit vuietul oceanului și pe deasupra – ceea ce presupunea ea a fi fost intenția lui – producea vibrații în geamurile ferestrelor, ca pentru a exclude metoda de a le folosi ca membrană de interceptare. La fel de grijuliu, pusese două pleduri, se simțea în continuare răcoarea lui februarie în California, și aranjase toată mâncarea pe masă cu lumânări aprinse și, ceea ce era și mai surprinzător, două sticle din cel mai bun vin din Ksara, Cornte d'M, unde-o fi reușit să le găsească în California?

O conduse la masă cu o solemnitate teatrală, servi pâinile mici arăbești numite Pita încălzite și ciocniră paharele. Începură să mănânce din mulțimea de aperitive.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i dezbraci pe acești ruși de uniforme, începu el, direct la obiect. Am scris instrucțiuni ce să faci în mod concret și unde să cumperi lucrurile, putem sări peste asta. Singurele lucruri pe care acești marinari de pe submarin au voie să le păstreze sunt acele lucruri fără de care, probabil, ei nu pot trăi. Primul este de înțeles, emblema argintie a submarinului, lungă de cinci centimetri și cu o stea roșie în mijloc, mă rog, poate că detaliul ăsta l-au schimbat. Pentru această emblemă au transpirat foarte mult și au suportat multe. Al doilea este mai puțin de înțeles, dar aproape la fel de important. Unitățile de elită rusești au niște cămăși de corp în dungi, albastru cu alb, numite *telinașka*, marinarii de pe submarine au cămașa asta, trupele speciale numite *spetznaz* și alte trupe de acest gen au acest tip de cămăși. Îmbracă-i deci în uniforme străine și lasă-le cămașa de corp și emblema. Sper că înțelegi că asta e mult mai important decât s-ar putea crede și că vorbesc extrem de serios.

— Te cred, Carl, fii sigur de asta. Și ce vor mai păstra, în afară de cămașa asta, care oricum nu li se vede sub uniforme?

— Hărțile lor mici cu simboluri colorate, care au înscrise distincțiile lor și eventualele medalii, în afară de emblema submarinului, bineînțeles.

Carl râse și Mouna zâmbi, ridicând paharul la finalul acestei fraze. El părea a fi într-o formă de zile mari, iar ea presupuse că avea un pachet întreg de idei și că, probabil, voise să

începă cu cea mai șocantă. El însă nu forță nota, ci părea mai degrabă distrat să-și vadă propunerile, care, fără excepție, erau simple și pe deasupra necostisitoare, puse în practică. Scoase, ca exemplu, din buzunar, un iPod și îi descrise cum putea să doteze biblioteca submarinului cu toată literatura clasică rusă înregistrată pe acest iPod, el avea de altfel toată seria de înregistrări aici acasă, și vreo câteva cursuri de limbă care ar putea fi de ajutor.

Mouna profită de ocazie și îl întrebă în ce stare se afla rusa lui în prezent, la care el îi răspunse râzând că nu crede că ar avea probleme de ordin lingvistic dacă i s-ar oferi postul de președinte rus, dar că, probabil, rusa vorbită de el ar suna puțin rigid și arhaic. Făcu o pauză să mănânce, citindu-i-se o expresie de mulțumire pe chip, aduse mai aproape, atât cât să ajungă și ea la ele, câteva farfurii mici și îi mai turnă vin înainte să continue.

Profesoare de limbă la bordul submarinului era o idee excelentă din mai multe motive. Mouna nu avea voie să fie singura femeie la bord, ar fi subminat poziția ei și pe deasupra marinarii de pe toate submarinele din lume erau superstițioși, într-un fel greu de înțeles. Avea mai mult de-a face cu tradiția și cu atitudinea macho a marinarilor ruși, decât cu superstițiile cu pitici, vrăjitori și sirene. Era mai curând un stil, cam ca aviatorii care-și suceau boneta de la uniformă într-un anume fel. Până și în țara lui de origine, Suedia, au fost nemulțumiri și îngrijorări când prima femeie marinar s-a îmbarcat la bordul unui submarin. Dar pe K 601 era important să se îmbarce cât mai multe femei. Nu era vorba de feminism, egalitate între sexe sau altceva politic. Era vorba de psihologie. Era vorba de marcarea unei noi ordini, ceva care nu era rus, așa încât fiecare rus să se simtă superior celor care nu erau ruși.

Profesoarele erau un început, medicul de pe navă trebuia de asemenea să fie femeie, profesia de medic chirurg era cu preponderență dominată de femei în Rusia, deci nu ar fi fost nicio dificultate să găsească o persoană cu calificare înaltă.

Ar fi trebuit să angajeze femei în orice post care se preta unei femei. Nu, nu în orice post, curățenia trebuia lăsată bărbaților. Dar personal feminin la bucătărie era de dorit, deoarece bucătarii pe un submarin erau niște persoane populare și respectate. Trebuia deci creată o situație nouă, în

așa fel încât tot personalul la bordul submarinului să fie străin și în același timp nimeni să nu se simtă străin.

În ceea ce privește votca, nu ar trebui interzisă chiar de tot, dar consumarea ei ar trebui să fie mai restrictivă, ca să spunem așa, decât cum s-a procedat la nefericita întoarcere acasă a submarinului K 601 din Marea Barents. Și apoi, o problemă și mai spinoasă decât derusificarea: submarinul trebuie să aibă un serviciu personal de presă la bord. Asta însemna că ar fi trebuit să invite un corespondent de presă de la Al Jazeera, bine-ar fi o femeie, nu, de preferință femeie, care să facă Reportajul vieții ei, ca reporter atașat, *embedded*, cum numesc americanii sistemul.

Reporterul de la televiziune trebuia deci să dispună de aparatură proprie ca să poată face reportaje, interviuri și transmisiuni directe de la bordul navei. Aici era primul punct la care Mouna începu să aibă îndoieli. Ar fi fost un coșmar să meargă în Qatar sau la Londra și să încerce să agațe un reporter fără să-i spună despre ce era vorba. Pe deasupra, era vorba de echipament care cerea un anume loc și de persoane pe care nu aveai cum să le verifici înainte de îmbarcare. Și, mai mult decât atât, riscai să împingi la moarte oameni care nu știau în ce s-au băgat înainte să fie prea târziu și imposibil să mai scape.

Carl fu de acord cu toate astea. Dar el voia să spună că posibilitățile de supraviețuire erau mai mari cu jurnaliști la bord și reuși, cu răbdare și destul de convingător, să-i descrie ce s-ar întâmpla în mass-media de pe mapamond după primul atac. Întâmplarea ar căpăta prestigiul celei din 11 septembrie. Dacă, în situația aceea, nu aveai posibilitate să răspunzi la tot ce Rumsfeld, Cheney și alții o să scoată pe gură, pericolul armei nucleare de exemplu, în final nu va fi niciun impediment politic pentru SUA să lovească cu putere armată aliată și chiar să bage în luptă arme nucleare tactice, dacă nimic altceva nu ar fi ajutat.

Mouna protestă: președintele palestinian ar fi putut ocupa cât loc ar fi vrut după atac în mass-media lumii. Carl replică, suspinând, că nu voia deloc să fie nepoliticos, dar locul pe care Abu Mazen l-ar fi avut în mass-media era totuși o picătură într-un ocean, literalmente, comparativ cu cel pe care l-ar fi ocupat politicienii americani din conducere. Războiul modern se

desfășura nu numai cu arme, cum, de altfel, niciun război nu s-a desfășurat vreodată, în ziua de azi, o mult mai mare parte a războiului decât înainte se desfășura în plan mediatic. Și exista doar un antidot împotriva jurnaliștilor occidentali: *scoop*-ul, cum numeau americanii Știrea secolului. Din acest considerent decisiv, nimic nu putea să întreacă știrile de pe cel mai vânat submarin din toate timpurile, după cel mai de succes atac terorist din toate timpurile.

A avea un corespondent de presă de la Al Jazeera la bordul navei nu era de aceea nicio problemă minoră de ordin tactic, ci una de viață și moarte. Și, dacă tot erau la capitolul știri, submarinul trebuia să aibă un receptor de satelit bine pus la punct, care să prindă toate canalele de televiziune din lume. O să fie greu să comunici direct cu vreo stație de acasă în momentul în care s-a dezlănțuit infernul, nu erau de recomandat nici măcar transmisiile pe unde scurte sau codificate. Riscul de a fi descoperit era foarte mare dacă transmiteai pe unde radio. Singurul canal de comunicare indirectă, fără să fii descoperit, era televiziunea. Când Abu Mazen ar fi spus într-un interviu „tocmai am dat ordine ca submarinul să…” ar fi fost semnalul în sine. Și americanii și israelienii ar fi putut să-și bată capul până ar fi obosit să afle ce căi de comunicare au folosit.

Problema nu era nouă pentru Mouna, care trăsese de multă vreme concluzia că nu se putea transmite pe unde radio din submarin fără să existe riscul evident ca NSA sau altcineva să-i intercepteze și, desigur, să decodifice mesajele. Spargerea unui cod radio era doar o problemă de resurse în ziua de azi și, în această privință, era greu să ajungi nivelul din SUA sau chiar din Israel. Dar ideea unei comunicări indirecte, via transmiterea de știri, era o îmbunătățire. Și chiar dacă metoda era ușor de depistat, era greu de contracarat.

Masa arăta ca o ruină, exact cum trebuia să arate după două ore de bufet libanez, așa-numitul *mezza.* Mouna avea acum lucruri noi la care să se gândească, dar nimic care să nu fie posibil, atât economic cât și practic. Și asta înțelegea și el. Dar când căzu pe gânduri, Carl profită de ocazie și strânse de pe masă, o înveli cu un pled și se duse să mai aducă vin.

— Hai să facem un experiment de gândire, zise ea, după ce a ales vinul pe care el îl propusese. Am împuternicire de la Abu

Mazen să te înaintez la gradul de viceamiral și șef peste toată flota palestiniană. Nu comandant de navă, dar comandantul flotei. Când o să ajungi la Severomorsk, de preferință cu Eroul Rusiei și Steaua Roșie vizibile pe uniformă, care sunt primele măsuri pe care le iei?

Carl zâmbi la întrebarea ei și se uită la ea aproape iritat, înainte să răspundă.

— Medaliile astea le-am vândut, din păcate, nici nu mi-a trecut prin cap că îmi vor mai folosi la ceva. Dar altfel, prima măsură ar fi să-i dau afară pe toți care au fost la bordul lui K 601 și apoi să adun un nou echipaj.

— Toți? De ce?

— Poate nu toți; dacă acești gentlemeni englezi au avut câțiva subofițeri lângă ei care nu o să vă frece fața vouă, celorlalți, cu un cotlet de porc și pe deasupra au apucat deja să învețe noua tehnologie a gentlemenilor, atunci s-ar putea face niște excepții. Dar, în principiu, toți trebuie concediați.

— De ce?

— Pentru că submarinele sunt un loc de muncă foarte special. Echipajul este exact ca și comandorul. Și când ai găsit comandorul potrivit, șeful de navă potrivit, trebuie să pui cărțile pe masă și să-i spui cine sunteți și despre ce-i vorba.

— Și dacă el zice nu, mulțumesc, avem apoi un coșmar de probleme de siguranță.

— Da, așa e. Dar dacă șeful de navă nu e de partea ta, atunci nici echipajul nu este, chiar dacă le mărești salariul de mai multe ori, le plătești arvune grase înainte de plecare și toate astea la care deja te-ai gândit.

— Este de nerealizat, zise ea după un moment de gândire concentrată. Este imposibil.

— De ce?

— Eu sunt, bineînțeles, șeful proiectului, marele *politruk,* ca să vorbesc rusa. Dar eu mai sunt, din păcate, alte două lucruri, nu, trei, care sunt greșite când mă voi întâlni cu comandorul. Eu sunt un fel de ofițer de armată, dacă ar fi să fim pedanți. Sunt arab, adică cecen și *musulman.* Și mai sunt și femeie.

— Ai învățat o serie de lucruri noi în Rusia, după câte văd.

— Noul șef al flotei palestiniene trebuie să fie un viceamiral alb, care vorbește rusa perfect și care e decorat cu Steaua Roșie și Eroul Rusiei. Abia de-aici începe credibilitatea.

— E o ofertă directă?

— Răspuns: da.

— Pentru asta ai venit aici?

— Da, cu condiția să te găsesc în deplinătatea facultăților mintale. Și, făcând abstracție de frizura ta nefiresc de nepotrivită, mi-am întâlnit un vechi prieten așa cum era el odinioară. Chiar dacă mă dai afară acum, Carl, mă bucur din suflet că te-am revăzut, te-am recunoscut, te-am îmbrățișat și te-am sărutat.

— În condiții obișnuite n-aș putea să te refuz, știi asta, Mouna.

— Da, știu. Așa am și început. Dar n-aveai de unde să știi cât de *neobișnuit* era cazul ăsta.

— Nu, mă rogi să mor pentru cauza Palestinei. Este ceva extrem de neobișnuit în California.

— Crezi că am venit să te rog să-mi dai un milion de dolari?

— Da, oricum nu mi-am putut închipui K601. Apropo, aș fi avut probabil probleme de ordin practic să-ți transfer o sumă atât de mare, fără să fiu prins în plasa vânătorilor de teroriști.

— Dar acum?

— Acum e altceva. Sunt puțin amețit. Lasă-mă să mă gândesc peste noapte.

Ea încuviința din cap, în loc de răspuns.

Îi arătă baia cea mai aproape de camera ei, o sărută pe ambii obraji și o îmbrățișa cu o căldură pe care nu putea și nici nu voia să o ascundă, coborî înapoi și ieși în vântul rece pe terasă. Îi era greu să-și adune gândurile, chestia cu efectul vinului nu fusese doar o scuză de a fi lăsat singur. Totul se petrecuse foarte repede, era cam mult dintr-odată. Mouna îi oferise, de fapt, o nouă viață. Deși probabil scurtă. Ar fi putut să înceapă o viață nouă și aici, în La Jolla, ceva mai mult decât numai să se plimbe și să-l joace pe Hamlon. Toate motivele din lume ar fi fost favorabile ca el să se arunce, cu trup și suflet, într-o relație cu Linda Martinez. Dar nu îndrăznise. Ar fi avut și copii acum și dacă Mouna ar fi apărut, nu l-ar mai fi căutat, ci ar fi întrerupt acțiunea de căutare și s-ar fi întors la problema ei, aproape fără speranță, din Severomorsk, fără ca el să fi știut măcar cât de aproape au fost unul de altul. Apropo de asta, puteai să te întrebi cum de l-a găsit așa de ușor. Nu mai avea importanță, îl găsise. Linda Martinez era un om minunat, și-a salvat, doar cu

propriile ei puteri, cele două surori în pericol – își dădu seama brusc că gândea în limba lui maternă, *suedeza*, ceea ce nu mai făcuse de un deceniu.

Jos, în portul militar din San Diego, se afla submarinul suedez Gotland. El citise despre asta în ziarul local și parcă nu-i venea să creadă că era adevărat. Dar se pare că submarinul Majestății Sale Gotland fusese închiriat de către flota americană cu echipaj cu tot, pentru a exersa ceva ce nu puteau exersa singuri, și anume vânătoarea unui submarin convențional care nu merge cu forță nucleară zgomotoasă, ci cu motor diesel electric.

Făceau exerciții de un an de zile și, dacă el înțelesese corect informațiile de pe pagina de net a marinei americane, scorul la seturi, după un an de concurs, erau 6–1, 6–1, 6–1 în favoarea suedezilor. Americanii ceruseră de aceea prelungirea contractului, în sine un contract foarte ciudat – de ce-ar fi acordat suedezii asistență flotei americane? –, cu încă un an.

Se dusese și el jos pe chei, printre alți privitori anonimi, să se uite la submarinul mic cu steagul în trei fâșii al marinei de război, care trăsese la chei. În fundal, un portavion imens și două distrugătoare. Fusese mișcat într-un mod ciudat și-i fusese pur și simplu greu să-și țină lacrimile. Era un sentiment pe care până atunci nu-l înțelesese niciodată, dar îi auzise pe alții povestind despre el: acela pe care îl ai când te afli la înălțime și primești un impuls nebunesc de a te arunca în gol, către moarte și libertate. Impulsul lui era să se ducă la băieții aceia, și fetele, mai corect spus, pe care îi văzuse ieșind din submarin și venind pe chei, să-i îmbrățișeze și să le spună… da, ce să le spună? Bună, suedezii mei, eu sunt fostul vostru viceamiral Hamilton, urmărit de poliție pentru crimă?

Mouna a judecat foarte bine când a renunțat la ideea unui submarin nuclear. Cifrele de set dintre Gotland și US Navy erau foarte clare. Americanii nu puteau să prindă submarinul Gotland și le-ar fi fost și mai greu cu K 601, care, pe deasupra, putea și să riposteze. Fu izbit de o scurtă bănuială că Mouna ar fi exagerat capacitatea extraordinară defensivă a submarinului K 601, dar își alungă gândul.

Înapoi la Linda. Ea ar fi fost posibilitatea lui să încerce o viață nouă, Hamlon era doar un rol de teatru care, pe deasupra, devenea tot mai plictisitor, în fiecare an. După aprecierea

medicilor, ar mai fi avut de trăit încă patruzeci de ani. Dar patruzeci de ani ca Hamlon? încă un an ca acela care am fost, un an în pielea lui Carl Gustaf Gilbert Hamilton, gândi el. Probabil că și moartea lor pe submarin ar fi avut un anume efect. Că Gaza și-ar fi primit portul propriu și apele ei teritoriale, înainte ca totul să se termine, puteau fi calcule realiste. Și totuși, un minimum de speranță exista. Merita să mori pentru asta? Da. Cel puțin dacă alternativa era încă patruzeci de ani cu părul prins în coadă de cal.

IV

Să-ți lași subalternul să aștepte mult, în mod demonstrativ, era desigur tipic rusesc. Nu se putea spune nici că el era nevinovat la punctul ăsta, un căpitan-comandor are destui în subordinea lui ca, cel puțin câteodată, să se poată folosi și de trucul ăsta și de altele pentru a-și arăta puterea. Dar a lăsa pe cineva să aștepte trei ore aducea totuși cam mult a fasoane de grandomanie.

Țarul Vladimir, cuvinte pe care puțini îndrăzneau să le pronunțe, dar tot mai mulți le gândeau despre președinte, avusese bunăvoința să-i transmită căpitanului-comandor Aleksander Ilici Oviecin că este așteptat în camera de lucru a președintelui, situată în partea de vest a palatului Kremlin, la ora 6.00, a doua zi dimineață.

Aștepta deja de două zile, păzind telefonul din camera de hotel. Mai întâi se simți ușurat și mulțumit, crezând că 6.00 înseamnă 6.00 și că președintele intenționa să clarifice proiectul ultrasecret K 601 înaintea tuturor celorlalte, cu siguranță multe, probleme ale zilei. Acum era exact ora 9.00, deoarece cei doi soldați din garda de onoare, îmbrăcați în uniforma de paradă a armatei – dar purtând tot culoarea veche a KGB-ului la banda șepcii cu cozoroc –, erau schimbați pentru a treia oară, cu un tropotit înfiorător și cu gesticulație rigidă. Alte două statui de piatră cu chipuri umane păzeau acum ușile duble închise ale președintelui, înalte de cel puțin șase metri și ornamentate cu aur peste catifeaua roșie. Deasupra ușii se crăcăna bătrânul vultur bicefal rus.

În ceea ce privește fațada, era ca și cum ai fi așteptat să intri la vreunul dintre vechii țari. Prima jumătate de oră între mobilele aurite incomode, repetase emoționat răspunsurile la cele mai posibile și cele mai imposibile întrebări ale președintelui. Apoi, încercase să cugete la consecințele politice externe ale proiectului, ceea ce, cu siguranță, îl interesa cel mai mult pe președinte. Dar tipul ăsta de aprecieri era partea lui cea mai slabă. Mouna al Husseini și noul viceamiral din Suedia se descurcau mult mai bine decât el la partea asta. Amândoi trăiau în lumea din afara Rusiei și știau categoric mult mai multe despre această lume. Domeniul la care el trebuia să se limiteze era tehnologia marină, la care, într-adevăr, se

pricepea. Cele trei ore de așteptare îl făcură să renunțe însă la toate analizele răspunsurilor lui inteligente și clare la întrebările președintelui. Stătea acum și încerca să reconstruiască mental cum începuse totul. El și Mouna începuseră colaborarea ca ofițeri de legătură, al Rusiei, respectiv al Organizației de Eliberare a Palestinei, OEP, în probleme de terorism internațional. Mouna îndeplinea deja această funcție pe lângă serviciile de informații vestice, pentru care ea, altminteri, nu avea vreun respect exagerat. Îi povestise niște istorioare picante atât despre americani, cât și despre englezi. Dacă s-ar fi rezumat amândoi doar la misiunea în sine, proiectul nu ar mai fi existat astăzi. Dar ceea ce aveau ei de spus la capitolul terorism se putea clarifica pe scurt. Nu exista nicio mișcare fundamentalistă palestiniană în Asia Centrală și palestinienii nu aveau niciun interes, neluând în considerație promisiunile deșarte ale unor extremiști Hamas, să sprijine o revoltă musulmană în Rusia. Iar din partea serviciului de informații rus era foarte rar ceva interesant de spus despre acțiunile diplomatice din Orientul Mijlociu, era un domeniu în care Rusia rămăsese cu mult în urmă. Dar, pentru că întâlnirile lor erau destul de plăcute, căutau subiecte de discuție care, la nevoie, să aibă oarecare tangență cu misiunea lor de bază. Imaginarea de noi scenarii de strategie militară în Orientul Mijlociu era, desigur, unul dintre aceste subiecte.

Când el începu să vorbească, poate prea plictisitor și academic – era una dintre slăbiciunile lui cele mai mari, ea avea chiar un cuvânt pentru asta, pe care el îl uitase –, despre relativa lipsă de efectivitate militară a Israelului, Mouna deveni foarte interesată. Totul părea foarte simplu dacă te gândeai cum a început. După ce el analizase flota israeliană, Mouna îi adresă o întrebare absolut la obiect: De ce am avea nevoie să o putem distruge?

El nu avea nevoie să se gândească prea mult ca să-i poată răspunde la o întrebare la care acum, cinci ani mai târziu, știau răspunsul până în cel mai mic detaliu. Dar fusese evident deja de atunci. Luarea prin surprindere era prima condiție. Un singur submarin rus de capacitate mare era a doua. Ar fi trebuit să ajungă.

La următoarea ei întrebare, dacă existau asemenea submarine de vânzare și cam cât puteau să coste, nu putea el,

bineînțeles, să răspundă. Mouna părăsi atunci subiectul, iar el n-a înțeles, nici atunci, nici în următoarele luni, ce încrengătură de relații pusese ea în mișcare. Probabil că avusese grijă ca, imediat după întâlnirea lor, întrebarea să vină, în mod discret, dar la cel mai înalt nivel oficial, din partea președintelui ei, pe atunci Yassir Arafat. Dintr-odată, Aleksander fu chemat la Moscova să se întâlnească cu noul ministru rus al apărării, celălalt fusese demis din cauza tragediei Kursk. Ministerul de Război era o clădire mare, albă, în centrul Moscovei, plin de obișnuitele ornamente eroice și reliefuri în fier negru, dar cabinetul ministrului apărării nu era nici măcar a zecea parte a acestei camere de așteptare la președintele Putin.

Noul ministru al apărării îi ținuse o prelegere despre politica externă, din care el nu înțelesese mare lucru, probabil pentru că nu era un *freak,* așa se numea, adică un *împătimit*, acum își adusese aminte cuvântul Mounei, în domeniul ăsta. Sau poate că politica externă nu era partea cea mai tare nici pentru bătrânul general de armată. Oricum, analiza fusese structurată în cinci puncte, în bunul spirit tradițional al armatei sovietice. Primul era că Rusia nu mai acorda asistență militară ca ajutor frățesc țărilor exploatate sau sărace.

Al doilea era că Rusia, în prezent, vindea material de război pe bani și când aceasta era în favoarea propriilor interese politice, de preferință în combinație. În cazul de față, era vorba chiar de o asemenea combinație, pentru că mișcarea de eliberare palestiniană voia să cumpere un submarin și avea și bani. Asta era una. Dar dacă proiectul lor s-ar desfășura cu succes, ar fi favorizat, din mai multe puncte de vedere, eforturile Rusiei în politica externă. Un succes militar palestinian, cu resurse rusești, nu numai că ar fi încurajat vânzarea în viitor de asemenea material, un calcul de perspectivă foarte la modă acum, care nu era chiar pe placul bătrânului ministru al apărării, ci i-ar fi asigurat Rusiei un rol cu totul nou și mult mai puternic în dezvoltarea relațiilor politice din Orientul Mijlociu, ceea ce era un al doilea și mult mai important calcul. Aceasta era o problemă de cea mai mare importanță geopolitică, economică și strategică. Cam pe acolo se încâlci Aleksander Oviecin în raționamentele politice, dar, cel puțin, atâta înțelesese și el: o victorie palestiniană cu tehnică rusească ar fi favorizat interesele politice ale Rusiei și

ale președintelui său.

Partea de politică fiind consumată, restul dură foarte puțin. Ministrul apărării se uită la ceas și îi întinse un document, al cărui conținut i-l descrise foarte sumar. Conform acestuia, căpitanul-comandor Oviecin era numit ofițer de legătură, responsabil cu partea tehnică, în proiectul de colaborare ruso-palestiniană *Proiekt Pobieda.* Pe colaboratorul lui palestinian îl cunoștea deja, era un general de brigadă Husseini.

Oviecin fusese degrevat de sarcinile lui în serviciul de informații ca să se ocupe, cu normă întreagă, de punerea în practică a planului secret, încheie ministrul apărării. Acestea fiind spuse, nu mai lipsea decât să salute și să plece. Când se întâlni cu Mouna o săptămână mai târziu, la Moscova, trebuiră să o ia de la început. El îi descrise modele potențiale de submarine, iar ea spuse că iarăși se întinde prea mult, ceea ce probabil și făcea. Problema cea mai spinoasă pe care trebuiau să o rezolve era, de fapt, mult mai importantă decât toate celelalte considerente de ordin tactic care urmau. Întrebarea principală era dacă submarinul să aibă propulsie nucleară sau nu.

Argumentele care pledau pentru un reactor atomic ca sursă de energie erau evidente. Puterea enormă a motorului asigura o viteză mare și o posibilitate ca în mediul subacvatic să poată țâșni din calea unor posibili urmăritori. Reactorul nuclear avea, pe deasupra, combustibil pentru douăzeci de ani, și scăpai de problema depozitelor de combustibil. Puteai să pleci de la Severomorsk, să navighezi în jurul Africii și Asiei până la Vladivostok și să vii înapoi fără să ai probleme cu combustibilul. Argumentele împotriva unui reactor atomic erau mai complicate. Un submarin cu propulsie nucleară nu avea voie să ancoreze în orice port, conform tuturor hotărârilor și acordurilor de securitate internaționale.

Pe deasupra, existau convențiile internaționale ca puterea nucleară să nu se răspândească oricum, ceea ce ar fi putut să devină o problemă jenantă pentru Rusia. În sfârșit, un reactor atomic la bord cerea propriul lui echipaj și reactorul produce o semnătură sonică pe care submarinele de vânătoare o depistează ușor, ca de altfel și avioanele, elicopterele și navele de suprafață angrenate în acțiuni de urmărire. Prin urmare, orice model de submarin ar fi ales, ar fi fost vânat intensiv după

primele lui misiuni. Un motor diesel electric cu noul sistem îmbunătățit Kristall 28 ar fi fost, prin urmare, avantajos din mai multe puncte de vedere pentru ambele părți, atât pentru palestinieni vânați de la bord, cât și pentru Rusia, care nu încălca convențiile internaționale, exportând tehnologie nucleară.

Așa începuse totul. După toți anii aceștia care-au trecut, era foarte ciudat când te gândeai cât de primitiv fusese proiectul în faza lui inițială. Abia în următoarea etapă s-a născut ideea să facă un tip modificat de submarin, din titan, cu motor diesel electric. Scump, dar în anumite privințe cu mult superior, mai ales pentru un submarin vânat. Înțeleseseră deja de la început că trebuie să se concentreze asupra fiecărui detaliu care ar fi asigurat longevitatea submarinului. Era cufundat în toate problemele pe care le rezolvaseră cu construcția din titan, când un colonel deschise brusc ușile duble de la biroul președintelui, ceea ce îi făcu pe cei doi cădeți KGB, sau ce erau ei, FSB se numeau acum, să se dea la o parte într-o altă serie de tropăieli și manevre fulgerătoare cu carabinele lor prevăzute cu baionetă. Aleksander Oviecin făcu ceva asemănător și luă poziția de drepți în fața colonelului.

— Căpitan-comandor Aleksander Oviecin! urlă colonelul.

— Da, colonele, prezent! urlă și el înapoi.

— Președintele Rusiei este gata cu problemele de stat importante și vă poate primi, căpitan-comandor!

Colonelul îi arătă ferm covorul roșu care începea imediat după ușile duble și ducea la un birou în stil baroc, așezat pe un podium în celălalt capăt al camerei fără de sfârșit. Acolo se vedea președintele, aplecat asupra a ceva care era pe masă, în fața lui. Nu era loc de îndoieli. Aleksander Oviecin intră în [tas de marș prin ușile deschise, pe covorul roșu, îndreptându-se către biroul aflat la cincisprezece metri mai încolo, auzi cum ușile se închideau zgomotos în spatele lui și luă poziție de drepți în fața președintelui Rusiei, care nu părea a fi observat că Aleksander intrase în cameră. Stătea acolo, încordat și cu mâinile întinse pe lângă corp, uitându-se pe furiș la cele două lustre de cristal care cântăreau sigur vreo tonă fiecare, picturile în ulei înalte de cinci-șase metri care reprezentau eroi călări din 1800, la intarsia din parchetul artistic lucrat și la vulturul de bicefal deasupra capului președintelui.

Puțin părea în continuare a nu-l fi observat, stând cufundat în hârtiile din fața lui.

— V-am citit rapoartele, Aleksander Ilici, unde descrieți o parte din problemele grele și complicate, zise președintele în sfârșit. Vorbea încet și părea mai mult îngândurat.

— Da! E-adevărat! Domnule președinte! răspunse Aleksander Oviecin fulgerător.

— Sper că sunteți conștient, Aleksander Ilici, că noi doi, în această încăpere, acum, discutăm o problemă secretă, de care știu extrem de puțini oameni în Mama Rusie?

— Da, domnule președinte! Eu sunt *razvedcik*, domnule președinte!

Când președintele ridică fruntea cu o expresie de mirare pe chip, Aleksander Oviecin a înțeles că probabil se făcuse de râs. Dar venise din suflet. Folosise cuvântul militar pentru ofițer de informații, razvedcik. S-ar fi putut interpreta ca o obrăznicie voalată, ceea ce ar fi fost extrem de trist, pentru că nu asta fusese intenția lui, chiar deloc. *Razvedkan* era de când lumea în concurență, câteodată chiar și în dușmănie pe față, cu *Cekan,* numele vechi al KGB și al tuturor predecesorilor și succesorilor săi. Președintele se uită la el grav și cu o față împietrită. Dar asta se arătă a fi doar un joc crud.

— Aha, înțeleg, zise președintele și se lumină ca și cum, într-adevăr, înțelesese tocmai atunci ceva. Ce noroc că secretele Rusiei sunt în mâinile unui ofițer GRU și nu ale unui vechi KGB-ist. Cam asta ați vrut să spuneți, nu-i așa, camarad căpitan-comandor?

— Sigur, domnule președinte! Adică sigur că *nu,* domnule președinte!

Dacă s-ar fi făcut o gaură în parchet, ar fi intrat chiar atunci în pământ de rușine. Încercă, în schimb, să nu se piardă cu firea. Președintele izbucni dintr-odată în râs, își aruncă ochelarii de citit, pe care nimeni nu avea voie să-i vadă, și își aranjă costumul perfect, cu cravată de culoare albastru închis.

— A fost o glumă foarte bună, Aleksander Ilici, trebuie să recunosc, zise președintele, care râdea în continuare. Un vechi cekist ca mine poate ajunge destul de departe, după cum știm, dar și un razvedcik ca dumneata, Aleksander Ilici, poate s-o facă. Atâta timp cât nu dăm greș, bineînțeles.

— Corect, domnule președinte!

— Pe loc repaus! Mă scuzați că n-am observat că stați ca un băț, lumea se poartă ciudat în fața președintelui. Vreau să vă pun câteva întrebări.

— O să vă răspund cât pot mai bine, domnule președinte! răspunse Aleksander Oviecin, care, se supuse fulgerător ordinului de a schimba din poziție de drepți în pe loc repaus.

— Excelent. Prima întrebare. Noua tehnologie de descoperire a submarinelor străine când tu însuți te afli sub apă, și de a riposta torpilelor dușmane, este în prezent o tehnologie sub control rus?

— Da, domnule președinte. Și sub control palestinian!

— Deci, în curând vom putea instala noua tehnică și pe submarinele noastre?

— Da, domnule președinte.

— Ceea ce, cel puțin în acest moment, ne dă un avans enorm în întâlnirea submarin cu submarin?

— Corect, domnule președinte.

— Atunci trebuie să spun că astea sunt vești cu adevărat extraordinare, Aleksander Ilici. Stăteam și mă gândeam dacă e cazul să-mi ies din pepeni sau nu, o parte din problemele pe care le ridicați aici sunt, cred eu, cam ieșite din comun, să zicem. Da', mă rog. Acum aș vrea să ne continuăm discuția într-un mod mai informai. Ați dori un excelent whisky scoțian, Aleksander Ilici?

— Nu, mulțumesc, domnule președinte! E de-abia 9.37 dimineața.

— Știu, am glumit. Predecesorul meu, Unchiul Boris, ar fi privit lucrurile altfel, dar acum mergem să ne așezăm în canapea și să ne continuăm discuția. Apropo, avem aici la Kremlin și un ceai excelent din Georgia, poate ar merge mai bine?

— Da, mulțumesc, domnule președinte!

Pe când se îndreptau către grupul de canapele mari, roșii cu picioare și spătar decorate într-un stil excesiv baroc, cu elemente aurite, președintele își schimbă total stilul. Era ca și cum ar fi jucat teatru cu gluma răutăcioasă de adineaori. Pentru început propuse ca acum, când, oricum, nu-i auzea nimeni, deoarece nimeni nu avea voie să audă ce vorbeau, să se adreseze unul altuia cu prenumele și numele tatălui. Și mai menționă că avea exact 21 de minute la dispoziție pentru

prietenul Aleksander Ilici, comandând în același timp ceai, prin apăsarea unui buton ascuns sub masa mare de marmură de un violet în degradé.

După părerea lui Vladimir Vladimirovici, schimbarea întregului echipaj, adică a întregului echipaj rus de la bordul submarinului K 601, a fost o operațiune ciudată și inutil de complicată. Comandorul Aleksandrov și oamenii lui, căpitanii-comandori Almetov și Lokcev, aveau, după cât știa el, merite extraordinare în flota Oceanului Arctic. Deci, care era problema? Aleksander Oviecin încercă să explice situația, spunând că echipajul comandorului Aleksandrov era atât de contaminat de atitudini negative față de grupul de arabi, încât ar fi creat probleme serioase dacă nu ar fi fost luate măsuri radicale și dacă nu ar fi luat-o cu baza. Nu trebuie, dacă președintele… dacă Vladimir Vladimirovici mă va scuza, să neglijăm părerea palestinienilor în această problemă. Ei erau cei care, în definitiv, plăteau. Corect. Atunci, să trecem la întrebarea următoare. Cum de a suscitat tocmai comandorul Petrov atâta interes pentru postul de comandant de navă? Din două motive, răspunse Aleksander Oviecin zelos, poate și un pic naiv. Sub comanda lui Petrov, submarinul Kursk efectuase un exercițiu militar naval extraordinar, cea mai de succes *autonomka* din istoria modernă a flotei ruse, păcălindu-i pe americani în Marea Mediterană în 1999.

Și pentru că el fusese atunci unul dintre comandanții de navă pe Kursk, poate că nu ar fi chiar total dezinteresat să întâlnească un submarin american în situație critică cu îmbunătățirile tehnice care acum îi stăteau la dispoziție. Aleksander Oviecin realiză brusc că fusese păcălit să spună prea multe. El făcuse aluzie la minciuna oficială potrivit căreia Kursk explodase de la sine, nu că fusese scufundat de un submarin american. Președintele se întunecă vizibil și îi făcu semn cu mâna să tacă.

— Ia-o mai încet, Aleksander Ilici, zise el. Aceasta este de fapt o convorbire strict secretă, ca de la cekist la razvedcik, nimeni nu ne aude și nimeni nu va ști nimic niciodată despre această convorbire. Această convorbire nu a avut loc niciodată și nu va fi pomenită niciodată, asta dacă nu câștigăm o victorie strălucită și o voi povesti în memoriile mele oficiale, bineînțeles. E clar?

— Sigur, domnule președinte! Vreau să spun Vladimir Vladimirovici, întru totul.

— Bine. Atunci mai am câteva întrebări. Părerea ta, Aleksander Ilici, este deci că Kursk-ul a fost scufundat de un submarin american în clasa Los Angeles, că aceasta, din motive neîntemeiate, a devenit secret de stat, că Petrov și locțiitorii lui, căpitanul-comandor Larionov și căpitanul militar Charlamov, toți, au aceeași părere. Precum și că aceștia își doresc ca, dintre toate submarinele americane, să dea ochii în largul mării cu USS Mephis. Am dreptate până aici?

— Corect, domnule… Vladimir Vladimirovici, întru totul corect.

— Bine. Îți admir curajul. Ai împuternicirea mea, așa cum ai cerut. O ultimă întrebare, mai puțin importantă. Ce-i cu suedezul ăsta, e așa de important și de ce, mă rog, trebuie să ne pierdem noi timpul cu reînnoirea medaliilor lui?

— Vorbește rusa și engleza perfect, e un erou, un viceamiral adevărat și ne va fi de mare ajutor ca o punte în relațiile noastre internaționale.

— Înțeleg. Și mai ales am încredere în aprecierile tale, Aleksander Ilici. Data pe care ai menționat-o aici pentru începerea operațiunii, mai este valabilă?

— Corect. E valabilă.

— O ultimă întrebare. Va putea K 601 să iasă învingător în cazul unei confruntări cu, de exemplu, dau doar un exemplu și nu confirm nimic, USS Memphis?

— Vom avea garantat avantaje decisive la o eventuală confruntare, Vladimir Vladimirovici.

— Excelent. În cazul acesta nu vei rămâne fără recompensă. Și nici nepedepsit, dacă pierdem. Înțeles?

— Desigur, domnule președinte!

Președintele Putin zâmbi la trecerea lui Aleksander Oviecin la stilul formal și pomeni așa, în treacăt, în timp ce se ridica punând punct întâlnirii, că nu oricine putea să-l întâlnească pe președinte. Era o chestie politică, chiar acum, de exemplu, se afla la Moscova o delegație a noului guvern palestinian Hamas. Li s-a permis să întâlnească persoane la Ministerul de Externe, dar nu și pe președinte. Ce ironie, nu-i așa, că delegații nou-aleși Hamas nu aveau nicio bănuială că guvernul lor va prelua în curând comanda submarinului K601. Dar asta era problema

lor și a președintelui palestinian. Deci există anumite avantaje cu întâlnirile care nu au putut avea loc și întâlnirile care n-au avut loc niciodată, nu-i așa?

*

* *

Carl își folosi vechile amintiri ca să se poată orienta. Era destul de simplu, dacă-ți luai Gara Centrală ca punct de reper și mergeai pe strada Karl Marx, cum se numea strada asta cândva, când crezuse că va fi și ultima dată, când a fost el aici. Numele nou al străzii era mâzgălit cu vopsea la fiecare colț de stradă. Ar fi vrut cu plăcere să știe care era noul și evident nepopularul nume al străzii acum, Vladimir Putin?

Chiar înainte să ajungi la străduța de-a curmezișul, atât de ușor de ținut minte, Rybni Prajezd – „Ulița Peștelui" –, acolo exista cândva un mic patinoar, unde văzuse într-un capăt copii care jucau hochei pe gheață și, la celălalt capăt, perechi mai în vârstă patinând braț la braț și făcând niște viraje de toată frumusețea.

Rusia a fost dintotdeauna dușmanul lui, din punct de vedere profesional. Era cu atât mai ciudat că găsise tocmai aici atâtea lucruri care îi plăceau. Pe deasupra, unul dintre prietenii lui cei mai buni în viață era un ofițer rus de informații, probabil pensionat acum și pe care ar fi vrut să-l știe la vânătoare și la pescuit în Siberia lui dragă. Mama Rusie îmbia întotdeauna la sentimentalism. Era inevitabil și totodată puțin jenant, ca și cum ai fi declarat că-ți place Ceaikovski.

Locuia deci tot acolo sus, era lumină la cele două ferestre, la etajul al patrulea pe strada Rybni Prajezd, colț cu aceea care înainte se numea strada Karl Marx. Ea îl aștepta, dar era imposibil să descrii în ce stare de spirit. Niciun rus la vârsta de cincizeci de ani nu ar fi răspuns negativ la o întrebare pusă politicos de către serviciul militar de informații. Iar Carl avusese un rol atât de mare în viața ei, încât deținea dreptul exclusiv de a o vizita oricând, cel puțin după regulile vechi din timpul războiului rece. Dar era limpede că Murmansk nu era exact același de acum zece ani, când fusese aici, nu, poate că chiar mai mult de-atât, doisprezece ani. Acum doisprezece ani? Poate că nici el nu mai era același.

Probabil că fusese doar sentimental, într-un fel rusesc, când o căută chiar pe ea. Dacă ar fi spus nu, nu era nicio catastrofă,

ar fi fost doar o vizită de politețe, și nimic mai mult. Dar ea îi făcuse o impresie atât de mare cândva, încât el nu putuse să uite. Docent Elena Mordavina, medic chirurg și generalist la Spitalul Central din Murmansk, căsătorită cu comandorul Aleksei Mordavin, care murise din motive bine întemeiate, motive pe care ea, probabil, nu le-a înțeles niciodată. Lumina în casa scărilor nu funcționa nici acum. Poate că era doar o întâmplare, dar, în cazul ăsta, putea fi doar un semn de taină că anumite lucruri rămân cum au fost.

Bătu la ușă, plus minus trei secunde, potrivit consemnului, erau obiceiuri adânc înrădăcinate din viața profesională. Primul gând al lui, când Elena îi deschise ușa, fu că ea nu se schimbase, bineînțeles, la modul rusesc de a se schimba, cum și-a închipuit el, greșise însă cu aproape douăzeci de kilograme. Era mai curând elegantă, așa subțire cum era acum. El își închipuise de asemenea că părul ei blond își mai pierduse din strălucire, dar că și-l ținea în continuare pieptănat într-o coadă groasă împletită pe spate. Asta așa era. Probabil că el își închipuise că ea se va îmbrăca mai frumos și că se va machia, dar aici se înșelase.

— Doamnă Mordavina, câtă bucurie să vă revăd, o salută el sincer.

— Este o onoare să vă revăd, domnule amiral, răspunse ea mult mai reținut.

Își agăță haina într-un cârlig în holul mic și o urmă, pe lângă bucătărie, în sufragerie. Nu se schimbaseră prea multe. Apartamentul fusese revopsit și caloriferele schimbate, canapelele din piele albă de pe vremea lui Kolia erau acum, așa cum te-ai fi așteptat de altfel, puțin murdare. Ea pusese ceaiul pe măsuța din fața canapelelor.

— De ce Dumnezeu mă căutați după atâta amar de ani, domnule amiral? întrebă ea când se așezară și ea îi întinse zaharnița. Dacă-i vorba de banii?…

O întrerupse cu o mișcare bruscă a mâinilor, ea interpretă asta că erau ascultați și tăcu la jumătatea frazei.

— Nu, doamnă Mordavina, zise el. Cu siguranță nu suntem ascultați. Dar, acum, dacă tot ați adus vorba, mai aveți din banii aceia?

— Da, zise ea cu precauție. Mai am 4 300 de dolari. Dar dumneavoastră, domnule amiral, cât mai aveți din cei 50 000

de dolari pe care i-ați luat?

— Nicio copeică, zise el cu un oftat subînțeles. I-am dat toți banii prietenului meu, generalul-locotenent Iuri Civartsiev de la GRU. Și i-am spus, bineînțeles, că a fost tot ce-am găsit aici acasă. Ce-a făcut el cu banii, nu am habar și vreau să vă asigur, doamnă Mordavina, că nu v-am căutat să discutăm despre ei.

— Mă bucur să aud asta, zise ea. Un dolar nu mai este acum ce a fost cândva, nici măcar în Rusia.

— Da, așa e. Dar acum mă tem că am intrat pe un făgaș nedorit în această discuție. Ce mai fac Sașa și Piotr?

— Încă vă mai aduceți aminte numele băieților mei?

— Sigur că da. Unde sunt și ce mai fac?

— Piotr și-a terminat doctoratul în chimie organică și a primit un post de docent la Sankt Petersburg, iar Sașa este căpitan de marină în flota Oceanului Arctic, merge pe urmele tatălui lui.

— Nu-i cam tânăr pentru gradul de căpitan? Mă scuzați, mai întâi vă felicit pentru succesele ambilor fii. Apropo, putem să ne tutuim, Elena? Mă numesc Carl.

— Karl? Ca și Karl Marx?

— Da, dar mă îndoiesc că de la el mi s-a pus numele. Chiar voiam să te întreb, cum se numește strada Karl Marx acum?

— Habar n-am. Ultima dată era ceva de genul strada Bizniz. Și acum, când ai primit și această informație esențială, mă întreb dacă mai vrei să mai știi ceva?

— Am văzut în câteva hârtii că ai fost numită profesor universitar, continuă Carl, fără grabă și fără să bage în seamă ironia ei. Mai faci operații sau doar ții cursuri?

— Operez zilnic, sunt profesor în ceva care se cheamă chirurgie practică și asta înseamnă, în mare parte, că țin cursurile lângă masa de operație. Profesia noastră este mult mai concretă, cam ca a unui instalator.

— Nu ai mai primit postul de profesor asociat la Boston?

Elena șovăi o clipă înainte să dea din cap că nu, în sfârșit reușise să o deruteze puțin și nici nu-i era greu să înțeleagă de ce. Primise o ofertă strălucită, care pe deasupra ar fi însemnat și vreo doi ani de venituri gigantice pentru o proaspătă văduvă. Dar chiar atunci fiul cel mic era în ultimul an de liceu și dacă ar fi fost lăsat singur și ar fi neglijat studiile, nu ar fi avut mediile de care era nevoie să poată intra la o școală mai bună decât o facultate din Murmansk, așa că datoria de mamă a primat.

— Elena, am uitat de ce, dar tu poți cu siguranță să-mi explici, de ce sunteți voi, chirurgii ruși, atât de cunoscuți în SUA? continuă el.

Ea povesti cam ce-și aducea și el aminte. În SUA, toți chirurgii se specializează foarte devreme, pentru că salariul unui medic american este legat direct de specializarea pe care o are. Există bineînțeles și acolo o ordine ierarhică, dar aceasta nu este influențată de specializări, un chirurg cardiolog va sta întotdeauna la o lungime de băț mai sus decât un medic urolog. Dar pentru pacientul american care-și permite și vrea să-și opereze vezica urinară cât de scump și cât de bine posibil, ierarhia medicala n-are nicio importanță, el vrea doar un specialist adevărat.

În sistemul vechi sovietic nu au existat niciodată recompense salariale pentru specializare. Treceai încet de la un grad de salarizare la altul, indiferent dacă erai specializat sau nu. Asistența medicală era, pe deasupra, gratuită. Diferența practică dintre chirurgii americani și cei ruși erau aproape tragicomică în anumite situații. Dacă erai internat ca victimă a unui accident rutier la unul dintre spitalele Moscovei și pierderile de sânge în urma unui torace strivit puteau fi fatale, nu riscai să fii luat în primire de un medic de gardă a cărui specializare era anusul sau mărirea buzelor de sus și micșorarea celor de jos. Mai ales la serviciile de urgență din orașele mari era, bineînțeles, un avantaj considerabil să lucreze chirurgi de gardă de tip rus care, imediat, vedeau ce au de făcut și făceau. Mândria profesională a unui chirurg rus – sau mai degrabă a unei femei chirurg, pentru că era o meserie dominată de femei –, era să poată spune că nimic omenesc nu-i era străin.

Cam asta era și situația la bordul unui submarin, gândi Carl când se ridică și merse în hol să aducă un document din buzunarul interior al mantalei militare. Când se întoarse în sufragerie, Elena pierduse puțin din entuziasmul de moment cu care îi povestise în ce consta diferența dintre chirurgii americani și cei ruși.

Ea se uită bănuitor la plicul alb, frumos, din mâna lui. Se opri lângă raftul nu prea înalt de cărți și luă fotografia înrămată a soțului ei. Un coleg interesant, gândi el. Își ținea boneta pe spate mai curând ca matrozii tineri și subofițerii, nu ca un ofițer

superior de marină. Pistruiat și puțin cu nasul în vânt, trebuie să fi fost un om vesel. Și, bineînțeles, un ofițer foarte iscusit. Nu era un oarecine cel care răspundea de rachete la bordul unui submarin Taifoon.

— N-ai aflat încă de ce a fost omorât? întrebă ea cu îngrijorare de pe canapeaua care stătea. Pot să mai servesc ceai?

— Da, mulțumesc, cu plăcere, răspunse el, mergând și așezându-se pe canapeaua din fața ei. Nu, nu știu nimic nou despre întâmplarea aceea tragică.

Nu știa numai de ce fusese omorât comandorul Aleksei Mordavin, îi știa și pe cei care erau vinovați de moartea lui și, la ora asta, executați. Dar, făcând abstracție de faptul că toate detaliile morții lui Mordavin făceau parte dintre cele mai stricte secrete militare ale Rusiei, erau pe deasupra informații la auzul cărora Elena Mordavina nu ar fi fost câtuși de puțin bucuroasă, nici de felul acelora care i-ar fi mărit lui șansele să o recruteze. Amestecară în paharele cu ceai, în timpul unei tăceri scurte.

— Nu mai înțeleg nimic, Carl, zise ea într-un târziu. Odată, de mult, ai venit aici în uniformă de paradă, nu ca acum, în hainele pe care le aveți la bord, fără însemnele de viceamiral. Atunci ai venit cu vești îngrozitoare. Așa a fost, nu-i așa?

— Da. Așa a fost, Elena. Și mi-amintesc cum ți-am admirat curajul și stăpânirea de sine, de aceea am venit înapoi. Dar astăzi nu am venit cu vești proaste, poți să fii sigură.

— Sigură?

— Corect.

— Dar pune-te în situația mea de atunci. Văduvă, doi fii la școală, salariu de mizerie, pensie de mizerie după Aleksei și 49 000 de dolari într-o cutie de prăjituri!

— Da, dar ai făcut cum ți-am zis. Ai mânuit cu atenție banii și ai plătit studiile ambilor băieți și, sincer îți spun, m-ar fi mirat să fi fost altfel. De aceea sunt aici.

— Acum chiar că nu mai înțeleg nimic. Ai zis că nu e în legătură cu banii!

— Nu, nu și nici nu e. Nu în felul ăsta. Dar impresia puternică pe care mi-ai lăsat-o m-a făcut să mă întorc și să-ți fac o ofertă de lucru.

— Chirurg?

— Da. Dar nu orice fel de chirurg, ci chiar mai bine decât în

Boston.

— E legal?

— Da, cel puțin în Rusia. Citește aici!

Îi întinse plicul alb din pânză de in cu stema Republicii Rusia, plic care stătuse o clipă lângă paharul lui de ceai. Ea îl luă cu mișcări lente și se întinse să-și ia ochelarii. Documentul era o scrisoare de la președintele Putin, în care el, într-un stil alambicat și bombastic, o asigura că orice cetățean rus, angajat în forțele armate sau altundeva, care ar fi acceptat oferta de a acorda asistență într-un proiect condus de viceamiralul Carl Hamilton, generalul de brigadă Mouna al Husseini și căpitanul-comandant Aleksander Oviecin sau de a lucra în Proiectul Victoria, avea aprobarea și felicitările președintelui. Fruntea i se încreți, dădu să spună ceva, dar citi din nou complicatul text.

— Știi ce ar fi spus soțul meu dacă ar fi văzut textul ăsta?

— Nu.

— Ce mama dracului înseamnă asta?

— Înseamnă, tradus în limba rusă uzuală, că am aprobarea președintelui să te angajez ca medic chirurg și că, pe deasupra, te felicită.

— Unde?

— La bordul unui submarin.

— Ce? Ca bordul unui submarin? repetă ea cu neîncredere, fața ei având o expresie de parcă ar fi auzit o glumă.

— Da, Elena. La bordul celui mai avansat, în multe privințe, submarin din lume. O să fim aproape 40 de oameni în total.

— Și o femeie! Ești conștient de, Carl… scuză-mă că trebuie să-ți amintesc, dar eu sunt, de fapt, femeie.

— Sunt foarte conștient de asta.

— La bordul unui submarin?

— O să fiți între cinci și zece femei la bord.

— Și cum te-ai gândit că ne vom îmbrăca?

Mai avea puțin și ar fi izbucnit în râs, ușurat că ea, în mod spontan, a pus o asemenea întrebare de o infimă importanță, în loc să se ridice și să-l dea afară. Îi explică distrat că atât bărbații, cât și femeile ofițer vor avea aceeași uniformă. O să arate deci ca și el acum, cu pulover tricotat de culoare albastru închis, cu epoleți și însemnele de grad, pantaloni de uniformă de aceeași culoare și pantofi negri, dar cu talpă mai înaltă și mai moale. Întâi avea de gând să-i dea gradul de căpitan, dar

asta a fost înainte să știe că fusese numită profesor universitar. Acum va primi gradul de căpitan de marină, același grad ca și fiul ei Sașa, ciudat. Un scurt moment păru destul de entuziastă, iar el profită de ocazie și continuă că salariul lunar al ofițerilor era de 10 000 de dolari pe lună și că, în momentul plecării în cursă, fiecare dintre ei va primi în avans salariul pe un an. Când însă văzu că ezită, o asigură că, în mod cert, va avea și o uniformă de permisie și că, dacă se gândește mai bine, ar putea chiar să o avanseze la gradul de căpitan-comandor. Așa încât să fie superiorul fiului ei.

Entuziasmul ei păli însă îngrijorător de repede și Carl putu să-i vadă în spatele frunții încrețite obiecțiile care stăteau deja la rând. În ce consta totul? Cum să fii angajat într-un proiect dacă nu poți să ai o imagine de ansamblu a lui? Un document ca ăsta putea oricine să falsifice, doar nu putea ea să-l sune pe președintele Putin și să-l întrebe despre asta. O navă militară de acest tip nu s-a construit doar pentru paradă, care este deci misiunea militară a navei? Dacă nu Rusia se afla în spatele acestei misiuni, cine atunci? Și dacă nu știi pentru cine lucrezi, atunci ai intrat într-o situație foarte grea și complicată. Carl recunoscu grav că obiecțiile ei erau și inteligente și relevante, dar că, cel puțin, la o parte din ele se putea răspunde. În ceea ce privește aprobarea președintelui Puțin și documentul semnat de el, situația arăta în practică în felul următor: nava va pleca în misiune din portul de bază Severomorsk și se prea poate ca atunci să nu poți flutura altceva decât o hârtie falsă. Acest raționament îl acceptă imediat. Ca văduvă a unui comandor de submarin, știa destul de multe despre toate măsurile de siguranță din jurul unui submarin nuclear. Așa cum a zis și el, n-ai fi avut cum să prezinți o hârtie falsă. Rusia avea, așadar, o parte în proiect, adică avea ceva de câștigat, cel puțin Putin își închipuie asta. Dar mai erau o grămadă de întrebări la care nu răspunsese. Carl o aprobă conciliant: era o dilemă. Totul era secret și trebuia să rămână așa până la plecarea în misiune. Când toți de la bordul navei se vor înfățișa, în final, la apel, comandantul navei va descrie planurile operațiunii. Dar numai atunci.

— Aș mai putea să întreb ceva? încercă ea, după o clipă de tăcere încordată.

— Încearcă! zise el ușor descurajat, pentru că își închipuia că

va avea doar asemenea întrebări, desigur întemeiate, că, aproape sigur umane, la care el nu putea să răspundă.

— Poți să-mi spui sincer dacă vor fi arme nucleare la bord? întrebă ea.

— Da, răspunse el ușurat. La întrebarea asta pot să răspund. Îți garantez că nu există arme nucleare la bord.

— Te vei îmbarca și tu?

— Corect.

— Îți va fi cineva superior în grad la bord?

— Nu. Eu sunt ofițerul cu gradul cel mai mare, dar nu comandant de navă. Comandantul nostru de navă va fi un comandor din flota Oceanului Arctic, un coleg de-al soțului tău, pe care tu sigur îl cunoști. Pui întrebări bune, Elena.

— Da, știu și eu câte ceva despre ierarhia gradelor la bordul submarinelor mari. Dar ce mă rogi tu, prin urmare, este pur și simplu, să am încredere în tine și în președintele Putin?

— Mă tem că imaginea ta este destul de exactă, Elena. Dar dă-mi voie să-ți mai spun ceva, înainte să aflu răspunsul tău. Mă bucur din suflet că te-am întâlnit, că am aflat că sunteți bine, tu și fiii tăi, în ciuda catastrofei care v-a marcat viața. Ești cel mai impresionant chirurg pe care eu l-am întâlnit vreodată, și de aceea te-am căutat, în primul rând, pe line. Acestea fiind spuse, care este răspunsul tău, camarad căpitan-comandor?

— Ia-o mai încet, nu sunt încă un căpitan-comandor! zise ea râzând.

— Cum nu? obiectă el ca un rus supărat. Te-am avansat de curând, dar e secret. În cel mai rău caz trebuie, tot în secret, să te degradez. Deci? Cum o să facem?

— Poți să-mi acorzi o săptămână de gândire?

— Da, dar atunci o să fie ca și cu banii în cutia cu prăjituri. Trebuie din nou să te rog să nu povestești nimănui.

— Absolut sigur. Dar chiar și în singurătatea mea, sunt câteva plusuri și minusuri pe care trebuie să le cântăresc.

— Foarte adevărat, Elena. Sper să primesc un răspuns pozitiv peste o săptămână.

Nu mai încercă să o convingă, pentru că simțea că n-ar fi fost în ajutorul scopurilor lui. Jos, în casa fără lumină a scărilor, când fu nevoit să găsească ieșirea pipăind atent pereții cu mâna dreaptă, Elena va face parte din echipaj. Nu ar fi fost nicio catastrofă să refuze, s-ar fi găsit o mulțime de chirurgi

ruși, mai ales pentru 10 000 de dolari pe lună. O prefera însă pe Elena Mordavina, mai degrabă din motive personale, nu numai din respectul deosebii pe care îl avea față de ea, dar și pentru că avea o datorie. Îi omorâse nepotul de soră și se hotărâse să nu-i spună niciodată nici de ce a murit soțul ei, nici că, pe deasupra, meritase: încercase să facă contrabandă cu arme nucleare provenite din fosta Uniune Sovietică.

*

* *

Vidiaievo nu era decât o zgrăbunță pe curul Rusiei, obișnuia el să zică. Și, cu toate astea, rezistase în micuța provincie arctică peste douăzeci de ani, și, una peste alta, fără nicio bucurie. Și fără niciun folos, în cazul în care el însuși ar fi fost bun la ceva. Fusese convingerea lui fermă în tinerețe, când era la înalta Școală de Marină la Leningrad, sau mă rog, Sankt Petersburg, cum îi ziceau țariștii acum, își repetase mereu că voia să realizeze ceva în viață.

Oricum, țelul lui în viață a fost să fie de folos. Acum totul era în zadar, bucuria vieții lui dispăruse când soția lui Ekaterina murise, în anul următor după tragedia submarinului Kursk. Și odată cu Kursk dispăru în adâncuri și prietenul lui cel mai bun, pentru că, drăcia dracului, de data aia își schimbaseră turele, el și Vasili. El însuși, Anatoli Petrov, ar fi trebuit de fapt să comande Kursk-ul în ultima lui călătorie, și nu prietenul Vasili Orlov.

Ekaterina avusese niște teorii sentimentale despre faptul că asta a fost voința Domnului, că voia Domnului era inexplicabilă și alte bâiguieli din astea. Era singura chestie cu care el nu era de acord. În mod normal, nu era nici ăsta un subiect de ceartă, era cunoscut că multe neveste de marinari erau bisericoase. Părerea lui fusese însă că era ca dracu' să-l amesteci pe Dumnezeu în toată povestea asta, când toată lumea știa că americanii scufundaseră Kursk-ul. USS Memphis, gândi el. Dacă Dumnezeu ar exista, și pe deasupra, ar mai fi și bun, ar trebui să aranjeze în așa fel încât un neînsemnat comandor rus, acolo jos, pe pământ, să primească comanda unuia dintre frații lui Kursk și să-l întâlnească încă o dată pe USS Memphis. Dar al naibii dacă Dumnezeu era așa de bun. Și pe deasupra, o răsplătise diavolul ăsta pe supusa lui, credincioasa Ekaterina, procopsind-o cu un atac de cord în anul următor. Sau, în orice

caz, asta aiuraseră medicii militari, un atac de cord masiv care s-a datorat mai multor cauze convergente, mâncare grasă, fumat, stres, frica cu care trăiau toate nevestele celor care lucrau pe submarine și, pe deasupra, factori ereditari și tot ce mai găsiră medicii.

Viața lui pe uscat își pierdu sensul fără Ekaterina. Fiii lui neisprăviți s-au mutat la Moscova și se ocupau, se pare, cu ceva afaceri, în urma cărora aveau Mercedesuri și apartamente inutil de mari, cu robinete de aur în baie.

Gâscă lui de fiică fugise la Leningrad, sau Sankt Petersburg, la dracu', dacă era așa de important. Acolo se căsătorise cu un fel de poet cu plete și fără serviciu. Ekaterina era singura care îi rămăsese pe uscat. Ar fi fost și mai bine și mai drept dacă el ar fi fost cel care s-ar fi aflat în centrala de comandă a submarinului Kursk când o torpilă Mark 48 trimisă de USS Memphis a detonat în corpul lui.

Soția lui Vasili, Maria, trăia și era sănătoasă, ar fi fost cu mult mai bine ca ea și soțul ei să trăiască, iar el să fi părăsit cele lumești cu puțin înainte de Ekaterina. Poate că s-ar fi întâlnit în ceruri, cum spunea ea, ce naiba știm noi despre asta? Dar dacă el și nu Vasili ar fi fost cel care ar fi fost acolo în august 2000… Și uite așa îi reveneau obsesiile, nu mai putea să scape de ele niciodată.

Ceea ce nu reușea el să înțeleagă, oricât ar fi întors problema pe toate părțile, chiar și după cinci ani și mai bine, era de ce Vasili nu a golit toate rezervoarele, să poată urca la suprafață, când i-a lovit torpila. Acum se știa că, în felul acesta, ar fi salvat o mare parte din echipaj. A avut, totuși, două minute și ceva de gândire de la impactul cu torpila până la marea explozie. Toți care se aflau în centrala de comandă trebuie să fi murit în câteva secunde, când camera torpilelor a explodat. Dar un timp de gândire de două minute este un timp foarte lung într-o situație de criză de genul ăsta. Dacă Vasili ar fi golit rezervoarele și ar fi făcut o ridicare în caz de forță majoră, ar fi fost la suprafață în 30 de secunde. Așa muriseră subit 118 oameni, din cauza focului și a apei care intra, și 23 încet din cauze politice.

El ar fi ridicat, fără îndoială, submarinul la suprafață, imediat după impact. Nu era un lucru de care încerca să se convingă numai pentru că ești mai deștept după, ci pentru că el n-ar fi

putut să înțeleagă situația ca o operațiune belicoasă în mijlocul unei manevre pe timp de pace a flotei ruse. Apropo, ar fi fost corect să încerce să salveze echipajul chiar și în caz de război. Nu, nu putea nici de-al dracului să priceapă asta și era o tortură ca tot timpul să se gândească la ecuația asta imposibilă.

Altfel fusese viața lui înainte. Cu un an înainte să fie scufundat, fusese cu Kursk într-una din misiunile de mare succes din timpurile moderne. Se scufundaseră în Marea Mediterană, se strecuraseră prin strâmtoarea Gibraltar fără nicio greutate și căutaseră flota a 6-a americană, le urmărise manevrele îndeaproape mai multe zile, înainte să iasă la suprafață și să-și arate steagul. Cred că americanii s-au căcat pe ei. Se scufundaseră din nou, scăpaseră de urmăritori și, după două zile, făcură aceeași demonstrație. Și tot așa au ținut-o vreo paisprezece zile, înainte ca americanii să întrerupă manevrele și să plece acasă.

Kursk a primit o distincție de onoare pe care au fixat-o pe turn, și tot echipajul a primit noi ordine și medalii, fiecare după gradul pe care-l avea. El și secunzii lui au primit Steaua Flotei. Eh, ce vremuri! Acum era însă altceva, era singur la Vidaievo și mersese pentru a doua oară la frigider, chiar pentru același lucru ca și prima dată.

La început, au fost demiși toți amiralii care se opuseseră fanteziei țângăului de președinte, aceea despre torpila prea veche care s-ar fi autoaprins. Chiar și ministrul apărării fusese demis. Că el, unul dintre cei doi comandanți pe Kursk, scăpase atunci numai cu un avertisment, se datora probabil meritelor lui, faptului că numele lui era sentimental legat de al submarinului Kursk și că, în mod practic, ar fi fost imposibil să dai afară fiecare ofițer de marină care nu credea în torpila care s-a autoaprins, pentru că atunci ar fi trebuit să-i dea afară pe toți. Dar când era vorba de drăcii de soiul ăstora, nu se schimbase nimic din timpul Uniunii Sovietice. Dintr-odată știau toți că cineva căzuse în dizgrație. Tăcerea și răceala începură să-l învăluie și nu mai era nevoie de nicio explicație. Că fusese din nou la frigider se datora, ca de obicei, faptului că un drăcușor guraliv ciripise că el nu s-ar fi exprimat cum trebuie, ci chiar ironic, despre accidentul submarinului Kursk. Sau cum l-au numit ăia din conducerea marinei. Marinarii adevărați care-și făceau serviciul pe mare nu aflară niciodată ce a fost.

Vidiaievo era cel mai urât târg de provincie pe care l-a văzut el în Uniunea Sovietică – și văzuse multe, el însuși venea dintr-unul.

În Vidaievo nu se plimbau nici măcar îndrăgostiții, acum în luna mai, când iadul iernii trecuse și soarele de la miezul nopții se întorsese. Blocurile cenușii cu cinci etaje, din ciment crăpat, erau aliniate cu precizie matematică, asemănătoare celei dintr-un cimitir militar.

În Vidaievo se cunoșteau toți. Nu exista niciun hotel, cu atât mai puțin vreun restaurant, erau doar o Casă de Cultură, portul militar și gata. Garduri ruginite de jur-împrejur. Niciun pom, niciun boschet, doar câteva încercări timide de covoare de iarbă, ici și colo, în jurul curților. Nu era un paradis pentru o familie, iar pentru un om singur, a cărui ultimă bucurie era votca, era iadul pe pământ. Înainte n-a știut cât prețuiește un blid de mâncare caldă pe masă, Ekaterina făcuse în așa fel încât asta să fie de la sine înțeles. Mese de dimineață întăritoare, cu slănină care sfârâia în tigaie, pâine de secară cu mult unt și ceai. Sau supa de sfeclă roșie și chiftelele ei, ciupercile culese de ea, cu sos și piure de cartofi. Încercase și el să facă supă de sfeclă roșie, când se săturase să tot mănânce carne sărată prăjită și cârnați. Nu-i ieșea deloc, chiar dacă el, teoretic, știa manevrele. Fierbeai patru ore o carne nu prea scumpă și oase, pentru sucul de carne. Tăiai ceapă, morcovi și sfeclă roșie, până aici era simplu. Dar era o anume drăcie cu oțetul, pe care el a uitat-o, și de aceea supa lui ieșea ca un rahat, prea dulce, iar cartofii aveau culoarea sângelui.

Votcă, carne de porc sărată, cârnați și sport la televizor era viața lor la Vidaievo, dacă făceai abstracție de încercările lui penibile de a se duce la Maria, văduva celui mai bun prieten, colac peste pupăză, și a-i propune ca măcar să și-o tragă puțin. Se înfiora doar când și-aducea aminte, se exprimase cam așa de vulgar și, pe deasupra, fusese și beat. Era o experiență așa de rușinoasă, încât nu mai îndrăznea să iasă din casă.

Stătuse deci o după-masă întreagă, în chiloții negri de la uniformă și cămașa de corp, nebărbierit și probabil nici foarte bine mirositor, și își plânsese singur de milă ca unul dintre cei mai buni, dar cei mai pe nedrept persecutați căpitani de submarin, când o mașină neagră de serviciu opri în fața blocului.

Auzise motorul mașinii și se dusese la fereastră să se uite afară, era neobișnuit ca mașinile să oprească la blocul numărul 7 pe strada numărul 16. Când îl văzu pe tânărul căpitan-comandor, pus la patru ace, ieșind din mașină și îndreptându-și boneta, primul lui gând fusese total absurd, cum faci doar în situații disperate, oh, drace, e deja timpul pentru capela albă, bineînțeles, suntem în luna mai.

Apoi a fost lovit de ceea ce ar fi trebuit să fie primul instinct, acum e acum. S-a terminat. E adevărat că viața unui om se poate schimba dintr-odată. Limba rusă are chiar o mulțime de proverbe care exprimă speranța, după ploaie vine soare, salvarea vine când ești în necaz până-n gât și chestii de-astea. Dar acum chiar se întâmplă. Când tânărul căpitan-comandor Oviecin, surprinzător de politicos având în vedere circumstanțele, stătea în cocina lui de apartament, și raporta, poticnindu-se, misiunea pentru care se afla în fața camaradului comandor, părea totul ireal. La duș era încă fericit, dar, în timp ce se rădea, îi veni în minte că poate era ceva ca în vremurile de odinioară, că era invitat la propria lui execuție cu demnitate, aranjat și în uniformă, conform gradului și distincțiilor lui militare. Era, bineînțeles, mahmur și avea ochii roșii, șase ore mai târziu, când se întâlni cu viceamiralul letonian la Severomorsk – la început crezuse că Hamilton era letonian din fosta flotă sovietică a Mării Baltice – nu avu nevoie să asculte prea mult ca să accepte totul.

Banii erau, firește, un bonus, cum se numea în limbajul de-acum. El ar fi acceptat oferta și doar pentru vechiul lui salariu, înainte de impozit, dacă doar jumătate din ce auzea era adevărat. În ceea ce privea gradul de adevăr din prezentarea concisă și exemplară a lui Carl, cel puțin partea tehnică avea destul de curând să se confirme sau, poate, să-l dezamăgească. Dar cel mai important era ceea ce devenise obsesia lui secretă, pe care nici mai târziu nu îndrăznea să i-o dezvăluie lui Carl, nici după ce deveniseră prieteni și renunțaseră la titluri, aceea că voia să navigheze până când îl va întâlni pe USS Memphis, care-i luase submarinul, cel mai bun prieten și pe soția lui.

Chestia asta cu teatrul era, pe deasupra, și bine și ușor de priceput. Erau un echipaj recrutat internațional, care se deosebea în multe privințe de unul rusesc tradițional. De exemplu, chestia asta cu femei la bord. Pe urmă asta cu grade

încoace și-ncolo, el, în calitate comandant de navă, putea să aibă în subordine atât un politruc cu grad de general de brigadă cât și un viceamiral, el tot comandant de navă era. Despre asta nu trebuia să te îndoiești niciodată.

Teatrul ăsta era mai ușor de acceptat și datorită bilingvismului de la bord. Întâi dădea el ordin în rusă, apoi Carl repeta în engleză. Că ierarhia asta făcea ca un amiral, într-un fel, să fie subordonat unui comandor, nu se gândea nimeni. Teatrul era important și cu atât mai ușor de acceptat dacă acest submarin modificat din clasa Alfa ar fi avut chiar numai și pe jumătate din performanțele pe care Carl le descrisese în prezentarea lui scurtă.

*

* *

Era o seară premergătoare verii, cu soare strălucitor de la începutul lui iunie, neobișnuit de cald pentru Severomorsk. K 601 era ancorat la ultimul chei, care avea acoperiș pentru cazul în care ai fi vrut să eviți să fii fotografiat de vreun satelit dușman. Tot echipajul de probă pe K 601, deocamdată se numeau doar echipaj de probă, stătea drepți în ordine perfectă pe punte și aștepta.

Aveau vedere bună către chei, de unde se apropia acum un bărbat singur. Nici măcar Puțin nu ar fi putut regiza asta mai bine, se gândi comandorul Anatoli Petrov, al doilea în rândul ofițerilor, deasupra șirului de matrozi.

Când viceamiralul se apropie de puntea de debarcare, puteai deja să vezi reflexele create de lumina soarelui jos în steaua de aur în cinci colțuri și alte detalii de pe uniforma lui. Eroul Rusiei și așa mai departe se opri la mijlocul punții, dădu onorul steagului alb-albastru al flotei ruse și apoi locotenentului de serviciu și ceru permisiunea să se îmbarce. Ceea ce locotenentul aprobă, teatrul e teatru, gândi Anatoli Petrov. Locotenentul îl escortă apoi pe viceamiral până la jumătatea echipajului și ordonă poziție de drepți, mai făcu niște gesturi ciudate și se retrase. Toți se uitau la viceamiralul care-i privi tensionat înainte să înceapă să vorbească.

— Camarazi ofițeri și marinari! începu el. Acesta este ultimul exercițiu dinaintea unei misiuni măreațe, o misiune care va rămâne în istoria lumii! Sunt mândru să vă fiu șef și voi face tot ce-mi stă în putință pentru ca și voi să fiți mândri de

conducerea mea. Apoi spuse probabil același lucru în engleză, înainte să ajungă la finalul scurt.

— Camarazi, vom pleca într-un exercițiu de o lună, poate mai mult. Va fi greu. Avem multe de testat, în primul rând pe voi, cei mai buni marinari ai Rusiei, care acum stați în fața mea. Suntem foarte exigenți. Avem cu zece oameni mai mult în echipaj și zece oameni vor coborî înainte să plecăm în cursă a doua oară, când nu va mai fi exercițiu. Cel care încalcă regulile de la bord, de exemplu nearătând respect față de colegele noastre ofițeri, cu care știu că, voi, camarazi ruși, nu sunteți obișnuiți, va coborî. Nu mă dezamăgiți. Nu vă dezamăgiți pe voi înșivă!

Apoi zise ceva în engleză, probabil ceva asemănător, dar fără chestia cu cei mai buni marinari ai Rusiei.

Ordonă pe loc repaus și se duse să-i salute pe fiecare, începând cu doamna general de brigadă, continuând cu șirul de ofițeri, inclusiv doamna doctor care fusese ridicată la rangul de căpitan-comandor. Dar, ciudat, nu se mulțumi numai cu asta. Continuă în același stil cu restul echipajului, le dădu onorul și își strânseră mâinile, ceea ce luă ceva timp.

În final, se întoarse la proră, unde se afla conducerea navei, ordonă comandorului să preia comanda și să plece. Fusese un spectacol convingător. Când toate comenzile de rutină erau clare și submarinul se afla acum la o adâncime de 200 de metri, îndreptându-se către fiordul Lița, comandorul Anatoli Petrov se retrase în cabina lui, mai mare decât s-ar fi așteptat și care, pe deasupra, avea două paturi. Se culcă în pat cu mâinile sub cap, se holbă în tavan și încercă să „evalueze situația”, cum se numea o formulă veche și de-acum tocită.

Situația era bună. Mai precis, nu se aflase într-o așa stare de fericire de când trăia Ekaterina. K 601 era, din punctul de vedere al sarcinilor lui, un submarin excepțional de bine construit, nimic de zis. În urmă cu aproape o lună, avea o viață de căcat, dar acum stătea din nou în cabina comandantului de navă. Ciudată mai e viața asta, domnule!

*

* *

Croazieră, gândi Mouna. Eu care întotdeauna am visat să merg în croazieră, mai ales în Oceanul Arctic, în timpul zilei polare. Plăcerea ei nu dură însă decât puțin. Se afla sus în turn,

împreună cu conducerea navei, când K 601 intră încet în fiord. Era trecui de ora unsprezece noaptea, lumina solară strălucea în marea albastră, iar pescărușii țipau. Dar după numai douăzeci de minute, Anatoli începu evident să-și piardă răbdarea și se întoarse către Carl întrebându-l, oarecum forțat, dacă nu era timpul să se scufunde.

— *You are the boss, captain,* îi răspunse Carl, fără să vadă vreo reacție din partea lui. Atunci îi explică în rusește: Anatoli Valerivici, trebuie să depui mai mult efort la cursul de limbă, tocmai ți-am zis că tu ești comandantul navei.

Anatoli clătină ursuz din cap și dădu comenzile de rigoare. Peste zece minute, mergeau stabil și silențios la 200 de metri adâncime și aici, în cabină, nu se auzea altceva decât susurul slab al sistemului de aer condiționat. Așa că asta fusese croaziera ei în timpul zilei polare în Oceanul Arctic. Nu mai reveneau la suprafață decât peste trei săptămâni.

Dar de concediu avea nevoie și era pentru ea o ușurare, aproape o senzație de armonie, să poată sta o clipă și doar să se odihnească în cabina încăpătoare, cu duș și ecran. Aceasta era penultima etapă a călătoriei, se îndepărtaseră cu mult de ceea ce odată părea doar o fantezie disperată. Încă trei săptămâni și, dacă totul mergea bine în timpul exercițiilor și testelor și nimic deosebii nu dovedea contrariul, atunci mai rămânea să facă din nou provizii de combustibil, să încarce singurul transport de arme și să pornească împotriva Israelului.

Nu-i venea să creadă că erau atât de aproape. Era o binecuvântare să poată să fie doar pasager. Se simțea foarte obosită după toată alergătura în postura de comis-voiajor după haine, filme DVD, medalii și cu tot ce s-a mai ocupat.

Foarte multe i s-au părut investiții fără sens: bani cheltuiți aiurea și foarte mult timp pierdut. Dar Carl avusese, într-un mod foarte ciudat, dreptate. Haina face pe om. Primii care au demonstrat acest lucru erau locotenenții Peter Feisal, Marwan și Ibrahim. Uniformele de ofițeri le dădea o alură care impunea respect, nu te mai puteai gândi acum că vreunul dintre marinarii ruși i-ar mai fi putut supune la faza cu cotletul de porc. Ulterior, fu nevoită să recunoască chiar că ei i se păruse chiar ridicolă fervoarea lui Carl de a rezolva aceste lucruri, aparent mărunte: de exemplu, când lui îi veni ideea strălucită ca ea să poarte pulover *verde* cu însemnele de grad, dar, în

rest, să fie îmbrăcată la fel ca toți ceilalți ofițeri la bord. O asigură că prezența unor specialiști de la alte arme era un lucru obișnuit pe submarine, că nimeni nu punea la îndoială că sunt specialiști și că, pe deasupra, steaua aceea de general o să aibă efect.

O vreme, biroul lui din Severomorsk arăta ca masa de creație la o firmă de modă. Desenase uniforme noi chiar și pentru marinari, toate aveau însă dedesubt, dar vizibilă, o cămașă de corp cu dungi albastre pe fond alb.

Câteodată se întrebase dacă nu-i scăpase ceva atunci când îi verificase integritatea mintală. Cu atât mai mult se îndoia de acest lucru când își pierdea timpul prin Stockholm și Roma, ca să facă rost de comanda asta nesuferită. Dar dăduse rezultat. Scena finală, în care Carl a apărut cu lumina soarelui reflectându-se în medalii – apropo, ce mai tevatură și cu detaliul ăsta! – era de neprețuit.

Începea cu adevărat o nouă epocă în istoria marinei militare, aici era un echipaj internațional unit printr-o relație cu totul nouă de frăție, cei mai buni dintre cei mai buni de diferite naționalități.

În momentul în care Carl trecu puntea de debarcare, se schimbase totul. K 601 se transformase și era un miracol, tocmai pentru că asta nu se realizase cu economie și cu tehnologie, ci doar cu teatru și psihologie. Dar a avut efect, și încă ce efect! El avusese dreptate, iar ea se înșelase amarnic și, fără s-o oblige nimeni, chiar recunoscuse asta.

El ridicase din umeri și spusese că minunea tehnică pe care o aveau la dispoziție nu ar fi funcționat dacă nu ai fi transformat echipajul într-o echipă de oameni gata oricând să se ajute unii pe alții. Era atât de simplu! Era o concluzie foarte clară după primul mare, și catastrofal, exercițiu al submarinului.

În cele ce urmează, spectacolul lui se va baza pe însemnele de grad. Cele trei stele de amiral întrerupeau orice activitate în orice încăpere ar fi intrat el. Cineva striga AMIRALUL PE PUNTE! și toți se ridicau în picioare în poziție de drepți. Atunci el avea să se uite grav împrejur, să dea din cap și să dea ordine, întâi în rusă, apoi în engleză, și apoi să le ordone: continuați de unde ați rămas! Funcția lui era de fapt, spunea el, să fie omul de ordine al ei, intendent și șef de personal.

Mergea peste tot și atrăgea atenția în probleme minore de

disciplină: îl scoase afară pe un mașinist de la sala de mese, pentru că nu fusese mai întâi la duș, corija detalii mărunte, până la nivelul de cârpă de șters uitată în camera mașinilor. Sarcinile lui erau mai degrabă ale unui subofițer de punte, decât ale unui comandant de flotă. Dar până și asta funcționa. Toți știau, sau credeau că știu, că el avea ultimul cuvânt de spus când era vorba de cine va fi lăsat pe uscat și cine va rămâne în echipaj după ultimul exercițiu. Existau două motive puternice pentru ca marinarii să nu aibă de-a face cu șeful cel mare: banii și marea aventură. Pentru că, în acest moment, era limpede că asta era, un exercițiu care avea să fie așa de fantastic, încât merita să-ți riști și viața pentru el. Ceea ce un marinar pe un submarin oricum o făcea în fiecare minut.

Dar probabil că cea mai importantă contribuție era că își lua în serios rolul de șef de personal: avea un orar complicat în cabina lui, cu toate turele personalului și pentru că el, ca și toți ceilalți ofițeri superiori, avea cabină proprie, putea să lucreze cum voia. Planul lui era ca, după acest ultim exercițiu, să fi servit micul dejun, prânzul sau cina cu fiecare om din echipaj. O să aibă loc o serie de interviuri de angajare care vor lua ceva timp, dar care vor fi și un mod de a întări atmosfera de prietenie la bord și de a reduce distanța dintre ofițeri și matrozi, ceea ce era foarte ne-rusesc.

Carl știa ce face. Își juca perfect rolul și teatrul lui avea un efect impresionant, văzuse deja în Severomorsk, când primii recruți din fostul echipaj de pe Kursk al lui Anatoli începuseră să dea buzna. Și-ar fi dorit să fi înțeles și ea asta, când umbla ca un titirez prin Europa și Orientul Mijlociu și se simțea ca un comis-voiajor în bijuterii second-hand și strassuri.

În realitate, fusese destul de trist. Dar acum o lună, reușise cu o fantezie de moment care ar fi părut la fel de trasă de păr ca și ideea de a-l recruta singură pe Carl.

„Operațiunea Zaiton” fusese, în anumite privințe, ciudat de asemănătoare manevrei pe care-o făcuse când îl căutase pe Carl. Era la fel de improvizată și se baza la fel de mult pe amintiri și, poate, într-o anumită măsură, pe un sentimentalism asemănător. Se poate că ideea îi venise când se afla în casa lui din La Jolla, în afara orașului San Diego, unde trăia sub acoperire și primise ceea ce își dorise – o cină libaneză –, și când, în timp ce vorbeau despre femeile pe care ar trebui să le

aibă la bord, bucătărese, de exemplu, ea băgase o măslină mare și neagră – în limba arabă, măslină se numește *zaiton* – în gură.

Când viața reîncepuse în Beirutul de după războiul civil și ocupația israeliană, rețeaua de agenți a OEP, devenise o epavă. Ea nu putea să intre în țară decât cu avionul din Tunis, în vizite scurte, care întotdeauna se terminau cu dezamăgiri în ceea ce privește culegerea de informații. Se întorcea de cele mai multe ori cu speculații fără noimă și, pe deasupra, „tunisienii" începuseră să fie priviți cu suspiciune, chiar și printre cei mai devotați care rămăseseră acolo sub acoperire, după al doilea exod al OEP.

În acel Septembrie Negru de la sfârșitul anilor '60, regele Hussein îi alungase din Iordania. În anii '80, războiul civil libanez și Israelul îi alungaseră din Liban și fuseseră nevoiți să se refugieze în Tunis.

Pentru a reînvia activitatea de informații în Beirut, avea nevoie de un nou paravan, asta îi era foarte clar. Cel mai bine era dacă ar fi găsit o firmă care să aibă o oarecare afacere, de preferință de succes, chiar dacă nu era întotdeauna ușor de aranjat, unde oamenii să vină și să plece fără să atragă atenția inutil. În Bourj al Barajneh, cel mai mare lagăr de refugiați din Liban, găsise două fete, Khadija și Leila, care păreau făcute pentru asta.

Erau, bineînțeles, fete îndrăznețe, amândouă membre în FPEP, Frontul Popular de Eliberare a Palestinei, marxist-leniniste, nu glumă. Dar rolul lor în lagărul de refugiați era aproximativ ca al organizației Hamas în zilele noastre. Aveau amândouă școală de infirmiere, și Khadija, care crescuse în micuțul restaurant al tatălui ei, se pricepea, cel puțin la nevoie, la gătit și la bucătărie în general.

Le făcu rost de un local chiar pe strada Hamra, unde deschiseră o cafenea pentru intelectuali, nu prea mare, cu numele modest de Zaiton. Faptul că amândouă erau femei atrăgătoare, bune de gură, eliberate de toată ipocrizia și timiditatea tradițională, se potrivea de minune cu afacerea. Ba mai făcu rost și de un bodigard perfect, în persoana soțului Khadijei, Muhammed. Era un tip dur, pe care Mouna îl cunoștea din vremurile când ea era comandant la compania 16. Zaiton a fost un succes, chiar și din punct de vedere comercial.

În scurt timp, devenise unul dintre localurile foarte populare din Beirut, unde se adunau intelectualii, ceea ce se datora în mare parte celor două gazde de toată isprava, care puteau să poarte discuții despre marxism cu oricine.

Zaiton fusese timp de mai mulți ani o centrală perfecta atât pentru culegerea de informații, cât și pentru întâlniri, o operațiune în stilul clasic rus care-și dovedea, încă o dată, viabilitatea. Dar, la un moment dat, succesul comercial li se urcă la cap și se extinseră, deschiseră un nou restaurant pentru amatorii de mâncăruri fine, restaurant care, potrivit zvonurilor, fusese aproape să primească o stea în ghidul Miehelin. Asta se transformă într-un Ici de declin și, în final, conveniră să-și plătească datoriile la OKI' și apoi să-și trăiască propria viață în chefuri și ascensiune.

Muhammed fusese, din păcate, împușcat de israelieni, fără ca cineva, vreodată, să fi putut înțelege de ce. Probabil că era vorba de o confuzie de persoană, israelienii erau, câteodată, cam neglijenți cu felul ăsta de crime care se numeau execuții exprese ale unor persoane.

Leila se despărțise de soțul ei bețiv din motive pe care nu le știa și pe care nici nu avea nevoie să le cerceteze. Khadija și Leila se transformaseră din asistente medicale în regia FPEP într-un lagăr de refugiați, în proprietare de succes ale unor restaurante în Beirut. Se mai întâmpla și așa, cele două fete nu erau singurele revoluționare în istorie care o luaseră razna. Ironia, în acest caz, consta probabil în faptul că principalul motiv al decăderii lor politice era chiar serviciul de informații reprezentat de Mouna.

Aceasta era preistoria ei și a lor. Acum o lună stătea pe terasa de pe acoperiș a Leilei, în vestul Beirutului, și privea printre gene apusul soarelui, fiindcă se făcuse destul de răcoare ca să poată sta afară. Băuseră rosé din Ksara și părea a fi o acțiune smintită, dacă te gândeai de ce le căutase, de fapt. Discuția lor se baza, desigur, pe legăturile lor vechi de prietenie și pe amintiri, tot ce avea de-a face cu istoria despre Zaiton.

Leila și Khadija se îngrășaseră amândouă, erau machiate excesiv și aurul de bazar le zăngănea pe brațe când beau vin. În general, prezentau semne de burghezie în ascensiune, iar copilăria în lagărul de refugiați mai era doar o amintire.

Odată cu succesul veni, un fapt obișnuit la toți foștii revoluționari, și coșmarul proceselor de conștiință și o dorință permanentă, mai ales în combinație cu alcoolul, să te asigure că, în sufletul lor, rămaseră credincioase mișcării de eliberare palestiniene la fel de mult ca și în tinerețe.

Priveliștea era întotdeauna la fel de tragică și la fel de ușor de înțeles, din punct de vedere uman. Exodul este și el o viață care trebuie trăită. Dacă le-ar fi cerut acum 100 000 de lire libaneze pentru mișcarea de eliberare, nu i-ar fi dat, iar când formulă întrebarea cea mare, spusese prea multe. Din punctul de vedere al siguranței, era o nebunie, dacă nu ea, atunci cine trebuia să fie conștient de asta. Ar fi fost jalnic să continue, în virtutea inerției, dialogul despre ce a fost odată și nu mai putea să fie, orice ar fi asigurat-o ele, în timp ce își mai puneau în pahar un vin care costa cât rația zilnică de orez importat din Egipt a unei familii de refugiați palestinieni.

Era prea mult, era prea jalnic.

— V-am căutat cu un scop special, zise ea dintr-odată, în mijlocul unei discuții aiurea despre noul hotel de lux din Beirut care avea doar clienți din Arabia Saudită. Tăceți odată. Am nevoie de două bucătărese care să lucreze timp de un an într-o operațiune care va lovi în sioniști mai tare ca niciodată. Este de o importanță vitală ca bucătăria să funcționeze. Vă vreau pe amândouă.

Bineînțeles că pe terasă se instala o tăcere totală. Și când te așteptai ca Leila și Khadija să-și revină și să o întrebe dacă era o glumă proastă, apăru deasupra lor un Boeing 747 aflat în exercițiu de zbor, îndreptându-se către aeroport. Trebuiră să aștepte ca zgomotul asurzitor făcut de motoarele avionului să se estompeze, ceea ce era foarte bine.

— Vorbești serios? întrebă Khadija.

— Foarte serios. Dar este foarte periculos, ne riscăm viața, răspunse Mouna sec.

— Venim, zise Leila, ca și cum nu ar mai fi fost nevoie să spună ceva, sau ca și cum era chiar întrebarea la care de mult aștepta să răspundă atât de sigură pe ea și hotărâtă. Ulterior, totul părea logic. Dar așa e de obicei, după ce afli ce s-a întâmplat. Dacă ar fi apărut acum o problemă neașteptată de ordin gastronomic la bordul navei K601, ar fi fost, prin comparație, mai degrabă plăcută decât spinoasă. Aleksander

comandase două bucătărese ruse, Irina Voronskaia și Liuba Politovskaia, responsabile cu mâncarea rusească, în așa-numita bucătărie a porcului.

Calculul era ca trei pătrimi din resurse să fie alocate bucătăriei rusești, și aproape o pătrime mâncărurilor „halal”, fără carne de porc, ceea ce, într-un sens foarte strict, era o măsură de siguranță foarte exagerată. Dar în curând avură surpriza ca raportul de forțe pe plan gastronomic să nu corespundă cu calculele lor. Ideea inițială era ca Leila și Khadija să-și ocupe un timp considerabil din serviciul lor ajutându-le pe Irina și pe Liuba la pregătitul mâncării cu carne de porc. Nu ar fi fost desigur nicio problemă în privința asta, deoarece niciuna dintre ele nu credea în cotlete de porc păcătoase, în Dumnezeu sau în Satana. Veneau doar din FPEP, ceea ce și susțineau de câte ori aveau ocazia. Dar acum era total invers. „Echipajul internațional”, termenul oficial la bordul submarinului, prefera, în majoritate, bucătăria francezo-orientală, mai cu seamă după ce, în pofida șovăielilor ofițerului Charlamov, răspunzător în caz de incendiu, în bucătărie se introdusese grătarul cu cărbuni. Bucătăresele aveau și ele grade de ofițer, potrivit ordinii de neînțeles pe care Carl o instaurase la acest capitol.

V

În a șasea zi, în mijlocul schimbului trei, la prânz, se trase semnalul de alarmă „Gata de luptă” și, în același v-timp, în difuzoare se răspândi mesajul spus în rusă și într-o engleză cu accent: ACESTA NU ESTE UN EXERCIȚIU! REPET, ACESTA NU ESTE UN EXERCIȚIU! Asta însemna că toți se năpusteau la bord, încât părea mai degrabă o situație de panică. Se ocupau toate posturile de luptă și sistemele back-up, jumătate din echipaj trebuia să fie la posturile lor de luptă, toate trapele dintre cele cinci compartimente ale submarinului se închideau cu capace grele rotunde, toate obiectele neasigurate se fixau, se strângea fulgerător în bucătărie, se oprea gătitul, toate vasele se dădeau la o parte și tot personalul care nu era de serviciu dispărea în cabine sau la pozițiile de rezervă indicate.

Toată manevra dură mai puțin de două minute, înainte ca toate lămpile de pe tabloul de distribuție în centrala de comandă să arate verde. K 601 era gata de luptă.

Mouna stătuse la popota ofițerilor de vorbă cu Abu Ghassan, dar se despărțiră repede, el merse în camera de rugăciuni, care era postul lui de luptă, iar Mouna se grăbi către centrala de comandă, ca să nu riște să rămână în fața unui perete închis. Pe drumul către centrală, aruncase o privire fugară pe un monitor care arăta, grafic, poziția submarinului, cam ca în zborurile transatlantice.

Se aflau 69° nord și 3° est, adică la nord-est de Islanda, la mijlocul drumului pe care convoaiele rusești în cel de-al Doilea Război Mondial îl alegeau să ajungă la Murmansk – centrul războiului subacvatic al acelor vremuri. În centrala de comandă domnea o liniște aproape fantomatică, deși fiecare sistem era activat și fiecare poziție ocupată. Comandantul de navă Petrov și Carl stăteau singuri pe un podium mic, în fundul camerei. Se înghesui între ei și-i întrebă în șoaptă ce se întâmpla.

— Ochii de crab au adulmecat un uriaș, răspunse Anatoli Petrov, uită-te aici pe ecranul din stânga, să poți urmări evenimentele. În fața lui K 601, la o distanță de două minute, erau două ambarcațiuni mici ca peștii-momeală în fața rechinului. Echipajul le botezase „ochi de crab”, pentru că arătau ca un ochi pe băț. Acești senzori cu ochi și urechi de magnet înregistraseră un obiect mare care se îndrepta pieziș

către K 601, dar cu o sută de metri mai jos.

— Treceți pe sistemul electric, viteză trei noduri! ordonă Anatoli și Carl repetă imediat ordinul în engleză.

— Retrageți ochiul de crab sudic, lăsați ochiul nordic în imersiune până la adâncimea la care se află banditul! sunară următoarele ordine duble. Imaginea de pe ecran licări când unul dintre cei doi ochi de crab fu închis și își schimbă cursul pentru a se întoarce acasă.

— Analiza de sonar! ordonă Anatoli.

— American, probabil clasa Ohio, căpitane! răspunse cineva care stătea departe, lângă Peter Feisal.

— Da, e un uriaș, constată Anatoli și se întoarse zâmbind mulțumit către Carl și Mouna. Ce să facem cu el? Mai exact, în ce mod să-i băgăm în sperieți?

— Ei nu știu că suntem aici? întrebă Mouna neîncrezătoare.

— Probabil că nu, în orice caz nu acum, dar o să aflăm imediat. Ochiul de crab nordic este pe poziție? urlă el în clipa următoare, cu Carl ca un ecou în limba engleză.

— Da, domnule! se auzi Peter Feisal. Avem analiza de aproape după 5, 4, 3, 2, 1 secunde, ACUM!

Mouna se uită pe monitorul din fața ei și văzu monstrul negru alunecând silențios. Sistemul de detectoare se îndreptă către turn, căutând numărul submarinului, care era 731. Într-o secunda, calculatoarele trebuiau să le spună cine erau.

— Avem o identitate, domnule, raportă Peter Feisal. USS Alabama! Odată cu această informație se auziră, aparent nemotivate, râsete, aplauze și un fluierat.

— Liniște! Îl avem în arhiva de sunete? urlă întâi Anatoli și apoi Carl.

— Negativ, domnule! răspunse un ofițer de sonar rus în engleză.

— Bine. Țineți ochiul de crab nemișcat și înregistrați-le sunetul când trece pe lângă noi! veni ordinul următor. Confirmați când aveți semnătura sonoră!

Când americanul se afla la distanță de două mile marine, i se făcu înregistrarea sunetului, cu calitate perfectă. Între timp, Anatoli se gândea cum putea să glumească puțin cu americanul. USS Alabama era unul dintre cele 14 submarine strategice americane, acum pe drum către Rusia. La bordul lui se aflau 24 de rachete Trident, fiecare dintre ele cu 8 focoase

termonucleare MIRV de 100 de kilotone. Nu era nevoie să calculeze, zise el. O făcuse el de mai multe ori. În total era vorba de 192 de Hiroshime și, din poziția în care se afla acum, USS Alabama ar fi putut face una cu pământul toate orașele mai mari până la Ural, inclusiv Moscova, Sankt Petersburg și bazele flotei de nord. Și mai erau deci încă 13 nave-surori cu aceeași încărcătură.

— Cum te aperi de așa ceva? întrebă Mouna cu o voce slabă.

— Nicicum, de fapt, răspunse Anatoli cu o ridicare din umeri.

— Asta în cazul în care nu ai noroc și ai poziția pe care o avem noi acum. Chiar acum, USS Alabama se află în mâinile noastre o putem distruge încă de acum două minute.

— Altceva ce vrei să facem? întrebă Carl sec.

— Să ne jucăm puțin, răspunse Anatoli cu un rânjet brusc larg și apăsă butonul pentru difuzor, așa încât tot echipajul să audă următorul mesaj. Atenție, camarazi! Acum băgăm spaima în americani, trimite semnătură sonică de la ochiul de crab nord, tipul Akula!

Când Carl repetă ordinul, cuvintele lui fuseseră înghițite de râsetele din centrală. Mouna nu pricepu deloc exuberanța. Mai târziu înțelese că, într-un oarecare fel, aceasta se datora chiar ei. Printre cele 400 de filme DVD pe care le adusese la bord, cel puțin 50 erau aventuri ale submarinelor, din Al Doilea Război Mondial până în zilele noastre. Și tocmai filmul cu USS Alabama, cu Cene Hackman în rolul unui căpitan pe jumătate nebun, devenise unul dintre filmele favorite, pe locul trei în topul celor mai bune zece filme de la bordul submarinului K 601. Și dintr-odată se treziseră chiar cu boașele lui Gene Hackman în clește.

— Semnătura sonică tip Akula se transmite peste 5 secunde, 4, 3, 2, 1 ACUM! raportă ofițerul de sonar.

În depărtare se auzi un sunet de motoare pornite și un submarin acceleră, părând să fie o manevră de evitare. Toată lumea era cu ochii pe ecrane, să vadă ce se întâmplă. Trecură cinci minute în liniște, apoi USS Alabama se aruncă în față și în lături într-o manevră violentă de retragere, se așeză orizontal, reduse viteza și tăcu. Ochiul de crab îl urmări cu atenție.

— Cred că asta le-a cam dat pitici pe creier, zâmbi Anatoli.

— La ce se gândesc ei acum? întrebă Mouna.

— Simplu. Cum dracu" un submarin rus de atac clasa Akula

se poate strecura atât de aproape de noi fără să-l depistăm! Și acum sunt toți înnebuniți, pentru că l-au pierdut pe Akula, care nici n-a existat.

USS Alabama stătea acum nemișcat și mergea în sensul curentului, apropiindu-se tot mai mult de K 601. După el se strecura o navă minusculă teleghidată, ochiul de crab, care putea și ea să transmită sunete din arhiva sonoră la bordul lui K 601.

— Eh, e timpul pentru încă o glumă! ordonă Anatoli. Ochiul de crab nord se ridică paralel. Când a ajuns în poziție, transmiteți un ping și aduceți-l acasă cu mare atenție!

Carl repetă ordinul, dar fără să-i reușească tonul grav ursuz, deoarece îl pufnea râsul. Nu-i menajau deloc pe americani. Câteva minute mai târziu, era gata. Ochiul de crab se afla la mai puțin de jumătate de minut distanță de USS Alabama, când transmiseră un șoc sonic, un ping, exact în trupul lui. Asta însemna două lucruri. Pe de o parte, cei de pe nava americană au realizat că Akula era pe urmele lor, că merge paralel cu ei și că are chef de glume. Pe de altă parte, acum aveau poziția lui exactă, pentru că șocul sonic fusese depistat automat. USS Alabama își schimbă cursul și se îndreptă direct către poziția unde credeau ei că se afla submarinul Akula. Era o manevră extrem de agresivă. În același timp, ochiul de crab nord pluti fără zgomot, dus de curent înapoi, în stația de andocare de pe K 601.

Erau așa de aproape de americani acum, încât puteau să-i urmărească cu sistemele de la bord, fără ajutorul modulelor de investigație. USS Alabama se vedea mare și clar pe vreo zece ecrane din centrala de comandă. Americanii bâjbâiau cu fiecare ureche atent îndreptată într-acolo, spre locul unde li se arătase clar presupusul dușman. Era un teatru care le stimula fantezia. Toți cei din centrală stăteau cu ochii lipiți pe ecrane.

— Ce-o fi acum în capul comandantului de navă? întrebă Carl. Ce-ai fi crezut tu și mai ales ce-ai fi făcut?

— Dracu' știe, șopti Anatoli și se scărpină la ceafă. Dracu' știe, pe bune. Aș fi crezut că avem vreo greșeală tehnică gravă undeva, pentru că ceea ce s-a întâmplat trebuia, potrivit a tot ce se știe până acum în domeniu, să nu se întâmple. Aș fi preferat probabil să părăsesc zona, dacă aș fi fost un căpitan responsabil m-aș fi întors acasă în port pentru controale

tehnice și aș fi făcut un raport care nu mi-ar fi adus nici distincții, nici respect. Asta-i tot ce căpitanii de submarine urăsc cel mai mult, bănuiesc că și cel de colo seamănă cu mine, cel puțin în această privință. Dar cine știe.

— Dacă am fi fost în război, ar fi murit deci? întrebă Mouna cu o obiectivitate rece. Suna de parcă și-ar fi dorit să fie așa.

— Da, rânji Anatoli mulțumit și-i veni imediat o idee. Atenție, băieți! Trecem la un exercițiu. Observați că acesta este un exercițiu. Activați videosimulatorul!

Când Carl repetă ordinul în engleză, se declanșă o activitate febrilă și voioasă timp de zece, cincisprezece secunde, înainte să se raporteze „Clar" de la două stații.

Îl vedeau în continuare pe USS Alabama învăluit într-o tăcere totală, în fața lor, cu partea mai lată îndreptată către K 601. Erau așa de aproape, încât denumirea în cifre se vedea foarte bine pe toate ecranele. Anatoli dădu o serie de ordine să se activeze torpilele în tuburile unu și doi, apoi dădu comanda de foc. Pe ecrane se auzi sunetul cu care cele două torpile plecară, cineva raportă 30 de secunde până la țintă și cursul torpilei direct pe țintă.

— În această situație, explică Anatoli și bătu cu buricul degetului în ecranul din fața lor, ar fi trebuit ca cei de acolo să fi auzit torpilele venind, pe deasupra, drept dintr-o parte și două dintr-odată. Ofițerii de sonar au calculat deja viteza și distanța și spun că mai sunt 20 de secunde până la țintă. Și-atunci se întâmplă următoarele, uitați-vă aici! Pe ecran văzură cum USS Alabama trăsese patru obiecte albe care se învârteau.

— Sunt torpilele antitorpile. Torpilele noastre însă sunt dirijate și noi vedem și ținta, așa că pe astea le desființăm. Asta este, pot să vă asigur, coșmarul oricărui marinar de pe submarin, de la cel mai tânăr mașinist până la comandantul de navă. Acum le aud toți de pe USS Alabama, cu urechile lor, pe cele două torpile venind și știu că ăsta e sfârșitul.

— Cinci secunde până la țintă! se raportă din față de la ofițerul de torpile. Mouna se holbă ca vrăjită la jocul video, care arăta întru totul adevărat. Când torpilele se loviră de corpul negru al navei, nu se auzi nimic și nici flăcări sau lumini puternice nu se văzură. Dar câteva secunde mai târziu se auzi ecoul unei bubuituri al submarinului rupt și strivit, care, gemând și scârțâind, începuse să se scufunde și ordinul JOC

TERMINAT cu lumină intermitentă roșie apăru pe ecran și se declanșară aplauze spontane. În minutul următor erau înapoi la realitate. USS Alabama stătea acolo, teafăr și ascultând fără să se miște.

— Camarazi, a fost gluma zilei! Mai rămâne să ne furișăm de-aici, imersiune lentă la 400 de metri și apoi plutim pe dedesubt pe lângă USS Alabama!

Când Carl repetă ordinul în engleză, Anatoli îi explică: acești mamuți americani de 170 de metri lungime aveau un punct slab, nu puteau să meargă mai jos de 250 metri. Corpul prea mare însemna moarte sigură.

— Schimbare de ordin! Coborâm la 600 de metri, strigă el în următorul moment și Carl repetă ordinul imediat, dar fără să strige.

— Interesantă chestia asta cu corp de titan, zâmbi Anatoli cu satisfacție o clipă mai târziu, când totul începu să scârțâie și să pocnească în K 601, din cauza unei presiuni care l-ar fi strivit demult pe USS Alabama sau pe alta dintre cele 13 nave-surori fragile, aducătoare de moarte.

În timp ce coborau în străfunduri, trecuseră pe lângă un curent de apă rece care mergea în sensul opus, din marele Curent al Golfului către USS Alabama, unde comandantul de navă probabil încă mai testa disperat sistemele și căuta explicații.

K 601 se afla acum exact sub USS Alabama, dar, cu gradul de sare și temperatura schimbate, aveau acum deasupra lor o podea reflectorizantă care neutraliza cel mai bun și cunoscut sistem sonar al americanilor, care nu vor putea niciodată să rezolve misterul cu dispariția navei Akula.

Anatoli Petrov ordonă din nou navigare pe diesel și mări viteza la zece noduri, cu ridicare lentă la 400 de metri, unde puteau să micșoreze gradul avansat de pregătire valabil la adâncimi maxime și să revină la gradul 4, așa încât toate activitățile zilnice care fuseseră întrerupte la bordul navei să poată fi reluate. Carl părăsi centrala și îl chemă prin difuzor pe matrozul clasa I Serghei Kovalin la prânzul din popota ofițerilor, de la care fuseseră întrerupți când se dăduse semnalul de pregătire de lupta.

— Bun, unde rămăsesem, Serghei Petrovici? întrebă el blând când se așezară față în față cu un nou prânz, pe aceleași locuri

pe care stătuseră înainte.

— Fantastice manevre am mai făcut, domnule amiral! răspunse tânărul marinar, evident marcat de ceea ce se întâmplase.

— Unde erai în timpul manevrei, Serghei Petrovici? întrebă Carl mirat.

— În camera torpilelor, pe poziția mea, domnule amiral!

— Aveți ecran cu plasmă și acolo jos? întrebă Carl și își dădu seama prea târziu că era o întrebare prostească, pe care ar fi fost mai bine să n-o pună.

— Da, domnule amiral! Și cu un stereo perfect^ îl auzim pe comandor în boxa din stânga și pe dumneavoastră în cea din dreapta. Iar imaginile sunt foarte clare!

— Da, exact, gentlemenii noștri englezi ne-au adus multă tehnică de ultimă oră. Dar, după cum am mai spus, unde rămăsesem?

Fuseseră întrerupți tocmai când matrozul clasa I Kovalin povestea ce s-a întâmplat cu al doilea echipaj de pe Kursk, unde el, împreună cu comandorul Petrov și cei mai mulți dintre rușii care se află astăzi la bordul lui K601, erau staționați. Câțiva colegi au suportat greu. Era ca o loterie, putea foarte bine să fie echipajul lor când nava Kursk a fost scufundată. Când nava ar fi ancorat în port data următoare, ar fi stat acolo pe chei, comandorii s-ar fi salutat, Petrov ar fi preluat comanda și ar fi plecat în cursă. Au scăpat de la moarte numai din întâmplare și o parte dintre ei nu au pus la inimă asta, alții s-au închis în ei, s-au întristat și au căzut pe gânduri. La început au fost împărțiți pe alte submarine.

El a nimerit pe una din navele-surori cu Kursk, cu baza în Severomorsk, K 119 Voroneț, cu aceeași funcție în camera torpilelor, deci un timp totul a mers ca de obicei. Dar parcă plana un blestem deasupra tuturor celor care fuseseră pe Kursk, au fost despărțiți și împrăștiați în flota Oceanului Arctic și în flota de Est din Oceanul Pacific. El a fost trimis la Vladivostok și apoi transportat la Tariaviken, ca să lucreze pe K 186 Omsk. Din punct de vedere tehnic, ar fi fost același lucru, o cameră cu torpile e o cameră cu torpile și dacă te-ai obișnuit cu ea, nu e nicio diferență între Kursk, Voroneț sau Omsk, serviciul e serviciu.

Dar, pe de o parte era chestia asta, că unii dintre noii lui

colegi spuneau în colțul gurii că ăștia care veneau de pe Kursk le aduceau ghinion, pe de altă parte se părea că și comandantul era de-aceeași părere. Erai un tip suspect dacă veneai de pe Kursk și nu aveai voie, la modul absolut, mai mult decât toate interdicțiile absolute pe un submarin nuclear, ca nici măcar în șoaptă să spui ceea ce știau toți despre USS Memphis. Era un adevăr interzis pe care-l știau toți, până și cel mai tânăr matroz din camera torpilelor. Trecând prin aceste experiențe triste, era aproape de așteptat ca tânărul Serghei Petrovici să nu mai contenească cu laudele când Carl îl întreba care-i părerea lui despre activitatea din camera torpilelor la bordul navei K 601. Paturile erau mai bune, cearșafurile mai curate, ordine perfectă și, pe deasupra, aer condiționat care funcționa. Unde a lucrat el ultima dată, pe K 186 Omsk, medicului navei i se năzărise că răcelile și alte infecții se răspândesc prin sistemul de aer condiționat și de aceea era cam mereu închis. În spațiile strâmte ale camerei torpilelor se făcea câteodată, depinde la ce adâncime și ce latitudine te aflai, un frig de îngheți sau o arșiță de te prăjeai. K 601 era un hotel de lux, prin comparație.

Era al nouăsprezecelea interviu cu personalul, și Carl începea să știe și el refrenul. Nu numai un lucru atât de simplu ca aceste ecrane cu plasmă, pe care puteai să vezi exact unde te afli și ce se întâmpla la momentul respectiv, dar și posibilitatea ca, în timpul liber, să te uiți la unul din grămada de filme DVD, erau o fericire pentru ei, dacă te gândeai la filmele vechi pe video, vreo zece la număr, uzate de-atâta vizionare și pe care toți le știau pe de rost. Astea noi erau puțin cam greu de înțeles, pentru că erau doar în engleză, dar pe cele în care era vorba de submarine le înțelegeai și așa. Deci, atmosfera la bord era plăcută, chiar și mâncarea era mult mai bună. Noile uniforme și însemne de grad păreau, bineînțeles, puțin ciudate – matrozul clasa I devenise caporal, de exemplu, dar asta se încadra perfect în stilul internațional de la bord și era mai mult interesant decât deranjant. Apropo de asta, avantajul de necontestat al acestui stil internațional era că marinarii tineri nu mai erau nevoiți să le suporte mizeriile celor mai în vârstă. Câțiva băieți au suferit foarte mult din acest motiv, pe un submarin nuclear rus trebuia să fii cu ochii-n patru ca să nu devii tu calul de bătaie.

Până aici se asemănau toate aceste povestiri despre

submarine rusești, gândi Carl și îl întrebă pe Serghei despre familia lui. Cei mai mulți dintre marinarii ruși veneau din orașe care aveau o oarecare legătură cu flota fostei Uniuni Sovietice sau cu noua Flotă Rusă, dar băiatul acesta venea din Barnaul, departe în Siberia, unde un căpitan de submarin se retrăsese la pensie sau fusese exilat după mulți ani de slujire a flotei sovietice. Bătrânul urs de mare avea o nepoată de vârsta lui Serghei Petrovici și, fiind un oaspete obișnuit în familia fetei și îndrăgostindu-se de ea, Serghei auzi tot felul de povești despre submarine, una mai fantastică decât cealaltă. Și tot așa, începu și să viseze. Nu-și făcuse iluzii când se înscrise la flotă, un crab de uscat din Barnaul, cum era el. Dar bănuia că bătrânul lui prieten îi pusese o vorbă bună undeva și, pe urmă, reușise la toate testele. Îl trimiseră până la Severodvinsk, la Marea Albă, ca să facă instruirea de bază, iar după asta se pare că ar fi costat prea mult să-l trimită din nou în Siberia. Avu norocul să nimerească chiar pe Kursk, direct după instrucția de bază, în echipajul comandorului Petrov. Atunci fusese un vis care i se împlinise. Mult timp după aceea, un coșmar în care singura alinare era că băieții care se aflau în camera torpilelor, unde și el s-ar fi aflat, probabil, au murit așa de repede încât nici nu au simțit. Mai rău a fost pentru cei 23 care au murit lent de frig, apă și presiune crescândă în compartimentul izolat de la pupă.

Deoarece caporalul Serghei Petrovici Kovalin avea până acum doar plusuri în notițele secrete ale lui Carl, pe care nu le scria decât când rămânea singur, și pentru că mai era și pistruiat, cu nasul în vânt și avea o înfățișare îndrăzneață care lui Carl îi amintea puternic de un anume comandor Mordavin, lucrurile păreau clare. Mai rămânea o întrebare, dar una care putea să provoace cele mai ciudate scuze și mai mincinoase asigurări, o întrebare care, într-un fel, devenise hotărâtoare pentru cine avea să rămână și cine nu la bord.

— Mai spune-mi un lucru, caporal, începu Carl pe gânduri. Știi că ăsta este ultimul exercițiu decisiv, dar nu știi ce va urma, când vom pleca în cursă data următoare, atunci e serios. Ce crezi despre asta?

— Nimic, domnule amiral, e secret!

— Da, se poate spune, răspunse Carl care, oricât încerca, nu putea să-și reprime un zâmbet. Dar nu poate fi secret chiar și pentru mine. De aceea îți ordon să-mi spui ce crezi tu despre

toată povestea asta!

— Da, domnule amiral!

— Mai încet, caporal, sunt doar urechi.

Băiatul era supus la un test foarte greu, asta era evident. Exista riscul ori să minți pentru șeful cel mare, ori să pari că te-ai uitat pe furiș undeva unde, pur și simplu, nu ai fi avut voie să te uiți, pentru că era secret. Oricum ai fi dat-o, tot rău ieșeai, asta era o probă a dracului.

— Postul meu este în camera torpilelor, toate armele trec prin mâna noastră, a celor de jos… începu caporalul, vădit emoționat.

— Sigur. Și?

— Țintele noastre vor fi atât terestre cât și acvatice, dar rachetele autopropulsate nu vor avea vârfuri nucleare…

— Scuză-mă, de unde știi tu asta, caporal?

— Păi, ierarhia de comandă ar fi fost atunci puțin alta, domnule amiral!

— Bine. Înțeleg. Deci, țintă terestră și marină, zici. Nu e chiar ieșit din comun pentru un submarin de atac, cam asta este misiunea noastră. Mai departe?

— Colegii arabi de la bord sunt palestinieni…

— Corect. Și?

— Asta mă face să cred că vom merge în Marea Mediterană și că ținta va fi bazele flotei israeliene, domnule amiral!

— Așa deci! Și ce cred ceilalți băieți din camera torpilelor?

— Fiecare altceva. Cei mai mulți speră că ne vom lupta cu americanii, dar nu sub pavilion rus, că atunci ar fi un război mondial. Dar că, atunci când va fi nevoie și… ca astăzi, de exemplu, cu USS Alabama.

— Bine, ești un tip vigilent, Serghei Petrovici, este întotdeauna un avantaj pentru un marinar, zise Carl prefăcându-se îngândurat, ca și cum i-ar fi scos din gură o vorbă de mare înțelepciune. Dacă ai dreptate sau te înșeli, asta vei vedea. Și dacă, bineînțeles, te vei purta cum trebuie. Nu vreau să-ți văd numele în niciun raport de încălcare a regulilor, niciuna, cât de mică. Ai înțeles, caporal?

— Absolut, camarad amiral!

— Bine! Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine și vreau să fii la bordul navei și data următoare. Poți să pleci!

Matrozul clasa I, sau caporalul Serghei Petrovici Kovalin,

stătea drepți ca lumânarea, dădu onorul, făcu stânga-mprejur și ieși repede din popota ofițerilor. Carl își notă că întâlnise încă un marinar pe care-l voia în personalul lui. Problema era că, până acum, nu prea întâlnise ruși pe care nu-i voia în echipaj, ceea ce, probabil, se datora și faptului că Anatoli își luase rolul în serios când i se dăduse șansa vieții lui să nu mai ia lichele cu el, cum se exprima el, câteodată, mai indiscret. Și când Anatoli se întâlni cu primul submarin american și chiar într-o situație cum nu se poate de serioasă, ceea ce el își dorea încă de când a înțeles despre ce proiect era vorba, atunci e clar că voia să aibă la bord doar pe cei mai buni din fostul lui echipaj. Era ciudat că un căpitan de navă își cunoștea atât de bine echipajul, până la ultimul mașinist. Dar poate că tocmai ăsta era secretul acestei profesii. Caporal Kovalin trecu oricum pe lista celor care fuseseră aleși pentru echipajul definitiv.

*

* *

Pulsul îi bătea atât de tare, încât i se făcea rușine. Hassan Abu Bakr era un bărbat convins de curajul lui și făcea parte, cu dovezi pe acest plan, dintre puținii oameni care erau în stare să îndure tortura, dacă credeau într-o cauză. Dar când, împreună cu alții, se afla în nava de salvare a submarinului K 601 și sistemul hidraulic începuse să geamă și să scârțâie și lumina păli, nervii lui se încordară la maximum. Asta era realitatea, nu mai era un doc stabil pe sub care nu treceau curenții, acesta era Atlanticul de Nord și curenți de apă cu viteză de trei noduri.

Porțile de titan din pântecul lui K 601 se deschiseră încet și ancorele automate din tavanul navei de salvare se desprinseră și plutiră în întuneric.

— Aici centrala de comandă a lui Savior. Totul în regulă la bord? Terminat! se auzi vocea amiralului în radio, la fel de clară ca și cum și el ar fi stat înghesuit printre ei.

— Da, domnule! Ne-am desprins și suntem autonomi, toate sistemele în regulă. Terminat!

— Foarte bine, Savior. Continuă conform ordinelor. Terminat.

Exercițiul consta în trei momente. În primul rând, trebuiau să se îndepărteze cale de două mile marine în direcția curentului, apoi să se întoarcă și să-l localizeze pe K 601 aflat în situație de

criză. După aceste operațiuni venea cea mai grea, ca nava de salvare să andocheze peste hubloul de salvare de la pupa lui K 601, să scoată cinci persoane, să se deplaseze la hubloul de la proră, peste camera torpilelor, și să-i culeagă pe toți cei care fuseseră salvați.

Pentru o navă de salvare, asta putea să pară foarte simplu, ca un exercițiu oarecare, unul pe care-l făcuseră de multe ori. Dar una era să exersezi teoretic sau la așa mică adâncime încât vedeai lumina zilei și cu totul altceva era să exersezi la 150 de metri adâncime, în curenți oceanici și pe un submarin în mișcare.

În afară de asta, fuseseră instruiți să fie pregătiți și pentru greutăți neașteptate, în afara celor înscrise printre condiții. Venise ziua marelui examen, sau, în cel mai râu caz, ultima zi. Primul moment era, categoric, cel mai simplu. Merseră împotriva curentului douăzeci de minute, se întoarseră și urmară curentul timp de vreo zece minute, înainte să-și aprindă reflectoarele. Descoperiră umbra mare și neagră fără pierdere de timp, erau acolo chiar mai devreme decât fusese calculat în orarul ideal. Dar, abia după aceea începură problemele.

Ori că submarinul K 601 se mișca destul de puțin în jos, dar nici în laterale nu era stabil, ori că oamenii din centrala de comandă mișcau manetele de viraj de le amețeau, ori curentul era foarte puternic. Al dracului de grea s-a arătat a fi coborârea tubului de salvare exact deasupra hubloului. Încercară de vreo zece, cincisprezece ori și depășiră cu mult timpul afectat acestei operațiuni. Cea mai mică scăpare de precizie și hubloul nu se mai deschidea. Când reușiră să plaseze tubul exact pe gura de evacuare și scoaseră apa, statură toți încremeniți ca munții, din cauza presiunii de la 150 de metri adâncime.

În sfârșit, reușiră, iar Abdelkarim putu să coboare și să bată cu o cheie în hublou. Cei care trebuiau evacuați deschiseră imediat, dar atunci fură învăluiți de un fum gros și negru și începură să urle isteric. Toți deodată și numai în rusă, refuzau dintr-odată să priceapă vreun cuvânt în engleză. Până și asta o scoaseră la capăt. Ceea ce echipajul aflat într-un exercițiu de salvare încercase să explice era că aveau doi răniți grav, care trebuiau ridicați prin gura de evacuare în niște scaune speciale și aduși în nava de salvare. Infernul se dezlănțui în momentul în care trebuiau să fixeze nava de salvare din nou deasupra gurii

de evacuare de la proră și întâi să-i coboare pe răniți și apoi să-i înghesuie pe ceilalți, unul câte unul. Ultimul deveni recalcitrant și încercă să se împotrivească, așa încât fură nevoiți să-i tragă una peste gură și-atunci nebunul se enervă cumplit și chiar le spuse asta în cea mai perfectă engleză. Când toată tărășenia luă sfârșit, andocarea navei de salvare în locașul ei sub pântecul submarinului K 601 se dovedi a fi o bagatelă.

Toată operațiunea dură patru ore și, pe lângă andocare, avuseseră loc și exerciții de incendiu simulat, acordarea primului-ajutor, operarea brațelor și picioarelor rupte, tratarea arsurilor și multe chestii din astea. Fusese, cu totul, o operațiune crucială.

Sub dușul călduț, Hassan Abu Bakr descoperi că era obosit și avea și vânătăi pe ici pe colo. Acolo, în camera lor strâmtă de manevre, simțise toată furia curentului care-i aruncase încoace și-ncolo ca pe o coajă de nucă. Se gândi să propună o serie de îmbunătățiri, ca de exemplu capitonarea camerei. Era gata să adoarmă în picioare, când auzi o lovitură în cabina dușului și o voce care-i strigă că avea ordin să se prezinte peste zece minute la popota ofițerilor și să ia prânzul cu amiralul. Deși înțelese totul, nu-și aducea aminte dacă ordinul fusese spus în rusă sau în engleză.

— V-ați descurcat destul de bine astăzi, sublocotenent Hassan Abu Bakr, îl întâmpină amiralul sobru, nouă minute și jumătate mai târziu, când obositul șef al echipei de salvare se prezentă la ordin în uniformă curată și cu părul ud.

— Mulțumesc, domnule amiral!

— Te rog să iei loc, sublocotenent. Putem alege între iile de porc cu sos de brânză cu mucegai albastru și coniac, după câtă franceză înțeleg eu, sau frigărui de miel cu cimbru și cartofi tăiați în patru. Ce preferi?

— Dacă se poate, miel, domnule amiral!

— Mă gândeam eu, Hassan, sper să mai fie. Un pahar de vin roșu?

— Da, mulțumesc, dar nu avem voie…

— Suntem în repaus, la 400 de metri adâncime, ne îndreptăm încet către sud cu 5 000 de metri sub picioarele noastre, nu cred că ne vom izbi de ceva. Ce părere ai despre exercițiu?

— A fost mult mai dur decât ne-am așteptat, domnule amiral.

— Sigur. Asta a și fost scopul. Dar, cum am mai zis, v-ați descurcat bine. Comandantul îmi este dator cu o sticlă de votcă, nu a crezut că o să faceți față și, când a văzut că pierde pariul, v-a mai dat și niște vârtejuri în lateral, și-acuma unii dintre noi au rău de mare. Ești scafandru?

— Da, domnule amiral, ca și dumneavoastră, presupun.

— De unde știi?

— Când v-ați urcat la bord și ați preluat comanda la Severomorsk, domnule amiral, în uniformă de paradă, v-am văzut simbolul Navy Seal când ați dat mâna cu mine. Toți scafandrii din lume recunosc simbolul. Sunteți american, domnule amiral?

Hamilton nu apucă să răspundă când le sosi comanda și Hassan Abu Bala-, care și el făcuse pariu cu ceilalți scafandri palestinieni care nu credeau că exista un american la bord, se și vedea cu cei 400 de dolari în mână. Dar acum ar fi părut insistent și ciudat să-i mai pună o dată întrebarea, care se risipise în timp ce li se servea mâncarea și vinul.

Li se adusese o sticlă întreagă la masă și, pe moment, amiralul părea cu totul absorbit de ea, citindu-i textul pe etichetă și gustând.

— Vin georgian, nou. Cabernet Sauvignon și ceva ce nu recunosc, un gust destul de deosebit, zise amiralul și începu să mănânce. După un moment ridică paharul să dea noroc. Hassan Abu Bakr începu să se simtă prost. Era ceva ușor nelalocul lui în toată situația, ceva artificial sau un test psihologic pe care el nu-l putea defini. Rușii vorbeau multe între ei despre întâlnirile astea cu amiralul, dar ei aveau de ce să se lupte. Ei puteau să câștige sau să plece. Cu palestinienii, și-așa în minoritate, era altceva, ei se aflau sub comanda Mounei al Husseini.

— Trebuie să rezolvăm capitolul vinuri, zise amiralul dintr-odată. Dar, orice ai crede tu, nu sunt american. E adevărat că sunt Neavy Seal și când vom porni în misiune, vei afla totul. Dar acum vreau să vorbim despre tine.

Hassan Abu Bakr se născuse în 1972, în lagărul de refugiați Nabatieh, în afara localității Saida, în Liban, într-un timp în care încă mai exista speranță. Războiul dintre Israel și Egipt din 1973 a arătat că israelienii nu sunt invincibili.

Avusese, sincer vorbind, o copilărie destul de frumoasă. Când

ești copil nu te gândești la partea materială ca un adult, un lagăr de refugiați este doar un oraș mare și sărac, cu clase mari de elevi, unde unii sunt foarte sârguincioși – cel puțin el fusese unul dintre ei –, și alții mai puțin sârguincioși. Școala fusese o perioadă fericită în viața lui, fiecare zi la școală începea cu imnul palestinian Biladi, cântat cam cum alți copii își cântă psalmii.

Când începeau ploile prin noiembrie, peste lagăr se lăsa un miros greu de lână udă și noroiul era până la gât, dar primăvara venea deja în februarie și pentru un copil oricum nu înseamnă mai mult viața de zi cu zi, el nu știe că ar trebui să fie nefericit, nu se gândește că e refugiat, că merge într-o clasă cu alți 60 de copii sau că mănâncă adesea numai sardele și orez egiptean la prânz și că orezul se fierbe pe o sobă cu spirt într-un cazan mare de tablă, în care cândva fuseseră cinci litri de ulei de măsline.

În 1985, când avea 13 ani, începu să înțeleagă atât ocupația, cât și atacurile israeliene cu bombe. De ce israelienii bombardau lagărul Nabatieh, nu putu să înțeleagă; mai apoi se gândi că era o răzbunare provocată de faptul că cineva fusese răzbunat, cum se întâmpla de obicei. Din cele 2000 de cocioabe de pământ din partea lor de lagăr, trei fuseseră lovite de bombele brizante aruncate din avioanele de atac israeliene. Nu aveau proiectile Hellfire în acea vreme, ci bombardau direct din avion.

Bombele puteau și să devieze de la țintă, dar poate că precizia nici nu era așa de importantă în planul de răzbunare. Casa în care locuia familia lui fusese una dintre țintele intenționate sau întâmplătoare. Nu rămase mult din casă și toată familia lui fusese înăuntru, în afară de el, care veni alergând cu sufletul la gură, pentru că întârziase la un prieten și acuma ar fi luat-o iar pe cocoașă de la tatăl lui, pentru a doua oară săptămâna asta. Cina era sfântă, nu poți hrăni o familie de nouă persoane pe rând, unul câte unul, cina e cină.

Mama lui mai trăia încă și fu dusă cu prima ambulanță la spital, pentru că era evident pentru toți că se afla în ultimele luni de graviditate. Vede și acum destul de clar cu ochii minții cum sângele se pierdea în culoarea neagră a rochiei ei lungi, brodată cu flori. Mama lui era așa de mândră de modelul ăsta care venea din satul ei din Galileea, în care copilărise. Bombele

brizante israeliene aveau pe timpul ăla un strat de metal destul de friabil, care arăta ca alama, învelișul exterior al bombei se sfărâmița în zeci de mii de ace minuscule, care nu puteau fi scoase pe cale chirurgicală din organismul uman pentru că se spărgeau chiar și la atingerea unui instrument chirurgical. Intenția era, atât cât puteai s-o înțelegi, să mori lent, ca să blocheze resursele medicale ale dușmanului.

Mama lui muri peste zece ore și nici pe ultimul copil al ei nu l-au mai putut salva. I s-a spus că era o fetiță. Ceilalți patru din familie, care mai trăiau când veniră ambulanțele, au murit și ei, tatăl lui și un frate la câteva ore înaintea mamei, doi frați câteva ore după ea.

Al Fatah, care era atunci cea mai mare mișcare de eliberare, net superioară celorlalte, avu grijă de el. Crescu într-una dintre casele de copii ale lor, unde copiii învățau și lucruri care nu intrau în planul de învățământ organizat de ONU în lagăr. *Klașinkov*, cum numea fiecare copil AK 47 Kalashnikov, era imaginea universală a libertății pe atunci, de preferință îndreptată spre cer de un braț musculos și ars de soare. Puteai să-i vezi pe afișe, dar, e-adevărat, nu tot așa de teatral, chiar și pe pistele de tragere din lagărul de refugiați. El era foarte bun la înot și la scufundări, mai bun decât aproape toți ceilalți. Și de aici la închisoarea Ramleh nu era decât un pas. Al Fatah încercau să-și facă o flotă de submarine. Nu puteai să ajungi mot de la granița libanezo-israeliană la diverse ținte în Israel, asta și după ce Israelul ocupase sudul Libanului. Îți trebuie nave, un fel de submarine mici, pe care scafandrii să le navigheze sau măcar să fie trași de ele. Ulterior, era de părere că ideea era în continuare bună, dar că se pregătiseră foarte puțin, se ocupaseră foarte puțin de ținte și mai ales neglijaseră factorul siguranță. Era acel amestec de nonșalanță, dorință de sacrificiu și fatalism pe care puteai să-l găsești în orice mișcare de eliberare, și, de ce nu, și în flota palestiniană. Când ajunse aici cu povestea, amiralul îl întrerupse pentru prima dată, ridicând din sprâncene și întrebându-l dacă într-adevăr exista o unitate care se numea „flota palestiniană”.

Întrebarea părea atât de formală, aproape irelevantă, încât Hassan Abu Bakr se abătu de la povestea lui și îi fu greu să-și mai găsească ritmul de dinainte. Mă rog, totul nu putea să se termine, când te gândeai mai bine, decât cu înfrângere.

Întrebarea era câți dintre ei aveau să moară și câți vor fi luați prizonieri. Ținta operațiunii era portul militar din Haifa. Misiunea lor era să se apropie, cu ajutorul acestor nave submarine, cât mai aproape posibil de porturi, apoi să se strecoare înot în grupuri mici și să plaseze mine magnetice pe navele de război, să fixeze un timer, să se întoarcă la navele submarine și într-o oră să ajungă la coasta libaneză liberă.

Planul era perfect. Atâta doar că instructorul lor, un scafandru de atac suedez pe care FPEP îl trimisese, nu mai apăru înainte de plecarea în misiune. O presupusă inflamație acută a apendicelui. La faza asta trebuiau să înțeleagă că se risca totul, sau măcar să se fi retras în al doisprezecelea ceas. Dar adrenalina tuturor era până peste ochi, se pregătiseră de atâta timp, se antrenaseră atâta încât venise vremea unei victorii. Când înotară în port, erau așteptați, fură bombardați cu grenade de mână și luați prizonieri. De suedezul acela nu a mai auzit niciodată. Dumnezeu să-l păzească pe scafandrul suedez, dacă Hassan Abu Bakr l-ar mai fi întâlnit o dată.

Prima perioadă în închisoare nici măcar nu-i tortura, aveau și-așa probleme destule cu timpanele lor sparte și durerile de cap. Zgomotul unei grenade de mână devine de câteva ori mai puternic sub apă, simți ca și cum îți crapă capul și ești fără cunoștință când te ridici la suprafață, cam ca un pește explodat. De ce te duci la suprafață e greu de spus, probabil că tragi instinctiv dopurile care umilă vesta de salvare, chiar când îți pierzi cunoștința. Stătuse opt ani în închisoarea de la Ramleh, înainte să fie schimbat cu alt prizonier, sau i s-a dat drumul în urma vreunui tratat de pace, sau poate scăpase pentru că toate închisorile israeliene erau pline până la refuz de palestinieni. Era singurul loc din Israel unde palestinienii se aflau garantat în majoritate, auzise că erau vreo 25 000.

Tortura ulterioară a constat în denunțare de persoane, mult mai multe decât știa acel agent suedez. Tot ce însemna bază, punți, centre de antrenament și chestii de astea fuseseră distruse imediat după arestarea lor. Ce au spus sau nu au spus colegii lui sub tortură n-o să știe niciodată; trecuseră ani până ce se întâlniseră acolo, la închisoare. Erau ținuți mai mult în celula de izolare sau „gaura”, cum i se spunea. Era o cușcă mică, neagră, din beton de un metru cub, unde stăteai complet gol, fără toaletă, o lună în șir. Apoi veneau, îmbrăcați în

salopete de cauciuc galbene și plexiglas pe față, târau deținutul afară și îl spălau cu furtunul de înaltă presiune și apă rece ca gheața.

Când îl eliberară, fu expulzat în Liban, care refuză să-l primească, dar acolo exista Mouna al Husseini. Se duse apoi în Tunisia, unde au reluat programul cu submarinele mici și scafandri de atac. Asta-i era toată istoria. Colegii lui palestinieni din grupul de scafandri proveneau din același loc, erau toți „tunisieni" din punctul ăsta de vedere. Amiralul îi ascultase povestea lungă cu o atenție concentrată, dar fără, chiar și cu un singur gest, să arate ce simțea sau ce credea. Apucase să bea singur jumătate din sticla de vin roșu, Hassan Abu Bakr se mulțumise doar cu un singur pahar.

— Sunt multe de spus despre povestea ta, sublocotenent, zise amiralul, când Hassan Abu Bakr păru că-și încheiase povestea. Dar lasă-mă să-ți spun acum doar atât, că te admir. Ceea ce ați făcut astăzi a fost, sincer îți spun, foarte greu. Pentru un scafandru care opt ani de zile nu s-a mai antrenat, ar fi trebuit să fie foarte greu să-și vină în formă. Spune-mi, Coranul era singura carte pe care aveați voie s-o citiți la Ramleh?

— Da, domnule amiral, e-adevărat. Infractorii de drept comun puteau să citească ce voiau și chiar să se uite la televizor, dar noi, deținuții politici, eram tratați altfel.

— Sună foarte cunoscut. Ai devenit credincios?

— Da și nu, domnule amiral. Cred în Dumnezeu, dar beau vin și pot chiar, în situații-limită, să mănânc și carne de porc.

— Te-ai întâlnit cu imamul Abu Ghassan?

— Bineînțeles, domnule amiral. Și el a fost închis la Ramleh, cu doi ani mai mult decât mine. Coranul a lăsat o amprentă mai profunda asupra lui, deoarece a studiat mai mulți ani la al-Ahazar, după eliberare. El este bun, mai ales pentru credincioși, avem vreo câțiva printre noi.

— Bine, sublocotenent. Acum e rândul tău. Ce vrei să mă întrebi?

— Pot să-mi permit să fiu foarte sincer, domnule amiral?

— Orice altceva m-ar dezamăgi.

— Atunci este un lucru care nu mi-e clar. Ce scop are nava noastră de salvare, pe care eu o am sub comandă?

— Să salveze vieți, bineînțeles.

— Mă scuzați, dar… nu prea îmi este familiar stilul ăsta

militar vestic și instrucția. Înțeleg că trebuie să fie o ordine a dracului, scuzați expresia, la bordul unui submarin de această clasă. Nu e chiar o ambarcațiune mică, pentru a transporta scafandri de atac, dar…

— Dar?

— Îmi permiteți să fiu *foarte* sincer, domnule amiral?

— Da, dar să nu-mi dai peste bot, sublocotenent, că atunci te închid. Până acolo ai cale liberă. Ascult!

— OK, domnule amiral. Dacă nimerim pe fundul mării, nava noastră de salvare nu va putea să iasă de unde e acum. Locașul în care ar fi trebuit să fie guri de evacuare, unde ne putem înghesui să ajungem la suprafață, se folosește la altceva. Deci, de fapt, care este scopul acestei nave de salvare? Pe cine o să salvez eu?

— Dacă o s-ajungem pe fundul mării, sublocotenent, asta nu se va datora unui naufragiu, ci faptului că ori americanii, ori israelienii ne-au bombardat la suprafață, sau că ne-au torpilat de ne-au sărit capacele. Și-atunci nu mai avem nevoie de salvare.

— Și totuși, avem o navă de salvare, domnule amiral. Pe deasupra, am depus eforturi uriașe, în ceea ce mă privește doi ani și jumătate de antrenament. Nu mai înțeleg nimic.

— Uite cum funcționează treaba, sublocotenent. Tu și nava la de salvare puteți să ne salvați viața, chiar mai mult, chiar și submarinul K601. Deocamdată, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Când vom pleca în misiune, ai să înțelegi mai bine că motivul pentru care nu-ți spun mai mult, deși poți fi sigur, cum sunt eu acum, că faci parte dintre cei care, în mod garantat, vor rămâne până la sfârșit, dar vreau să-i tratez la fel atât pe rușii cât și pe palestinienii de la bord. Și mai vreau să țin o tăcere deplină asupra scopului nostru. Ai văzut odată ce riscuri presupune neglijența în problema siguranței. Dacă mai e vreun scafandru suedez de atac printre noi, și de data asta?

— Înțeleg, îmi cer scuze.

— Nu, nu trebuie să-ți cer scuze. Acum vreau să am un răspuns sincer de la tine. Ce crezi tu și colegii tăi din unitatea de scafandri despre această misiune?

— Dar este strict secret, domnule amiral. Chiar din acele motive pe care le-ați amintit.

— Răspuns: da. Este probabil cel mai interesant secret

militar din lume, chiar în acest moment. Dar nu pentru mine. Deci tu ce crezi?

— Nu știu dacă vreau să răspund la întrebarea asta, domnule amiral.

— Fă-o! E un ordin!

— Ah, domnule amiral! M-ați încurcat.

— Chiar? Deci?

Hassan Abu Bakr nu avusese dubii despre scopul misiunii, i se păruse chiar de la sine înțeles. Aviația militară a Israelului era invincibilă, elicopterele lor de atac și armata, tot așa. Operațiuni de tip ac erau întotdeauna posibile, cel puțin teoretic. Cu mine terestre puteai să arunci în aer câteva tancuri Merkava, camarazii din Gaza făcuseră asta de multe ori. Cu rachete mici de apărare antiaeriană puteai să dobori un elicopter. O coloană de tancuri pe drum către Ramallah sau Hebron era, pur și simplu, de neînvins, era ca un David împotriva a zece Goliat.

Dar nu asta era și situația portului din Haifa, acela pe care el însuși a încercat o dată să-l atace. K 601 avea o putere de atac de zece mii de ori mai mare decât ceea ce putea mobiliza un scafandru de atac cu nave mici submarine din fibră de sticlă și plastic. K 601 era probabil, singur, mai puternic decât toată flota israeliană la un loc.

— Mă scuzați că vă spun asta, domnule amiral, dar cred că mă întorc la Haifa.

— Bine gândit, sublocotenent. Dar uiți un lucru. Rachetele noastre cu rază lungă de acțiune pot doborî și baze aviatice israeliene. Mă rog, în curând vom putea să vorbim pe față despre aceste lucruri. A fost o conversație foarte interesantă. Mulțumesc! Poți să pleci!

Când Hamilton se întoarse în cabina lui, făcu câteva însemnări scurte despre Hassan Abu Bakr. Chiar în cazul lui, nu trebuia să se gândească mult dacă era competent sau nu. O demonstrase într-un exercițiu pe care cel puțin Anatoli îl apreciase ca fiind foarte greu. Scafandrii palestinieni ar mai fi putut să se descalifice doar printr-un comportament senzațional și nelalocul lui.

Era însă un alt gând care-l măcina. Familia lui Hassan Abu Bakr fusese ucisă de dușman, la fel ca și a lui. Propria lui familie nu fusese, bineînțeles, la fel de mare ca o familie de

palestinieni în lagărul de refugiați, dar sicilienii le omorâseră pe Eva-Britt și pe Tessie, prima și a doua lui soție, și pe copilul lui, și chiar și pe bătrâna lui mamă, iar el era, ca și Hassan Abu Bakr, singurul supraviețuitor. Dar exista și o diferență, greu de înțeles, dar concretă. El nu simțea nicio dorință de răzbunare, nu voia să-i caute pe mafioții sicilieni și să-i omoare, deși, în mod practic, ar fi putut probabil s-o facă. Mai erau și alte deosebiri, și mai mari. El nu stătuse opt ani într-o închisoare siciliană, nu fusese lovit, umilit, maltratat și spălat de excremente cu furtunul cu înaltă presiune o dată pe lună, iar țara lui nu era ocupată de armata care avea asemenea practici. Era o diferență hotărâtoare. Pe de altă parte, el nu mai avea o țară. Legăturile cu portul de protecție din La Jolla erau tăiate. Nu avea să mai revadă California vreodată. K 601 era singura lui țară.

*

* *

Era o ironie a sorții ca tocmai la acest loc de muncă, unul dintre cele mai bărbătești pe care ți le-ai fi putut închipui, cel puțin în Rusia, erau patru femei care munceau din greu. Cele patru profesoare, Nadia Rodinskaia, Olga Shadrina, Irina Issaieva și Lena Kutsnetsova, își reduseseră, din proprie inițiativă, timpul liber la patru ore și lucrau în două ture de câte șase ore. La fiecare oră o vedeai pe una dintre ele repetând cuvinte ori cu ruși care învățau engleză, ori cu palestinieni care învățau rusa.

Accentul cădea pe termenii tehnici și pe conținutul ordinelor la bord. Exercițiile de conversație generală mai puteau aștepta, până ce elevul își însușea cele aproape o mie de cuvinte de pe lista bilingvă pe care o întocmise Carl. Prezența la curs era obligatorie pentru tot personalul de la bord, în afară de el și Mouna, care vorbeau ambele limbi. Chiar și comandorul Anatoli Petrov și cei doi locțiitori ai lui trebuiau să învețe. Bineînțeles că se văicăriseră și mormăiseră ceva despre asta, Anatoli spuse că era prea bătrân ca să mai stea în fața unei învățătoare, ceea ce, probabil, era doar un subterfugiu. Își știa el foarte bine locul în orice situație critică, când oricum ar fi primat limba lui maternă, rusa, iar Carl ar fi fost alături și ar fi tradus frumos tot ce ar fi spus el. Mouna și Carl îl invitară la un prânz comun în cabina amiralului, ca să-l ducă cu zăhărelul.

Chiar acum exersau în Atlanticul de Nord și totul mergea foarte bine, iar dacă se întâlneau cu vreun submarin american era doar o joacă, câteodată o joacă periculoasă, care timp de decenii costase multe vieți în ambele tabere, când joaca mersese prea departe. Dar numai o joacă. Dar dacă acum, *Inshallah* cum zic arabii, cu voia Domnului, le-ar fi reușit atacul după cum planificaseră, ar fi fost apoi imposibil să prevezi ceea ce urma să se întâmple. Cel mai probabil era că, la început, flota Statelor Unite din Marea Mediterană s-ar fi luat după ei.

Mai puteai să te gândești și că Tony Blair ar fi ținut încă unul dintre discursurile lui, cu buzele tremurând de emoție, despre credința lui intimă în adevăr și dreptate, trimițând apoi flota britanică pe urmele lor.

Mai trebuie luat în considerare că, după primul lor atac, ar fi intervenit greutăți de deplasare, nu la a doua poziție de atac, dar sigur la a treia, nu-i așa? Sigur, își răspunse Anatoli, nu tocmai binedispus. Sigur o să se iște o gâlceavă pe cinste. Mă rog, dacă va fi așa. În momentul în care ar fi plouat cu torpile americane (Mark 48) și britanice (Spearfish) asupra lor, niciunul dintre cei de la bordul lui K 601 nu avea voie să greșească. Niciunul. Nervii tuturor ar fi fost întinși la maximum și se prea poate ca cineva să-și piardă controlul și să devină isteric. Concluzia era clară. Dacă s-ar fi dus dracului șandramaua, asta, cel puțin, nu s-ar fi datorat unei greșeli lingvistice sau lipsei de interes pentru studii din timpul lor liber. Clar, nu? Mm, ar fi aiurea, mormăi Anatoli. În cazul ăsta, era însă tot ce trebuia demonstrat.

Dacă tinerii din echipaj, care încă nu înțeleseseră gravitatea situației, și-ar fi văzut cei trei ofițeri superiori ai lor stând și ei și tocind cuvinte la fel ca și ei, nu puteai să nu recunoști că ar fi avut efect pedagogic. Sau cum? Prin urmare, comandorul Petrov, căpitanul-comandor Charlamov și căpitanul Larionov se așezau frumos în colțul de studiu, în văzul tuturor, o dată la două zile. Își comandară fiecare chiar și un mp3-player ca să poată și mai bine trage un pui de somn ascultând lecțiile de engleză tehnică marinărească înregistrate de Carl.

Mouna avea conștiința încărcată în ceea ce privește cele patru profesoare ruse de limbă. Era ceva atractiv ca patru femei, care nu erau amestecate în niciun fel în sublima artă a tehnologiei morții, își aduceau cu atâta râvnă contribuția lor la

mașina de război prin ceva atât de civil și de uman ca învățarea limbilor străine. Dar tocmai râvna lor o făcea pe Mouna să nu aibă liniște. Niciuna dintre aceste fete nu avea habar despre Proiekt Pobieda, chiar dacă, probabil, la toate patru nu le păsa nici cât negru sub unghie. Pentru ele totul era o aventură exotică – veneau toate din zona Murmansk și erau de mici hrănite cu romantism marin –, și pe lângă asta era și o afacere teribil de rentabilă. Primiseră fiecare câte 5 000 de dolari pentru această expediție de testări. Dar două dintre ele trebuiau angajate pentru un an și pe timp de război. Asta le-ar fi adus un venit de 60 000 de dolari la fiecare. Nici măcar Olga Shadrina și Nadia Rodinskaia, care aveau familie și copii, nu ar fi refuzat, oricât a încercat Mouna, mai voalat, să le facă să înțeleagă că următoarea expediție avea să fie extrem de periculoasă.

Două dintre ele trebuiau lăsate pe uscat, se hotărâse deja în comitetul de conducere. Era necesar să se opereze fiecare reducere de personal care nu punea în joc siguranța sau funcționalitatea navei. Cu fiecare membru al echipajului lăsat pe uscat, se amplifica rezistența submarinului prin reducerea consumului de oxigen și a cantității de produse alimentare. Trebuiau să reziste cel puțin trei săptămâni sub apă, fără să facă provizii și fără să scoată tubul pentru a re împrospăta oxigenul. Ar fi trebuit deci să le țină pe cele două fete necăsătorite și fără copii, Irina Issaieva și Lena Kutsnetsova. Puteai să gândești așa simplu? Da, dacă trebuia să alegi – și era clar că trebuia s-o facă.

Un milion de dolari în pachete cu hârtii de câte o sută cântăresc 19 kilograme, își aminti ea în mijlocul acestei dileme morale. Asta ar însemna un rucsac mare, umplut până la refuz. Dar ar fi avut nevoie și de un autobuz Volkswagen ca să facă toate plățile de la aeroportul din Murmansk la Severomorsk, înainte de ultima plecare. Toată lumea trebuia să vadă că banii au ajuns la familiile lor: niciun marinar sau subofițer nu avea dreptul să aducă la bord mai mult de 200 de dolari, deoarece exista, literalmente, un risc de distrugere de capital la bordul submarinului. Mai mult decât atât, banii de buzunar trebuiau predați și puși sub cheie, dar puteau fi scoși în caz de permisie excepțională. Jocurile de noroc și relațiile sexuale la bordul navei erau absolut interzise. Apropo de ultima interdicție, poate

că alegerea a două profesoare tinere, necăsătorite – Irina și Lena –, ar fi creat oarece probleme. Dacă plecau într-o cursă care ar fi durat cel puțin șase luni – dacă nu chiar un an, nici Mouna nu putea ști –, ar fi putut să apară probleme cu două profesoare rusoaice drăguțe și treizeci de marinari ruși foarte curajoși. Și cum ai fi rezolvat o asemenea problemă la adâncimea de 400 de metri în Oceanul Atlantic? Pentru Leila și Khadija nu avea prea mari motive de îngrijorare, amândouă erau proprietare de restaurant versate din Beirut și știau cum să-i ia chiar și pe cei beți, o problemă care, se pare, nu mai era de actualitate acum. Pe deasupra, amândouă ar fi fost atât de dornice de a contribui la operațiunea în sine, încât nu credea că le-ar mai fi păsat de vreo bonetă de marinar.

Una dintre bucătăresele ruse trebuia lăsată la vatră. Bucătăria ar fi avut nevoie și de câțiva bărbați, de exemplu cei cinci scafandri de atac palestinieni, care și așa nu prea aveau ce face. Ar fi trebuit să fie sarcina ei să aleagă cel puțin un ajutor la bucătărie dintre scafandrii de atac. Sau era treaba lui Carl? Oare ce impunea mai mult respect din partea acestor tipi dârji, trei stele de amiral sau trecutul ei pe care toți îl cunoșteau și, pe deasupra, ușurința cu care ar discuta problema în șoaptă, în limba arabă? Greu de spus.

Carl și Mouna conveniră într-un târziu că ea ar fi trebuit să țină interviurile de angajare cu cele patru profesoare ruse. Dar nu fusese un lucru înțeles de la început: ea obiectă că nu voia să i se atribuie astfel de sarcini în mod automat, doar în virtutea faptului că era femeie. În toată cariera ei din serviciul secret de informații palestinian, Jihaz ar-Razed, avusese, aproape în exclusivitate, de-a face numai cu bărbați, și ca superiori și ca inferiori, tot timpul, încă de pe vremea micilor crime și până la școala de spionaj și gradul de ofițer. Mai curând, zicea ea, și mai ales dacă era vorba de bărbați arabi, se pricepea să vorbească cu bărbați și că aceste patru profesoare s-ar fi simțit în schimb foarte apreciate dacă ar fi fost invitate la prânz sau la cină, sau mă rog, ce ar fi fost, de însuși amiralul în persoană. Dar chiar și acest argument fu folosit de Carl împotriva ei. O femeie, chiar dacă avea o stea mare pe epoleți, rămânea o femeie, mai ales când era vorba să le întrebe de probleme delicate ca tracasările sexuale.

La punctul ăsta al discuției se dădu bătută. Prin urmare,

stătea acum la popota ofițerilor și o aștepta pe Irina Issaieva, care era ultima în interviul cu cele patru profesoare ruse. Irina nu se mai machia, era primul lucru pe care Mouna îl observă. La început, toate patru veneau la ore cu fard verde sau mov pe ochi, ca și cum se duceau la un club de noapte. Dar un submarin cu locații limitate – și mai ales absența oglinzilor cu lumină bună! – le tăiase fetelor avântul de a arăta ireproșabil, și asta numai după o săptămână. Era suplă, blondă și avea părul legat în coadă de cal, ceea ce se potrivea de minune cu uniforma de marinar – Carl le dăduse profesoarelor gradul de ofițeri de punte. Mouna uitase ce explicație avea el la asta, era ceva despre cum ar trebui să fie superioare matrozilor și inferioare ofițerilor adevărați, care ar fi putut protesta. Mai întâi, vorbiră puțin despre problemele pedagogice, de exemplu despre un vocabular care nu era ușor nici pentru cei care aveau rusa ca limbă maternă. Apoi constatară că se aflau amândouă în aceeași tură și că puteau să mănânce împreună. Au comandat cotlete de miel à la provençale cu apă de mare epurată, pe care bucătăresele palestiniene o botezaseră Château d'Atlantique. Mouna abordă abrupt întrebarea cea mai grea.

— Văd aici în hârtii că ești necăsătorită și ai 31 de ani. Eu credeam că în Rusia fetele se mărită foarte devreme. Ești o femeie deșteaptă și frumoasă, dar necăsătorită. Cum așa?

Irina arătă dintr-odată ca și cum i-ar fi dat cineva o palmă. Nu zise nimic.

— Am fost logodită, răspunse ea într-un târziu, încet. Soțul meu era locotenent pe Kursk.

Și cu asta era rândul Mounei să arate de parcă i-ar fi dat cineva o palmă.

— Îmi cer scuze dacă… îmi cer scuze, Irina. Nu am vrut să încep discuția chiar așa.

— Nicio problemă, doamnă general de brigadă! Am început să mă obișnuiesc cu gândul, chiar dacă nu e ușor.

— Bineînțeles, dar acum vreau să renunțăm la titluri, eu sunt Mouna și tu Irina. Deși e trist… trebuia să vă căsătoriți.

— Da, dar s-a schimbat echipajul în ultimul minut. Comandorul Petrov își sărbătorea treizeci de ani de la căsătorie sau ce-o fi fost, așa că au făcut schimb de ture cu două zile înainte să plece în cursă. Evgheni al meu trebui să se prezinte

la post; am amânat nunta până s-ar fi întors. Nu era nicio chestie mai deosebită, era doar un exercițiu cu tragere de torpile. Și totuși, Kursk nu s-a mai întors...

Mâncarea nu avea gustul pe care obișnuia să-l aibă și, între timp, se și răcise. Iar Mouna era conștientă că începuse o discuție intrând cu bocancii țintuiți în sufletul femeii din fața ei, ceea ce nu mai putea repara decât mult mai târziu după asta. Totuși, trebuia să afle și alte lucruri, pentru că apăruse o neașteptată problemă de siguranță. O întrebă pe Irina, cu o atitudine aparent interesată, dacă nu avea resentimente față de comandantul Petrov, care aranjase în ultimul minut schimbul de tură și de echipaj. O singură aluzie de acest gen și Irina ar fi fost privată de libertate tot restul cursei. Dar se dovedi că Irina credea în Dumnezeu. Catastrofa submarinului Kursk însemna o jale de nedescris pentru rudele celor aflați la bord, dar auzise ea de la niște prietene din Severomorsk că nici cei care scăpaseră, datorită, de exemplu, unei aniversări, la prima vedere chiar nevinovata, nu aveau zile bune, și asta era o oarecare mângâiere. Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu ar fi putut să prevadă catastrofa. Iar căile Lui erau întotdeauna de nepătruns.

La naiba și cu Dumnezeul ăsta, gândi Mouna. Evreii sunt nebuni, creștinii sunt nebuni, ca să nu mai vorbim de mulți dintre ai mei, care acum au câștigat alegerile. Dumnezeu a vrut deci ca submarinul Kursk să se scufunde în timp ce logodnicul Irinei, Evgheni, se afla la bord, iar ea își pleacă acum fruntea într-o rugăciune smerită. Asta da, smintire. O smintire care fărâmițează Palestina în fiecare zi câte puțin, în timp ce zidul se înalță tot mai tare și mai tare. Și dacă măcar ar fi fost vorba de petrol!

Restul convorbirii deveni ușor melancolic, dar nu atât de rău încât Mouna să nu-și poată da seama cum a ajuns Irina la bord. Oviecin o recrutase, iar Oviecin vorbise la rândul lui cu Petrov, care-o cunoștea pe Irina. Sigur așa a fost. Deci Anatoli își luase rolul de Dumnezeu. Ce gândea el oare, dacă logodnicul se odihnea pe fundul mării, atunci logodnica putea să-i țină de urât? Nu-i imposibil. Oamenii erau nebuni câteodată. Deși mai putea fi o logică, și poate deloc de neglijat. Dacă Irina ar fi murit cu toți cei de la bordul lui K 601, ceea ce intra în calcul ca un risc suprem, atunci nu ar fi jelit-o niciun logodnic. Iar

dacă ar fi supraviețuit, salariul ei anual de 72 000 de dolari ar fi fost în Rusia o mângâiere considerabilă.

Pe lângă ceea ce putea să-i ofere un Dumnezeu care ori că exista ori că nu, ăsta era pentru ea cel mai bun start în viață. Alternativa era o moarte rapidă. Irina Issaieva era, clar, una dintre cele două profesoare pe care trebuia s-o ai la bord în marea misiune.

*

* *

Lăcașul Domnului era tare modest la bordul navei K 601: o magazie de 2×3 metri, cam cât o celulă de închisoare obișnuită. Casa Domnului se afla sub dublă comandă: și-o împărțeau preotul greco-ortodox Iosef Andjaparidze și imamul Abu Ghassan.

În funcție de ce Dumnezeu intra în tură, crucea se da jos și în locul ei se puneau câteva tăblițe negre cu versete aurite din Coran, sau invers. În măsura în care era liber, conform orarului de întâlniri cu credincioșii corespunzători celor doi slujitori ai Domnului, localul era folosit, la nevoie, și ca sală de gimnastică, cu două biciclete medicale și o bară cu greutăți. Aparent, cei doi, în a căror grijă se aflau sufletele celor de pe K 601, erau două firi diametral opuse. Părintele Iosef era un om plin de temperament, cu barbă neagră, care se fâțâia în sus și în jos când se supăra pe vreun detaliu de ordin practic, făcând aluzie la cât de bine funcționa totul la bordul crucișătorului Piotr Veliki, sau când îl probozea pe câte un păcătos, ceea ce, după cum se auzea din camera de rugăciuni, se întâmpla mai mereu. Abu Ghassan era, dimpotrivă, o persoană rezervată, care nu ridica tonul niciodată și care răspundea calm, dar ironic, la glumele grosolane și uneori chiar deocheate ale Părintelui Iosef. Cu toate acestea, se înțelegeau foarte bine. Părintele spunea chiar că, în ceea ce privește eforturile de dialog dintre creștinism și islam, ei erau, cu siguranță, cu mult înainte a tot ce se realizase pe acest plan în Rusia.

Amândoi purtau, în mare, uniforme ca toți ceilalți, dar în loc de bonetă Părintele Iosef avea o pălărie mică, neagră, ca o cutie de medicamente, iar imamul un turban alb. Pe epoleții negri, în loc de însemnele de grad aveau crucea greco-ortodoxă, respectiv semiluna din argint. Cele mai multe probleme de ordin practic le rezolvaseră prietenește, ca de

exemplu când au căzut de acord să folosească ora GMT în loc de ora Moscovei sau a Meccăi.

Acum aveau timp să țină o liturghie de o oră dimineața, după rugăciunea musulmanilor, și o vecernie după rugăciunea musulmană de seară. După câteva coliziuni de tot hazul în timp ce cultele schimbau tura, orarul programului divin se desfășura acum fără conflicte.

Din când în când, cei doi preoți luau prânzul împreună, imediat după rugăciunea musulmană de după-amiază. Era inevitabil să nu-și compare experiențele, dar niciunul dintre ei nu fusese surprins de faptul că moartea era tema pe care și colegul o dezbătea cel mai mult în discuțiile cu enoriașii. Părintele Iosef credea că explicația era media de vârstă a personalului de la bord. Majoritatea erau băieți tineri, și, interesant, omul meditează asupra morții mai mult când se află departe de ea, decât când i se apropie clipa. Abu Ghassan era de părere că problema morții se impunea mai acut pe o mașină de război de tipul ăsta îngrozitor, cum era submarinul K 601. Dar, oricare ar fi fost explicația, nu puteau decât să constate că viața de după moarte era problema care provoca cele mai multe reflecții teologice la bordul navei. Din punct de vedere creștin, aveai un loc asigurat în împărăția Cerurilor dacă mureai tânăr și cu un registru de păcate care, fie și din cauza timpului scurt, nu apucase să se umple. Din punctul de vedere al Islamului, aveai un loc în Paradis dacă te sacrificai pentru Cauza Sfântă, ceea ce Părintele Iosef găsea a fi cam perimat, ca să nu spună total ridicol. Cum discuția asta nu se termina nicicum, era mai bine să încerce să găsească cuvinte de alinare a fricii de moarte. Regulile cuprinzătoare și complicate legate de Jihad, războiul sfânt, i-ar fi fost altfel foarte folositoare lui Abu Ghassan. La bordul lui K 601 nu-și putea nimeni închipui o chemare la rugăciune în mijlocul unui exercițiu avansat sau al unui atac simulat împotriva unui submarin dușman.

Din punct de vedere istoric, de exemplu pe timpul Profetului, odihnească-se în pace, când credincioșii s-au mai aflat în situații dificile de acest gen, existau sute de excepții de la datoria de a te ruga în timpul războiului. Cel care se află lângă un ecran sonar și urmărește un submarin american are deci, potrivit Coranului, o scuză pe deplin înțeleasă să nu cadă chiar atunci în genunchi și să-și pună fruntea la pământ.

Abu Ghassan începuse însă să se simtă, în calitatea lui de îndrumător spiritual, cam în plus. Era adevărat că creștinilor de la bord le era mai frică de moarte, și ce era rău în asta? Spre deosebire de palestinieni, ei lucrau mai mult pentru bani și puțin și pentru aventură, având o idee cam vagă despre ceea ce urma să se întâmple. Iar de salariul mare nu se puteau bucura decât în viața pământească.

Între ei și palestinienii de la bord deosebirile erau, însă, dramatice. Majoritatea palestinienilor păreau convinși, fără să facă mare caz din asta, că moartea putea fi un preț demn. Din punctul ăsta de vedere erau cu toții sinucigași, dar în loc de explozibil în jurul mijlocului stăteau închiși în cea mai mare încărcătură de explozibil care se pomenise vreodată.

Pe deasupra, mai aveau și o șansă, cel puțin teoretică, să supraviețuiască, spre deosebire de Muhammed Atta și ceilalți saudiți cretini care intraseră cu avioanele deturnate în Tunurile Gemene.

Tinerii palestinieni care participaseră în majoritate la acțiuni sinucigașe, avuseseră mai curând motive personale decât religioase, la fel ca scafandrul Ifassan Abu Bakr. Dacă atacurile sinucigașe ar fi fost la moda în adolescența lui, categoric ar fi participat. Și el la unul, după ce toată familia i-a fost omorâtă de bombele brizante ale israelienilor. Cu mult mai bine să te afli la bordul submarinului K601. Avusese convorbiri lungi cu scafandrul Hassan Abu Bakr despre acest fapt, pe care ei îl numeau binecuvântare. Amândoi atacaseră Israelul într-o unitate de gherilă, unul pe uscat, altul pe apă. Și amândoi stătuseră aproape un deceniu la închisoarea Ramleh, care semăna cât se poate de bine cu iadul pe pământ. Deși nu asta era problema. Asta era prețul pe care-l plăteau cei care erau prinși, întotdeauna un preț foarte mare. Era condiția de bază a întregii activități pe care amândoi o avuseseră în timpul lor de fedayeen, aceia care-și riscă viața.

Dar K 601 era altceva, era tot ce nu fuseseră ei până atunci. K 601 era tehnica dușmanului și strategia dușmanului, construită cu răbdare și bine planificată pentru un atac de o forță copleșitoare. Nu curajul unor tineri, nu Dumnezeu. Numai americanii și israelienii se foloseau de ambele strategii, forța copleșitoare în combinație cu asigurări că era voința Domnului sau Deus vuit, cum urlau cruciații când porneau la atac. În fața

unei realități uriașe și de necontestat, acolo, în corpul de titan, Dumnezeu începuse, dacă era să fie sincer, să fie mai puțin important. Asta se vedea cel mai bine la cei trei gentelmeni, pe care toți îi numeau locotenenții Peter Feisal, Marwan și Ibrahim.

Metamorfoza lor era uimitoare. Eleganți, glumeți la modul ușor nonșalant, gentlemeni englezi tipici, adică exact rolul pe care, în panică, îl repudiaseră. Era limpede că se simțeau bine în uniforme, dar se bucurau și mai mult că aduseseră îmbunătățiri tehnice decisive, ceea ce cu toții recunoșteau, fără rezerve, ca fiind realizarea lor. Nu-l căutaseră pe Dumnezeu, ci submarinul K 601. Abu Ghassan și Mouna vorbiseră despre asta. Era, desigur, mai mult o întrebare fără importanță practică, dar puteai lotuși să te gândești dacă, într-adevăr, a fost nevoie să facă un ocol via Dumnezeu ca să-i aducă la bord. Mouna avea această părere fermă, pe care o și argumentă destul de convingător.

În toată diaspora palestiniană exista un val de dorințe de răzbunare și de a-și recâștiga demnitatea umană după ce George W.

Bush își începuse Războiul Sfânt, în septembrie 2001. Pentru că nimeni nu putea să-și închipuie că există un K 601, bâjbâiau toți după Dumnezeu. Peter Feisal era, la drept vorbind, chiar hazliu în noul lui rol de credincios. Rolul de locotenent în flota palestiniană i se potrivea de minune. Și tot de minune s-ar fi potrivit și în flota militară britanică Royal Navy, cel puțin în ceea ce privește stilul, limbajul și comportamentul. Deși asta era o remarcă nedreaptă, pentru că Royal Navy nu i-ar fi putut niciodată recruta pe cei trei locotenenți, cu sau fără imam.

Iar în ceea ce-l privește pe imam, cu trecerea timpului, începea tot mai mult să-și conteste rolul lui de îndrumător spiritual la bordul navei. I se povestise toată tărășenia petrecută pe K 601 în prima mare călătorie de exercițiu. Nu era greu de priceput că oameni inteligenți ca Peter Feisal și Mouna ajunseseră la concluzia că un fel de egalitate religioasă, măcar și la modul demonstrativ, era o necesitate la bord. Abu Ghassan fu, prin urmare, subit și puțin nelămurit, expulzat din Marea Britanie, cu o explicație trasă de păr că trebuie să se întoarcă la Cairo, ca să ceară din nou viză. Era sigur că în spatele acestei expulzări se afla Mouna, care-i îmbrobodise, de mai

mare dragul, pe cei de la MI 5. La Cairo apăru ea, ca din întâmplare dar exact la timp, și-i dădu o nouă sarcină religioasă în cadrul serviciului de informații, pe care nu putea să o refuze.

Mouna avea un fler deosebit pentru astfel de trucuri – o admira chiar și pentru asta. Totuși, se îndoia că într-adevăr ar fi avut mare nevoie de el când ar fi început războiul. Atunci, niciun palestinian de la bord nu ar mai fi căutat alinare sufletească. Mai degrabă, așa ar fi stat lucrurile cu cei lăsați pe uscat înaintea ultimei călătorii, pentru că nu au fost cumpătați, într-un fel sau altul. Încercase să se facă mai util: era responsabil cu o parte din curățenie și lucra în timpul liber la spălătorie, sarcini pe care un imam le îndeplinește mai ușor și fără să piardă din respectul celorlalți sau al lui propriu, comparativ cu un scafandru de atac. Dar voia totuși să-i ceară Mounei să-i schimbe funcția de fals imam, deși adevărat, sau cum se putea descrie rolul lui pe navă. Ea ar fi avut, de exemplu, nevoie de o gardă de corp și de un asistent, când pleca cu nava de întreținere. Trebuia neapărat să vorbească cu ea despre asta. Întâmplările de astăzi descriau, în toată simplitatea lor, noile lui probleme. Exact în mijlocul rugăciunii de după-amiază, când stătea și recita din Coran în fața a patru credincioși care se rugau întorși către Mecca – ceea ce niciodată nu fusese vreo problemă, deoarece aveau peste tot ecrane care descriau poziția exactă a navei – se dădu semnalul de război.

Cei patru credincioși se ridicară fulgerător și dispărură fără să spună un cuvânt. Iar el rămăsese singur în Casa Domnului, care, oricât de hilar suna, era postul lui de luptă. Era o ilustrație foarte clară a raționamentului său. Submarinul K 601 era mai mare decât Dumnezeu. Iar el stătea acolo fără niciun ecran și simțea cum nava începe să vireze, să facă ceea ce el interpreta a fi o manevră violentă de retragere, în timp ce motoarele se opriseră. Simți din nou un viraj în unghi drept, un Coran căzu și aterizâ chiar la picioarele lui. Să se roage nu putea, fără public. Nu-i rămânea decât să aștepte acolo în semiobscuritate până ce auzi semnalul că pericolul trecuse. Abia atunci a putut să iasă afară și să afle și el ce s-a întâmplat. Știa că trecuseră pe lângă insulele Shetland și se aflau pe lângă coasta de vest a Irlandei, dar atât. Nu știa de exemplu că navigaseră direct într-o manevră de război britanică și că asta

fusese intenționat. La cină, patru ore mai târziu, când trecură din nou la starea normală, s-a întâlnit cu Ibrahim, care fusese de tură în centrala de comandă, în timpul întregii operațiuni.

Erau gata-gata să intre în coliziune cu un submarin britanic de atac, HMS Trenchant, clasa Trafalgar, o navă cu mult mai mare decât a lor. Exercițiul consta în menținerea cursului navei, ca să vadă cât le-ar fi trebuit britanicilor să descopere ce se întâmplă. Dar se apropiaseră atât de tare, încât indicatorii de coliziune ai ambelor nave s-au declanșat înainte ca ele să înceapă manevra de evitare. Britanicii la bordul navei HMS Trenchant au înnebunit, crezând că vreun comandant de exercițiu îi supuse la un experiment neanunțat, dar atât de riscant. Apoi se jucară de-a șoarecele și pisica. Britanicii au înțeles repede că un submarin străin intrase în exercițiul lor, iar căpitanul Petrov nu a făcut nimic să-i scape de această bănuială. Dimpotrivă. După ce au fost contactați de două distrugătoare trimise la fața locului ca să-i găsească, K 601 se ridică, le arătă clar periscopul, filmă cele două distrugătoare – D 8 Exeter și D 97 Edinburgh – apăru și dispăru sub și chiar în fața dușmanilor, probabil, din direcția diametral opusă de cum se așteptau – și scăpă de ei.

La periferia exterioară a escadrei britanice repetară trucul: K 601 se arătă iar cu un periscop, identifică două fregate clasa Duke, HMS Montrose și HMS Kent, și își luă din nou tălpășița, de data asta doar prin o imersiune lentă la adâncime și prin virajul babordului. După cum spunea căpitanul Petrov, britanicii nu ar fi înțeles decât că era un rus care se juca cu ei, dar nu ar fi putut niciodată stabili cu ce tip de submarin aveau de-a face. Încercaseră cu de toate, elicopterele scufundaseră lanțuri sonare și detectoare magnetice, fregatele și distrugătoarele făceau un zgomot asurzitor în lung și-n lat acolo sus.

În timpul ăsta, K 601 naviga la adâncime de siguranță și se îndrepta cu o viteză de trei noduri, pe curent electric, către sud, pentru a simula un atac al portului Cork, baza flotei irlandeze. Atacul asupra Corkului va dura 36 de ore, și dacă totul mergea conform planurilor, atunci se îndreptau către cea mai mare țintă posibilă, Devonport în Anglia, baza submarinelor nucleare britanice. Ibrahim îi povestise totul, fericit ca un licean după ce câștigase un meci de crichet.

— Dumnezeu să ne ocrotească, mormăi Abu Ghassan.

— Fii fără griji, bătrâne, avem noi grijă de asta! răspunse locotenentul Ibrahim cu siguranță, fără să vrea să-l jignească pe Abu Ghassan. Chiar în momentul acela arăta ca un elev de internat. Bătrâne? gândi Abu Ghassan. Așa vorbesc ofițerii și gentlemenii de la Royal Navy? Probabil. Submarinul K 601 e mai mare decât Dumnezeu. În curând nu mai fac nici cât o ceapă degerată pe aici, dacă nu-mi iau eu însumi responsabilitatea spălatului și a curățeniei.

*

* *

Două săptămâni mai târziu, căpitanul-comandor Oviecin se afla într-o dilemă din care nu știa cum să iasă. Trebuia să facă rezumatul raporturilor despre exercițiile submarinului K 601 și să le predea conducerii Flotei Ruse. Din punct de vedere rusesc, K 601 făcea încă parte din forțele navale proprii, deși poate că nu spuneau asta cu voce tare dacă proprietarii de drept ai navei se aflau prin apropiere. Prin urmare, ultimul voiaj autonom al submarinului K601, înainte de predarea lui proprietarilor, trebuia evaluat.

Existau, evident, două puncte de plecare posibile, dar foarte diferite. Comandantul Petrov s-a întrecut pe sine. În 1999, când a fost în Marea Mediterană cu Kursk și i-a păcălit strașnic pe americani, a primit distincția anului pentru cea mai mare contribuție în materie de manevre militare. De aceea primise și Kursk o insignă în roșu și argintiu cu vulturul bicefal, pe care o puseseră pe partea exterioară a turnului. Numai că manevra lui de acum o întrecuse pe oricare alta. Jocul lui cu USS Alabama ar fi fost de-ajuns să primească încă o distincție frumoasă. Să fim sinceri, americanii avuseseră de mult un avantaj tehnic în jocul etern din Atlanticul de Nord, sistemele lor sonar erau întotdeauna mai avansate. Dar de data asta nu avură nicio șansă. Și totuși, nici acest triumf nu i-a potolit apetitul lui Petrov, sau poate era doar avid de glorie. Căci după USS Alabama s-a băgat chiar în cuibul de viespi, într-o mare manevră britanică, în loc s-o ocolească. Și fără doar și poate că-i păcălise, nu exista niciun motiv să pună la îndoială jurnalul de bord, erau prea mulți care scriau în el. Atacul simulat asupra bazei navale Cork, baza flotei irlandeze, care nu era chiar de speriat, și *eventualul* atac simulat al uneia dintre cele mai mari

și mai bine păzite baze britanice, Devonport, în care erau staționate și cele patru submarine strategice nucleare, intrau amândouă în plan. Dar nu intra în plan ca submarinul K 601 să-i amețească întâi pe britanici lângă coasta Irlandei, să le trezească ălora bănuielile și să-i pună în stare de atac. Și totuși, efectuă cele două atacuri, de la distanța și adâncimea potrivite. Așteptă cinci minute, le arătă periscopul și simulă atacul – avuseseră, se pare, parte de un spectacol fascinant în simulatoarele de la bord – și apoi se furișă de acolo în liniște.

Până aici, totul era inteligibil. Dar, la un moment dat, Petrov făcu o manevră pe care probabil nimeni de la bordul lui K 601, în afară de locțiitorii lui, nu a înțeles-o. În loc să ocolească Irlanda de-a lungul coastei de vest și să iasă în Atlantic, unde puteau naviga în siguranță datorită capacității mari de imersiune a lui K 601, hotărî să se întoarcă acasă prin strâmtoarea dintre Irlanda și Marea Britanie, strâmtoare care, pe deasupra, nu era prea adâncă. Asta a însemnat că echipajul se aflase timp de patru zile și patru nopți în stare de alarmă de cel mai înalt grad și că submarinul a navigat cu viteza mai mică. Mai mult decât atât, adâncimea apei depășea foarte rar 100 metri și chiar mai puțin, ceea ce îngreuna manevrele.

Când, în sfârșit, au trecut prin Canalul de Nord, cel mai strâmt pasaj, au intrat ilegal în apele teritoriale britanice. Dacă i-ar fi descoperit, s-ar fi putut trage asupra lor pentru a-i obliga să iasă la suprafață. Dar împielițatul de Petrov o făcuse și pe asta. Venea acum acasă cu o hartă electronică exactă a fundului de mare, pe care erau înregistrate toate variațiile de adâncime. Dacă făceai un rezumat sincer, ca pentru tine, îți dădeai seama că Petrov îndrăznise ceva ce nimeni nici măcar nu a visat să încerce. Mai mult, s-a întors cu o hartă electronică de navigație unică și indispensabilă.

Era o faptă de o asemenea amploare, încât, dacă Oviecin nu avea nimic de obiectat despre K 601, i s-ar fi acordat încă unuia de pe K 601 medalia Eroul Rusiei. Pe de altă parte, a riscat existența submarinului, a încălcat ordinele. A primejduit un proiect în care președintele își pusese mari speranțe, a riscat viața echipajului mult peste limitele la care un căpitan de navă obișnuia să-și testeze personalul, chiar și în timpul celor mai exigente călătorii de testare. Ar fi putut, pe deasupra, să fie atacat pentru că a intrat pe teritoriul altui stat, cu toate

consecințele politice care ar fi decurs din asta. În concluzie, Petrov suferea de ceva care se numea curaj fanatic, un fel de provocare a morții. Că și restul perioadei de testare a decurs la parametrii cei mai înalți nu mai puteai pune la-ndoială, dar cel puțin nu mai făcuse manevre extreme.

Au exersat alimentarea dintr-un tanc petrolier mic, pe un canal vijelios, cu valuri cât casa, au continuat apoi intrând într-un exercițiu rus în Marea Barents, și-a păcălit conaționalii cu același succes cu care i-a păcălit pe americani și pe britanici, surprinzător, a tras chiar și patru rachete cu rază lungă de acțiune – scăpând, bineînțeles, și de data asta! învingătorul scrie istoria. Anatoli Petrov este, în momentul actual, cel mai bun căpitan de submarin în activitate din toată flota rusă. Ce intuiție de geniu a avut când l-a propus pentru postul de comandant de navă pe K 601. Amiralul ăsta suedez nu e deloc prost. Problema cea mai mare era, însă, că Petrov nu numai că era, cu probe, cel mai bun comandant, dar era și un comandant care-și dorea moartea. Cum să judeci lucrurile la rece și să poți fi analitic când ai ajuns la o asemenea concluzie? Comandantul Petrov executase, fără să fie nevoie, o serie de manevre imposibile. Dar data viitoare va avea la bord doar arme pregătite de luptă și atunci nu va mai fi nevoie de puncte, ci doar să supraviețuiască, să joace curat, cum ziceau jucătorii de hochei. Ca să câștige, adică. Să sperăm că dorința de a ieși învingător era mai mare decât cea de a muri, mai ales dacă se va confrunta cu un submarin clasa Los Angeles, unul dintre frații lui USS Memphis. Sigur, așa stăteau lucrurile. Prin urmare, nu exista niciun motiv să exagereze doza lui clară de sminteală în raportul către Comandamentul Marinei. Mai bine să sublinieze eroismul și curajul fenomenal.

Totuși, trebuia să aibă o discuție serioasă cu Mouna, Carl și Anatoli. Când K 601 își va schimba numele într-unul cu totul nou și va pleca în următoarea cursă, se va afla sub pavilion palestinian. Atunci nu Anatoli Petrov o să mai fie comandantul suprem la bord. Întrebarea era dacă el va pricepe asta.

VI

Și ce dacă erai reporter de succes la Al Jazeera, cea mai mare televiziune din Orientul Mijlociu? Puteai fi păcălit oricum, chiar de palestinieni.

Rashida Asafina nu considera asta ca o experiență deosebit de dureroasă, mai mult o enerva. Dar acum se afla aici, prizonieră împreună cu operatoarea ei, la bordul unui trauler tunisian ruginit, fără baie sau room service. Și asta era a cincea zi. Vestea cea bună era că vremea se dovedea de un calm desăvârșit și că nu mai avea rău de mare. Mai întâi au păcălit-o să meargă până în Tunis, ca să ia un interviu exclusiv președintelui palestinian Mahmoud Abbas, ceea ce nu suna chiar a apă de ploaie, deși și-a dat seama în curând că nu asta era. Au asigurat-o însă că președintele o să facă o manevră neașteptată și că ea o să fie singurul jurnalist la fața locului, și pentru asta merita să părăsești sediul central din Qatar și să stai într-un avion patru, cinci ore.

Interviul a fost patetic, aproape ridicol, pentru că nu conținea decât informații cunoscute – dureroase și revoltătoare, dar cunoscute de toți și nimic altceva. Și, pe deasupra, amenințări comice. Ceea ce Mahmoud Abbas avea de spus a fost, pe scurt, că poporul palestinian nu putea să accepte că Gaza a fost transformată într-o mare închisoare fără port sau aeroport, sufocată de moarte de flota și de forțele aeriene militare ale Israelului. Faptul că Israelul confisca toate taxele vamale și impozitele făcea ca toată infrastructura din Gaza să intre în colaps. Mai mult de două milioane de palestinieni erau ținuți ostatici, pentru că Israelul era nemulțumit de rezultatele ultimelor alegeri democratice. Dar să pedepsești poporul palestinian pentru că a votat cu cine nu trebuie nu era democratic și, pentru că această situație devenise insuportabilă, avea de gând acum să se folosească de dreptul legal de a lua măsurile necesare pe plan militar, pentru spargerea blocadei. Acest drept era un drept inalienabil din punctul de vedere al dreptului internațional. Președintele palestinian nu evită să răspundă la întrebările care au urmat, ci insistă și repetă ceea ce ea înțelesese că era mesajul: Gaza va fi scoasă din izolare cu ajutorul forțelor armate. Și fiecare măsură de acest gen era conform prevederilor dreptului internațional.

La întrebarea ei aproape ironică despre ce alte măsuri coercitive militare s-au gândit să ia împotriva Israelului, în afară de întoarcerea la terorism și atacuri sinucigașe, președintele a răspuns că atacurile sinucigașe nu intrau în planul de măsuri și că în rest „nu avea comentarii”.

Aproape că i-a fost rușine să trimită interviul. După aceea, și-a dat seama că totul a fost o manevră de ochii lumii, că interviul în sine nu era serios, deși acum, din nefericire, fusese deja transmis pe post, și chiar de mai multe ori. Motivul acestei întâmplări era altul, la fel de surprinzător ca și oferta ademenitoare. Și-apoi, nu venea din partea oricui. Mouna al Husseini era o legendă în Orientul Mijlociu, unul dintre militarii palestinieni de vază. Fusese omorâtă, în mod oficial, de două ori de israelieni și avea o istorie proprie care întrecea orice fantezie, chiar și poezia arabă în forma ei cea mai sentimentală. Nimeni nu știa de fapt cum mai arăta ea acum și când intră, fără să bată la ușă și într-o rochie sclipitoare de seară, în apartamentul de la Tunis Hilton, atât Rashida Asafina cât și operatoarea crezură că e vreo amantă locală de-a președintelui, care a încurcat camerele. Și-au închipuit că, dacă cineva s-ar fi prezentat Mouna al Husseini, nimeni nu ar fi crezut că e ea și că putea fi luată, în mod jenant, drept una dintre activitățile din timpul liber ale politicianului sus-pus. Dar când apăru Mouna, președintele Abbas se ridică aproape solemn, dădu mâna cu ea, spuse echipei de filmare că va fi lăsată în grija unei colaboratoare apropiate și foarte respectate, Mouna al Husseini, se înclină ușor și plecă.

— Deci tu ești cu adevărat… ea? Mamă! au fost singurele vorbe ale Rashidei Asafina, reporter de succes la televiziunea Al Jazeera, care credea despre ea că știe să se comporte în societate. Evident, penibil. Oferta fu făcută în mod direct și fără ocolișuri: includea un reportaj în direct, de o asemenea anvergură încât reporterul ar fi rămas în cărțile de istorie. Dacă erau de acord, trebuiau doar să o urmeze, totul era pregătit. Singurul lucru pe care trebuiau să-l ia cu ele era camera de filmat, echipamentul de transmisie prin satelit și aparatura de redactare. Haine potrivite și alte lucruri aveau acolo unde vor ajunge.

Mai mult nu le putea spune, înainte să ajungă la locul stabilit. Era o propunere uimitoare. Și ușor de acceptat,

constatară ele mai târziu. Puțin suspicioasă, chiar prea puțin, Rashida o întrebă dacă propunerea includea și un interviu exclusiv cu Mouna al Husseini în persoană. Mouna îi răspunse, mai în glumă mai în serios, că putea să fie sigură că va avea această ocazie, dar că ăsta era, cu siguranță, un nimic, în comparație cu oferta în sine. Două ore mai târziu, când își încărcară echipamentul pe traulerul ruginit din portul Tunis, Rashida și operatoarea și redactorul ei, Hannah Ruwaida, își închipuiră că trebuie să fie vorba de un interviu pe mare cu vreun bandit pus sub urmărire, în cel mai bun caz Usama bin Ladin. Era singura persoană, cel puțin în prezent, al cărei interviu putea trece drept o știre bombă.

Se aflau deci în stadiul de prizoniere: nu mai primiră alte informații, li se confiscaseră telefoanele. În schimb, li se dăduseră asigurări că promisiunile erau adevărate și foarte serioase. Când ieșiră prin Gibraltar în Atlantic, după ce trecură de coasta Portugaliei, avură parte de vreme urâtă. Răul de mare le întări senzația de neputință. Acum, însă, motoarele traulerului aproape se opriseră și înaintau, cu reflectoarele aprinse, pe o mare de un negru strălucitor. Părea că ceva, în sfârșit, se întâmplă; se duse, împreună cu Hannah, pe punte, să vadă ce e. Primul lucru pe care l-au remarcat a fost tensiunea în care se aflau toți de pe punte și că Mouna al Husseini se schimbase într-un fel de haine militare. Așteptarea încordată o făcu pe Rashida Asafina să înceapă să spere. *Ceva* era pe cale să se întâmple. Palestinienii își tot șopteau ceva unul altuia și se tot uitau la GPS. Dintr-odată, văzură în întuneric ceva care îi bucură și îi mai liniști. Când se apropiară, văzură cum reflectoarele traulerului luminau un tanc petrolier mâncat de rugină sub pavilion rus, deci dezamăgire totală. Cele două hârburi stăteau acum paralel, dar nu păreau să vrea să se abordeze, ci păstrau o distanță de aproximativ douăzeci și cinci de metri. Era și-așa o situație confuză, iar tensiunea dintre Mouna al Husseini și omul ei de la bord, care tot timpul se uita la ceas, crescuse puternic. Șopti ceva despre nouă secunde până la T după GMT și își trecu limba peste buzele uscate. Mouna nu spuse nimic, dar se ținea așa de strâns de barele de alamă de lângă ecranul radar încât articulațiile degetelor i se albiră.

O lumină puternică apăru în adâncul dintre cele două hârburi

de nave și un monstru negru, dublu în lungime față de nava lor, se ridică ușor din întuneric. Mouna și echipajul ei jubilau și se îmbrățișau. Rashida Asafina nu mai văzuse ceva mai uluitor până atunci și totuși era specialitatea ei să caute tot ce ieșea din comun, ce era secret și ce era neobișnuit. Că era vorba de un submarin putea înțelege oricine, dar ce dracu' făceau palestinienii? Cele două nave ruginite se apropiară de submarin, ancorară și aruncară brâiele de protecție și punțile, se deschiseră bocaporții de la prora și pupa submarinului și puntea se umplu în curând de marinari în uniforme, care începură să preia încărcătura de pe trauler.

Erau foarte multe pachete, așa că nu vedeai ce era, în afară de o grămadă de corpuri de animale, aparatura echipei de filmare și ceva care arăta, ciudat, a fi lăzi de lemn cu sticle de vin. Totul fusese băgat prin bocaporți și dispăru ca într-un mușuroi de furnici. De la tancul rusesc până la bocaportul de la pupa submarinului a fost cuplat un furtun gros – păreau a alimenta cu carburant. La un moment dat, puntea submarinului era supraîncărcată, dar după o jumătate de oră era goală. Atunci se întâmplă ceva nou, un grup de ofițeri veniră pe punte, se așezară în formație și cineva suflă într-un fluier.

— Stimate doamne, suntem așteptate! le ordonă Mouna ziaristelor prizoniere și le arătă cu un gest larg că vor traversa puntea de debarcare dintre trauler și submarin. La capătul punții stătea cel care părea a fi omul ei și care se numea Abu Ghassan. Cei doi își luară, spre uimirea tuturor, la revedere într-un mod foarte reținut, se îmbrățișară scurt și formal.

— Voi două mă urmați! ordonă ea și cele două jurnaliste se aliniară cuminți în spatele ei. Mouna al Husseini păși pe punte și se opri la jumătatea ei. Acolo luă poziția de drepți și dădu onorul. Grupul de ofițeri de pe puntea submarinului răspunse imediat. Urmă încă un fluierat și se grăbi să treacă puntea, salutându-i pe fiecare dintre ofițeri și prezentându-le „prietenele ei jurnaliste", care alunecau și se împiedicau în fustele strâmte și ale căror tocuri înalte rămâneau în podeaua moale precum cauciucul a submarinului. Avu loc și o ceremonie scurtă. Doi marinari veniră alergând cu două litere albe, lăbărțate, din cauciuc sau de plastic, care fuseseră lipite pe turnul submarinului cu un aparat electric de lipit.

Dumnezeule care ești în ceruri! gândi Rashida Asafina când

citi textul: S-l IERUSALIM, cu alfabet latin, pe o parte a turnului și S-l AL QUDS, cu alfabet arab, pe cealaltă parte. Își dădu atunci seama că, într-adevăr, vor ataca Israelul. Ceea ce îi spusese Mahmoud Abbas în interviu era adevărat și el știa asta! Știa chiar și că ea nu credea în ce spunea el. Să te afli în fața unei știri de senzație fără să-ți dai seama! Urmă încă o ceremonie. Câțiva marinari deșurubară o tăbliță strălucitoare cu roșu și argintiu, care arăta ca vulturul bicefal rus, și o înlocui la fel de repede cu un steag palestinian din plastic moale, de aceeași mărime cu a tăbliței.

Se desprinseră apoi de trauler, nu înainte să le trimită și un bărbat cu mâinile legate la spate și care se împotrivea de zor, după care traulerul mai pluti o vreme în întuneric și dispăru. Cei care încă se mai aflau pe puntea submarinului se înghesuiră să intre printr-o gaură îngustă de o parte a turnului, unul câte unul.

Mouna le împinse ușor pe jurnalistele care mergeau împiedicându-se și comentă ceva despre faptul că la bord exista încălțăminte mai potrivită. Cu coada ochiului, Rashida Asafina văzu o persoană în uniformă de amiral luându-și emoționat rămas-bun de la un rus care-i întinse o cutie mică roșie, dădu onorul și se îndreptă către scara de funie care ducea la puntea tancului. Înjurând și zbătându-se, cu fustele ridicate până la talie, Rashida Asafina și Hannah Ruwaida coborâră cu greu pe scara îngustă de funie care ducea până în interiorul submarinului. Numai acțiunea asta le-ar fi putut provoca o porție bună de claustrofobie, dacă tâmpeniile alea de tocuri nu le-ar fi distras atenția într-un așa hal.

Acolo jos era o aiureală de nedescris, lumea se îmbulzea prin coridoarele înguste unde se cărau în continuare mărfuri în toate direcțiile. Mouna le ajută să se înghesuie înainte până ce ajunseră într-un spațiu mai mare, care servea ca sală de mese. Acolo le aștepta următoarea surpriză: primiseră un adjutant personal. Mouna le lăsă în grija unui ofițer tânăr, care-i dădu onorul puțin rigid, și plecă, făcându-le cu mâna aproape ironic.

— Bună seara, stimate doamne, numele meu este locotenent Peter Feisal Husseini din flota palestiniană și am primit sarcina să vă ajut să vă instalați. Presupun că deja vi s-a urat bun-venit la bordul submarinului, începu el într-o engleză perfectă.

— Bună seara, locotenente, sunt și englezi la bord? încercă

Rashida Asafina în limba arabă, ca să vadă ce se întâmpla.

— Nu, doamnă, după cum v-am spus, sunt ofițer în flota palestiniană, răspunse el într-o arabă cu un amestec de accent palestinian, ușor de recunoscut, și engleză.

— Un palestinian care a studiat mult la Oxford, nu-i așa, locotenente? îl tachină ea puțin în engleză.

— Nu doamnă, la Cambridge, dacă doriți. Permiteți-mi să vă arăt cabinele dumneavoastră.

O oră mai târziu, S-l Ierusalim coborî la o adâncime de 500 de metri în Atlantic, adâncime care în limbajul echipajului se numea adâncime de vacanță: în cel mai bun caz, aveau câteva mii de metri sub chilă până la fundul mării și la acea adâncime nu întâlneai nimic altceva decât cașaloți în goană după hrană. Toți obișnuiau să marcheze în vreun fel începutul timpului liber sau al repausului – acum se dăduse ordinul ca toată lumea să se prezinte în sala de mese în uniformă de paradă. Au dat la o parte micul perete provizoriu din lemn, care semăna a spalier și care despărțea popota ofițerilor de restul celei mai mari încăperi a submarinului, au pus o măsuță aproape de peretele mai scurt din fundul sălii, acolo unde acum atârnau două portrete, unul lângă altul, pe locul în care orice submarin rus îl avea pe Vladimir V. Puțin purtând căciula de iarnă a flotei și privind hotărât către cer.

Nu toți din echipajul rus îi recunoșteau pe cei doi președinți palestinieni, -dar înțelegeau foarte bine semnificația schimbării. Pe măsuță, lângă portretul lui Yassir Arafat și cel al lui Mahmoud Abbas, erau câteva pachete de culoare argintie și unul mai mare, de culoare roșie lucioasă. Peter Feisal le adusese din timp pe cele două *corespondente ale navei,* cum se vor numi de-acum încolo reportera de succes și operatoarea de la Al Jazeera cât timp se vor afla la bordul navei, într-un loc potrivit unde au putut să-și pună camera de filmat cu stativ. Și când echipajul începu să vină, toți în ținută de permisie și aranjați, le explică faptul că exista o ordine subînțeleasă, că soseau de la cel mai mic grad la cel mai mare, deoarece nu puteau să dea buzna toți deodată. Echipajul sosi cu cinci minute înainte, amiralul fu și el punctual.

Când încăperea se umplu până la refuz și mai rămase doar o bucată de podea goală în dreptul jaluzelelor de la bucătărie, amiralul se apropie de masă și la ordinul „Amiralul pe punte!”

luară toți poziția de drepți, el le dădu onorul și le ordonă pe loc repaus. Amiralul se uită în jur cu un ușor zâmbet; părea să prelungească, intenționat, tensiunea pe care nou-venitele de la Al Jazeera nu puteau să nu o remarce.

— Înregistrăm în draci, nu-i așa? spuse Rashida printre dinți fotografei, dar, în loc de răspuns, văzu doar o pereche de ochi dându-se peste cap, ca și cum întrebarea ar fi fost o jignire.

— Camarazi ofițeri și marinari! începu el într-o engleză americană limpede. Așteptați vești importante și le veți primi. Mai întâi însă o veste proastă, ca să lămurim un lucru. Caporalul Abdelkarim Qassam, de la tehnica torpilelor, și plutonierul major Serghei Nikolaievici Stepanșenka, de la secția mecanici, ne-au părăsit astăzi, plecând cu cele două nave de întreținere. Putem să spunem că în ghinionul lor au avut și noroc, pentru că au putut totuși să plece acasă cu vaporul. Cel care va vrea să plece de-acum încolo o va face prin tuburile de torpile, la apă adâncă.

Se auzi un murmur de șoapte, în timp ce amiralul repeta aceleași lucruri în rusă. Rashidei nu-i venea să-și creadă urechilor și nici nu-și dădea seama dacă ceea ce a auzit era o glumă necioplită sau era foarte serios. Nu-și dădu seama nici după reacțiile printre vorbitorii de limbă rusă.

— Și acum la veștile bune! continuă amiralul în engleză. Dar întâi o informație. K 601 a fost rebotezat în S-l Ierusalim Al Quds. Navigăm acum sub pavilion palestinian. Și am și o scrisoare de la președintele Rusiei, Vladimir Putin, pe care am să v-o citesc.

Schimba pe rusă, din care Asafina și Hannah înțeleseseră doar numele Ierusalim și Puțin; între timp, deschise scrisoarea și începu în engleză.

— Sar peste câteva fraze la început. Trec la esențial. Președintele Putin spune că a aflat cu admirație și cu stupoare de expediția extraordinară a submarinului K 601 sub comanda lui Anatoli Petrov și cu această ocazie a luat două hotărâri.

În primul rând, a hotărât să-i aprobe comandantului de navă Petrov să-și ia pentru un timp rămas-bun de la flota rusă, cu gradul de contraamiral. În al doilea rând, a hotărât să-i acorde contraamiralului Petrov cea mai de seamă distincție a republicii… Eroul Rusiei! Președintele își cere scuze că n-a putut fi prezent în persoană, dar deleagă șeful flotei

palestiniene să-i înmâneze medalia contraamiralului Petrov.

Unii începură să aplaude de bucurie, în același timp se ridică un murmur impetuos, repede sugrumat însă de amiral, care ridică mâna ca să repete mesajul în limba rusă. Nu apucă însă să spună tot și camera se umplu de urale rusești și de bucurie nestăvilită. Amiralul deschise atunci cutia roșie și le arătă tuturor conținutul. În cutie strălucea aceeași stea de aur în cinci colțuri, cu panglici de culoarea drapelului rus, pe care o avea și el pe piept. Luă medalia, îi făcu semn comandorului să înainteze și, fără alte fasoane, prinse medalia de vestonul comandorului, probabil și pe locul care trebuia, după care se îmbrățișară și se sărutară în chiotele echipajului. Înaltul ofițer rus plângea de-a binelea, nimeni nu ar fi putut să se înșele. Amiralul ridică din nou mâna și se făcu aproape liniște.

— Președintele Putin a mai adăugat, cam acru după părerea mea, dar trebuie să luăm asta ca o glumă, că i s-a părut nedrept ca numai străinii să poarte acest însemn de onoare la bordul submarinului.

Același mesaj în limba rusă se pierdu în hohotele de râs.

— Și acum, marinari! continuă amiralul în engleză, permiteți-mi să decorez, eu însumi, câțiva membri ai echipajului. Rog marinarii Vladimir Șaikin, Viktor Varionov, Boris Popov, Evgheni Kuznețov, Mihail Rodin, Boris Lișiaev, Evgheni Semionkin și Aleksander Kopiekin să vină în față!

Aproape că nu mai trebui să traducă numele lor. Cei opt tineri ruși se așezară în rând și primiră câte un ac de aur pe partea stângă a vestonului, amiralul și ursul de mare rus făcând cu schimbul. Când și procedura asta fu gata, se repetă una asemănătoare cu un număr de palestinieni și apoi murmurul încetă, într-o așteptare încordată de a vedea dacă mai erau și alte surprize.

— Știu ce gândește toată lumea în acest moment, începu amiralul cu un zâmbet larg. De ce doar câțiva camarazi, începători pe deasupra, să primească însemnul submarinului de aur, când noi toți ceilalți îl avem pe cel de argint? Explicația e simplă. Acesta este însemnul de submarin al flotei palestiniene. Oricine arată că îl deține și pe cel rusesc, deși mai puțin elegant, dacă pot să spun așa, va primi rechinul dublu cu trident, care este însemnul nostru propriu. Submarinul de argint, pentru care au luptat mulți dintre voi, îl veți păstra

deocamdată printre accesoriile personale.

Repetă aceleași lucruri în rusă și întrerupse câteva râsete, înainte să spună ce mai avea de spus.

— *În sfârșit*, ofițeri și marinari! continuă el pe un ton jos, cu totul nou, care îi făcu pe toți să tacă imediat. Acum veți primi ordinul de atac. Suntem în 22 septembrie ora 03.46 după fusul orar GMT. În data de 2 octombrie, ora 17.00 după același fus orar, vom ataca baza militară israeliană din portul Haifa.

Scopul este să distrugem toată flota israeliană din Marea Mediterană, dintr-o singură lovitură. Atacul se va executa în două etape, întâi cu rachete cu autopropulsie, două ore mai târziu cu torpile. Este misiunea noastră și asta avem de executat.

În încăpere nu se mai auzea nici musca. Mai mult de patruzeci de oameni, care stăteau ca sardelele și care adineaori exaltau de bucurie, aveau acum fețe împietrite. Se pare că majoritatea înțelesese mesajul în engleză, pentru că versiunea în rusă nu trezi reacții noi.

— Încă un lucru, continuă amiralul, de astă dată fără să mai trebuiască să liniștească spiritele. Ne aflăm la o adâncime de 500 de metri, suntem numai noi pe aici și mergem cu viteză mică. Din acest moment, tot echipajul are o permisie internă de patru ore. Barul se deschide imediat și vom putea lua o gustare, dacă am înțeles bine, tunisiano-libaneză, bineînțeles cu castraveți murați pentru camarazii ruși. Beția se pedepsește aspru, gândiți-vă la tuburile de torpile. Atât am avut de spus. O seară plăcută pentru toată lumea!

Se duse imediat și se așeză. Atmosfera apăsătoare se schimbă de îndată ce jaluzelele de la bucătărie se ridicară și o baterie de feluri de mâncare colorate care mai de care mai apetisant fură expuse, și, pe lângă ele, votcă și vin roșu din belșug.

— Deci, zise Peter Feisal, care în tot timpul reprezentației stătuse cu mâinile la spate lângă cele două corespondente de presă, bănuiesc că așa se va încheia prima seară la bordul submarinului nostru, stimate doamne. V-am rezervat o masă la popota ofițerilor, îmi permiteți să vă servesc ceva de băut?

— Am putea face un interviu exclusiv cu acest amiral? aproape că strigă Rashida Asafina.

— Stimată doamnă reporter, răspunse locotenentul-dădacă,

pe un ton ironic de gentleman. Cred că ați auzit, mai avem douăsprezece zile până la atac. Sunt convins că o să se ivească ocazii din belșug, atât înainte și, sper, și după, să luați orice interviu doriți. Dar nu sunt sigur, sincer vă spun, că aceasta este o ocazie potrivită pentru un interviu. Aș putea deci să vă servesc cu ceva de băut sau de mâncat, sau ambele?

*

* *

Căpitanul-comandor Aleksander Oviecin căzuse în butoiul cu melancolie. Melancolie rusă de tipul celei mai groaznice mahmureli, deși de mult timp nu pusese în gură o picătură de alcool. Mai lipseau balalaicele, gândi el într-o încercare disperată de a se lua peste picior sau de a face haz de necaz, fără rezultat, însă. Misiunea lui se încheiase. Stătea aici, pe un tanc petrolier prăpădit, care se sforța din răsputeri să urce pe lângă golful Biscaya. Totul se terminase, deci. Îi era aproape imposibil să înțeleagă și mai greu încă să accepte, în sufletul lui. Proiectul Pobieda a fost totul pentru el timp de cinci ani. A trăit cu el zi și noapte, mai ales nopțile în care nu putea adormi din cauza problemelor. Își neglijase total familia și chiar se mutase două luni de zile la Stația de cercetare. Când, în sfârșit, mai ajungea și pe acasă, era total absent și închis în el. Putea să se joace cu mingea cu fetița lui, Natașa, și dintr-odată să rămână cu mingea în mână, cu gândurile în altă parte, până ce Natașa începea să se plângă că tata trebuie să-i arunce mingea înapoi. Poate că era extenuat. În ultimele săptămâni, după întoarcerea submarinului K 601 din cursa din jurul Irlandei, s-a luptat ca un leu cu birocrații flotei ca să-i aprobe încărcătura necesară de arme. Aveau tot felul de obiecții, despre bani și plata în avans, găsiseră și un anume TVA, ca în perioada perestroika, dar mai ales tot o dădeau cu siguranța statului. Acești funcționari de prin birouri știau de fapt foarte puțin, doar că trebuiau să pună arme rusești în mâinile unui cumpărător străin. Și, în altă situație, nu ar fi fost ei chiar așa exigenți, pentru că, i se explicase, negrii și rasa galbenă voiau să aibă arme teribile, dar numai să le arate unul celuilalt la paradă, fără să aibă vreodată de gând să și tragă cu ele. Până la urmă se văzu nevoit, în disperare, să-i scrie președintelui, ceea ce era cam cum i-ai scrie lui Moș Crăciun, dar, ciudat sau nu, tocmai *Vladimir Vladimirovici* era singurul dintre potentații

din întreaga Rusie, care, împreună cu un oarecare căpitan-comandor din serviciul de informații, știa totul despre Proiect Pobieda.

Într-o scrisoare care, spera el, nu era prea îndrăzneață, ci doar obiectivă, pusese accentul pe toată cicăleala asta despre siguranța statului. Evident că ar fi fost o nenorocire ca torpilele Schkval să ajungă intacte în mâinile dușmanului, asta recunoștea și el, dar în cazul submarinului K 601 ar fi fost catastrofal dacă dușmanul ar fi aflat despre noua tehnologie palestiniano-rusă. Pentru că situația era acum de așa natură că, atunci când următoarea generație de submarine rusești va fi dotată cu noile instrumente, mai ales cu versiunea experimentală a proiectului 885 clasa Iașin, Rusia va avea o superioritate netă în războiul subacvatic. Era demonstrat științific. E-adevărat însă că și palestinienii aveau o tehnologie la fel de înaltă ca a Rusiei, dar aici nu era vorba de prietenie, și nici de recunoștință pentru ajutorul primit, ci doar de interesele statului rus.

Prin urmare se impunea o singură concluzie, aceea de a înarma submarinul K 601 cât puteau mai bine, tocmai pentru a evita ca acesta să cadă în mâinile dușmanului. Riscul era cu atât mai mare cu cât îl înarmau mai prost, și, în acest caz, zgârcenia și raționamentele înguste despre securitatea statului s-ar fi putut întoarce împotriva lor. Scrisese scrisoarea de zeci de ori, temându-se tot timpul să nu conțină prea multă vorbărie tehnică, să nu fie prea umilă, dar nici prea îndrăzneață. Trimiterea unei scrisori la președintele Rusiei era, din punct de vedere practic, cea mai mică problemă. Orice ofițer de informații începând cu gradul de căpitan-comandor în sus avea acest drept și exista, în acest sens, chiar o anumită rutină, bine pusă la punct încă din perioada sovietelor.

Așteptarea răspunsului însă devenise de nesuportat, cu cât timpul trecea. De fapt, nici n-a primit vreodată vreun răspuns, ci doar o scrisoare în care se confirma avansarea comandorului Petrov la gradul de contraamiral și decorarea lui cu medalia Eroul Rusiei. Niciun cuvânt despre tot ce îi scrisese el președintelui. Asta dacă nu cumva răspunsul deja venise, în realitate, pentru că într-o zi, pe neașteptate, în săptămâna de dinaintea plecării în misiune, toate problemele birocratice dispăruseră. K 601 fu rapid dotat cu torpile Schkval, rachete

autopropulsate special modificate, fără focoase nucleare, dar cu înlocuitoare convenționale impunătoare, întreaga cantitate cerută de torpile antisubmarin și toate Știucile antitorpilă pe care le ceruse. Până și comenzile greu de înțeles ale cicălitoarei doctorițe de la bord, aparatură tehnică și medicamente antiseptice și tot ce mai voia ea, fuseseră onorate până la cel mai mic punct, ca să nu mai vorbim de comenzile de hărți navale electronice și toate piesele de rezervă coreene cu care puteau să-și instaleze la bord televiziune prin satelit. Și când tot miracolul ăsta fusese săvârșit, nici mai mult nici mai puțin decât viceamiralul de la Comandament îl întrebase *politicos* dacă mai avea vreo dorință, care i-ar fi fost imediat satisfăcută. Deci era sigur că președintele îi răspunsese la scrisoare. Era singura explicație logică a excesului de zel al birocraților de la bază. Problema era de fapt că el era așa al naibii de lipsit de fantezie și atât de naiv, cum obișnuia Mouna să-i spună, încât nu înțelesese nici până astăzi cum se leagă lucrurile.

Tancul de capacitate redusă avea o viteză de aproximativ douăsprezece noduri și suprafața apei din paharul aflat în fața lui pe masa de bachelită maronie vibra de duduitul motoarelor diesel, care, altfel, erau silențioase. Aici trebuia el să-și petreacă următoarele zece zile sau mai mult, desigur cu câteva rapoarte finale care trebuiau întocmite, dar în mare parte fără altceva de făcut, numai să se holbeze la mare. Îl avea cu el și pe plutonierul major Stepanșenka, supărat foc, închis în arest undeva jos, pe coridorul îngust al matrozilor, fără aer condiționat. Amărăciunea lui Stepanșenka era ușor de înțeles. Fusese atât de aproape să câștige o grămadă de bani și mai ales aproape de ceva ce el nu cunoștea în detaliu, dar despre care înțelesese că era cea mai importantă cursă a unui submarin din toate timpurile. Ce altceva putea crede, dacă voiajul pe lângă Irlanda fusese doar un exercițiu în vederea misiunii care urma. Stepanșenka reprezenta, cu siguranță, un risc foarte mare, ca și toți ceilalți care fuseseră dați afară, deoarece cei mai mulți puteau să spună, și pe bună dreptate, că au fost dați afară pentru fapte neînsemnate și că era nedrept. Acest tip de oameni reprezintă întotdeauna un risc de securitate. Spionii nu se mai recrutau cu sex și bani, ca altădată, ci cu neîmplinirile și orgoliile individului, ceea ce,

uneori, era cam același lucru. Celor opt marinari care fuseseră dați afară li se făcuse un orar de lucru special de către el, împreună cu viceamiralul de la Comandament și cu Mouna. În primul rând, primeau toți din partea Mounei câte 10 000 de dolari, ca o consolare. Apoi, nu puteau părăsi Stațiunea de cercetare 2 până nu ar fi fost angajați pe un alt submarin. Acolo, printre noii colegi, puteau ei să se laude cât îi ținea gura cu secretele pe care le știau. Peste două săptămâni ar fi aflat, oricum, toată lumea.

Pe 2 octombrie la ora 17.00, s-ar fi aflat la Severomorsk de două zile. Cade într-o luni, deci nimic nu l-ar mai fi putut împiedica să înceapă o viață de familie nouă, mai bună, pe care o va numi viața post-Proiect Pobieda.

Luni după-amiaza deci, oare ce o să facă? Se și vedea – gândul în sine era insuportabil – mergând în întuneric și în fleșcăraie de la serviciu către casă și uitându-se tot timpul la ceas, chiar oprindu-se să se uite pe cer după vreun semn, în acel anotimp putea foarte bine să vadă o aurora boreală maiestuoasă. Să știe și totuși să nu știe nimic, o chestie de-asta putea să te facă să-ți ieși din minți. Nu, evident trebuia să facă altceva. O să-i invite pe docentul Ivan Firsov și pe doctorandul Boris Starșinov la o întâlnire prietenească, fără etichetă, la biroul lui. Știau și ei câte ceva, dar nu știau ținta și nici data exactă. Ei trei fuseseră parte decisivă în proiectul Pobieda. Așa va face. O să stea la biroul lui și o să îmbuce pe fugă ceva, poate limbă fiartă cu castraveți murați și votcă rece ca gheața, și la ora 17.00 după fusul orar GMT, 19.00 ora locală la Severomorsk, ar fi deschis televizorul pe CNN sau BBC World, să vadă dacă nu cumva se întrerupea transmisia pentru o știre de ultimă oră sau dacă nu trebuiau chiar să aștepte o jumătate de oră până la următoarea transmisie. În frigiderul de lângă birou o să pitească șampanie și caviar. Era sigur că așa va face, întrebarea era dacă să scoată lucrurile din frigider după prima jumătate de oră sau să aștepte o oră. L-ar fi costat ceva, bineînțeles, dar una dintre cele mai importante clipe din viața lui merita 100 de dolari, deși, dacă te gândeai mai bine, era salariul pe o lună. Până și amărâtul ăsta de plutonier de sub punte, care pusese mâna pe sânii unei palestiniene, câștiga de sute de ori mai mult decât el din proiectul Pobieda, și, pe deasupra, mai era și un risc de siguranță. Din cauza

nemulțumirii lui. Destul de paradoxal, dacă stai să te gândești. El însuși, căpitanul-comandor rus, fără nicio para chioară, era acum în posesia unui secret bombă. Singurul lucru care ar fi privat submarinul K 601 de o victorie totală, cel puțin la primul atac, ar fi fost o defecțiune aproape imposibilă, un la fel de greu de crezut sabotaj din partea cuiva de la bord – sau o trădare. Singurul din lume care ar fi putut comite un act de trădare ar fi fost el însuși sau, teoretic, ceea ce bineînțeles era o absurditate, președintele Putin. Toți ceilalți care știau ora și locul exact se aflau la bordul unui submarin care n-o să mai apară la suprafață până mult după primul atac. Era un gând îngrozitor. Cam cât valora informația lui, dacă ar fi calculat doar teoretic? Cât valora flota israeliană? Cel puțin câteva miliarde de dolari și, pe deasupra, un preț politic greu de apreciat. În mod concret, ar avea destul timp să vândă un secret care, după puțină târguiala, ar fi valorat cel puțin o jumătate de miliard de dolari. Iar el câștiga 100 de dolari pe lună, își închinase cinci ani din viață de muncă asiduă pentru salariul ăsta și ar fi putut fi nemulțumit. Dacă privea lucrurile așa strict, ca un *razvedcik*, analiza era simplă. El însuși trebuia executat imediat, din motive de siguranță. Sigur că așa era, fără îndoială. Întoarse problema pe toate fețele, dar nu putu să nu ajungă la aceeași concluzie. Mouna ar fi trebuit să se gândească la asta, ea care vedea întotdeauna toate aspectele unei probleme. Sau a avut încredere oarbă în el? Elegant din partea ei în cazul ăsta, dar neprofesionist. Nu și-ar fi putut trăda proiectul vieții lui, niciodată. Era doar o fantezie care-i crescuse considerabil pulsul, ca și cum dintr-odată trecuse de la starea de melancolie la una de bună dispoziție disperată. Era, la dracu', timpul să ia o votcă! Sau două. Se dusese la sala de mese cu o oră mai devreme, să stea în liniște și să facă exact ce făcuse, doar să răsufle ușurat și să se holbeze la luciul negru al mării cu un început de coame de valuri albe. Vântul începu să se întețească, ceea ce era foarte obișnuit pentru golful Biscaya. O să fie un dans haios la noapte pe o navă de tonaj mic ca aceasta, ca și pe puitorul de mine pe care și-a făcut el instrucția de bază în Marea Barents. Nicio problemă, mâncarea nu semăna nici pe departe cu ce se servea pe K 601. Era sigur că în spatele lui se afla unul dintre matrozii de la bucătărie, care venise să-i servească mâncarea de varză versiunea unu,

doi, sau, în cel mai rău caz, trei.

— Băiete! Dă-mi și mie 100 de grame! urlă el fără să se întoarcă. Nu primi niciun răspuns. Cineva îi puse cu grijă mâna pe umăr. Când se întoarse îl descoperi, spre uimirea lui, pe căpitanul navei.

— Scuzați, domnule căpitan-comandor! zise căpitanul încet. O să trimit imediat după un matroz, dar…

— Dumneata să mă scuzi, căpitane! râse Oviecin. Presupun că e la fel de mult și pentru dumneavoastră ca și pentru mine, Alexei Andreievici, de când și noi serveam niște babalâci de ștabi acri. Nu vreți să ciocnim un păhărel?

— Nu, mulțumesc, nu chiar acuma, domnule căpitan-comandor, răspunse comandantul navei, vădit jenat. Am vrut să vă spun doar că viceamiralul Comandamentului din Severomorsk, deci șeful flotei Oceanului Arctic, mi-a dat un ordin foarte strict…

Ei drăcie! Deci fac și de astea, gândi Oviecin. Rahat cu perje, accept logica, dar nu nedreptatea, nu aș putea niciodată să fiu trădător!

— Îndepliniți ordinul, căpitane, oftă el. Îi trecu prin cap că se afla în situația la care se gândea de când era copil. De ce să nu reziste până la sfârșit?

— Bineînțeles, domnule căpitan-comandor, răspunse căpitanul puțin consternat. Am primit ordinul să vă dau această scrisoare exact la o sută de mile după ce v-ați luat la revedere de la submarin. Adică acum. Poftiți!

Căpitanul plecă fără să mai zică nimic și-l lăsă pe Oviecin cu un plic gri-maroniu în mână, cu emblema flotei imprimată neglijent pe el, și numele lui scris de mână. Îl cântări gânditor în palmă; pulsul îi era în continuare ridicat, nevenindu-și încă în fire după călătoria în ceruri pe care o și începuse în minte. Scrisoare de la viceamiral? La o sută de mile de despărțirea de submarin? Rupse plicul care servea doar de învelitoare, sau, mai bine zis, masca conținutul. În el era un plic alb, tare și rigid la pipăit, cu vulturul bicefal rus imprimat în relief aurit pe spate. Pe fața plicului era o adresă scrisă de mână, către căpitanul-comandor Aleksander Ilici Oviecin, Flota Oceanului Arctic, Proiectul Pobieda. Nu îndrăzni să rupă plicul ca pe oricare plic, ci se ridică și aduse un cuțit pe care îl băgă într-un colț și cu care apoi deschise frumos plicul. Vulturul bicefal aurit

din nou. Se uită imediat la semnătura din josul paginii scrise cu mâna și îngheță: *Puțin, președinte.* Scrisul era curat și citeț.

Dragă Aleksander Ilici,

Te rog să-mi scuzi gluma asta nevinovată, ca de la cekist la razvedcik. Dar numai acum pot să-mi scriu numele pe un asemenea document, pe care ai permisiunea mea să-l păstrezi, spre deosebire de multe altele pe care atât tu cât și eu, conform regulamentului, le-am distrus după ce le-am citit. Bineînțeles, o sa mă exprim pe scurt. Pentru rolul important pe care l-ai avut în proiect, am hotărât să primești Steaua Flotei Ruse, gradul cel mai înalt. Din păcate, nu o vei primi din mâna mea, fiindcă o distincție de o așa însemnătate atrage privirile opiniei publice, ceea ce acum nu ar fi chiar avantajos pentru cauza noastră. Șeful Flotei din Oceanul Arctic a primit instrucțiunile mele în acest sens. El a mai primit un ordin, și anume să te avanseze la gradul de comandor în Flota Rusă. Nu pot să-mi exprim decât sincera mea apreciere pentru loialitatea și solidaritatea de care ai dat dovadă în acest proiect important, de pionierat. Reprezentanta în proiect a președintelui palestinian, Mouna al Husseini, este de aceeași părere și, ca atare, conform uzanțelor, mi-a cerut permisiunea să te remunereze pentru munca depusă cu suma de 200 000 de dolari, cerere căreia i-am dat curs cu plăcere. O dată, după ce toate acestea s-au terminat, vreau să ne întâlnim pentru un dialog prietenesc, ca de la cekist la razvedcik, despre acest mare secret pe care l-am ascuns atâta timp și pentru înfăptuirea căruia am luptat din răsputeri.

Vânt la pupă, Aleksander Ilici!

Putin, președinte

Citi de trei ori scrisoarea, și rar. Nu, era sigur că nu putea fi ceva de interpretat. Scrisoarea era, dacă te gândeai bine, foarte clară. Până și numele Mounei era scris corect, așa cum

trebuia transcris cu litere chirilice. Chiar se gândise serios la trădare, acum o clipă? Bineînțeles că nu, era doar un exercițiu mental și, pe deasupra, din considerente înalt profesionale. Cum ar fi putut un bărbat să trăiască cu o jumătate de miliard de dolari fără să se mai poată vreodată uita în oglindă? Paharul lui cu votcă sosi adus de un matroz care se clătina ușor și care-și ceru scuze pentru întârziere. Cu ocazia asta, Oviecin află și că la cină va primi mâncare de varză, varianta a doua.

— Mulțumesc, e foarte bine, matroz, mai adu-mi o sută! ordonă el în stilul tradițional rus, puțin acru și răstit. Matrozul se înclină și dispăru fără să spună ceva. Atunci își dădu seama că încă mai avea pe el uniforma de paradă, deși era descheiat la gât și nebărbierit. Anatoli, Mouna și Carl, ce troică de neînvins la bordul lui K 601, gândi el și ridică paharul către întunericul de-afară. Fie ca norocul și reușita să te urmeze în drumul tău pe mare, S-l Ierusalim, adăugă mormăind doar pentru el și dădu paharul pe gât ca și cum ar fi fost un tânăr subofițer în flota sovietică. Ceea ce și fusese cândva.

*

* *

Ibrahim Olwan se sculă cu o oră mai devreme. Nu i se întâmplase niciodată de când se afla la bordul submarinului. Întâi a crezut că îi era rău de la stomac, tocmai acum, cel mai nepotrivit moment din viața lui pentru așa ceva. Se ridică din pal și încercă să vomite în chiuveta minusculă, dar nu reuși. Se dădu cu apă rece pe față și se așeză pe patul de jos, care avea cearșafuri curate. Numai cabina asta strâmtă. Sunetul de la aerul condiționat caro-și făcea simțită prezența ori de câte oi i credeai că e liniște deplină. Numai el, Ohvan. Locotenent Ohvan, mai corect. Nu mai era altceva nimic, nu mai era Ibra the Wiz. Și probabil că era prea târziu să mai aibă timp să mai facă ceva în viață decât să fie locotenent Olwan. Satul se numea Qalqiliya, fusese atacat de tancuri, casele bombardate, bărbații luați cu forța de la familiile lor, băieții care aruncau cu pietre împușcați, câteodată cu bile de cauciuc cu miez de plumb, câteodată cu focoasă de plumb, care de multe ori era același lucru, de acolo venea familia Olwan. Tatăl lui schimbase numele familiei în Alwin când fusese sigur că băiatul mai mare a intrat la Cambridge. Era emoționant, dar umilitor în același timp. Un refugiat palestinian din Qalqiliya avea un fiu care a

primit o bursă de cercetare la Cambridge și care s-a răzbunat și mai mult cu numele Alwin. Ceea ce era ușor de acceptat, mai ales atunci. Mai târziu, ceva de care îi fu rușine. Acum era din nou Olwan; pentru Peter Feisal și Marwan, grija părintească a tatălui lor de a le angliciza numele cu totul arăbești fusese și mai comică decât cea a propriului lui tată. Tatăl lor făcuse Howard din Husseini și, pentru că era un bărbat care se mândrea că era mai englez decât englezii, fiii lui îl tachinau spunându-i *Leslie* Howard, după un actor aristocrat de prin anii ’40, mic de statură și cu înfățișare fragilă. Acum însă încetaseră să se mai prostească, acum erau reconstruiți ca Husseini și Olwan, locotenenți în flota palestiniană. Stătuse nemișcat, respirase regulat și încercase să se gândească la cu totul alte lucruri decât cele la care trebuia, dar nu-i ieșise. Îi era rău în continuare și mâinile îi tremurau când și le întinse în față. Ora era exact 15.01 GMT. Să mai adoarmă era imposibil, nu mai erau nici două ore până la T. Intrase, de fapt, în panică, realiză el când își trăgea pantalonii de uniformă. Simți din nou transpirația rece; peste mai puțin de două ore se va afla în război și nu mai putea da înapoi. Gândurile maniacale despre lift îi reveniseră. De câte ori mergea cu el, își închipuia viața ca o călătorie cu liftul: stăteai acolo și nu puteai să faci nimic, numai să numeri și să constați că acum sunt la o treime din distanță, acum la jumătate și în curând liftul o să stea, fără să fie câtuși de puțin influențat de sentimentele sau de viziunile de groază ale pasagerilor. Și ăla era sfârșitul. Jocurile de simulare folosite ca exerciții, când au atacat Devonport sau când au scufundat USS Alabama, el le programase. Sau, cel puțin, el făcuse cea mai mare parte din ele. Regulile de bază ale matematicii și ale computerelor erau aceleași, iar jocurile astea de-acum nu se deosebeau prea mult de cele pe care le făcuse pentru adolescenții însetați de sânge din Londra, pe care îi jupuise de bani. Până acum, totul a fost ca într-un astfel de joc. Nici măcar întâlnirile cu comandanții, pentru planificarea minuțioasă a atacului, exercițiile repetate la nesfârșit, studierea detaliată a portului Haifa pe imaginile de pe satelit ale serviciului de informații rus, controlul dublu al coordonatelor, repetarea cifrelor sau exercițiile pe viu, când au dat drumul de-adevăratelea rachetelor cu autopropulsie în Marea Barents, în timpul ultimului exercițiu, nimic din toate

astea nu-i dădură senzația că lucra cu material real. Nu era o chestie de intelect, sigur că-și dădea seama pentru ce toate aceste pregătiri, pe plan emoțional, însă, era altceva. Emoțiile abia acum le simțise: stare de rău și transpirație rece. Cel mai mare dig al Haifei era lung de 2 826 metri. Unul mai mic avea 765 metri. Primul obiectiv erau bateriile de apărare antiaeriană cu rachete Patriot la punctul exterior și pe partea interioară a digului, repetă el, ca și cum și-ar fi înfrânt groaza doar dacă înșira din nou toate cifrele. Rachetele de pe S-l Ierusalim trebuiau mai întâi să urce la o înălțime de 150 de metri, să-și stabilizeze cursul și să se îndrepte apoi către obiectiv, cu viteza de Mach 0,75. Când ar fi trecut la a doua manevră, ar fi mărit viteza și ar fi trecut prin valul de sunet, în continuare la o distanță adecvată față de obiectiv. Trebuiau să ajungă înaintea zgomotelor infernale pe care le făcea racheta când trecea prin valul de sunet. A treia manevră era să-i coboare cele patru aripioare, să accelereze la viteza Mach 3, de trei ori viteza sunetului, și să-i fixeze cursul. Și-atunci s-ar fi aflat la 3–5 metri deasupra apei, în funcție de vreme și de înălțimea valurilor. Tremurul mâinilor nu încetă deloc, continuă să repete manevrele tehnice ca pe niște formule magice, ca și cum tehnica era injecția calmantă de care avea el nevoie acum. Chiar dacă părea neverosimil ca aceste rachete Patriot – un cadou al Statelor Unite pentru Israel, ca să se protejeze de rachetele irakiene – să fi avut vreo șansă să se apere de un atac al submarinului S-1 Ierusalim, bateriile Patriot erau lotușii primul obiectiv. Regula de bază la bord era acum să nu-ți asumi niciun risc. Era ca și cum ai fi împușcat o pasăre care stătea nemișcată, cum ar fi spus un adevărat gentleman englez. Rachetele autopropulsate cu rază lungă de acțiune de pe S-l Ierusalim aveau o tehnologie cu două generații mai modernă decât rachetele irakiene Scud, pe care trebuia să le doboare Patriot. O companie americană câștigase probabil o groază de bani vânzându-și armamentul învechit Israelului, care apoi trimisese factura plătitorilor de impozit americani, care la rândul lor împrumutaseră banii de la China și de la Arabia Saudită. Avea o mulțime de idei, vorbea fără noimă, dar încet, nimic nu avea vreun sens și trebuia să-și revină. Febra trebuia să scadă, iar el să nu se mai gândească la toate chestiile fără importanță. Transpira rece în continuare și nu fusese în stare

decât să-și pună pantalonii de uniformă. Aproape toată flota israeliană era concentrată pe o suprafață mică. Haifa era portul principal și baza submarinelor. Era data de 2 octombrie, Yom Kippur, o sărbătoare în Israel ca ziua de Crăciun în Anglia, Ziua Recunoștinței în SUA sau Id al-Fitr în lumea islamică. Asociațiile i se învârteau în cap, fără nicio ordine. Poate că repetase prea mult. După ce intraseră în canalul Gibraltar, navigând ușor, la o adâncime de 600 de metri, prin curentul rece convergent al Atlanticului, n-au făcut altceva decât să repete atacul. Poate că repetaseră prea mult, dar uneori i se dădeau zece minute să rezolve probleme cu totul noi și mai complicate ca asta și, de regulă, s-a descurcat. Poate că era o metodă foarte bună. De ce tocmai el să stea la tabloul de comandă în momentul decisiv, și nu Manvan sau Peter Feisal? Doar din întâmplare. Orarul lor pentru 24 de ore fusese stabilit încă de la plecarea din Severomorsk și din acel moment nu mai era decât matematică pe care nu puteai să o influențezi, aproximativ ca și liftul care mergea în sus sau în jos. Oare intra în panică pentru că se apropia ultimul punct în schemă, să ucidă un număr necunoscut de oameni? Nu așa de mulți, bineînțeles, ora atacului fusese aleasă ca să prindă toate navele în același loc, fiindcă ei se așteptau ca echipajele să fie acasă și să sărbătorească împreună cu familiile lor. Navele erau obiectivul de bază, Israelul trebuia să rămână fără flotă. Și totuși o să moară câteva zeci de marinari și ofițeri, personalul de pază și, în cel mai rău caz, câțiva palestinieni care făceau curățenie. Greșit, palestinienii nu intrau în bazele militare din Israel, Haifa nu era Devonport. Ce îngrozitor să stai acolo lângă bateriile de rachete și să fumezi, să vorbești nimicuri și să mârâi, să te uiți afară în largul mării liniștite și întunecate, să te plângi că ai tras lozul necâștigător, fiindcă tocmai ție ți-a venit rândul de serviciu în ziua asta de sărbătoare. Și să vezi primele raze de lumină exact sub linia orizontului. Mai întâi ar fi crezut că erau avioane de vânătoare din baza proprie, apoi ar fi avut timp să înțeleagă că erau prea rapide pentru a fi avioane de vânătoare, ar fi trimis o întrebare la operatorul radio și nu ar mai fi primit răspunsul pentru că ar fi fost prea târziu. Nu, nu avea probleme de conștiință, nu era asta. Atacul nu ar fi costat mai multe vieți israeliene decât poporul palestinian aflat sub ocupație și căruia, în fiecare lună, i se împușcau copiii și i

se bombardau casele în care se ascundeau, cică, niște presupuși imami suspecți de vreun presupus plan dubios. Asta era politică, cum le băgase în cap Mouna al Husseini. Nicio *pagubă colaterală:* orice rachetă care-și schimba cursul către centrul Haifei ar fi fost detonată la cea mai mică suspiciune. Noi nu suntem ca ei. Aceasta era o operațiune strict militară. El credea în toate astea. Totul părea chibzuit, politică bună, dacă voiai să te exprimi ca Mouna al Husseini. O explicație mai jenantă, dar umană, a stării lui de rău și a transpirației reci era poate teama de a nu reuși tocmai acum, când venise clipa. Ciudat, dar foarte posibil că asemenea griji egoiste ar fi putut fi interpretate ca ceva mai frumos, ca de exemplu grija față de viața oamenilor. Autoamăgirea era oglinda omului, gândi el și se întrebă dacă el sau Shakespeare trăsese concluzia aceea perfectă. Cinismul îl trezi, se îmbrăcă rapid, se bărbieri și se duse la sala de mese să bea un ceai și să mai converseze cu cineva înainte să-i vină timpul să intre în tură. Să converseze serios cu cineva, ca un adevărat ofițer de submarin în ora de dinaintea atacului și prin urmare să se liniștească, pentru că trebuia să arate liniștit. Exact ca acela cu care vorbea acum. Peter Feisal mai avea o jumătate de oră din timpul lui liber și trebuia să meargă curând la culcare, sigur era pe acolo pe afară. În fața lui Peter Feisal nu ar fi putut să se arate fricos, dacă asta era ce simțea acum. Și Peter Feisal ar fi trebuit să fie în aceeași situație. Un ultim ceai, puțină conversație și apoi, liniștit, să intre agale în centrala de comandă, să se așeze în fața monitoarelor ca și cum era o zi oarecare și apoi să execute toate ordinele, unul câte unul. Exact ca de obicei. Mai ciudat decât atât nu putea fi. Peter Feisal chiar era ia popotă, cu ochii puțin roșii și nebărbierit, cu un pahar de ceai și o plăcintă cu migdale. Era aproape singur acolo, pentru că intraseră în stare de alarmă de gradul unu și numai personalul care intra sau ieșea din tură avea voie să folosească spațiile comune. Nici măcar eternii jucători de șah nu se mai vedeau. Nu avură timp să vorbească prea multe. Peter Feisal glumi că era cam ciudat să se ducă la culcare chiar acum. Ibrahim îi răspunse că nu acum era momentul cel mai interesant. Acum nu era nicio problemă, dar peste 16 ore, când Peter Feisal intra în tură, o să lucreze la capacitate maximă, cu americanii după ei. Și acela o să fie un timp și mai nepotrivit pentru un somn liniștit. Râseră

puțin, bărbătește și strident, așa cum o cerea situația. Teoria lui Ibrahim despre influența pe care o exercitau unul asupra altuia părea că fusese demonstrată.

În centrala de comandă, toate ordinele scurte, precise și foarte calme de la comandor și de la amiral ar fi avut un efect și mai puternic asupra lui. Tocmai își adusese ceaiul și se așezase, când intră căpitanul-comandor Șarlamov, se uită în sală și când îl descoperi pe Ibrahim veni către el, salută puțin nonșalant și îi spuse că s-au hotărât să schimbe tura mai devreme și că ar fi fost bine să înceapă direct.

— A intervenit o mică problemă, îi explică Șarlamov tărăgănat, când se ghemuiră în gaura din peretele despărțitor al secțiunii unde se afla centrala de comandă. O mică problemă nu prea era descrierea adecvată a ceea ce se întâmplase. Asta în cazul în care plăcerea britanicilor pentru subestimări grotești nu se răspândise cumva la bordul submarinului. Centrala de comandă era plină de oameni. La masa șefilor stătea troica de comandanți. Ibrahim luă poziție de drepți și le dădu onorul la toți trei, așteptând să i se răspundă.

— Pe loc repaus, locotenent! Cam asta e situația, pe scurt, zise amiralul în engleza lui americană, moale, dar distinctă. Avem o problemă. Mai este o oră și ceva până la T. Dar avem un submarin neidentificat care se îndreaptă către noi în viteză. Nu știm dacă e un turc sau israelian. Dacă e doar unul turc, poate să ne depășească și continuăm conform planului. Dacă e unul israelian, îl doborârii. Prima sarcină este să încerci să identifici submarinul. Ai înțeles?

— Desigur, domnule amiral.

— Întrebări înainte să-l schimbi pe locotenentul Husseini?

— O întrebare, domnule amiral.

— Dar repede, da?

— Dacă e unul israelian, de ce să nu-l lăsăm să ajungă acasă și să-și ia locul în cuib?

— Pentru că este o amenințare pentru noi dacă înțelege că suntem aici și de aceea îl lovim noi mai întâi. Alte întrebări?

— Nu, domnule amiral, am înțeles!

— Bine, liber!

Se duse la Marwan, care îi descrise la fel situația, dar cu toate datele tehnice, sub forma unui grafic frumos, afișat pe trei dintre cele patru ecrane. Se aflau doar la câteva mile de

locul de unde trebuiau să lanseze rachetele cu autopropulsie către portul Haifa. Toate cele șase tuburi de torpile erau încărcate fiecare cu câte o rachetă, dar unica apărare împotriva unui atac submarin erau cele patru rachete Știuca, singurele care puteau anihila torpilele dușmane. Ochiul de crab sud descoperise un submarin care venea către ei cu 25 de noduri viteză, cu motoarele diesel la capacitate maximă, îndreptându-se către Haifa. Au presupus că era vorba de israelieni întârziați care se grăbeau să ajungă la familiile lor, să sărbătorească Yom Kippur. Cursul lor, dacă trăgeai o tangentă, ar fi tăiat S-l Ierusalim perpendicular într-un unghi de 0 grade și 27 de minute, dacă ambele nave și-ar fi menținut viteza și cursul. Asta era situația. Dar Marwan habar nu avea de cum se gândeau comandanții să acționeze. Iar el trebuia să meargă la masa de prânz și apoi la cursurile individuale de limbă. Ibrahim mormăi ceva despre bătrâne și bine lucrat, se înghesui în scaunul de birou îmbrăcat în piele și controlă atent toate amenzile. Ochiul de crab sud se apropia cu viteza maximă de submarinul străin, ca să-i poată afla identitatea. Înregistraseră deja semnătura sonoră a străinului, ceea ce era foarte simplu, pentru că motoarele duduiau de mama focului și înaintau cu viteza maximă. Singurul lucru pe care-l știau despre el era că era de construcție germană. Dar și turcii, și israelienii puteau să aibă motoare nemțești, israelienii cu siguranță. Arhiva de sunete din computere nu le putea da alte date. Dar la masa unde stăteau înghesuiți cei trei șefi, naționalitatea submarinului nu mai era un mister, sau poate că jucau la risc.

— Înlocuiți rachetele cu autopropulsie din tuburile trei și patru cu torpile antisubmarin! veni ordinul întâi în rusă și apoi, deși acum nu mai era nevoie, în engleză. Nimeni din centrala de comandă nu-și pierdu răsuflarea și nici nu reacționa într-un alt mod demn de consemnat, ordinul fu transmis în continuare la camera torpilelor. Ibrahim parcă îi și auzi pe matrozii ruși de la torpile înjurând și blestemând că trebuie s-o ia de la-nceput, să coboare macarale și lifturi ca să scoată rachetele grele și apoi să se chinuie să pună două torpile în loc, ca și cum totul era doar un exercițiu al naibii de greu.

— Avem contact vizual cu submarinul, dacă nu, când o s-avem? întrebă amiralul. Ordinul nu fu repetat în rusește, contrar obiceiului.

— Negativ, domnule, răspunse Ibrahim și se poticni câteva secunde în timp ce își plimba privirea de la un ecran la altul. Trebuie să așteptăm șapte, opt minute, dar vom îi foarte aproape de el cu ochiul de crab sud!

— Bine, locotenente, dă-ne identitatea cât de repede poți!

Ordinul fu repetat în rusă, cu o foarte scurtă întârziere. S-l

Ierusalim nu-și schimbă viteza de cinci noduri și nu-și corijă cursul în linie dreaptă la 27 de mile distanță la vest de Haifa, locul de unde trebuiau să lanseze rachetele. Potrivit ecranelor din fața lui Ibrahim, locul acela era foarte aproape de poziția în care submarinul străin le-ar fi tăiat cursul. Logica era foarte simplă. Veni ca la comandă, aproape ca într-un joc de simulare pentru începători, și la fel de ireal. Au fost nonșalanți, au fost siguri că nu vor întâlni vreun inamic, cu mintea erau deja acasă, se gândi Ibrahim, care se calmase și care nu mai avea febră. Jocul ăsta era prea simplu. Cei de la camera torpilelor raportară că cele două rachete cu rază lungă de acțiune din tuburile trei și patru fuseseră înlocuite cu torpile și că așteptau ordine. În centrala de comandă era o liniște deplină. Nimeni nu se mișca pe scaun, nimeni nu-i șoptea ceva colegului, toți stăteau cu ochii ațintiți pe ecranele din fața lor. În timp ce Ibrahim dirija nava-robot de recunoaștere către cursul submarinului străin, simțea că minutele treceau foarte încet. Într-una din căști, cea din urechea stângă, avea sunet și deci îi duduiau motoare diesel de construcție germană, iar în cea dreaptă era liniște deplină. Dintr-odată, îi apăru o imagine pe ecranul gol, în momentul cel mai important.

— Avem contact vizual, domnule! raportă el. Tăblița cu numele este din lemn, cu litere aurite, în partea de sus a turnului. Citesc pe litere. T-E-K-U-M-A, Tekuma, repet Tekuma. Tăblița de mai jos este ilizibilă, încerc să intru…

— Avem identitate, domnule! îl întrerupse operatorul 1T. Tekuma, unul dintre cele trei submarine israeliene clasa Dolphin, merge cu diesel, greutate 1 900 de tone, echipaj de 30 de oameni, înarmat cu torpile germane de tipul DIN 2 A4 Seehecht și probabil rachete nucleare de tipul Popeye Turbo!

— Mulțumesc. Atunci îl atacăm. Pregătiți lansarea torpilelor, două trageri, cu cinci secunde între ele! veni ordinul fulgerător în rusă și apoi în engleză, dar în continuare cu același ton ca și în timpul exercițiilor. Nicio ezitare, nicio obiecție. Numai

liniște.

— Numărăm? întrebară șefii, fiecare pe limba lui, și primiră în același timp două confirmări. Întrebarea însemna că voiau să fie siguri că trag în momentul care trebuia și numărătoarea inversă cu cifre mari electronice apăruse imediat pe un ecran care se vedea în toată încăperea și deasupra fiecărui ecran personal. De la camera torpilelor se confirmă că tuburile de torpile erau deschise și umplute cu apă și că torpilele erau pregătite să fie lansate în obiectiv. Cifrele roșii de pe ecran se apropiau inexorabil de zero. Ibrahim își trase căștile de pe urechi, pentru că sunetul motoarelor de la submarinul dușman era acum foarte puternic, și îi văzu și pe alții făcând același lucru. Ca liftul. Inexorabil ca liftul. S-l Ierusalim trepidă puțin, foarte ușor. O dată, și după câteva secunde încă o dată.

— Torpilele în apă, curs drept, 130 de secunde până la primul impact, raportă ofițerul de torpile. Secundele treceau. Submarinul israelian era acum așa de aproape că aveau contact vizual și, de aceea, apăru pe toate ecranele care până atunci licăriseră goale. Submarinul mergea în continuare cu viteza maximă și se vedeau clar vârtejurile create de alicele cu șapte laturi. Era cu siguranța arma cea mai puternică a flotei israeliene, un pericol de moarte chiar și pentru S-l Ierusalim, gândi Ibrahim disperat, cu privirea lipită de cifrele roșii ca sângele. Erau siguri că nu aveau dușmani și se grăbeau să ajungă acasă.

— Cursul drept, 20 de secunde până la obiectiv, raportă ofițerul de torpile cu un ton care suna aproape plictisit.

La naiba! gândi Ibrahim, ar fi trebuit să audă ce se întâmplă. Doar nu au început deja petrecerea, oare cum se numea sărbătoarea aceea? Pe ecranul lui nu se vedea încă niciun semn că ceilalți ar fi auzit torpilele care se îndreptau către ei, ceea ce pentru un ofițer de sonar la locul lui însemna un zgomot infernal. Ba da, în sfârșit! Submarinul israelian făcu o manevră violentă de evitare și trase patru scuturi ca să devieze torpilele.

— Cursul drept în continuare, zece secunde până la impact, dirijare intactă, imagine intactă, manevră de evitare și scuturi compensate, raportă sec ofițerul de torpile.

Cincisprezece secunde mai târziu, valuri sonore și apoi de presiune provocate de impactul celor două torpile se izbiră de submarinul S-l Ierusalim. Lumina deveni intermitentă în

centrala de comandă, ecranele suspendate ale computerelor se legănară și se făcu un control rapid al pagubelor, înainte ca șeful să ceară o analiză și un raport de distrugere a dușmanului. Fusese lovită prora, unde trebuia să fie camera torpilelor, și fusese lovit și mijlocul submarinului, cam pe acolo pe unde se aflau ei acum. Urmară câteva sunete de nedescris, pe care toți le auziră fără aparate. Ibrahim încercase să le adauge într-un joc de simulare, zgomotul de metal care se rupe în apă, geamătul fiarelor de oțel care semăna cu un cântec de balenă, dar cu disonanțe din muzica dodecafonică, un zgomot surd făcut de primele părți ale submarinului distrus care cădea în nisipul moale, sunete stridente ca atunci când ceva cade pe o suprafață de piatră, o muzică a morții pe care acum, pentru prima dată, o înregistra fără să-l bruieze cineva.

Câteva gemete, când submarinul făcut țăndări căzu pe fundul mării, și apoi liniște deplină în căști.

— Se vede vreo geamandură de salvare, au avut timp să dea drumul la vreuna? întrebă comandorul rus. Amiralul nu-și mai bătu capul cu tradusul, întrebarea era prea simplă și evidentă.

— Nu știu. Intru cu ochiul de crab să investighez mai îndeaproape, răspunse Ibrahim, încercând să pară la fel de nepăsător ca și comandantul.

— Încărcați din nou tuburile de torpile trei și patru, conform ordinului inițial, ordonară cei doi comandanți.

— Fiți gata de atac asupra Haifei după plan, dar cu cinci minute mai devreme. Executarea! ordonă amiralul. Ordinul se transmise imediat și în rusă.

— Șapte minute până la lansarea rachetelor, numărătoare inversă din acest moment! raportă ofițerul de rachete. O liniște de mormânt învălui din nou centrala de comandă. Girobusola arăta că deja se aflau la 10 metri plus minus 0 de la punctul calculat pentru lansare. S-l Ierusalim se ridică încet către suprafață, la adâncimea optimă pentru lansarea rachetelor autopropulsate și cu rază lungă de acțiune. Nu se auzea niciun zgomot de navă prin apropiere. Erau doar ei acolo. Cifrele roșii electronice apărură din nou pe ecranele tuturor și numărătoarea inversă continuă. Nu se vedeau zecimile licărind, dar secundele se scurgeau nemilos. Ibrahim nu înțelegea cum de îi dispăruseră emoțiile.

VII

Condoleezza Rice nu era începătoare, în probleme de politică externă și siguranța statului. Stătuse alături de băieții din Consiliul Siguranței Naționale încă de pe vremea lui Bush senior, când era consilier specializat în rachete rusești și capacitate nucleară rusă. Văzuse cum se nasc și cum dispar o mulțime de barosani și mai ales învățâ cum să folosească și să pareze un jargon sportiv îndrăzneț, plin de termeni din fotbal și baseball, foarte obișnuiți în situații militare critice. În ultimul an începuse chiar să aibă un oarecare control asupra celor doi zăngănitori de săbii, cei mai răi din tot consiliul, Dick și Rummy. Chiar dacă trebuie să recunoaștem că nu-și mai purtau cozile așa sus mai ales din cauza catastrofei din Irak. Nu trecea o zi să nu trebuiască să-și înghită una sau alta din previziunile lor despre „o perfectă aruncare la coș" sau „o plimbare prin parc" pe care le promiseseră națiunii după cucerirea Bagdadului. Dick fusese de asemenea măcinat și de faptul că reușise să-și împuște cu măiestrie unul dintre prieteni, la vânătoare de păsări. Valul de glume care izbucni la talk-show-urile de pe toate canalele de televiziune îl mai chinuiau încă. Cea mai dureroasă era varianta Letterman: „poate că n-am reușit noi să punem mâna pe bin Ladin, dar i-am luat piuitul unui avocat de 78 de ani". Popularitatea în scădere a lui Dick și a lui Rummy îi dădeau Condoleezeei puteri și asta era chiar mai bine, credea ea cu toată sinceritatea, și pentru Statele Unite. Să te ocupi de politica externă a națiunii care se impunea prin forță și pe care mulți o urau era o sarcină dificilă chiar și fără să ai în cale doi masculi de babuin, care stăteau și se băteau în permanență cu pumnii în piept în fața camerelor de luat vederi. Dar acum stăteau amândoi cât de cât la locul lor. În fiecare dimineață, când se scula ca de obicei la ora 4.45 ca să-și înceapă ziua cu jogging și exerciții de forță în sala privată de gimnastică pe care o avea în apartamentul din Watergate, nu mai avea nici cel mai mic gând că tocmai acea zi s-ar fi sfârșit cu o întoarcere violentă la politica lor de babuini. Irakul era așa cum era. Fixația lui Rummy în ceea ce privește planurile de atacare a Iranului era aproape o terapie pentru ei, tocmai pentru că erau atât de nerealiste. Iar de un atac nuclear nici nu putea fi vorba. Până la prânz avea un program de rutină,

rezolvarea unor hârtii în primele ore, o întâlnire cu președintele statului Malawi, pe care trebuia să-l tragă de urechi, și prânzul cu un toast la întâlnirea anuală de caritate a Fondului Național Evreiesc, unde trebuia să spună obișnuitele cuvinte despre Yom Kippur și despre împăcare. Și o să adauge, ca de obicei, că Israelul putea să fie întotdeauna sigur de sprijinul Statelor Unite, că în această privință nu vor fi dezamăgiți, că politica de ocupație putea fi o problemă, dar, sigur, o problemă pe care israelienii o vor rezolva pe plan intern. Cam așa ceva. Era trecut de douăsprezece și jumătate când își începu discursul și nu apucă decât să primească aplauze de două ori, aplauze care marcau și o pauză în vorbire, când unul dintre colaboratorii ei se ridică brusc de pe scaun și-i șopti că cei din Consiliul Siguranței Naționale fuseseră convocați de urgență la o întâlnire de criză și că era foarte important. Se scuză în fața publicului care murmura îngrijorat, încheie discursul și le explică faptul că toți membrii consiliului sunt convocați de urgență la rezolvarea unei situații de criză. Sper cu adevărat că este o criză reală, altfel m-au făcut complet de râs nelăsându-mă să termin ce aveam de spus, gândea ea nervoasă, pe bancheta din spate a limuzinei negre care conducea ca nebuna către Casa Albă, cu un roi de mașini de poliție urlând, din sirene Serviciul Secret și cu polițiști pe motociclete pe lângă ea. Era într-adevăr foarte grav. Cei care se strânseseră să sărbătorească Yom Kippur ar fi înțeles foarte bine de ce a trebuit să plece în grabă. Îl întâlni pe șeful statului-major, Joshua, care cobora scările de la biroul lui din colțul de sud-vest al Casei Albe și care nu arăta deloc bucuros.

Când mai avea doar câțiva metri până la ușa sălii de ședințe a Consiliului, „camera de criză” adică, o ajunse din urmă și o luă de braț.

— Ce rahat a mai explodat și unde, de data asta? întrebă ea.

— E un coșmar, îi șopti el. Haifa e în flăcări, Dick și Rummy și-au ieșit din minți. Te rog, fă tot ce poți să-i potolești!

Arde Haifa? gândi ea când intră în sala întunecată unde așteptau toți boșorogii. Îl salută pe președinte și se așeză lângă el, fără să se uite nici la vicepreședinte și nici la ministrul apărării. Un comandor din serviciul de informații al marinei militare deschise imediat ședința. Aceeași ordine întotdeauna. Întâi informații despre ce s-a întâmplat și ce se știa despre asta,

apoi discuții despre măsuri. Imaginile prin satelit erau înspăimântătoare. Portul Haifa era în flăcări și primul lucru care-i trecu prin minte a fost că teroriștii, fără niciun motiv, reușiseră să facă din nou manevra cu detonarea de avioane de pasageri, în primul moment asta era singura explicație plauzibilă la un dezastru de asemenea proporții. Apoi văzu imaginile atacului cu șase rachete cu rază lungă de acțiune, care se apropiau la o înălțime extrem de joasă. Își dădu imediat seama despre ce era vorba. Viteza Mach 3 pe ultima bucată din traiectoria către obiectiv și mișcarea în zigzag erau semne evidente. Era vorba de o variantă a rachetei 3M-54 Klub sau SS-N-27, cum se numea în limbajul NATO. Tehnologie rusă de înaltă performanță, în faza ei înfricoșător de efectivă. După ce comandorul își încheie raportul laconic despre ce se întâmplase, ecranele se stinseră și se aprinse lumina. Toți din încăpere erau tăcuți. Nimeni n-ar fi putut nici măcar să viseze să înceapă înaintea președintelui, într-o asemenea situație. George W. Bush se aplecă înainte, luând poziția aceea specială, care într-un „limbaj al gesturilor" exprima hotărâre și pentru care a fost atât de lăudat în cărțile pline de tămâieri ale lui Bob Woodward, și-și propti privirea în șeful CIA.

— OK, Johnny, doar ne-am văzut dimineață la ora opt, la obișnuitul tău raport de securitate, nu?

— Da, domnule președinte.

— Poți să te uiți în ochii mei și să-mi spui că habar nu aveai de toate astea?

— Din păcate, ăsta e adevărul, domnule președinte. Nu am avut nici habar, nici presimțiri și niciun semnalment, cât de mic, despre ceea ce s-a întâmplat.

— Bun, următoarea întrebare. Cine credem noi că a făcut asta… sau, dacă începem de la coadă, cine *e în stare,* din punct de vedere tehnic, să facă asta?

— Noi, Rusia, Marea Britanie, Franța sunt capabile, vreau să spun din punct de vedere tehnic. Toate cele enumerate aici sunt însă excluse.

— Ar putea să fie Iranul?

— Puțin probabil, domnule președinte. Că Iranul ar avea ambiția politică s-o facă, e clar, dar este foarte greu de crezut că ar avea tehnologia pe care tocmai am văzut-o.

— Ce părere aveți, domnule comandor? căzu întrebarea

președintelui ca o șfichiuire atât a șefului CIA – nebăgat în seamă, cât și a comandorului emoționat.

— Domnule președinte… Iranul are trei submarine rusești clasa Kilo, staționate la Bandar Abbas, în Golful Persic. Submarinele Kilo sunt capabile să lanseze acest tip de rachetă, credem că e vorba de rachete rusești, cei de la serviciul de informații lucrează acum la o analiză și…

— Rachetele sunt rusești, tipul SS-N-27, îl întrerupse Condoleezza Rice.

— Bun, deci știm asta, constată președintele. Submarinele iraniene pot deci să lanseze asemenea chestii. Următoarea întrebare: poate un submarin iranian să meargă din Golful Persic până la Haifa în Atlantic?

— Mă întrebați pe mine, domnule președinte? zise comandorul.

— Desigur, domnule comandor. Ați auzit întrebarea?

— Da, domnule președinte. Sigur că ar trebui să alimenteze discret într-un stat prieten de pe coasta Africii, dar dacă se descurcau cu asta și mai aveau și puțin noroc, atunci n-ar fi imposibil, chiar deloc imposibil, de fapt.

— O ultimă întrebare, domnule comandor. Mai sunt și alte state în apropiere, în afară de Iran, care au submarine?

— Turcia, domnule președinte. Turcia are 14 submarine, dar sigur nu are rachete rusești de tipul acesta ultramodern. Îndrăznesc să afirm că putem exclude Turcia.

Președintele se lăsă iar în scaun. Așa marca el că dă cuvântul membrilor Consiliului.

— Trebuie, bineînțeles, să dăm un comunicat de presă pentru toți corespondenții Casei Albe, cu părerea președintelui, se grăbi șeful statului-major, Joshua Bolton, înaintea ministrului apărării care deja deschisese gura și arăta ca și cum și-ar fi luat avânt.

— Da, zise președintele. Israelul ne este prieten apropiat și aliat și așa mai departe. Dar și că Statele Unite nu vor sta cu mâinile în sân și nu vom precupeți vreun efort, inclusiv măsuri militare etc. Trebuie deja să mă adresez națiunii în seara asta?

Se aplecă din nou înainte și arătă atât de hotărât încât nimănui de acolo nu-i trecu prin minte să-l contrazică.

— Îi convoc pe cei care scriu discursul, aranjăm un comunicat de presă și… ora opt în seara asta este ora de cea

mai mare audiență, nu-i așa? rezumă șeful statului-major.

— Da, e bine. Dar nu putem numai să pălăvrăgim, trebuie făcut ceva și trebuie să recunosc că de data asta am un chef teribil să-i dau cuiva peste bot, continuă președintele și își îndreptă privirea către Donalt Rumsfeld, care prinse imediat mingea.

— Avem două variante, începu satisfăcut ministrul apărării. Întâi trebuie să executăm submarinul ăsta…

— Da, la dracu', îl vreau scufundat înainte de apusul soarelui, confirmă președintele energic.

— Depinde de ce apus vorbiți, domnule președinte, glumi Rumsfeld. Apusul din estul Mării Mediterane a avut deja loc. Dar putem închide submarinul acolo și restul e doar o chestiune de timp. Poate apusul de mâine. O altă posibilitate este să începem mai devreme operațiunile împotriva Iranului, ori alegem câteva dintre ele și le executăm separat.

— Mă gândesc chiar că ar trebui să ne grăbim să le distrugem baza de submarine din Bandar Abbas.

— În cazul ăsta, vreau să mă asigur că toți de la această masă sunt de acord cu asta, zise președintele și se uită la fiecare din jurul mesei. Acum e momentul, înțelese Condoleezza Rice. În anumite situații, președintele se comporta ca un căpitan al unei echipe de baseball. Se apleca înainte, se uita în ochii fiecăruia și întreba „sunteți cu toții la bord, nu-i așa?". Atunci era practic imposibil să-l contrazici. Condoleezza Rice era însă una dintre puținii care putea sau care îndrăznea; ea considera sincer că președintele tolera dezbaterea unei probleme și că cel care venea cu alte propuneri trebuie să aibă argumente bine construite și, de preferință, și o soluție sau cel puțin o propunere viabilă pentru o nouă soluție. Iar acum era urgent din mai multe motive: dacă ar fi pierdut ocazia, atunci Dick și Rummy s-ar fi dus repede să-i tragă un război Iranului, scurt și cuprinzător, cum își doreau ei.

— Domnule președinte, începu ea ferm, în situația de față, subliniez, în situația de față, avem o propunere bună și una rea din partea ministrului apărării. Cea bună este că trebuie să folosim toate resursele și să punem mâna pe acest submarin. Acolo sunt fără îndoială vinovații. Și după ce i-am identificat, atunci ne va fi mai ușor să-i identificăm pe cei pentru care lucrează. Atunci, dar numai atunci, putem să acționăm în

continuare.

— Nu există, la dracu', alți posibili plătitori decât Iranul, șuieră Rumsfeld printre dinți.

— Poate că ministrul apărării are dreptate, răspunse cu răceală Condoleezza Rice. Dar în cazul ăsta vom avea o confirmare destul de repede, chiar la următoare noastră întâlnire, peste patru ore. Părerea mea este însă că nu trebuie să atacăm Iranul din greșeală. Nu va fi numai un coșmar pentru politica noastră externă, ci ne va fi greu apoi să mai punem în practică un atac de proporții considerabile.

Acum câțiva ani, George W. Bush nu ar fi suportat ca doi dintre cei mai apropiați colaboratori să aibă păreri atât de diferite înaintea unei decizii importante, pe timpul ăla nu ar fi putut alege niciodată între Condi și Rummy. Acum însă era altfel, avea mai multă încredere în ea decât în el. Președintele încheie discuția aici și amână ședința până la ora 18.00, pentru că erau destule lucruri care trebuiau făcute până când se vor vedea din nou, sperând să aibă mai multe informații atunci. Vicepreședintele Cheney anunță că el nu poate fi prezent, pentru că trebuia să țină o cuvântare la *Asociația veteranilor de război care au luptat pe pământ străin* din Nashville.

— Desigur, zise președintele, cu singura încercare de a zâmbi pe ziua de astăzi. Du-te, Dick, să ții o cuvântare frumoasă, și ai grijă să nu mă bagi în bucluc iar, te rog.

Sarcina cea mai stringentă a președintelui, după ce urca scările și ajungea în Camera ovală, era să dea niște telefoane mai mult sau mai puțin plăcute, înainte să-și compună speech-ul împreună cu echipa de consilieri însărcinați cu aceasta problemă. Întâi îl sună pe primul ministru israelian Ehud Olmert, care îi aștepta deja telefonul. Era natural să înceapă să vorbească despre 11 septembrie și despre ce s-a întâmplat de atunci încoace, în noua eră din istoria omenirii, ceea ce era brutal de evident acum, când Israelul fusese afectat de propriul lui 11 septembrie. George Bush îi promise „fără rezerve, 100% sprijinul nostru militar" și îl informă că tocmai a dat ordin flotei a 6-a să pornească vânătoarea împotriva submarinului terorist, cu toate resursele care-i stăteau la îndemână. O să facă publică această decizie într-un comunicat către națiune la ora 20.00, ora Americii. Primul-ministru israelian nu avea prea multe de adăugat la obiect, serviciile lor de informații fuseseră luate pe

neașteptate, ca și cele americane, după cum se pare. Dacă israelienii bănuiau pe cineva, atunci fără îndoială că Iranul era suspectul numărul unu. Iranul amenințase, în ultimii ani, când voalat, când pe față, cu atacuri militare împotriva Israelului. Nimeni nu putea însă să înțeleagă cum au putut trece pe lângă toată Africa fără să-i vadă nimeni, cu cele trei submarine Kilo ale lor. Încheiară convorbirea ca de obicei, cu asigurări reciproce de prietenie și salutări prietenești familiilor. Fu informat că nu putea să vorbească cu președintele rus Vladimir Putin, pentru că acesta ținea un toast la un banchet, dar imediat după asta se va întoarce la Kremlin. Tony Blair era acasă în locuința lui de pe Downing Street numărul 10 și răspunse el însuși când îl sună secretarul Casei Albe. Tony era ca întotdeauna foarte rezonabil și îl asigură că nu există nicio îndoială că Statele Unite și Marea Britanie se află cot la cot în lupta împotriva terorismului internațional. Din păcate însă, nu prea credea că ar fi putut să-i convingă pe cei din Consiliul de Securitate ONU să fie de acord cu un război asupra Iranului. Pentru asta ar fi trebuit un pistol fumegând, cum spuneau americanii, o dovadă de necombătut. Și dacă nu o aveau, era greu să determini Consiliul să ia o altă poziție decât cea generală, și care nu-i obliga la nimic: încă o dezavuare a terorismului.

Apropo, nici măcar la punctul ăsta nu putea să aibă un Consiliu unanim. Gândul că Statele Unite și Marea Britanie ar fi ieșit din nou în lume ca o „coaliție a celor care condamnă terorismul” era încă prematur. Ar fi trebuit ca în primul rând să se concentreze, așa cum Condi a propus – da, da, ea a vorbit cu Jack și de la el știa – să pună mâna pe submarin. Navele militare britanice din Marea Mediterană primiseră deja ordinul să colaboreze cu flota a 6-a în această privință. Consilierii responsabili cu cuvântările președintelui începură să-și piardă răbdarea la ușa Camerei ovale, dar George W. Bush voia mai întâi să vorbească cu Puțin, înainte să se concentreze la cuvântarea către națiune. De data aceasta răspunse Puțin, care părea foarte binedispus, mai exact ca oamenii de stat ruși de altădată când veneau de la un banchet, și care se arătă total nepregătit să vorbească cu prietenul și colegul lui american despre atacul de la Haifa, pentru că în mass-media rusă nu era o știre de proporții, sau cel puțin nu încă, și cum Rusia nu avea

o supraveghere permanentă prin satelit, nu dețineau informații despre caz. George W. Bush își dădu seama că trebuie pur și simplu să-l pună la zid pe Puțin, spunându-i că armele folosite în atac erau rusești. Vladimir se distră de minune și se prefăcu mai întâi că a luat asta ca o acuzație că Rusia a atacat unul dintre aliații cei mai importanți ai Statelor Unite. Poate că așa părea a fi. Puțin nu fu deloc neprietenos, dimpotrivă, invocă vechea lor prietenie de mai multe ori în timpul convorbirii, dar George W. Bush se simți totuși provocat să pună o întrebare, pe care el o aprecia ca dură, dar decisivă.

— Vladimir, spune-mi, te rog, sincer, un lucru. Ați vândut rachete cu rază lungă de acțiune moderne Iranului, din acelea care se pot lansa din submarinele lor Kilo?

— Dar, dragă prietene și președinte! izbucni Puțin. În primul rând, orice rachetă poate fi lansată din aproape orice tip de submarin, avem un standard internațional pentru tuburile de torpile, care sunt întotdeauna de 533 milimetri. Lăsând asta la o parte, Iranul nu a avut tranzacții oficiale de arme cu Rusia.

— Deci poate să însemne că nu de la voi au cumpărat armele?

— George, dragă prietene, n-ai auzit ce ți-am zis? Iranul nu a făcut vreo tranzacție oficială de arme ori pentru că nu au cumpărat, ori pentru că au impus clauza secretului de serviciu în contract. Deci nu pot comenta asta.

George W. Bush încercă să-l prindă în plasă pe colegul lui mai tânăr cu mai multe întrebări viclene, dar fără succes. Se enervă chiar și-i arătă că e nervos, înainte să încheie convorbirea. Impresia lui fermă era totuși că Puțin, în mod indirect, ar fi confirmat că Iranul primise de la ruși tipul acela de rachete folosite în atacul Haifei, dar că nu putea să confirme asta oficial. Deocamdată era obligat să se mulțumească cu atât, pentru că acum chiar că trebuia să-și pregătească cuvântarea. Condoleezza Rice vorbi la telefon în cea mai mare parte a timpului de până la următoarea ședință a Consiliului. Mai întâi îl sună pe ministrul de externe britanic Jack Straw, ceea ce era cel mai simplu. Erau buni prieteni și în afara profesiei, se înțelegeau întotdeauna foarte bine. Jack fu de aceeași părere cu ea, că singura decizie care se impunea pentru moment era să pună mâna pe submarin. Cancelarul federal german Angela Merkel era, bineînțeles cu un ton prietenos, foarte interesată să

păstreze relațiile acum îmbunătățite cu Statele Unite ca un element important în politica ei, dar era în același timp total împotriva vreunui război al forțelor ONU împotriva Iranului, înainte să aibă dovezi că Iranul era vinovat de atacul de la Haifa. Potrivit agențiilor de presă germane, Iranul a negat categoric rolul lor în atac. Că flota americană a întreprins o vânătoare a submarinului în Marea Mediterană, cancelarul federal găsea că această măsură era îndreptățită. Premierul francez Dominique de Villepin, omul care s-a împotrivit cel mai tare la ONU când Statele Unite au încercat să impună în Consiliul de Securitate o rezoluție de război împotriva Irakului, era de aceeași părere, dar cu o rezervă foarte ciudată. Dacă, împotriva tuturor așteptărilor, se va descoperi că submarinul este palestinian, ceea ce serviciile de informații franceze deja au lăsat să se înțeleagă, atunci problema ar fi fost pusă altfel, din punctul de vedere al statului francez. În acest caz, Franța se opunea vreunei acțiuni organizate pe plan internațional de vânare a submarinului, pentru că atunci problema era strict israelo-palestiniană. Donald Rumsfeld își ocupă toată după-amiaza la Pentagon, făcând tărăboi că trebuie să se găsească dovezi despre amestecul Iranului, și asta cât mai repede posibil, ca să nu-i piardă din mână. Pentru serviciul militar de informații nu era nicio îndoială ce informații aveau trecere – și ce nu. Dar, în lipsa informației adevărate, se făcură mai mult raționamente inductive pe baza indiciilor și căutări de obiecții la obiecțiile altora. De exemplu, despre faptul că Iranului i-ar fi fost foarte greu să-și scoată vreunul din submarine prin canalul Hormuz în Golful Persic și să navigheze pe lângă Africa. Trebuiau doar să se gândească de unde veneau acele submarine Kilo. Navigaseră pe cont propriu din Oceanul Arctic de Nord până în Iran, adică un drum și mai lung decât cel dintre Iran și Haifa. Puteai de asemenea să te gândești și la faptul că Iranul începuse acum un an să urle că atacă Israelul, pentru că se pregăteau chiar de asta. Nimic nu i-ar fi împiedicat să mai cumpere un submarin de la ruși, ar fi trimis echipajul cu un avion și ar fi navigat în *jos* până la Marea Mediterană și, ca să zicem așa, ar fi atacat dintr-o parte dezavantajoasă și în prima cursă. În afară de asta, Iranul ar fi exersat încă din aprilie lansarea de torpile care semănau suspect de mult cu supertorpilele Schkval. Ori au reușit

iranienii să construiască și ei așa ceva, și atunci tehnologia navală iraniană era de admirat, deoarece se aflau înaintea americanilor și a britanicilor în ceea ce privește efortul prioritar de a copia Schkval. Sau poate, ceea ce era mai credibil, au cumpărat torpila, ca și chinezii de altfel, dar cu clauza secretului de serviciu în contract. Concluzia nu putea fi alta decât că Iranul deținea acum torpile rusești Schkval. În cazul ăsta, probabil că tipii cu bărbi și turbane au fost la fel de interesați să investească niște bani din petrol și într-o platformă modernă pentru o torpilă atât de formidabilă. La toate acesta se mai adăugă faptul că spionajul prin satelit arăta o anume panică în jurul unor dispozitive strategice în Iran, ca și cum se așteptau la un atac aerian al centralelor nucleare și a porturilor. Un detaliu îngrijorător în context era și că, deocamdată, nu aveau decât unul dintre cele trei submarine iraniene sub control și acela se afla în portul Bandar Abbas. În concluzie, toate acestea arătau ca niște verigi demne de crezare într-un lanț care ar fi dus la explicația finală.

Ceea ce îi îngrijora era faptul că submarinul iranian în Marea Mediterană putea fi înarmat cu torpile Schkval. Dacă deja își făcură aprovizionarea, așa cum arătaseră la testele din aprilie, atunci era de la sine înțeles că își vor dota noile submarine cu aceeași armă. Asta ar fi însemnat un pericol deloc de neglijat pentru marinarii americani și britanici, care tocmai acum vânau submarinul. Conexiunile erau bune, totul se potrivea, dar ministrul apărării Rumsfeld nu era deloc mulțumit, ci deveni și mai nervos și, cu cât timpul pentru următoarea ședință de Consiliu se apropia mai mult, cu atât urla și el mai tare. Lăsă să se înțeleagă că existau anumite pizde care nu credeau în dovezile care acum erau evidente. Pe de altă parte, putea să spună că nici nu aveau nevoie de dovezi, că numai pierdeau timpul cu formalitățile, când iranienii își întăreau protecția la obiectivele strategice și își ascundeau submarinele, era în mod vădit dovada faptului că erau conștienți de faptul că au umblat la borcanul cu dulceață și că au fost descoperiți.

Și dacă puneai cap la cap eforturile documentate ale Iranului de a se dota cu arma nucleară, de a-și pune la punct un arsenal de arme care puteau să amenințe chiar și portavioanele americane – torpilele noi Schkval, proprii sau rusești – și politica lor clară și repetată că Israelul trebuie distrus, toate

acestea ar Fi ajuns ca un război preventiv să fie pus în aplicare. Bineînțeles, limitat la acele părți din Iran care se învecinau cu Irakul. Prin ocuparea unei zone de siguranță între Iran și Irak, puteau să oprească atacurile insurgenților musulmani șiiți care îngreunau construcția unei democrații în Irak. Că tocmai acele zone limitate din Iran unde ar fi trebuit să stabilească o zonă de siguranță, adică să le ocupe, erau, din întâmplare, și cele mai bogate în petrol, nu era, în mod direct, vreun dezavantaj. Chiar dacă era o circumstanță care nu avea voie să servească de motiv principal pentru un atac. În fine, când vor trebui să atace era o chestiune de timp. Era bine, dacă nu și mai bine, să bată fierul e cald. Când ministrul apărării Rumsfeld era în culmea exaltării, sună Dick Cheney din avionul lui Air Force Two, pe drum către Nashville. Dick voia să afle ultimele știri și un Rummy exaltat îi raportă exact, fără ezitări, ceea ce el numea dovezi și ceea ce bănuia el că anumite pizde vor avea de obiectat.

Vicepreședintele trase de aici niște concluzii hotărâte, își scoase cuvântarea, varianta a patra, și îl chemă pe cel mai de încredere consilier al lui în această problemă. Să ții o cuvântare în fața unor veterani de război putea să aibă și părți bune, și părți triste. Patriotismul putea uneori să macine în gol. Dacă aveai noroc într-o astfel de situație de rutină și tocmai se întâmplase ceva în lume, puteai să folosești asta ca o ilustrare a tuturor sacrificiilor pe care băieții americani le-au făcut pe pământ străin pentru cauza libertății, generație după generație. Și de întâmplat, se întâmplase ceva în lume.

Atacul devastator asupra flotei israeliene domina toată mass-media, așa cum 11 septembrie o făcuse, și pe toate site-urile ziarelor și în știrile de la televizor musulmani bărboși se holbau din nou la un public împietrit de frică. În primele programe de știri se speculase că Usama bin Ladin și Al Qaida se dotaseră cu arme de distrugere în masă și cu platforme de arme și că acum amenințau Statele Unite. O legiune de experți militari confirmau că același atac ar fi avut consecințe și mai grave dacă s-ar fi întâmplat la o bază navală americană. O legiune la fel de mare de experți în terorism confirmau că au presimțit că se va întâmpla așa și că ăsta era „cel de-al doilea pas” în dezvoltarea Al Qaidei. Diferența față de un atac asemănător în Statele Unite era că, în ceea ce privește obiectivele americane,

Al Qaida prefera să omoare populația civilă, și de aceea era doar o chestiune de timp înainte ca asemenea atacuri să fie îndreptate către New York, Boston, Philadelphia sau, bineînțeles, mai surprinzător și poate de aceea mai puțin credibil, către Los Angeles. Era doar o problemă de când și unde, nu dacă atacul va avea loc. Dar motivul cu Al Qaida al presei se schimbă de îndată ce reporterii prinseră din zbor faptul că administrația bănuia că în spatele atacului se afla Iranul. Afară cu mutra lui bin Ladin, acum era rândul președintelui Mahmoud Ahmadinejad, care avea și el barbă. Să ții o cuvântare în fața unei mulțimi de veterani de război beți era floare la ureche, doar să culegi aplauze furtunoase, se gândea Dick Cheney. Și, sincer vorbind, chiar avea nevoie de aplauze furtunoase, fiindcă avusese un an foarte greu după accidentul de vânătoare. Rummy îl înarmase și el cu destulă muniție. Cheney își începu discursul făcându-se că nu-și aduce aminte cum îl cheamă pe președintele iranian, dar reprimă primele râsete ale audienței explicând că era „celălalt tip bărbos”. Spuse apoi aproape limpede că Iranul era cel care de data asta ținea în mână pistolul fumegând. Poate că exprimase și câteva rezerve în timpul discursului, dar erau prea subtile pentru a fi băgate în seamă de un public înfiorător de numeros, cherchelit și exaltat de patriotism, format din vechi soldați americani care luptaseră în multe războaie pe pământuri străine și de aceea credeau în continuare „o sută zece la sută” în aportul lor la democrație și la propagarea stilului american de viață pe alte meleaguri. Dick Cheney descrise strategia submarinului iranian, cum își cumpărau noi submarine din Rusia și cum le dotau cu cele mai distructive arme, al căror efect a fost văzut acum în Israel. A spus de fapt doar că Iranul deținea arme ca acelea cu care fusese atacat Israelul, nu că Iranul atacase Israelul, dar nimeni nu a băgat de seamă, nici măcar jurnaliștii prezenți la întâlnire. Apoi repetă ultimele scenarii ale mass-media, despre cum ar fi putut supune unul ca Ahmed Alladin, sau cum naiba îl chema, populația civilă americană. Ajuns astfel la punctul final al cuvântării, îi omagie, timp de două minute, pe vajnicii cetățeni americani care au luptat cu prețul vieții pentru libertate și democrație, din generație în generație, și asta numai pentru că forțele răului reînviau întotdeauna și trebuiau reprimate. Dar lumea liberă nu

le va lăsa să-și facă de cap, orice-ar crede tipii ăștia bărboși cu prosoape de bucătărie pe cap. Vor fi, încă o dată, învinși de băieții noștri. Chiar în acest moment, o bandă de bărboși este vânată ca șobolanii, sau mai bine zis ca șoarecii de apă, în Marea Mediterană, și rezultatul poate să fie doar unul, căci acel ce veghează asupra libertății noastre nu va îngenunchea în fața răului! Iar cel care ne amenință familiile și pe copiii noștri a întrecut, definitiv, măsura și va vedea cum furia războinicului american nu va cunoaște margini, ceea ce japonezii, naziștii, saddamiștii, binladiștii au putut simți pe propria lor piele în toată istoria și bărbile iraniene vor simți și ele asta până în flăcările iadului! Dumnezeu să binecuvânteze America! Aplauzele și entuziasmul nu mai conteneau. Tocmai când vicepreședintele Cheney simțea din plin gustul triumfului, cel puțin pentru moment, Consiliul Siguranței Naționale se întâlnea din nou la Casa Albă.

Ministrul apărării, Rumsfeld, venise la întâlnire foarte înverșunat în hotărârea lui. Dar și el fu paralizat la aflarea noilor informații furnizate de serviciul de informații al marinei militare, informații întărite și de imaginile prin satelit. Haifa fusese atacată din nou, de data asta cu torpile care trecuseră printre digurile din port și fuseseră dirijate către câteva nave rămase nevătămate – printre ele, corveta Hanit și navele teleghidate Kidon și Yaffo. Dacă înainte distrugerea bazei militare navale israeliene din portul Haifa era în proporție de 75%, acum era de 100%. Și nu se întâmplase numai asta. Portul de rezervă din Ashdod, plasat între Tel Aviv și Ashkelon, fusese atacat o oră mai târziu și încă patru nave fuseseră distruse, printre care și singura navă de salvare a submarinelor pe care o aveau israelienii. În afară de asta, israelienilor le lipsea cel mai modern submarin al lor, Tekuma, și bănuiau că fusese torpilat pe mare înainte de primul atac. Laboratorul seismologie al universității din Tel Aviv înregistrase o activitate seismică declanșată, foarte posibil, de impactul dintre Tekuma și două torpile. Cel mai probabil, erau mai multe submarine care atacau și ceea ce știau cu siguranță era că echipajul de pe acest ’sau aceste submarine nu era, garantat, format din amatori. Scufundaseră un submarin, tot ce-i posibil, într-un conflict armat subacvatic, dirijaseră rachetele cu rază lungă de

acțiune cu o precizie perfectă la primul atac și, pe deasupra, reușiseră și un al doilea atac cu torpile dirijate într-un mod care presupunea spionaj terestru sau supraveghere prin satelit. Toate unitățile flotei americane care se apropiau de zona în criză fuseseră sfătuite să fie foarte prudente.

Cât privește naționalitatea submarinului, președintele palestinian Mahmoud Abbas dăduse un interviu televizat în care explicase că atacul a fost executat la ordinele lui directe și că „flota palestiniană" era cea care-l executase, considerând că legea internațională era de partea lui. El a mai amintit în interviu că a cerut „în repetate rânduri" ca israelienii să pună capăt asediului granițelor teritoriale și de coastă ale Gâzei și că, dacă nu o vor face, palestinienii vor lua măsuri militare. Ceea ce s-a și întâmplat acum.

Acel așa-zis președinte palestinian menționase în continuare că „flota palestiniană" nu se afla în niciun fel pe poziție de război cu SUA și că nici nu intenționa să atace navele militare americane. Dar că, în cazul în care vor fi atacați, vor răspunde la provocare. La terminarea raportului se făcu o liniște deplină și toți se uitau la George W. Bush care avea un zâmbet cu totul ciudat, ca și cum se îndoia de tot ce auzise. Asta o să fie o ședință foarte grea, gândi Condoleezza Rice. Și peste două ore o să vorbească în fața națiunii. În cel mai rău caz, atacăm Iranul chiar în noaptea asta.

*

* *

Sala de mese de pe submarinul S-l Ierusalim era o baie de sânge. Cel puțin o treime din popota ofițerilor, spre pupă, fusese transformată în spital de campanie. Mai mulți răniți și șocați gemeau și se văicăreau fără încetare. Cineva plângea cu sughițuri, jenant de tare. Restul sălii era folosit ca de obicei, cu singura excepție că era o înghesuială neobișnuită și că acum se servea aproape numai mâncare rusească, deoarece cele două bucătărese palestiniene, ofițer Leila și ofițer Khadija, lucrau una ca asistentă chirurgicală, iar cealaltă ca medic anestezist împreună cu căpitanul-comandor Mordavina. Prima măsură a Elenei Mordavina a fost să sorteze imediat răniții, în ordinea gravității rănilor. Toate fracturile, oricât de dureroase erau, puteau să aștepte, pentru că mai întâi trebuiau operați doi marinari cu răni interne grave. Câțiva dintre cei care stăteau la

rând primiseră morfină, dar și pe-asta trebuiau s-o împartă cu măsură, ca să le ajungă în eventualitatea în care pacientul trebuia apoi anesteziat complet. Din când în când, Leila și Khadija ieșeau din cabinetul medical care acum se transformase în sală de operație, ca să mai vadă care era situația cu răniții care stăteau la coadă – de aceea se formase o dâră largă de sânge, pe care mulți care intrau în sala de mese nu o observau, călcau în ea și o duceau mai departe. Arăta acum ca și cum necuratul ar fi vărsat supă de sfeclă roșie pe toată podeaua, glumi unul dintre matrozii ruși de la torpile, dar nimeni din jur n-a dat semne că ar fi fost vreo glumă bună. Cei care veneau la masă se înnegreau la față imediat, la auzul gemetelor colegilor lor răniți și în stare de șoc. Carl apucase vreo două ore de somn, când fu trezit de căpitanul Larionov, care-l informă că medicul navei vrea să-i vorbească și că era, literalmente, vorba de o chestiune de viață și moarte. Carl își dădu repede cu apă pe față, se îmbrăcă și plecă la cabinetul medical. Bătu la ușă și intră cu atenție, bănuind că înăuntru era multă lume. Ceea ce și era, și mult sânge. Doi marinari, unul lângă altul, anesteziați și cu burțile deschise. Elena Mordavina, în haine verzi, pătate, lucra pe unul dintre pacienți. Din burta celuilalt se auzea un hăpăit, probabil i se făcea drenaj.

— Rămâi acolo unde ești, Carl! îi spuse Elena privindu-l scurt din spatele lentilelor groase de lupă. Riscul de infecții de-aici este și așa mare.

— Care-i situația, ce pot face? întrebă Carl.

Elena Mordavina dădu din cap și arătă spre Leila, care ținea degetul pe ceva și făcea ceva ce Carl nu putea să vadă. „Așa, poți să coși aici?” o întrebă Elena, dar Leila șopti îngrozită că nu.

— Bine, merge repede, cos eu.

Carl aștepta. Aveau un noroc grozav că engleza Elenei era totuși destul de bună, gândi el. Ar fi fost greu ca cele două să colaboreze doar în limba rusă.

— Deci, Carl, continuă ea uitându-se repede la el. Suntem gata cu băiatul ăsta, mă rog, dacă nu ne mai gândim la eventuale infecții, pentru moment e gata. I-am scos splina, care explodase. Ar fi fost și greu de cusut. Cel de lângă tine are și el hemoragie internă puternică, încercăm să-i punem ficatul la punct. Nu putem să i-l scoatem. Putem probabil să-l salvăm și

pe el, dar avem o problemă.

— Care? întrebă Carl.

— Ușor de descris, probabil greu de rezolvat. Rezerva de sânge începe să se termine și avem nevoie de mai mult. Nu pot acum să intru în amănunte de genul grupele sanguine și alte chestii de astea, dar pe scurt, sunt doar opt oameni la bord care ar putea să ne dea sângele de care avem nevoie.

— Ai vreo listă cu ei?

— Da, este una deasupra chiuvetei, în stânga ta, ia-o!

— Și dacă nu-i pot determina pe ăștia opt să doneze sânge benevol? întrebă Carl îngrijorat. Văzuse imediat o problemă.

— Atunci o să se întâmple următoarele, răspunse Elena fără să-și ridice ochii de la operație. Arăta de parcă cosea un sac în care acul intra foarte greu. Ori folosesc restul de pungi cu concentrat de sânge pe care le mai avem, probabil că o să ajungă, dar atunci, la următoarea situație de criză nu vom putea acționa în niciun fel. Sau îl lăsăm pe cel de lângă tine să moară. Sau cei opt, care au din întâmplare aceeași grupa sanguină, ne dau sânge proaspăt. Decizia îți aparține.

— Cât sânge de la fiecare? întrebă Carl.

— 500 mi ajunge.

— Cât de repede?

— Dacă primul își suflecă mâneca în fața ușii peste zece minute, e bine. Apoi pot să vină pe rând. Khadija o să aibă grijă de tot ce trebuie făcut.

— Înțeleg, zise Carl, luă lista și o citi repede, sperând ca și numele lui să fie printre cele opt. Dar nu avea el norocul ăla. Toți opt erau marinari din echipaj, aranjați după grad, trei palestinieni și cinci ruși.

— Am eu grijă de asta, primul donator va fi la ușă peste zece minute, zise el fără entuziasm, făcu atent un pas înapoi și trase ușa după el. Merse întins, parcă împotriva voinței lui, către centrala de comandă, de unde putea comunica prin radio cu tot echipajul. Citi la microfon lista de nume și le ordonă să vină la el, indiferent ce ar fi făcut în acel moment. Unii poate că dormeau, avea nevoie de o listă de serviciu și îl chemă pe ofițerul de serviciu. Primii veniră peste vreo două minute, erau doi ruși și un palestinian. Începu să le explice situația, când în rusă, când în engleză. Mesajul nu era greu de formulat, dar asta era partea cea mai simplă.

— Avem un coleg pe patul de moarte în sala de operație. Are nevoie de sânge de tipul pe care tocmai voi îl aveți. Numai voi puteți să-i salvați viața. Vă rog să ne ajutați, dar nu este obligatoriu. Vrea cineva să fie primul?

Unul dintre ruși ridică mâna șovăitor. Palestinianul se holba la el sălbatic și aproape dușmănos.

— Foarte bine, Grișin. Știi unde e cabinetul. Du-te acolo și vor avea grijă de tine.

Mașinistul Grișin schiță un onor și plecă fără grabă și fără entuziasm. În același timp, sosiră ofițerul de serviciu Gonciarenko, un scafandru palestinian și încă doi ruși. Carl rugă ofițerul să vadă ce e cu cei care încă nu au sosit, în timp ce șoaptele circulau în arabă și în rusă printre cei care așteptau. Scafandrul palestinian era șef de grupă și ar fi trebuit să doarmă acum. Nu fu deloc bucuros când auzi despre ce e vorba.

— Nu ne cereți, dacă ne gândim la circumstanțe, cam mult, domnule amiral? întrebă el, făcând eforturi vizibile să se stăpânească.

— Nu, zise Carl. Crede-mă, sublocotenent Hassan Abu Bakr. Poate că ne-ai salvat viața tuturor astăzi. O să vorbim despre asta mai târziu. Acum te rog să mai salvezi o viață.

— Amiralul mă *roagă*?

— Da, nu vreau să-ți ordon.

— Și amiralul crede că e drept?

— Sunt convins, îmi pare doar rău că sângele meu nu e bun.

Hassan Abu Bakr își plecă gânditor capul sau poate încerca să se roage câteva clipe. Apoi respiră adânc, se uită fix în ochii lui Carl și salută.

— Bine, domnule amiral, accept sarcina!

— Mulțumesc, sublocotenente, du-te la cabinet și stai la coadă.

Cu asta, criza trecuse. Pentru că nimeni nu refuzase de la început, ceilalți îl urmară. Următoarea sarcină de serviciu era și mai ușoară și mai grea, dar nu atât de urgentă. Locotenentul îl aștepta în holul mic de lângă centrala de comandă, care se folosea ca local de ședințe, sau mai bine zis, suprafață de ședințe pentru comandamentul navei. Locotenentul era alb la față și arăta de parcă îi era frig.

— Deci, locotenente, zise Carl cu un oftat, când se așeză.

Gradul se vede pe uniformă, dar vreau să-mi spui numele și numărul de serviciu.

Locotenentul dădu din cap încet în loc de răspuns, ceea ce arăta cel puțin că înțelegea engleza.

— Nu are rost să te mai complici, locotenente, continuă Carl. Este aproape imposibil ca un ofițer de marină israelian să nu știe limba engleză. Convenția de la Geneva îmi dă dreptul să pun această singură întrebare unui prizonier de război, dar te obligă și pe tine să răspunzi.

— Sunteți americani? întrebă locotenentul israelian, cu o licărire de ură în ochi.

— Nu, zise Carl. Nici măcar eu nu sunt american, deși poate că par. Te afli la bordul submarinului S-l Ierusalim, vas amiral în flota palestiniană. Numele meu este Carl Hamilton și sunt șeful flotei palestiniene.

— Flota palestiniană.. Flota *palestiniană*!

— Ai înțeles bine, locotenente. V-am atacat cu torpile la 27 de mile de Haifa. Apoi v-am salvat pe cei care ați supraviețuit la pupa avariate a Tekumei. Cam asta s-a întâmplat, posibilitățile Israelului de a vă salva erau scoase din uz, putem vorbi despre asta mai târziu. Dar acum vă aflați aici și sunteți prizonieri de război și de aceea vă întreb din nou, gradul, numele și numărul de serviciu, vă rog!

— Cine-mi cere asta, flota *palestiniană*?

— Corect. Comandantul flotei palestiniene, chiar.

— Nu poate fi adevărat…

— Înțeleg. Dar nu mai putem să stăm aici și să pierdem timpul. Doi dintre colegii dumneavoastră sunt pe masa de operație, cu hemoragii interne foarte grave. Chirurgul nostru și asistentele ei lucrează intensiv să le salveze viața. Chiar adineaori am avut opt donatori de sânge din echipajul meu. Ei sunt acolo, în timp ce noi stăm aici. Dacă reușim veți fi nouă supraviețuitori de pe Tekuma.

— Toți ceilalți sunt…?

— Mă tem că da.

— Și de ce aș vrea eu să colaborez cu călăii noștri? Scuzați… sunteți amiral?

— Viceamiral, da. Pardon?

— Din anumite prejudecăți istorice mi-e greu să colaborez cu călăii, chiar dacă ar fi amiralul Karl Donitz.

Carl se enervă cumplit, dar apucă să se stăpânească. Înghiți jignirea de a fi comparat cu locțiitorul lui Hitler, prin a se preface că nu a înțeles aluzia.

— Locotenente, trebuie să rezolvăm asta!

— Altfel…?

— Nu există niciun altfel la care te gândești tu. Convenția de la Geneva interzice orice formă de maltratare a prizonierilor de război. Se mai stipulează și ca ofițerii să fie mai bine tratați decât inferiorii lor. O consecință practică a acestui lucru, cam aiurea în cazul de față, este că dumneavoastră, tinere locotenent, veți sta în aceeași cabină cu mine. Sunt unul dintre comandanții de la bord care au două paturi. Vi se va servi mâncare dumneavoastră și colegilor dumneavoastră, în concordanță cu religia pe care o aveți. Avem bucătărie halal la bord. Dar trebuie să vă știu numele.

— De ce?

— Vom transmite cu prima ocazie, via radio, o listă cu prizonierii de război la Crucea Roșie. Vom indica și coordonatele exacte ale epavei Tekuma. Intră de asemenea în atribuțiile noastre. Deci?

— Zvi Eshkol, locotenent la Heyl Hayam, flota israeliană. Rudele noastre vor fi anunțate de Crucea Roșie?

— Sigur că da, locotenent Eshkol. Asta era intenția. Bine, nu mai am nimic să vă întreb. Dar acum vreau să vă cer o favoare.

— O favoare?

— Trebuie să știu numele și gradul celorlalți opt colegi de pe Tekuma, ca să le putem comunica Crucii Roșii. Sunteți singurul ofițer israelian la bord, deci comandant peste grupul de prizonieri de război și de aceea persoana noastră de contact. Deci dacă…?

— Înțeleg, domnule amiral. Când îmi întâlnesc colegii o să primiți o listă.

— Excelent. Aveți poftă de mâncare? Vă înțeleg dacă…

— Sincer să fiu, da, amiral.

Carl avu grijă ca locotenentul Eshkol să fie escortat la popotă și să primească o cină improvizată, împreună cu alți doi marinari dintre cei nouă, care nici ei nu erau răniți. Apoi se duse înapoi la locul de ședințe și ordonă să fie adusă reporterul Al Jazeerei – Rashida Asafina – care în ultimele ore fusese ținută în captivitate. Era, așa cum se aștepta, mânioasă foc,

când veni în compania unuia dintre cei trei locotenenți englezi care lucrau în ture ca escortă permanentă a corespondentelor de presă. Îl făcu cu ou și cu oțet, îi reproșă printre altele că subminează libertatea presei, ceea ce îl făcu să zâmbească sincer și în același timp să o asigure că era un adept ardent al libertății presei. Dar și unul al reporterilor ținuți în captivitate, când situația se impunea. Se contrazicea cu furie și cu argumente pertinente. Pentru că ea habar nu avea de *situația* care impunea această măsură, stând încuiată în cabină de zece ore. El îi relată apoi că totul se terminase, că de-acum avea aceleași condiții de lucru ca și până azi, că putea deci să filmeze orice la bord, în afară de camera torpilelor și de centrala de comandă, dar să respecte dacă cineva nu voia să răspundă la întrebările ei sau nu voia să fie filmat. În ceea ce privește situația concretă, lucrurile stăteau astfel: S-l Ierusalim atacase timp de opt ore porturile Haifa și Ashdod, distrugând, sperau ei, mai mult de 90% din flota israeliană. În afară de asta, scufundaseră submarinul israelian Tekuma într-un conflict subacvatic și acum aveau nouă prizonieri de război la bord, pe care, cu alte cuvinte, îi salvaseră de pe Tekuma. La ora 8.00, ora GMT, S-l Ierusalim se va ridica la suprafață pentru 15 minute. Rashida și asistenta ei vor fi ajutate să-și instaleze echipamentul și să transmită via satelit la sediul Al Jazeera. Era liberă să facă ce prezentare voia, bineînțeles, după ce își va fi sunat colegii de la sediu să-i pregătească să preia transmisiunea. Putea prin urmare să ia un interviu generalului de brigadă Mouna al Husseini, care era purtătorul de cuvânt al președintelui palestinian la bordul navei. Întrebări? Era aproape miraculos că Rashida a putut să asculte toate aceste informații fără să-l întrerupă sau să-și piardă răbdarea. Reacția care urmă, Carl o găsi cu totul întemeiată.

— La dracu’ izbucni ea. Este cea mai mare știre de după 11 septembrie și eu stau aici fără să pot transmite!

— Ai să poți imediat, și atunci raportul tău o să fie cel mai interesant de pe glob. Nu-ți face griji, în mai puțin de opt ore vei fi cunoscută în toată lumea, îi zise Carl fără cel mai mic semn de ironie. Dar avea totuși o grămadă de întrebări. Ce s-a întâmplat cu restul lumii? Dacă nu răspunde nimeni când o să sune la redacția Al Jazeerei? Poate credeau că a fost răpită. Nu puteau să prelungească timpul de transmisie? Și ce să facă cu

tot materialul înregistrat, doar nu putea să-l trimită la Al Jazeera în 15 minute, mai ales dacă trebuia să transmită în același timp și să blocheze linia de satelit. Carl își ridică mâinile ca să-i stopeze furtuna de întrebări.

— Hai să judecăm la rece, Rashida. Pot să-ți spun așa între patru ochi, ca să lăsăm toate titlurile de domnule amiral și domnișoară corespondent de război?

— Sigur, dar nu am de gând să ne tutuim în interviu.

— Foarte bine, atunci o luăm metodic. Punctul unu. Ce s-a întâmplat în lume? Nu știu. O să ne ridicăm la suprafață peste câteva ore, să scoatem o antenă parabolică și să vedem ce crede CNN despre întâmplare. Probabil că și ei, ca și tine, au dat întâmplării aceleași dimensiuni ca 11 septembrie și…

— De ce CNN?

— Nu avem timp, de fiecare dată când scoatem ceva la suprafață, riscăm să fim descoperiți și omorâți. Trebuie să avem versiunea americană în primul rând, din pură economie.

— Bine, înțeleg. Continuă!

— Dacă la redacția ta nu răspunde nimeni, atunci avem ghinion, peste câteva ore vom fi în alt loc și vom încerca din nou.

— Pot să văd și eu știrile de la CNN?

— Bineînțeles. Este foarte important și pentru tine, și pentru noi să știm ce cred cei de deasupra. Probabil că vor fi acele știri pe care le vei infirma ulterior. Timpul de transmisie… asta era următoarea întrebare, nu? Același lucru. Imediat ce scoatem capul afară, riscăm să fim omorâți. Trebuie să limităm timpul de transmisie și va trebui să ne aflăm undeva în afara razei de acțiune a aviației militare israeliene. Ce mai era?

— Tot materialul înregistrat, cum îl vom transmite redacției?

— Nu așa de curând, mă tem. O să ieșim de mai multe ori la suprafață ca să poți transmite și vom face rost continuu de știrile CNN.

— Dar ce se va întâmpla cu mine, cu colaboratoarea mea și cu materialul nostru?

— Când vom ajunge într-un port sigur, veți putea alege. Că o să transmiteți la redacție tot ce veți înregistra, presupun că o veți face în orice împrejurare. Dar dacă cel mai de renume reporter de televiziune va dori să fie iar închisă într-o cabină în timpul următoarei misiuni, este doar o întrebare.

— Unde și când vom ancora și care este următoarea misiune?

— Mai durează vreo două săptămâni până ce vom ancora. Unde și exact când, nu pot, adică nu *vreau*, să spun chiar acuma.

— De ce nu, doar n-am unde să alerg și să spun cuiva?

— Pentru că ai o transmisie directă mâine și apoi mai multe. Ai și convorbiri directe la telefon cu redacția.

— Nu ai încredere în mine?

— Poate că am, dar nu vei avea nici măcar o posibilitate teoretică să ne omori pe toți, doar pentru că știrile sunt sfinte pentru noi. Alte întrebări?

Mai rămăseseră doar câteva lucruri mărunte, practice. Rashida știa la fel de bine ca și Carl că în curând va fi cel mai cunoscut reporter de televiziune din lume, cu cel mai fierbinte reportaj. Și nici nu-i trecea prin cap să piardă ocazia. Mai curând voia să știe cam cu cât timp înainte de transmisie putea să vadă versiunea CNN, sau, mă rog, presupunerile lor despre ceea ce s-a întâmplat.

Ceea ce ea o să clarifice în fața drapelului palestinian de pe turnul submarinului, împreună cu Mouna al Husseini. Și, apropo de asta, voia ca și Mouna să vadă știrile CNN înainte să-i ia interviu. Nu era nicio problemă, cele mai mari probleme pentru S-l Ierusalim se terminaseră deocamdată, spuse Carl. Stăteau acum în ochiul furtunii. Ceea ce se întâmpla la suprafață semăna de o mie de ori mai mult a situație de criză, probabil.

*

* *

Cuvântarea președintelui trebuia transmisă din Camera Tratatului, de la etajul doi al Casei Albe. În partea dreaptă era un tablou care dăduse numele camerei, cu președintele Mekinley supraveghind sem narea tratatului de pace în războiul hispano-american. În timp ce președintele era machiat, la purtătorul de cuvânt al presei veni un colaborator exaltat și îi spuse că cineva a dezvăluit secretul, unul din canalele de televiziune transmisese deja știrea că va începe războiul.

— Tâmpiții ăștia n-au priceput nimic, mormăi președintele, așa cum stătea aplecat pe spate ca să fie machiat. Războiul a început demult, de pe 11 septembrie 2001.

O clipă de liniște printre cei care se aflau în încăpere, vreo

duzină și ceva de oameni. Se auzea însă o convorbire șoptită între Condoleezza Rice și secretarul lui Rumsfeld, Card.

— Ce mai este? întrebă președintele iritat.

— Este Pentagonul, domnule președinte, răspunse Condoleezza Rice cu o reținere rece în voce, bine cunoscută președintelui. Asta era tonul ei când era foarte mânioasă.

— Și ce vor? întrebă el.

— Vor mai mult drept de decizie.

— Le-am mai spus că au atâta drept de decizie cât au nevoie, important e să evite mari pagube colaterale. Lasă-i naibii acuma.

Liniștea se lăsă iar peste cameră. Mai erau zece minute până la transmisie și statul-major începu să se miște. Bush obiectă ceva despre o problemă tehnică a prompterului și primi un pahar de apă. Din nou liniște.

— Parcă suntem la înmormântare, glumi el. Doar am mai făcut asta înainte, și apropo, de ce ai lipsit de la ultimul jogging, Big Al?

Întrebarea era pusă unuia din garda de corp și acesta răspunse că nu fusese tura lui, dar că alergase o milă în cinci minute, acum câteva zile. Președintele fu de acord că era o chestie de luat în seamă, dar adăugă repede că nu demult el alergase 3 mile în 21 de minute și 3 secunde. Din nou, liniște tensionată. Președintele întrebă iritat unde era grupul de corespondenți de la diferitele televiziuni care se plimbau prin Casa Albă și care transmiteau cu rândul știri direct de la sursă.

Intrară tocmai atunci, cu sufletul la gură, și își luară echipamentul de transmisie. Bush glumi iar că televiziunile făceau economii în așa hal încât în curând va fi nevoit să se machieze singur, ca Tony Blair. Numărătoarea inversă începu. Bush făcu câteva mișcări de brațe, vădit satisfăcut, își îndreptă sacoul și clipi șmecherește la una din asistentele de regie. Părea gata de luptă și bucuros. Cinci secunde liniște absolută, cu numărătoare inversă. Fu anunțat președintele Statelor Unite al Americii.

— Dragi compatrioți de acasă și de oriunde vă aflați, începu el, se aplecă puțin înainte și-și propti ferm privirea în telespectatori, adică în textul celei de-a opta variante, și ultima, a discursului său.

— În seara asta suntem din nou puși în situația de a vedea

efectul deținerii de arme de distrugere în masă de către dușmanii democrației. Și, din nou, suntem chemați să apărăm libertatea. Astăzi, de Yom Kippur, Ziua Ispășirii, când Domnul ne îndeamnă să ne împăcăm cu dușmanii noștri, Israelul, aliatul și prietenul nostru din Orientul Mijlociu, a fost victima unui atac terorist de o violență atât de crudă încât poate – și trebuie – să se compare doar cu 11 septembrie 2001. Orașul Haifa a fost atacat în mod laș, pe la spate, cu arme de distrugere în masă, lansate de pe un submarin. Trebuie să recunoaștem că sunt câteva lucruri care se văd a fi foarte clare. Israelul este prietenul nostru și aliatul nostru. Statele Unite ale Americii nu-și trădează și nu-și va trăda niciodată prietenii, vom apăra întotdeauna democrația și libertatea. Dacă cei care ne urăsc pe noi, cei care urăsc libertatea și stilul american de viață, cred că ne pot speria cu lovituri lașe pe la spate, atunci se înșală de moarte.

Vom folosi toate resursele de care dispunem, orice ajutor diplomatic, orice instrument pe care-l deținem în serviciile noastre de informații, orice instituție care apără legea națională și internațională și orice armă militară ca să distrugem această rețea teroristă de pe glob, care a produs încă o dată distrugere și a adus atâta jale. Ne-am călit în acest război împotriva terorismului și nimeni nu a promis o victorie rapidă și ușoară. Singurul lucru pe care l-am promis a fost victoria. Cetățenii americani se pot aștepta nu la o mare bătălie câștigată, ci la o campanie lungă și hotărâtă, care se deosebește de tot ce am văzut mai înainte. Această campanie va conține mai multe atacuri care vor fi transmise la televiziune, dar și operațiuni secrete, menite să rămână secrete chiar și când vor repurta succes.

Vă rog să aveți răbdare, dar vă rog mai ales să aveți încredere și vă rog să continuați să trăiți și să vă îmbrățișați copiii ca și până acum. Dar să fiți siguri că nu voi uita niciodată rănile care ne-au fost făcute astăzi nouă și democrației, și nu-i voi uita nici pe vinovați. Nu voi renunța, nu voi avea liniște, nimic nu mă va clinti în hotărârea mea de a continua lupta pentru libertatea, pentru siguranța și pentru binele poporului american. De aceea am dat forțelor armate ale Statelor Unite ale Americii două sarcini. Aviația militară de pe portavionul USS Thomas Jefferson a făcu chiar în acest moment una cu

pământul portul pentru submarine teroriste pe care Iranul l-a construit la Bandar Abbas, în Golful Persic. Să știe toată lumea că cel care oferă port teroriștilor a ales de partea cui vrea să fie.

Am dat de asemenea ordine forțelor militare navale ale Statelor Unite din Marea Mediterană să depisteze și să distrugă submarinul sau submarinele teroriste care au lovit pe la spate orașul Haifa din Israel.

Teroriștii vor fi desființați sau prinși. Ori ne vom târî dușmanii în fața dreptății, ori îi vom confrunta pe ei cu dreptatea, iar dreptatea va învinge! Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii!

Condoleezza Rice stătuse la cinci metri de președinte în timpul discursului și fu de părere că era mult mai bine decât de obicei. Nu se poticnise, nu pronunțase greșit vreun cuvânt și nici nu încurcase ritmul frazelor, ca și cum nu înțelegea exact ce citea. Strălucise, încrezător în faptul că ceea ce făcea el era bine. Până aici totul era OK.

Problema era că tot jocul ăsta mirosea a ghiceală în palmă și a pur hazard. Sper din tot sufletul ca Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii în momentul ăsta. O rugase să rămână peste noapte la reședința Casei Albe. Avea o cameră cu garderobă completă, și în seara asta prima doamnă era la Los Angeles, ca să vorbească despre însemnătatea familiei la congresul Mamelor Americii. După fiecare discurs nu voia să fie singur, ci să aibă pe cineva cu care să discute și să-și revină la ritmul normal. Pe deasupra, nu mânca niciodată nimic înaintea unui discurs și era de aceea flămând ca un lup după. Se cinstiră cu câte un hamburger cu brânză, mărime XXL, specialitatea casei, un lux pe care și-l puteau permite doar când erau singuri și nu-i vedea nimeni, și întoarseră o parte dintre formulări pe toate fețele, înainte să-i vină rândul lui Dick. Condoleezza Rice fu, de exemplu, de părere că expresiile „submarine teroriste” sau „arme de distrugere în masă”, adică rachete cu rază lungă de acțiune, ar fi putui fi interpretate ca schimbări în limbajul politic, și nu unele tocmai nevinovate. Dar la acest punct el era așa de hotărât, că ea schimbă subiectul și trecu la partea pozitivă, de exemplu faptul că mesajul lui nu fusese că submarinul venea din Iran, chiar dacă toți ar fi putut să înțeleagă așa, dar el, de fapt, nu s-a exprimat așa. Apoi au

trecut la Dick. Aproape că-i venea să râdă, oftă președintele, dar, dacă-și aduce bine aminte, îi amintise lui Dick, când se despărțiseră după prânz la adunarea Consiliului Siguranței Naționale, să „nu mă bagi în bucluc iar, te rog”. Puteai să te gândești că era mai mult decât o vorbă prietenească, pentru că lui Dick îi mai reușise opera asta o dată. Casa Albă nici măcar nu insinuase că Saddam Hussein ar fi avut arme de distrugere în masă – singura aluzie pe care George W. Bush lăsase să-i scape fusese că Saddam Hussein își *dorea* asemenea arme – iar Dick ținu un discurs în care spuse că se *știa* că avea. Și cum Casa Albă nu putea dezavua și nici infirma spusele vicepreședintelui, manevra lui pusese, fără îndoială, în funcțiune mașina de război. Și acum Dick făcuse același lucru. Afirmase că submarinul venea din Iran, sau poate că spusese că erau mai multe submarine. Era, practic, o declarație de război. Atunci nu mai lipsea decât să atace cât de repede posibil, și să nu mai tragă de timp cu avertismente. Condoleezza Rice obiectă prudent că, totuși, atacul asupra Iranului era cam la voia întâmplării – deși, bineînțeles, și foarte posibil, putea să se vadă la sfârșit că avuseseră dreptate. George W. Bush nu voia să accepte această critică, pentru că fusese pus în fața unui compromis. O să distrugă un port militar și câteva baze de prelucrare a uraniului pentru programul lor de înarmare nucleară, deocamdată asta o să facă. Și asta putea oricum s-o facă oricând, fără vreun motiv anume. State-bandit ca Iranul nu aveau voie să aibă arme nucleare, și nici arme de niciun fel, cu care să amenințe forța militară navală a Statelor Unite. Partea frumoasă era că până la urmă era totuși un compromis, o acțiune limitată. Rummy ar fi vrut să dea drumul la tot proiectul, Operațiunea Democrație Extinsă, marele atac asupra Iranului. Poate că nu ar fi fost bine. Dar acțiunea asta restrânsă o să le servească de camuflaj, putea să pară că asta era toată operațiunea, în afară de aceea de a pescui submarine.

Atunci puteau să păstreze operațiunea principală și chiar să se pregătească mai bine. Condoleezza Rice nu voia să-și arate nemulțumirea. După cum președintele descrisese situația, el încercase doar să o repare, cel care stătea în spatele gafei era, în cazul ăsta, Dick.

Dar ea o să aibă mâine o dimineață foarte grea. Când Consiliul de Securitate ONU va fi convocat, atacul asupra

Iranului va fi de mult terminat, și incendiile stinse. Delegații din consiliu se vor arăta foarte puțin entuziaști când vor fi rugați să sancționeze vânătoarea submarinului.

— Cu ajutorul lui Dumnezeu o să ieșim noi și din asta, Condi, rezumă președintele cu un căscat și clipi din ochi. Era trecut de zece seara, iar el obișnuia să se culce devreme. Mai bine să fim odihniți în așteptarea unei zile, cu siguranță, agitate, propuse ea, se ridică și îi ură noapte bună. Li făcu obosit cu mâna, cufundat în fotoliu. Se schimbase în costumul de gimnastică, dar ea se îndoia că se va duce la sală să se descarce. Părea extenuat, fusese sigur obositor să alcătuiască discursul ăsta cu atâtea hăis și cea printre consilierii lui de toate felurile. Când părăsi încăperea, îi făcu semn cu mâna să stea pe loc, fiindcă și ea se descurca aici la fel de bine ca el și ca prima doamnă. Condoleezza Rice nu avea, în mod obișnuit, nicio problemă cu somnul, adormea la fel de ușor cum se scula la 4.45, fără ceas deșteptător. Dar noaptea aceea avea să fie altfel. Rămăsese de căruță, atârna acum de coada a doi puști și ceea ce urma risca să aibă efectul bulgărelui de zăpadă până la încă un război nepregătit și la trimiterea de soldați americani de ocupație, din nou, într-o țară musulmană. Pe asigurările lui Rummy că iranienii ar fi trecut de partea armatei de ocupație și ar fi prins momentul să se elibereze de sub tirania religioasă, nu dădea doi bani găuriți. Tot asta spuseseră puștii și despre Irak. Dar Dick și Rummy aveau talentul ca, în anumite situații, să-l joace pe președinte cum voiau ei. George avea un temperament foarte agitat, ceea ce-și punea amprenta și pe stilul lui de a conduce, dacă nu ea, cine altcineva să știe asta, pentru că ea îl cunoștea cel mai bine dintre toți principalii, cum se numeau cei din cercul intim al puterii. El voia să aibă acțiune și soluții și, când hotăra ceva, se arunca cu capul înainte, foarte rar vedea detaliile, îi dojenea sau chiar îi ridiculiza pe cei care se îndoiau.

Și atunci, dacă nu te aflai în rândul celor care ziceau ca el, erai aproape declarat trădător de țară. Nu părea să ezite vreodată și declarațiile lui scurte treceau drept impulsive. Și îi mai și plăcea să-și scoată în evidență propria persoană, în rarele interviuri pe care le acorda doar unor reporteri de curte, cu grijă aleși. „Îmi urmez instinctul”, era o frază foarte repetată în interviuri. Era foarte conștientă de toate aceste ciudățenii, dar își amintea mereu că îndoiala e camerista politicii cu capul

limpede, un proverb care-i plăcea tare mult. A te gândi foarte bine și din toate unghiurile trebuia să fie o etapă în orice proces de decizie; era treaba ei să fluture steagurile de avertizare, chiar și pe cele de interdicție dacă era nevoie, ca să-l determine pe președinte să chibzuiască mai bine. Totuși, nu se putea spune că strategia ei în chestiunea de față avusese vreun oarecare succes în ultimele 24 de ore. Mâine dimineață, la prima oră, Rummy va fi deja prezent pe cinci posturi de televiziune și se va lăuda cu atacul de succes asupra Iranului și o să mai spună vrute și nevrute, și-apoi să descurce ea ițele jocurilor diplomatice la ONU. Ceea ce pentru Rummy și Dick va fi doar o profeție care se împlinește de la sine, încă o dovadă că nu puteau avea încredere în alți aliați decât în Tony Blair. Asta era o idee pe care George o adopta foarte ușor. Doar două lucruri mai puteau salva situația, în opinia Condoleezzei Rice. Primul, ca acest submarin, sau submarine, să fie într-adevăr iraniene. Doi, să-l poată sau să le poată prinde cât de repede posibil și să se stabilizeze toată situația. Un detaliu căruia nu i-au acordat niciun gram de atenție a fost că președintele palestinian a afirmat hotărât că submarinul era palestinian și că, pe deasupra, a atacat la ordinele lui exprese.

Rummy răsese ironic și spusese ceva de lideri teroriști care ies întotdeauna în față și iau totul în numele lor, doar ca să-și facă puțină publicitate. Iar CIA a exclus alternativa palestiniană ca fiind fantezistă. În sfârșit, reuși să scape de gânduri și să adoarmă, dar se trezi de mai multe ori în noaptea aceea, se uită la ceas și îi fu greu să adoarmă din nou. Până la urmă, adormi către dimineață.

La șase fără cinci minute o sună secretarul ei de stat; își ceru scuze, mirat și jenat când își dădu seama că a trezit-o, dar insistă să se uite peste câteva minute la știrile CBS. Își luă halatul, comandă la recepție suc de portocale, iaurt dietetic și cafea decofeinizată și dădu drumul la televizor. *Nu* atacul de azi-noapte asupra Iranului era știrea bombă, cu atât mai puțin discursul președintelui. Sub titlul de un roșu aprins *11/9 al ISRAELULUI* veni o știre cu totul îngrozitoare. Postul de televiziune independent arab Al Jazeera avea un corespondent la bordul submarinului, care acum fu prezentat cu numele de S-l Ierusalim, ca „vas amiral în liota palestiniană”. Și apăru și transmisiunea, pe care probabil Al Jazeera o cumpărase cu o

căruță de bani. O reporteră îndrăzneață, exact cum trebuia, stătea în fața unui turn de submarin în mișcare pe mare, cu drapelul palestinian în fundal. Anunță că această navă a distrus flota israeliană din Haifa și portul de rezervă Ashdod și a scufundat submarinul israelian Tekuma la 27 de mile de coasta Israelului, înainte să înceapă atacul. Aveau acum nouă supraviețuitori israelieni, prizonieri de război, salvați de la bordul Tekumei, dintre care doi fuseseră operați din cauza hemoragiilor interne. Orice afirmație a administrației americane că era un submarin iranian era, deci, eronată. Reportera prezentă o femeie în uniformă militară, ca fiind cel mai înalt grad la bordul submarinului S-l Ierusalim, generalul Mouna al Husseini. Condoleezza Rice stătea țeapănă pe marginea patului; dădu la o parte cu un gest brusc ospătarul care venise cu micul dejun, fără să scape ecranul televizorului din ochi.

Mai întâi, reportera o rugă pe femeia comandant să descrie acțiunea submarinului S-l Ierusalim; aceasta îi făcu un scurt rezumat, care doar confirma cele mai rele presimțiri.

— De ce a executat flota palestiniană acest atac? veni următoarea întrebare.

— Președintele nostru, Mahmoud Abbas, ne-a ordonat să distrugem flota israeliană pentru că altfel nu s-a putut pune capăt asediului regiunii Gaza. Președintele Abbas a avertizat în acest sens Israelul de mai multe ori.

— De unde aveți acest submarin?

— S-1 Ierusalim este un proiect de colaborare între Rusia și oameni de știință palestinieni. Construcția de bază este rusă, dar noi i-am adus o serie de îmbunătățiri și schimbări, cu resurse proprii.

— Aveți personal rus la bord?

— Da. Suntem patru sau cinci naționalități la bord, dar alcătuim împreună flota palestiniană, nimic altceva.

— Dar rușii au o poziție dominantă la bord, nu-i așa?

— N-aș putea spune. Eu dețin cea mai înaltă funcție politică și tot eu pun în practică ordinele președintelui palestinian. Ofițerul cu cel mai înalt grad la bord este, de altfel, american.

— Aveți arme nucleare?

— Ce obișnuiesc să răspundă comandanții americani la o asemenea întrebare? O să spun ca ei: S-l Ierusalim este dotat

cu tot armamentul de care e nevoie ca să ne putem îndeplini sarcinile.

— Potrivit posturilor americane de televiziune, sunteți chiar în acest moment vânați de toată flota americană din Marea Mediterană și președintele George W. Bush a promis că vă va scufunda. Comentarii?

— În primul rând, palestinienii nu sunt în război cu SUA. Nu avem nicio intenție să deschidem foc asupra navelor americane. Dacă vom fi atacați, vom răspunde, dar asta este altceva. Pe de altă parte, președintele american s-a exprimat în necunoștință de cauză cu privire la identitatea noastră. Că un atac al Iranului împotriva armatei de ocupație a Israelului a declanșat o asemenea reacție adversă este de înțeles, într-un oarecare fel. Dar lucrurile se schimbă acum, când am arătat că suntem palestinieni.

— De ce?

— Pentru că avem legea internațională de partea noastră, ceea ce nu este cazul Iranului. Suntem un popor ocupat, avem voie să folosim forță militară împotriva ocupantului.

— Nu vă temeți că SUA vă va ataca chiar și acum când, cum se zice, v-ați arătat steagul?

— Sper din tot sufletul că nu. Nu vrem să scufundăm nave americane, nu este în interesul nostru.

— Ce se va mai întâmpla?

— Din păcate, nu pot răspunde la această întrebare. Așteptăm noi ordine de la președintele nostru, puteți să-l întrebați pe el.

Reportera fu aproape obligată să termine abrupt transmisia, probabil de cineva din fundal. În studio se afla acum o baterie de experți în uniforme, iar prezentatorul anunță că, din păcate, ministrul apărării Rumsfeld nu putuse să vină, așa cum se anunțase mai înainte.

Condoleezza Rice închise televizorul și încercă să-și adune gândurile. În momentul ăsta chiar nu simțea nicio nevoie să asculte speculațiile unor experți în terorism și ale câtorva generali pensionați. Interviul era agitat și repezit, se gândi ea. Probabil pentru că trebuie să iasă la suprafață ca să poată transmite, și atunci era mai inteligent să nu vorbească prea mult. Ceea ce s-a spus, repezit sau nu, îi făcuse impresia că era autentic. Faptul că submarinul era de construcție rusă ar fi

putui bănui din ușoara încruntare a lui Puțin. Dar era adevărat. Ea însăși văzuse rachete rusești la primul atac. Al Jazeera fuseseră primii care au transmis materialul. Era reporterul lor, de care ei erau siguri, deci erau convinși de autenticitatea materialului. CBS nu l-ar fi cumpărat și nici nu l-ar fi avut ca prima știre a zilei dacă nu ar fi apreciat conținutul ca fiind pe de-a-ntregul credibil. Doar un detaliu părea de necrezut. Dar reporterul, care probabil că se află de ceva timp la bordul navei, nu a reacționat nici măcar cu o clipire din ochi sau cu o obiecție la afirmația că ofițerul cu gradul cel mai înalt – mai mare și decât un general, deci – era american. Nu era numai misterios, în cazul ăsta era un scandal de proporții.

Și cu acestea, presa din lumea întreagă se va despărți în două tabere, se gândi Condoleezza Rice. O șefă frumoasă, interesantă, ca să nu spun dură, a celei mai mari operațiuni teroriste din istoria Orientului Mijlociu. Cultura jurnalistică din vest va fi cutremurată din temelii cu o asemenea forță, încât va fi înregistrat pe scara Richter. De vreo rezoluție în Consiliul de Securitate puteai să uiți. Doamna general palestinian era o garanție că vei primi veto de la Franța, Rusia și China. Plus o grămadă de voturi negative. Ar fi fost cu totul neproductiv ca Statele Unite și Marea Britanie să stea acolo singure, cu cartea necâștigătoare în mână. O să fie o zi lungă și grea.

*

* *

Următoarea apariție a submarinului S-l Ierusalim pe scena lumii a fost la fel de senzațională ca și prima. Și la fel de neașteptată. Pe la ora opt, în seara de 5 octombrie, căpitanul pe nava de croazieră Pallas Athena, originară din Pireu, primi un neașteptat apel radio. Nava se îndrepta către Rhodos și ar fi ajuns acolo peste două ore și jumătate. La bordul navei se aflau 800 de pasageri și 300 de membri ai echipajului. În primul moment, telegrafistul luă apelul radio ca pe o glumă, dar căpitanul se întâmplă pe acolo și auzi părți din conversație. Ceva îl făcu să creadă că poate fi foarte serios. Apucă microfonul și își puse căștile. Cel care apelă Pallas Athena se prezentă politicos, dar ferm, ca fiind șeful flotei palestiniene, aflat la bordul submarinului S-l Ierusalim, la o jumătate de milă distanță vest-sud-vest de nava de pasageri, în direcția înainte. Aveau o singură rugăminte care, dacă nu era falsă, era și greu

să nu-i dai curs. La bordul submarinului S-l Ierusalim se afla un marinar israelian supraviețuitor din submarinul Tekuma, și fusese de curând operat. Ar fi fost iresponsabil din partea lor să țină un prizonier de război în stare critică și nu aveau nicio posibilitate să tragă la mal decât peste câteva săptămâni. Prizonierul trebuia, de aceea, dus acasă în Israel cât de repede posibil, ca să i se garanteze supraviețuirea. Propunerea era ca Pallas Athena să lase o barcă de salvare și să ia pacientul de pe submarin, cam de la 100–200 de metri distanță.

Intervievat de toată mass-media din lume în următoarele zile, căpitanul Ioannidis spuse că nu înțelegea de ce totul ar fi trebuit să fie un bluf. Dacă un submarin ar fi vrut să distrugă un vapor de croazieră, nu ar fi avut nevoie de povești, nu-i așa? Vocea șefului flotei palestiniene fusese sinceră și convingătoare. Salvarea mașinistului de torpile Un Gazit deveni un story în toată lumea și, timp de aproape o săptămână, își trăi viața ei de știre de senzație. Asta și datorită faptului că marinarul israelian, în formă bună, după toate prin câte trecuse, putu să dea interviuri de pe patul de la spitalul Hadassa atât jurnaliștilor israelieni, cât și celor străini. Cel mai senzațional lucru în interviuri a fost că nu avea niciun cuvânt critic împotriva dușmanului. Dimpotrivă. Colegii palestinieni, marinari și ei, au stat la coadă ca să doneze sânge într-o fază critică a operării lui. Întâmplarea, neînsemnată de altfel, deveni succesul de imagine al părții palestiniene, și veni și la timpul potrivit. Pentru că lumea, ca și mass-media lumii, se împărțise deja în două tabere. Mediile americane și britanice vorbeau despre atacul de la Haifa ca despre 11 septembrie al Israelului, și de S-l Ierusalim ca de un „submarin terorist”. Restul Europei, cu excepția unor țări din Europa de Est ca Lituania, Cehia și Bulgaria – care, toate, adoptaseră linia anglo-americană vorbeau polemic de „Pearl Harbour al Israelului”, iar de S-l Ierusalim ca de „vasul amiral în flota palestiniană”, submarinul extraordinar și chestii de astea.

Divergențele de păreri din interiorul mass-media oglindeau de fapt schisma dintre statele membre în consiliul ONU. Încercările Statelor Unite și ale Marii Britanii de a determina Consiliul de Securitate ONU să condamne atacul asupra Haifei ca act terorist fuseseră zădărnicite de cele trei țări cu drept de

veto, Franța, Rusia și China, care nu acordau din start nicio șansă unei asemenea rezoluții. În schimb, Statele Unite și Marea Britanie votaseră împotriva unei rezoluții care cerea încetarea focului de ambele părți aflate în conflict și începerea negocierilor.

Cu aceasta, situația politică la ONU era pe deplin blocată. O nouă samavolnicie le izolă și mai mult pe SUA și pe Marea Britanie. Populația din Gaza, până atunci izolată, alergase cu mic cu mare să vadă marea. Se aprecia că, la un moment dat, cam un milion de oameni se bălăceau în mare, ceea ce le fusese interzis atâta timp cât flota israeliană pusese stăpânire pe coastă. Un număr de vapoare de pescuit, mai mult sau mai puțin reparate, plecară, în chiotele mulțimii, la pescuit, ca în vremurile de altădată. Populația din Gaza era aproape muritoare de foame de când Israelul impusese embargo comercial și interzisese orice fel de ajutoare.

Mai mult, Israelul le confisca palestinienilor taxele vamale și venitul din impozite, motivând că palestinienii votaseră cu un partid greșit la ultimele alegeri parlamentare. Flota de pescuit, rudimentară și în mare parte improvizată, care nu prezenta nicio garanție, dar care pleca acum în larg de pe plaja din Gaza, reprezenta ceva mai mult decât doar un sfidător gest simbolic de libertate. Era în același timp o încercare foarte serioasă de a face rost de hrană. Elicoptere israeliene Apache atacară flota de pescuit palestiniană cu împușcături de avertisment, la care pescarii răspunseră cu batjocură și blesteme. Atunci, israelienii traseră în plin, scufundară vreo treizeci de vapoare mici și omorâră cam vreo sută de persoane, cifra exactă nu se raportă niciodată în media lumii. Pierderile de vieți omenești erau, așadar, fără nicio îndoială, mult mai mari decât numărul israelienilor morți la atacul înfăptuit de submarinul S-l Ierusalim asupra Haifei. Consiliul de Securitate ONU condamnă, în unanimitate, masacrul populației civile și ceru încă o dată încetarea focului și negocieri. Unanimitatea era, bineînțeles, de ochii lumii, pentru că Statele Unite și Marea Britanie se văzură obligate să renunțe la votul împotrivă.

Pe de o parte, nu puteau să condamne Israelul, pe de altă parte, nu puteau trece cu vederea genocidul. Președintele palestinian Mahmoud Abbas trăia în aceste zile cea mai

fecundă perioadă de mediatizare din viața lui: toată media lumii stătea dintr-odată la coadă să-l intervieveze. Și el profită de ocazie: acceptă rezoluția Consiliului de Securitate al ONU despre încetarea focului și începerea negocierilor și dădu ordin flotei palestiniene (prin mass-media) de a înceta orice formă beligerantă. Făcu aluzie și la faptul că o anume bază israeliană de elicoptere s-a aflat la un pas de pieire, dar că de data asta a scăpat, doar din generozitate. Exista o imagine, o fotografie aranjată după primul scurt interviu al postului de televiziune Al Jazeera la bordul navei S-l Ierusalim, și această fotografie devenise acum o emblemă cu același efect ca altădată poza lui Che Guevara. Era imaginea generalului de brigadă Mouna al Husseini, în fața unui turn de submarin, cu drapelul palestinian și cu marea în fundal, vântul în păr și un zâmbet de nesupunere. Mai întâi, poza fu văzută pe prima pagină în toată lumea. La scurt timp, ca afiș pe câte-un perete, din Casablanca până la Bagdad. La Bagdad, trupele americane ieșiră și sabotară afișele cu vopsea, pentru că le interpretau ca antiamericane sau! în orice caz, ca sfidare. Ceea ce crescu enorm popularitatea afișului și înteți, de asemenea, producția lui.

O nouă întâmplare aduse noului cult Che Guevara vânt la pupă. Corespondenta de presă de pe S-l Ierusalim, Rashida Asafina, profită de ocazie, bineînțeles nu fără a-i cere permisiunea viceamiralului, și îi strecură o casetă video unui marinar din echipajul de pe vasul de croazieră Pallas Athena, care venise într-o barcă de salvare să-l ia pe israelianul rănit. Îi explică în grabă că la expedierea coletului destinatarul îi va plăti 10 000 de dolari și că nu are rost s-o vândă unui alt post de televiziune, pentru că ea a făcut înregistrarea și mutra ei se afla cam pe tot filmul. Marinarul de pe vasul de lux Pallas Athena fu destul de înțelept să o creadă, expedie caseta cu ramburs când ajunse în port și recoltă curând cei 10 000 de dolari. O mare parte din casetă era un lung interviu cu Mouna al Husseini, care, chiar înainte de existența unui S-l Ierusalim, era o legendă în Orientul Mijlociu. Al Jazeera redacta repede materialul, completându-l cu momente istorice și alte interviuri și făcând un program de 47 de minute, o „oră comercială” în limbajul de televiziune, care în două zile se vându la 147 de posturi de televiziune, pentru o sumă de peste 40 de milioane

de dolari. Titlul programului era cât se poate de grăitor: Madame Terror.

Se poate spune pe bună dreptate că titlul nu reflecta conținutul: în tot reportajul, personajul principal apărea ca o persoană simpatică. Dar era un titlu de senzație. Mouna al Husseini devenea în acest fel, indiferent dacă pe drept sau pe nedrept, Madame Terror pentru o lume întreagă, și pentru câte zile mai avea ea de trăit. Pentru unii era același lucru ca și cu imaginea lui Che Guevara – nu se mai săturau să privească la imaginea ei de pe submarinul S-l Ierusalim, de-acum înscrisă pe retină, – pentru alții, chipul ei era cel al doamnei bin Ladin. Logica asta este, se pare, fără moarte. Eroul unora este teroristul altora.

VIII

Submarinul S-l Ierusalim a navigat întâi către nord pe lângă Siria, apoi drept către vest, trecând pe lângă coasta turcă și pe lângă Cipru, până s-a apropiat de Rhodos și a găsit un vas de croazieră care a acceptat să le transporte pacientul israelian care avea nevoie de tratament intensiv la un spital. Motivul pentru care navigau sfidător aproape de Turcia și pe distanțe lungi chiar în apele teritoriale turcești era că, în cazul în care ar fi fost descoperiți, voiau să creeze derută și divergențe politice printre vânătorii din NATO ai submarinului.

Turcia are 14 submarine cu motoare diesel electrice, cele mai multe de proveniență germană. Un submarin necunoscut de același tip ar fi provocat o harababură de nedescris în apele teritoriale turcești, înainte ca turcii să înțeleagă despre ce era de fapt vorba. Și, oricât de mult obișnuia guvernul turc să fie de partea Statelor Unite, ar fi avut de astă dată de înfruntat o opinie publică nefavorabilă, pentru că S-l Ierusalim se identificase acum ca navigând sub pavilion palestinian. Presupozițiile politice nu s-au adeverit, pentru că nimeni nu căuta submarinul la nord de Israel. Forțele aviatice NATO își concentrară căutările într-un evantai începând de la Haifa înspre adâncimile foarte mari din Marea Mediterană.

Flota a 6-a americană a blocat pasajul dintre Sicilia și Tunisia; considerau că submarinul terorist era închis undeva în partea estică a Mediteranei. Că teroriștii vor încerca să scape pe la nord de Sicilia, după ce au trecut prin strâmtoarea nu foarte adâncă Messina, n-ar fi crezut niciodată strategii NATO, chiar dacă trimiseseră pentru orice eventualitate patru corvete dotate cu distrugătoare, doar ca să stea la pândă, cum se zice la vânătoare. După ce le întinse o cursă, trimiseseră două submarine americane și unul britanic în partea de est a Mării Mediterane ca să-i vâneze. Era, desigur, cam cum ai căuta acul în carul cu fân, dar, pe de altă parte, teroriștii nu puteau ieși din cursă, și, deci, prinderea lor era doar o chestiune de timp. Așa arăta planul tactic. Dar exista și o complicație politică neplăcută, anume faptul că teroriștii luaseră ostatici. Problema scufundării submarinului terorist cu ostatici israelieni la bord nu era o problemă tactică pentru ofițerii navali de la bordul distrugătoarelor americane și britanice din cadrul NATO –

Italia, Franța și Grecia refuzau să participe din cauza oprobriului public din țară, iar Turcia se retrăsese foarte devreme – era deci o problemă care trebuia soluționată la nivel politic. În mijlocul acestei presupuse curse, S-l Ierusalim se afla acum la sud de Creta, curs drept către vest, la 500 de metri adâncime. Navigau foarte încet și primiseră deci „permisie internă". Niciun dușman nu putea imersa la 500 de metri, iar torpilele NATO nu atingeau mai mult de 450 de metri. Sala de mese revenise la forma ei inițială. Unul dintre prizonierii israelieni era încă la „tratament", adică în cabinetul doctoriței Elena Mordavina, ceilalți, acum închiși, erau bandajați și puși în ghips, cu fracturi dobândite în momentul impactului Tekumei cu cele două torpile, când fuseseră aruncați de colo-colo.

O ceremonie de mai mici proporții fusese pregătită, după ce ofițerii Leila și Khadija se odihniseră și acum reveniseră la rolul lor, atât de apreciat de toți, de bucătărese. Tot personalul fusese convocat în sala de mese în uniformă de permisie, iar corespondentele de presă își pregătiseră din timp camera de luat vederi. Ceremonia se desfășură după același tipic ca și dala trecută. Amiralul veni ultimul și la timp, echipajului i se ordonă poziție de drepți, amiralul dădu onorul și ordonă pe loc repaus.

— Camarazi ofițeri și marinari! începu el în rusește de data aceasta. Am încheiat cu bine prima noastră misiune, să distrugem flota israeliană. Acum am început a doua misiune, să-i păcălim pe urmăritori și să supraviețuim. Până acum ne-am descurcat. De aceea, avem cu toții patru ore de pauză.

După ce traduse totul în engleză, continuă chemându-le în față pe căpitanul-comandor Elena Mordavina, pe ofițerul Leila și ofițerul Khadija.

— Tot echipajul și-a îndeplinit sarcinile perfect, altfel nu am fi câștigat prima bătălie și nu am fi fost acum în viață, spuse el. Dar câțiva dintre voi au dat dovadă de un comportament excepțional și vor fi răsplătiți ca atare. Echipa noastră medicală a lucrat douăzeci de ore, fără întrerupere, pentru ca noi, spre deosebire de dușmanii noștri, să putem îndeplini toate cerințele Convenției de la Geneva în ce privește tratamentul aplicat prizonierilor de război. Că asta ne va fi foarte favorabil din punct de vedere politic, e altă chestiune. Nu cred că personalul medical s-a gândit la asta, ele și-au îndeplinit doar sarcinile de

serviciu într-un mod exemplar. Căpitan-comandor Elena Mordavina, ofițer Leila și ofițer Khadija vor primi de aceea steaua de argint palestiniană!

Aplauze politicoase, totuși cam fără entuziasm, se auziră în urma celor trei femei care mergeau să-și primească distincția, o stea în cinci colțuri, cu panglici în culorile palestiniene. Tocmai când, îmbujorate de bucurie, voiau să se întoarcă la locul lor, amiralul le opri și – în aplauzele de data asta însuflețite – arătă către echipaj și trei insigne de aur. După ce comandorul Petrov le prinse insignele, amiralul spuse că a venit timpul să li se recunoască tuturor de la bord meritele de adevărați marinari de submarin. Aplauzele fură acum entuziaste.

Bucuria echipajului nu cunoscu margini, când amiralul îi chemă și pe sublocotenentul Hassan Abu Bakr, sergentul Ahmed Abu Omar, sergentul Mahmoud Abu Utman și sergentul Daoud Abu Ah, care constituiau trupa de scafandri. Primiră aceleași distincții ca și cele trei femei marinari, dar și aplauze mai din inimă. Jaluzelele de la bucătărie se ridicară și începu petrecerea. Cei patru scafandri decorați străbătură un cordon de ruși și palestinieni care-i băteau prietenește pe spate și ajunseră la o masă special rezervată pentru ei unde deja fusese aranjat un meniu ruso-libanez cu vin, votcă, arrak și apă.

Niciunul dintre cei patru scafandri nu făceau parte din grupul de palestinieni care nu consumau alcool, ceea ce era amuzant, pentru că erau numiți „cei patru califi”. Asta nu avea nimic de-a face cu faptele lor de-a dreptul eroice, ci cu faptul că își aleseseră ca pseudonime de războinici numele primilor patru califi succesori ai lui Mohammed.

Șeful grupului, Hassan Abu Bakr, care donase și sânge pentru unul din israelienii prizonieri, fusese posomorât și gânditor în ultimele zile, dar, după puțin arrak și mâncare bună, se înmuie și deveni vădit binedispus. După vreo oră, veni la el unul dintre gentlemenii englezi și îl invită la masa amiralului de la popota ofițerilor. Nu era o invitație pe care puteai s-o refuzi; se ridică deci imediat, șovăi puțin înainte să-și ia și farfuria, se scuză față de colegi ridicând din umeri și își făcu loc prin mulțime. Când Carl îl văzu venind, se mută de la masa unde stătea alături de comandantul Petrov și de doctorița Mordavina la o masă mică de două persoane, îi ținu scaunul lui Hassan Abu Bakr și schiță în glumă onorul.

— E timpul să vorbim puțin, nu-i așa, sublocotenente? îl întrebă Carl. Arăta distrat, ca și cum nu era nicio problemă.

— Dacă amiralul vrea să-mi vorbească, mă prezint la ordin, răspunse precaut Hassan Abu Bakr. Palestinienii au repurtat cea mai mare victorie din istorie sub comanda dumneavoastră, deci e meritul dumneavoastră, domnule amiral, adăugă el puțin mai îndrăzneț.

— Și tot a mea ar fi fost vina dacă am fi murit, vrei să zici? îi răspunse Carl repede, dar fără să fie agresiv. O să-ți spun un lucru, sublocotenente, ia aminte la fiecare cuvânt. Cele mai mari eforturi pentru ca noi să supraviețuim le-ai făcut tu și personalul medical. Asta e. Dar mă întreb dacă într-adevăr înțelegi de ce?

— Cele mai mari eforturi pentru victoria noastră au fost făcute de cei care au navigat cum trebuie și ne-au poziționat cum trebuie, obiectă Hassan Abu Bakr, încă în expectativă.

— Da, dar nu despre asta vorbeam. Vorbeam de următoarea noastră misiune, să supraviețuim. În acest moment este cel mai important lucru pentru noi. Opt prizonieri israelieni, în bună stare, dau bătaie de cap dușmanului.

— Dar merita să-ți dai viața pentru o asemenea victorie, supraviețuirea nu era cel mai important lucru.

— Dar acum este! Scuză-mă o clipă.

Carl comandă vin, două pahare și ceva ușor de mâncare, ciocni paharul cu vădită plăcere, citi pe sticla de vin și dădu din cap satisfăcut.

— Tocmai am văzut știrile de seară de la CNN, continuă el. Au fost chirurgi de la spitalul Hadassa din Israel care s-au arătat, peste toate așteptările, dornici să lucreze cu noi la bord. Colegul nostru operat de ficat, Un Gazit, a vorbit și el. Nu a avut niciun cuvânt de critică la adresa noastră, dimpotrivă. Și-a îndreptat mânia către starea de delăsare a forțelor israeliene și către incompetența comandantului propriei nave. În Israel se cere ca mai multe capete să cadă, dar nu ale noastre, ci ale șefilor flotei israeliene. E ceva care trebuie luat în seamă, nu?

— Asta a fost de la început intenția cu nava noastră de salvare, ca eu să salvez viețile israelienilor?

— Da, sublocotenente. A fost speranța mea și trebuie să spun că tu și colegii tăi v-ați comportat deasupra oricăror așteptări.

— Nu-i cam ciudat? întâi să-i omorâm, apoi să-i salvăm.

— Una e războiul, alta e politica, trebuie să reușești în ambele ca să învingi. Lumea de deasupra noastră e acum împărțită în două tabere, unii ne numesc teroriști, alții eroi ai eliberării. Franța, Rusia și China stau de-o parte a ONU, Statele Unite și Marea Britanie, de altă parte. Dacă ar fi fost uniți, am fi fost acum condamnați la moarte. Ți-aduci aminte ce ți-am răspuns prima dată când m-ai întrebat de ce ținem o navă de salvare după noi?

— Că trebuia să salveze vieți.

— Viețile noastre, mai precis. Și asta s-a și întâmplat.

— De ce-i așa de important să supraviețuiești?

— Pentru că noi nu suntem sinucigași care să ne aruncăm în aer, noi suntem războinici civilizați, așa cum dușmanul nu ne vrea. El preferă sinucigași cu bombe la brâu, dar urăște S-l Ierusalim. Și pentru că vom ataca Israelul din nou…

În sfârșit, o licărire de entuziasm neprefăcut se aprinse în ochii fostului luptător de gherilă, care era pregătit oricând să-și sacrifice viața. Ridică paharul spontan către Carl și dădu noroc. În acest moment, gândi Carl ușurat, suntem prieteni, nu numai un sublocotenent și un viceamiral. Dar cât este de greu pentru unii să recunoască un adevăr de când lumea, că războiul este doar prelungirea politicii? Dușmanii noștri se bat acum ca niște câini, în ședințele lor politice, iar noi navigăm liniștit prin Mediterană ascultând pe rând muzică disco rusă și rock arab sau din Africa de Vest.

*

* *

Amiralul Georgi Triantafellu încerca foarte serios să înțeleagă ce voia sistemul democratic de la el. Era comandantul flotei americane, Comandantul Operațiunilor Navale, cum se numea la ocazii, avea patru stele de amiral, doi ani până la pensie și nicio ambiție politică, de care se ținuse mereu departe. Cu toate acestea, stătea și se chinuia să priceapă ce voia democrația. Unul din lucruri era probabil să trimită tineri americani la moarte, celălalt, ca de frica lui Rumsfeld să nu îndrăznească să-și spună părerea lui sinceră și, în acest fel, să-l înșele și pe președinte și pe comandantul suprem.

O parte dintre colegi preferă să-și țină gura până la pensionare. Chiar anul acesta a fost senzațional ca nu mai puțin de șapte generali pensionați să-i critice violent atât pe ministrul

apărării, cât și toată politica militară americană. Printre purtătorii de cuvânt ai Pentagonului se glumea disprețuitor că „generalii pensionați suferă de o epidemie de diaree verbală”. Ultimul, numărul șapte, era șeful NATO, Wesley Clark. Îl cunoștea puțin pe Wesley, cel puțin atât cât să-și dea seama că este un om cu principii sănătoase. Așa că, atunci când Wesley se alătură grupului de colegi critici, tocmai în ajunul Paștelui, părerea lui începu să atârne foarte greu.

Cel puțin pentru cei care erau încă în activitate la comandamentul apărării. Pentagonul a ieșit repede la interval cu un comunicat în care se menționa că Rumsfeld a avut 139 de întâlniri cu șefii de secții și 208 întâlniri cu cei mai importanți comandanți supremi de pe teren, încă de la începutul anului 2005. Până și cifrele în sine arătau cât de neserioși erau.

Dacă Rumsfeld a avut atâtea întâlniri cu comandamentul militar într-un timp atât de scurt, atunci probabil că fiecare mustrare se numea ședință, în concepția lor. Dar cifrele mai arătau ceva, anume exact ceea ce toți criticau: Rumsfeld se amesteca în fiecare detaliu și se preocupa să găsească el singur strategii, și la nevoie chiar și manevre tactice, în cazul unor atacuri.

Dacă te gândeai mai bine, era o situație imposibilă. Iar el va avea în curând ședință cu Rumsfeld, care va urla într-un asemenea hal încât o să se zguduie pereții, pur și simplu pentru că lui Rumsfeld nu-i plăceau datele concrete care infirmau, într-un fel sau altul, strategiile lui ingenioase. Datele din teren nu aveau voie, pur și simplu, să arate ca în raportul de informații care acum se afla pe biroul lui.

Cei din serviciul de informație al flotei lucraseră ca nebunii ultimele zile, nu puteai aduce nicio obiecție efortului lor. Greșeala consta doar în faptul că găsiseră prea multe informații de genul care provoca stări de vomă conducerii democratice a Statelor Unite ale Americii. Deci, ce naiba să-i spună lui Rumsfeld? Nevasta lui, Lisa, ar fi fost surprinsă în mod plăcut dacă el ar fi ieșit la pensie cu doi ani mai devreme. Și, de fapt, era ceva de care să te plângi? Mai puțin bani, dar aveau din ce trăi. Mai mult timp pentru somonii din Vermont. Mai mult timp vara pe vapor, niciodată un beep care putea să-l deranjeze chiar și când tăiau curcanul de Ziua Recunoștinței. Era, fără îndoială, o alternativă cu anumite aspecte agreabile. Deschise

ultimele pagini din raportul centralei militare de informații al flotei din Tampa și citi din nou rezumatul.

Potrivit imaginilor prin satelit, submarinul era identificat ca fiind tipul Alfa, denumirea rusă Proiect 705. Deja de aici suna îngrijorător și derutant. Submarinele Alfa erau, din câte se știa, scoase din uz: după informațiile pe care le avea, ultimul se construise în 1981. Dar dacă Alfa reînviase dintre proiectele deja casate, atunci trebuia să fie puternic modificat. Deja în forma lui inițială era foarte avansat pentru timpul său: un submarin de atac construit în primul rând ca să vâneze alte submarine, care ajungea la viteza maximă de 42 de noduri. Era mai mult decât capacitatea submarinului USS Seawolf astăzi, în anul 2005. Era lung de 81,4 metri, așa îl și identificase stația satelit de spionaj, și avea, cel puțin în versiunea inițială, o rezistență de peste 50 de zile. Numai aceste date, și erau destul de greu de înghițit, pentru că submarinele Alfa aveau carcasa din titan, ceea ce însemna că puteau să imerseze până la 800 de metri, și, pe deasupra, erau al naibii de greu, ca să nu spun imposibil, de interceptat cu câmpuri magnetice și electrice. Dacă mai și schimbaseră reactorul atomic cu o variantă modernă pe diesel, atunci erau și mai greu de descoperit. US Navy făcuseră teste un an întreg lângă San Diego cu un submarin suedez de acest tip și nu era nicio îndoială cine câștigase. Suedezii au fost rugați să mai prelungească contractul încă un an. Deci, care era concluzia? Probabil că submarinul palestinian a putut să treacă prin Strâmtoarea Gibraltar, chiar dacă britanicii îi asiguraseră că aveau un sistem de control extrem de performant. Alfan ar fi putut să meargă la 600 de metri adâncime, aproape de fundul mării, și să se strecoare ușor pe lângă toți detectorii magnetici, pentru că era din titan. Ca și cum asta nu ar fi fost destul, mai era și raportul de pe USS Alabama. Comandorul Rafael K. Osuna luase hotărârea curajoasă de a se întoarce la bază să depună un raport complet despre care știa că o să-i creeze probleme.

USS Alabama se întâlnise cu un submarin rus neidentificat care-i băgă ca lumea în sperieți și-i făcu să creadă că s-au întâlnit cu un submarin Akula, deși nu aveau niciun indiciu. Oricât au încercat, nu au putut să identifice submarinul, care dispăruse fără urmă.

La scurt timp după asta, britanicii au avut și ei niște

probleme foarte ciudate cu un submarin rus, care a mers foarte aproape și și-a bătut joc de ei în mijlocul unei importante manevre de flotă. Au văzut o parte din turnul submarinului, când a ieșit tocmai ca să fie văzut, dar nimeni nu ar fi crezut până acum că fotografiile, destul de șterse, arătau un vechi Alfa. Dar de data asta aveau motive puternice să ia informația în serios: aveau de-a face cu un Alfa modificat, cu un sistem de avertizare atât de performant că puteau să meargă pe lângă flota britanică, apoi către Marea Mediterană, fără să-l vadă nimeni, să ajungă la Haifa și să execute un atac perfect. Datele pe care le avea arătau că acesta era un scenariu foarte credibil. Nu puteai să nu-l iei în considerație. Era neplăcut, la acest punct puteai chiar să fii de acord cu Rumsfeld, dar totul se baza pe date concrete. La asta se adăuga ceea ce se știa despre capacitatea echipajului. Dracii ăștia au *intrat* în Haifa, după ce au atacat cu rachete. Au apreciat situația la rece și și-au terminat misiunea. Apoi, când toți îi căutau în larg, în formă de evantai de la coasta Israelului, au luat-o prin sud, pe după coasta israeliană, au distrus restul flotei israeliene la Ashdod, pentru ca apoi să execute o acțiune de salvare foarte complicată, să ia prizonieri de război și să dispară din nou într-o direcție împotriva oricărei logici – dar acolo unde nimeni nu-i căuta. Mai mult, au abordat un vas de pasageri și au trimis cu ei israelianul rănit la spital. Și apoi, nicio urmă. Din nou date concrete.

Ceea ce era împotriva lor era o tehnologie ieșită din comun, parțial de tip necunoscut, imposibil de evaluat. Cum a putut comandantul navei, care nu putea să aibă acces la imagini satelit, să evalueze situația în portul în flăcări, înainte să execute un nou atac, cu torpile, era un mister. Pentru că dacă au avut informații de la observatorii din teritoriu, atunci sistemele de interceptare ar fi arătat oricât de puține urme de comunicare.

În afară de această tehnologie, parțial necunoscută, aveau de-a face cu un căpitan de submarin (sau mai mulți) care sigur nu era vreun călăreț de cămile. Mai curând era ce putea Rusia să dea mai bun. Din nou date concrete, se știa acum în detaliu ce se întâmplase. Singura întrebare, mare și fără răspuns, era dacă submarinul avea arme nucleare la bord, dar era lipsită de însemnătate tactică. Era o problemă politică.

Deci. Revin la întrebarea, aparent nemilitară, cu privire la conținutul democrației americane. Ca șef al flotei, sunt subordonat comandantului suprem, președintele. Dar asta presupunea, de asemenea, că președintele trebuia să primească informații corecte. Dacă președintele trimitea la moarte tineri americani din cauza informațiilor incomplete, erau vinovați aceia care nu au avut grijă să facă rost de descrierea completă a situației de fapt. Întâi, președintele dădu ordin ca submarinul să fie vânat și scufundat cu orice preț. Dar asta era înainte să aibă habar de ce vânau, președintele credea că era vorba de un submarin iranian clasa Kilo. Apoi, când au văzut că submarinul este palestinian și că avea la bord și prizonieri de război israelieni, Rumsfeld a dat ordin ca obiectivul să fie în continuare scufundarea, dar „prudent”, un ordin atât de idiot încât doamna Triantafellu s-ar fi distrat copios. Ordinul alternativ a fost „să-l oblige să iasă la suprafață” prin atacuri care să-i producă pagube. Era o tactică devenită deja perimată, din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Tipa aceea îndrăzneață care poza la televizor în rolul de căpitan de submarin a subliniat că nu voia să scufunde, inutil, nave militare americane. Puteai să te distrezi puțin – gestul era clar simpatic –, cel puțin când nu te vedea Rumsfeld, la gândul că o fată amenință flota Statelor Unite!

Dar știa ea ce spune. Distruseseră fără nicio greutate un submarin israelian cu motoare diesel electrice. Ori printr-un serviciu de informații foarte bine pus la punct, ori, mai puțin credibil, prin norocul începătorului, dar o făcuseră. Și acum avem două submarine clasa Los Angeles în interiorul zonei fierbinți, cu ordin să tragă ca să-i oblige să iasă la suprafață, sau să-i rănească ușor, cum naiba puteau căpitanii să înțeleagă ordinele astea? Nu era bine. Submarinul ăsta trebuie atacat din aer când era în port, sau când aveai norocul să ți se ivească o poziție foarte bună, altfel, nu-l mai atacai deloc. Astea erau datele problemei, nemiloase, dar concrete. Concluzia era clară. Ceea ce trebuie să-i spună lui Rumsfeld este că vânătoarea submarinului S-l Ierusalim trebuie imediat întreruptă, atâta timp cât voiau să-l distrugă cu submarine proprii. Ușor de constatat pentru el însuși, singur la birou. Dar la punctul ăsta democrația era pusă la încercare, tot sistemul era clădit pe *curajul* de a spune adevărul – să nu te îndoi de frică în fața

celor care aveau mai multe stele pe epoleți decât aveai tu.

Dacă mințeai, sabotai democrația americană, sabotai sarcinile tale ca ofițer și mai mult, ca șef al flotei, sabotai jurământul în fața lui Dumnezeu să-ți îndeplinești misiunea cu judecată și conștiință. Conștiința era un cuvânt din jurământ. O să meargă la Rumsfeld și o să-i recomande să retragă imediat submarinele americane, să încerce să atingă submarinul din aer și într-o poziție sigură, dacă va fi cazul. Dar nu acum și nu în estul Mării Mediterane. Rumsfeld o să-și iasă din minți și o să-l facă cârpă, găinați și alte chestii, deloc amuzante. Ce însemna atunci responsabilitatea dată de cele patru stele de amiral, cum să-i arate curaj american, cinstit, ca odinioară? O să-și pună stelele de amiral pe biroul lui Rumsfeld, chiar o s-o facă. Și o să-i mai spună că o să trimită la președinte o copie a cererii de demisie.

Și avea de gând să-i raporteze situația președintelui:

— Domnule președinte, în calitate de Comandant al Operațiunilor Navale, consider de datoria mea să vă avertizez că, dacă continuăm această vânătoare improvizată și nu îndeajuns gândită, veți fi nevoit, domnule președinte, mai mult ca sigur, să dați în curând seamă în fața poporului american, pentru a le explica pierderea unui submarin american clasa Los Angeles și a 133 de vieți omenești.

*

* *

Mouna al Husseini nu voia să se trezească, așa că mai lenevi în pat. Asta îi dădu o senzație ciudată de liniște; nu-și putea aminti când își permisese ultima dată acest lux. Dormise ca un copil, adânc și fără vise, poate pentru că tura ei de somn se întâmplase să coincidă cu o porțiune de drum pe care S-l Ierusalim mergea încet și fără zgomot în sus, prin strâmtoarea Messina, între Sicilia și Italia. Era ultimul loc unde americanii îi puteau căuta, cel puțin dacă era să te iei după Anatoli. Își frecase bucuros mâinile în timp ce efectua manevra și Mouna primi un raport de tură, înainte ca și el să meargă la culcare. Cearșafurile erau proaspăt spălate și miroseau a chimicale, de la detergentul rus, un miros pe care a învățat să-l aprecieze și care, probabil, îi va rămâne întipărit în minte toată viața. Mă rog, cât mai avea de trăit, se corectă ea repede, ca să nu cobească prin aroganța ei. S-l Ierusalim avea acum de făcut

cele mai grele și mai periculoase manevre. Ceea ce reușiseră până acum fusese, bineînțeles, foarte spectaculos și foarte profitabil în termeni de nave dușmane scufundate, sau cum voiai să socotești. Dar încă nu trecuseră prin ceea ce era foarte periculos, iar ea era unul dintre puținii oameni la bord care știau asta. Deși, cum spunea șeful grupului de scafandri, Hassan Abu Bakr, și numai pentru ceea ce reușiseră până acum, și tot merita să mori. Nu era singurul care gândea așa, cei mai mulți dintre palestinienii la bord gândeau la fel. Rușii, în schimb, își numărau banii și un fel de punctaj militar, siguri pe ei că vor câștiga și se vor întoarce teferi și bogați la Mama Rusie. Nu știau ce îi așteaptă. Nu era însă niciun motiv de a fi pesimist, dimpotrivă. Erau multe lucruri care ar fi putut să nu le iasă așa cum le planificaseră, dar au avut parte și de un noroc incredibil. Au avut noroc că submarinul israelian Tekuma a venit duduind către ei; și mai mare noroc au avut cu conflictele la bordul lui K 601, care izbucniseră atât de devreme încât au avut timp să înțeleagă că era o problemă foarte gravă și au putut-o rezolva la timp. Asemenea certuri la bord i-ar fi dus pe toți la moarte. Dar cel mai mare noroc a fost recrutarea lui Carl. La început s-a gândit, ca și el de altfel, că trebuia doar să joace rolul unui erou de război decorat cu multe stele de amiral. În felul acesta putea să-i pună la punct pe ruși, ceea ce părea o atribuție de serviciu destul de limitată, dar, în același timp, extrem de importantă. Dar el făcuse mult mai mult, avea ochi și un fler cu totul special pentru organizare în cultura militară vestică, dar și cea rusă, puțin înrudită, și știa cum să facă o organizație militară să funcționeze în momente de stres. La acest punct, ei doi aveau experiențe de carieră militară total opuse, cu siguranță. Ea își petrecuse toată viața de ofițer în camere pline de fum unde se mânca, se bea Johnie Walker, se fuma și se vorbea fără nicio ordine de zi specială, ceea ce ducea la decizii extrem de neclare către orele dimineții. Apoi îl căutai pe un Abu Amar, Abu Lutuf sau Abu al Ghul ca să o iei de la început, să primești iar o decizie vagă și pe urmă să faci cum te taie capul. Carl era exact invers. Când venea la o ședință de conducere, se vedea cine e președintele: discuta fiecare problemă punct cu punct, calm și cu sânge rece, fără să se enerveze sau să ridice o singură dată vocea. Ședințele lui nu semănau deloc cu ședințele palestiniene, cu whisky și falafel. Și

erau infinit mai efective. Ca ultima ședință despre prizonierii de război, de exemplu. Ca lucrul cel mai firesc din lume, s-a dus și l-a adus pe locotenentul israelian, pentru că locuiau în aceeași cabină – chiar și un asemenea detaliu! – și apoi a început ședința prin a constata, pur și simplu, că locotenentul Zvi Eshkol din flota israeliană este asociat ședinței nr. 143 a grupului de conducere, în care se vor discuta regulile în ceea ce privește statutul prizonierilor de război la bordul navei. Luarea deciziilor dură doar zece minute, asta incluzând și o discuție după toate regulile democrației. Locotenentul israelian a spus la început că era foarte mulțumit de starea de lucruri la bord și că, în numele colegilor lui, nu avea nicio plângere cu privire la ordinea existentă. Când Carl îi explică apoi că erau nevoiți să mărească vigilența considerabil, spuse asta ca și cum era vorba de probleme mărunte. Începu prin a face din nou trimitere la Convenția de la Geneva, un truc demagogic de care uza des. Conform regulilor internaționale în vigoare, fiecare prizonier de război avea dreptul să încerce să evadeze, nu-i așa? El însuși, dacă s-ar fi aflat în situația asta, nu ar fi ezitat să încerce. Acuma, sigur că nu era chiar simplu să evadezi dintr-un submarin, era totuși dreptul prizonierilor israelieni de a încerca, și chiar datoria lor ca angajați ai flotei israeliene. Ce e de făcut în acest caz? în mod normal, să încerce să saboteze într-un oarecare fel motoarele submarinului S-l Ierusalim și să îl determine să se ridice la suprafață, nu-i așa? Da, recunoscu locotenentul israelian aproape fascinat, suna ca un plan de acțiune pe deplin credibil. Se stabili deci o nouă ordine, potrivit căreia unul dintre cei opt israelieni prizonieri, cel căruia-i fusese operată splina și se afla în continuare sub tratament, trebuia mutat într-o cabină, cel mai bine în cabina comandorului Petrov, deoarece erau două paturi. Întrebări până aici? Anatoli nu apucă nici măcar să înțeleagă că va avea un coleg de cameră, și Carl continuă.

Ceea ce urmă apoi dură și mai puțin și fu, probabil, o hotărâre și mai greu de luat. În arest erau patru locuri, trei dintre prizonieri erau în ghips, trei nevătămați, inclusiv locotenentul Eshkol. Asta însemna că doi prizonieri puteau să se afle în același timp în spațiul liber din sala de mese și de la sala de gimnastică, în timp ce ceilalți doi erau închiși. Dar trebuiau să facă un nou orar, așa încât doi prizonieri teferi să

nu fie niciodată afară, împreună. La asta se adăugă faptul că trebuia întărită paza la camera motoarelor, dar fără armă în mână, ar fi creat doar probleme, israelienii ar fi încercat să pună mâna pe ele, s-ar fi lăsat cu bătaie și răniți. Întrebări? Când părăsi încăperea, locotenentul Eshkol arăta de parcă aceste reguli noi și mult mai stricte îl făceau să se simtă și mai bine. Ciudat era că, într-un fel, avea dreptate. Una dintre calitățile lui Carl, pe care ea cu siguranță o subestimase la început, era că avea capacitate de convingere. Dar ceea ce Mouna subestimase total era, lotuși, flerul lui. Când a venit la Severomorsk și a făcut cunoștință cu Aleksander Oviecin, care-i povestise toată criza prin care treceau, nu-i trebui decât două zile să-l găsească pe Anatoli Petrov pe postul de comandant de navă. Carl aduse vorba despre distrugerea submarinului Kursk, Oviecin completă și el cu câteva informații, și gata – unul dintre cei mai curajoși și mai pricepuți căpitani de submarin ai Rusiei deveni comandant de navă pe K 601. Ba chiar spre mulțumirea tuturor, nu mai puțin a președintelui rus și, în special, a lui Anatoli însuși. Ce diferență enormă ar fi fost fără Anatoli, și nu trebuiau uitați nici locțiitorii lui, Șarlamov și Larionov. Dar fără profesorul universitar Mordavina! Ce chirurg extraordinar! însemnătatea acestor patru persoane, chiar și numai pentru climatul de la bord, era inestimabilă. Toate astea erau opera lui Carl, mult mai mult decât un rol de teatru. Anatoli însuși considera că S-l Ierusalim avea un singur comandant, și acela era Carl. Mouna al Husseini nu avea nimic împotrivă pentru că tot ce înainte nu funcționa, mergea acum cu aceeași precizie socială bine întreținută, ca pe submarinele atomice americane. Sau cel puțin așa ți se părea, dacă te luai după conținutul filmelor din topul celor mai bune zece la bordul submarinului S-l Ierusalim. Se îmbrăcă și se duse la sala de mese ca să ia micul dejun, sau ce masă era acum la rând pentru ea. Deveni dintr-odată nesigură, pentru că își schimbase orarul în funcție de reportajele pentru televiziune, dar se hotărî să mănânce totuși micul dejun, pentru că dormise mult. Afară era un grup de ruși care se uitau la știrile înregistrate CNN, jucătorii de șah erau la locul lor, ca de obicei, la fel și profesoarele cu elevii lor. Începuseră să lucreze cu grupuri de doi sau trei elevi, ca să exerseze limbajul conversațional. În momentul acela, toți termenii tehnici fuseseră implantați în fiecare tărtăcuță de la

bordul navei. O idee era ca ofițerii care vorbeau perfect rusa sau engleza să înceapă să participe la exercițiile de conversație. Mouna, Carl și cei trei locotenenți vor conversa în engleză, iar comandantul și câțiva ofițeri tehnici, în rusă. Carl făcea acum un orar, chiar și pentru asta! Rashida Asafina intră, nemachiată și somnoroasă, se așează așa cum era și mormăi că în fiecare dimineață, când se trezea, îi trebuia puțin timp să-și dea seama că se afla de fapt pe un submarin, în cel mai rău caz la 600 de metri sau mai mult sub nivelul mării. Dar ce nu face omul pentru artă și jurnalistică? Repetară pe scurt interviul pe care trebuiau să-l transmită peste câteva ore, de data asta în două versiuni, întâi în engleză, ca de obicei, și apoi același lucru în arabă. Redacția din Qatar, sau mai bine zis, o mulțime de telespectatori din lumea arabă s-au plâns că n-au auzit-o niciodată pe Mouna vorbindu-și limba maternă. Deci, de data asta, trebuia să fie gata cu două interviuri, în tot atâtea minute de transmisie ca pentru unul. Strategii de la bord calculaseră timpul din momentul în care erau descoperiți până când ar fi fost atacați cu rachete, și refuzau îndărătnic să le acorde mai mult timp. Ceea ce putea să ți se pară rezonabil dacă americanii încă mai aveau intenția să scufunde cu prima ocazie S-l Ierusalim. Apropo de asta, ce noutăți mai erau? Nu, ridică ea din umeri, nu mai mult decât au catadicsit CNN și Fox să transmită. Chiar acum erau aproape siguri că flota a 6-a americană „ținea estul Mării Mediterane în chingi de fier”, în timp ce invincibilele submarine americane USS Annapolis și USS Louisville, care erau probabil asistate de cel puțin la fel de invincibilul HMS Triumf al Marinei Regale, „cerceta adâncurile mării cu o tehnică atât de avansată, încât nici măcar un calcan nu le-ar fi putut scăpa”, dacă era să-l crezi pe expertul militar al CNN, foarte zelos. Puteau foarte bine să se mai amăgească încă puțin, pentru că îi căutau cam la 1 000 de kilometri distanță. Ce știau despre ei, de fapt? Sau poate că nici nu voiau să-i găsească chiar acum, pentru că în cazul ăsta trebuiau să omoare opt israelieni. Companiile de televiziune americane nu știau nimic despre intențiile lor cu israelienii. Israelul declarase scurt că ei nu negociau niciodată cu teroriștii, deoarece prețul ar fi fost foarte mare. Discuția experților militari de la CNN despre faptul că Forțele Navale Americane aveau o tehnică atât de avansată încât puteau să distrugă submarinul „cu

prudență”, provoca doar râsete. Nu putea, pur și simplu, să fie adevărat. Oricum, americanii erau în momentul de față departe. Dar expresia pe care o foloseau adesea, „ostatici”, o irită pe Mouna. Ce-ar fi să vorbească despre asta în interviul următor? Rashida Asafina nu era chiar încântată de propunere. Ca singur reporter la fața locului, avea și așa destule probleme cu credibilitatea. Nu trebuia să reiasă că era purtătoarea de cuvânt a submarinului S-l Ierusalim, sau că stă ca suport de microfon. Până acum se descurcaseră destul de bine, nu îi fusese interzisă nicio întrebare. Problema era doar că trebuia să adaptezi interviurile la timpul scurt pe care-l aveai la dispoziție, înainte ca submarinul să imerseze. Întrebările despre terorism erau, din punct de vedere jurnalistic, mult mai motivate decât toată această polemică despre „ostatici”. Mouna dădu din cap tăcută, își bău restul de cafea turcească, se ridică și merse către centrala de comandă. Îl găsi pe Anatoli într-o dispoziție de zile mari, puțin obosit și neras după o tură lungă, dar cu chef. Larionov trebuia să-l schimbe imediat. Mouna îl învioră și mai tare când îi povesti despre expertul american de pe CNN, care confirmase faptul că două submarine americane și unul britanic puteau „să găsească și un calcan” în presupusa zonă încercuită din estul Mării Mediterane.

— Sunt într-adevăr maeștri la minciuni sfruntate, râse el. Un calcan, *kambala*, nu? Oare publicul vestic crede în așa ceva, sunt atât de ușor de dus de nas? Bine, o să fie și mai distractiv peste puțin timp, când o să le dăm pantalonii jos! zise el, continuând să chicotească, îl distra chestia asta cu calcanul, și între timp îi descrise Mounei situația. Pasajul prin strâmtoarea Messina fusese ușor de străbătut, mult mai ușor decât atunci când au încercat să treacă printre Irlanda și Anglia. Erau și multe vapoare pe canal, în sus și-n jos, de călători dar și de mărfuri, și făceau atâta zgomot încât celui care avea un auz atât de fin încât putea să audă un calcan, i s-ar fi spart timpanele în câteva secunde.

În timpul traversării au înregistrai o hartă electronică navală a fundului mării. Dacă trebuiau să se întoarcă pe același drum, era mult mai simplu, nu mai trebuiau să meargă cu ochii de crabi ca avanpost. La nord de strâmtoare au văzut patru corvete NATO care stăteau nemișcate și dormeau ca bobocii de rață. Au observat o serie de tensiuni electronice generate de

corvete, era tehnica de ultimă oră cu care căutau semnătura magnetică a submarinelor. Dar, modern sau nu, oricum nu făceau față. Pe de o parte, prin zonă treceau mii de tone de deșeuri de fier pe minut, pe de altă parte tehnica asta nu avea nicio putere asupra carcasei de titan. Deci era liniște, mai erau doar 20 de mile până la Capri și fundul mării avea adâncimi foarte mari chiar până aproape de insulă. Singura problemă ar fi apărut dacă vreo navă NATO s-ar fi nimerit la intrarea sau la ieșirea din portul Napoli chiar când ajungeau ei acolo. Dar atunci o să aștepte puțin, oricum Larionov o să rezolve chestiile astea, pentru că Anatoli se ducea acum la culcare. Buna lui dispoziție îi contamina și pe ceilalți din centrală, chiar și pe Larionov, care veni să preia tura.

Larionov era, de altfel, un om care zâmbea la fel de rar pe cât ridica tonul. Starea de veselie era însă înșelătoare, pentru că ceea ce aveau de făcut acum era foarte periculos. Nu trebuia să fii specialist în submarine ca să-ți dai seama, dar dacă le reușea, ar fi fost un strălucitor succes politic și, în afară de asta, toți comicii lumii ar fi fost de partea lor, ceea ce în viziunea lui Carl, singurul dintre ei care pricepea mentalitatea americană, ar fi fost o sabie cu două tăișuri. Cel care ar fi devenit calul de bătaie al tuturor glumelor era, spunea Carl, ministrul american al apărării, Donald Rumsfeld, al cărui scaun se clătina deja. I se ceruse și mai înainte să-și dea demisia, iar acum, după un război-fiasco împotriva Iranului și după ce publicul american încă mai credea că submarine iraniene clasa Kilo au atacat Haifa, îi cereau din nou să demisioneze. Dacă Rumsfeld ar fi fost acum obligai să demisioneze, totul se termina cu bine, pentru că urmașul lui ar fi trebuit să se dezică de toate promisiunile că vor scufunda submarinul S-l Ierusalim. Dacă însă se agăța cu ghearele de putere, se puteau aștepta, fără îndoială, să fie primii pe lista morții. Nu știai cum e mai bine. În timp ce Larionov începu să pregătească o manevră de ridicare la suprafață, Mouna se duse în cabină și-și mai citi o dată răspunsurile. Mai ales ultimul răspuns: era foarte important numărul de litere în trei grupe. Era un cod simplu dacă știai cum să cauți, dar spera că americanii încă mai trăiau cu iluzia că S-l Ierusalim reușise să-și pună la punct comunicarea radio și de aceea încă mai căutau să intercepteze semnale și să descifreze coduri. Se fardă rapid și își perie

părul, în timp ce repeta combinația de litere. Dacă reușea, atunci merita un pahar de vin la cină. Când atinse adâncimea de periscop, Larionov începu să caute un vapor cu turiști printre cele care navigau tot timpul în jurul insulei Capri; puse tot echipajul în alertă când găsi ceva potrivit. După trei minute, la suprafață apăru cel mai cunoscut submarin din lume, numai la cincizeci de metri de un vas de pasageri cu o mulțime de turiști pe punte. Imediat ce îi văzură, izbucniră în urale și le făcură cu mâna. Turnul submarinului, cu steagul palestinian montat pe el, era de vreo două săptămâni o imagine care făcuse înconjurul lumii pe toate posturile de televiziune. Echipa de la Al Jazeera și marinarii care o asistau le făcură voioși din mână turiștilor și le trimiseră bezele, în timp ce echipamentul de transmisie era instalat și Rashida își sună redacția, care acum era pregătită în orice clipă, informând că va transmite peste două minute. Mouna ieși pe punte și fu întâmpinată cu o rafală de aplauze din partea turiștilor și de mii de camere de filmat private, ceea ce și intra în planul lor, și se pregăti pentru interviu așezându-se în fața steagului palestinian și aranjându-și părul.

— S-l Ierusalim tocmai s-a ridicat la suprafață; ne aflăm lângă bine cunoscuta insulă Capri, începu Rashida Asafina cu o voce ca de trâmbiță. După cum vedeți, suntem întâmpinați de turiști veseli, și, bănuiesc, foarte surprinși să ne vadă tocmai aici. În spatele insulei Capri, pe care o vedeți aici peste umărul meu, se află Napoli, principala bază navală americană în Marea Mediterană. Ne aflăm de mult în perimetrul de tragere, dar, potrivit ultimelor știri, flota americană este acum foarte ocupată să dea de noi în partea de est a Mării Mediterane, la cel puțin 1000 de kilometri de aici. Astăzi o am din nou cu mine pe șefa la nivel politic a navei, generalul de brigadă Mouna al Husseini. Pot să vă întreb de ce ne aflăm aici, la Napoli?

— Cu siguranță nu pentru a ataca flota americană, pentru că atunci ar fi fost mai bine să stăm în estul Mării Mediterane, începu Mouna cu un zâmbet nevinovat, bine exersat. Vorbesc serios, continuă ea și deveni foarte gravă. Am primit ordin de armistițiu de la președintele Abbas. Pentru a arăta că suntem serioși, ne-am îndepărtat de Israel cât am putut de mult, ca să nu-i mai putem ataca, și nici ei pe noi.

— Ce părere aveți despre valul de sinucideri care a avut loc

în Israel în ultimele zile?

— Cred că au legătură cu frustrarea și disperarea provocată de masacrul populației civile din Gaza. Vreau să subliniez însă că flota palestiniană nu se ocupă cu acte de terorism.

— Dar administrația americană vă acuză că sunteți teroriști.

— Probabil că n-au înțeles despre ce este vorba. Flota palestiniană nu a atacat, și nici nu intenționează să atace obiective civile.

— Într-un interviu anterior, ați refuzat să comentați existența armelor atomice la bord. La Washington se afirmă acum că așa stau lucrurile. Aveți ceva de spus despre asta?

— E o acuzație absurdă, indiferent că ne privește pe noi sau Iranul. Nu există armament nuclear într-o țară atât de mică precum Palestina. Armamentul nuclear ne-ar distruge și pe noi, și pe israelieni.

— Aveți în continuare opt prizonieri israelieni la bordul submarinului. Cum se simt?

— Cât de bine se poate, în situația în care se află. Cel mai grav rănit a părăsit acum baza de tratament, starea sănătății lui este sub control.

— Permiteți canalului Al Jazeera să ia un internii necenzurat cu vreunul dintre prizonieri?

— Da, dar numai cu cel sau cei care vor accepta de bună voie să vă dea un interviu. Nu vrem să ne afișăm cu prizonierii noștri, pentru că este împotriva prevederilor internaționale să umilești prizonierii. Veți putea să aranjați un interviu la transmisiunea viitoare, pentru că acum nu avem timp. Ne aflăm pe teritoriu NATO și foarte aproape de o bază navală. Trebuie să ne scufundăm în curând.

Rashida se întoarse către cameră și încheie scurt transmisiunea, spunând că se numea Rashida Asafina de la Al Jazeera și transmitea de la bordul submarinului S-l Ierusalim, aflat acum lângă baza navală NATO din Napoli.

Acolo s-a întrerupt și apoi a urmat un interviu, cu sufletul la gură, în arabă, și când Rashida încheia transmisia, prora submarinului, care se scufunda lent, se afla deja sub apă. Peste încă zece minute, se afla la 700 de metri adâncime, mergând în siguranță, cu motoarele duduind și cât de zgomotos puteau, pe un curs care putea să pară că aveau de gând să ocolească Sicilia prin nord. Trebuia sărbătorit, gândi Mouna când ajunse

în sala de mese. Reușise. Se postaseră lângă cea mai mare bază navală NATO din Marea Mediterană, îi păcăliseră și scăpaseră nevătămați, le arătaseră intențiile pacifiste și îl făcuseră de râs pe Rumsfeld și pe toți experții CNN care erau acum la pescuit de calcan în estul Mediteranei. Din păcate, nu aveau șampanie la bord, îi spuse Carl cu o mină gravă, în mod vădit ironic. Era încă o neglijență în planificare, care trebuia îndreptată. Dar aveau niște vinuri de Bordeaux, o nebunie, așa că se angajă să i le prezinte pe cele mai potrivite ocaziei.

*

* *

În loc de Air Force One, George W. Bush luă un avion C-20, îndeajuns de mic pentru a putea ateriza în Hagerstown, Virginia și de acolo să continue cu limuzina până la Câmp David. Li rugase pe apropiații lui Cheney, Rice și Rumsfeld să plece înaintea lui și să pregătească întâlnirea de a doua zi. Își făcuse calculul că or să fie, într-un fel, obligați să colaboreze, dacă îi lăsa puțin de capul lor. Dar nu-și putu da seama dacă planul a funcționat sau nu la cina luată în cabana vicepreședintelui, cină constând în friptură de bivol. Fusese doar o discuție fără cap și fără coadă, fără ca cineva să-și aducă carnetul de notițe, despre cerința iminentă a unor măsuri contra Iranului, despre submarinul ăla blestemat, despre șeful flotei care amenința că-și va da demisia și despre pregătirile pe care le mai aveau de făcut ca să poată ataca din plin Iranul. Problema cea mai spinoasă, dacă flota Statelor Unite ale Americii ar fi putut fi pusă la dispoziția Israelului și deci, în mod oficial, să ia poziție ca parte beligerantă împotriva Palestinei, o evitaseră cu toții. Discuția i se păru lui George W. Bush seacă și dezlânată, așa că se retrase foarte devreme. Pentru Condoleezza Rice seara fusese mai degrabă ca o repetiție generală, sigur, la nivel politic, a mesei de nuntă, un obicei american care se practica în seara dinaintea nunții. La scurt timp după ce președintele plecă, se scuză și ea și se duse la căsuța ei. Inițial, se gândi de fapt să nu se mai uite la televizor, în schimb să citească raportul de 220 de pagini pe care îl întocmise serviciul militar de informații al flotei, ca să-l poată înfrunta pe Rummy la ședința de a doua zi. Se răzgândi, însă, și se hotărî să ia la rând canalele de știri, ca să vadă dacă era ceva interesant de discutat a doua zi. Bineînțeles că era și

avusese loc în timp ce ei stăteau și vorbeau nimicuri în cabana vicepreședintelui. Submarinul apăruse din nou la suprafață, ziua în amiaza mare, cu turiști care le făceau din mână în fundal, chiar în apropiere de Napoli, unde americanii își aveau principala lor bază navală în Mediterana. Nu era numai o sfidare și nici numai o îndrăzneală, pentru că își dădea și ea seama că trebuia să ai curaj să faci așa ceva. Era vorba, din păcate, de fler politic. Rummy nu se putea abține. Chiar dacă fuseseră cu toții de acord să facă un compromis și, deocamdată, doar să localizeze submarinul, prinsese din zbor o formulare drastică despre prinderea unui calcan – deși căutările lor, chiar și după calcani, dar în cu totul alt loc decât trebuia, se dovediră acum zadarnice. Rummy o să fie nevoit să înghită peștele ăsta de mai multe ori. Letterman și alții ca el o să se distreze toată seara pe seama lui peste câteva ore, când or să înceapă talk-show-urile. Apropo, calcanul își arătă capul, plasându-se intenționat destul de departe de un portavion american din portul Napoli, totuși în bătaia rachetelor cu rază lungă de acțiune. Nu puteai să treci peste mesajul ăsta. Au marcat clar că respectă ordinul de armistițiu și au afirmat că își tratează prizonierii de război după toate prevederile în vigoare – se subînțelege, spre deosebire de unii. Inamicii nu erau doar marinari pricepuți, dovada se afla pe măsuța de televizor și conținea 200 de pagini. Inamicul putea fi oricine pentru că până acum nu o văzuseră decât pe reprezentanta lor, care, desigur, își juca rolul cu cinste și cu un diabolic fler politic. Pentru ea era evident că aveau un plan politic și că se foloseau mai ales de politica directă, practicată de canalele de știri ale televiziunii, își asumaseră un risc foarte mare numai ca să dea și mai multă bătaie de cap administrației americane, iar manevra le reușise, chiar peste măsură. Răsfoi raportul flotei cu sunetul închis la televizor, așteptând talk-show-urile serii. Trase aceeași concluzie și de data asta. Amiralul Georgi Triantafellu trebuia să primească un fel de medalie care nu exista. Când Rummy voia să-l dea afară, ceru să aibă o întâlnire cu președintele într-o problemă de viață și de moarte sau, cel puțin, în ceea ce privește demisia lui, cum s-a exprimat el în cererea către secretarii Casei Albe. În mod normal, președintele ar fi respins o asemenea cerere și ar fi spus că amiralul putea să-și expună punctele de vedere în fața

ministrului apărării. Dar când un secretar veni cu hotărârea se afla și ea, din întâmplare, în Camera Ovală, și propuse imediat ca președintele să-l întâlnească pe amiral și că i-ar fi făcut plăcere să fie și ea de față la această întâlnire. George a strâmbat un pic din nas înainte să accepte, dar până la urmă anulă o întâlnire cu comitetul pentru agricultură. Ce noroc, mai ales că amiralul părea foarte hotărât. Așa cum era de așteptat, lui George nu-i plăcu deloc să audă că oricâte submarine ar fi trimis după submarinul inamic palestinian, exista un risc considerabil ca totul să se termine cu scufundarea unui submarin nuclear american. Și că, dacă președintele i-ar fi ordonat să le trimită în calitate de comandant suprem, militarul și-ar fi dat imediat demisia. Practic, amiralul își șantajă președintele. Dar părea a fi prost de cinstit și deci nu-și dădea seama de asta. Dacă și-ar fi dat demisia, ar fi fost obligat să țină o conferință de presă – el nici măcar nu se gândise așa de departe – iar la o conferință de presă reporterii marilor agenții de știri l-ar fi presat să recunoască în câteva minute adevăratul motiv al demisiei. Și ce ar fi spus atunci? Că își dădea demisia pentru că nu putea să aibă pe conștiință faptul că mai mult de o sută de americani erau sacrificați cu atâta cinism. Cu siguranță așa ar fi spus nebunul ăsta. Doar pentru că ăsta era adevărul, nu de altceva. George nu obișnuia să aibă sclipiri de geniu, și mai ales nu când era stresat, dar de data asta a înțeles imediat despre ce era vorba. Aproape că îl imploră pe amiral să nu-și dea demisia și îi promise solemn că vânătoarea submarinului o să înceteze, imediat și în mod real, până când puteau să evalueze mai bine situația și să pregătească o acțiune cu succes garantat și fără pierderi în tabăra proprie. Nu avea de ales. Că Rummy o luă razna mai apoi, când i se relată discuția, și bâlbâi ceva despre faptul că o să-i taie amiralului bârfitor anumite părți ale corpului, era altceva – în situația de față, o problemă neînsemnată și penibilă. Avuseseră de fapt un noroc chior cu acest Triantafellu care, curajos, își pusese stelele de amiral pe biroul șefului. Când, mai târziu, îl văzu pe David Letterman intrând în studio cu un minciog pe umăr, schimbă emisiunea lui Jay Leno. Acolo era o poză cu Pentagonul și în ea un portret al lui Rummy lângă un bilețel pe care scria: Plecat la pescuit. Publicul nu se mai putea opri din râs. Era de ajuns, nu trebuia să vadă mai mult. Inamicul cunoștea foarte bine politica

americană, se gândi ea ironic, amintindu-și deodată că în raportul informativ al flotei se contrazicea cu fermitate ideea că la bordul submarinului american s-ar fi putut afla vreun ofițer american. Verificaseră fiecare pensionar, cu alte cuvinte depuseseră eforturi considerabile să-i poată verifica pe toți, de la contraamiral în sus. Era și asta o consolare, dar sigur era cineva (sau câțiva) la bordul submarinului ăsta terorist care se pricepea cum să conducă ostilitățile via mass-media, folosindu-se chiar de mass-media inamicului. Impresionant! Se simțea odihnită a doua zi dimineață, când sosi la Laurel Lodge, locul unde trebuia să aibă loc ședința. Secretarul ei îi pregătise în timpul nopții toate notițele, scrise pe curat, și toate listele cu probleme de discutat. Se simțea pregătită până în dinți, își scrisese chiar deciziile care trebuiau luate, și nu avea decât să vegheze la îndeplinirea lor. Înainte de ședință, ca de obicei, spuseră toți o rugăciune către Dumnezeu, să le dea putere să ia deciziile care trebuie, ca să apere libertatea și valorile creștine. Principalii, sau cabinetul de război, cum se mai numeau câteodată, se întâlniră în sala îmbrăcată în lambriuri și se așezară la masa mare din lemn la care puteau să stea, la nevoie, și douăzeci și patru de persoane. Stilul de îmbrăcăminte era cel obișnuit la Câmp David, cizme de cowboy și cămăși în pătrățele, George W. Bush în blugi și jachetă verde puțin umflată. Șeful CIA venise cu expertul în terorism Cofer Black, Rumsfeld cu unul și mai avid de sânge, asistentul lui, Paul Wolfowitz, în timp ce Dick se mulțumise cu un asistent mai modest. George W. Bush a deschis ședința spunând că exista riscul ca Statele Unite ale Americii să fie lăsate să lupte singure în războiul împotriva terorismului, dar că nu era nicio supărare, asta era soarta Americii. Mesajul, gândi Condoleezza, era probabil că trebuia să nu le pese de ce credea restul lumii, deoarece, din moment ce își luaseră pe cap misiunea de a duce acest război, acum nu mai puteau da înapoi – din simplul motiv că erau America. Rummy primi apoi cuvântul. Nu puteai să spui că era binedispus, nici dacă avea o mare doză de bunăvoință colegială. Nu-i era chiar ușor acuma; celor mai mulți de la masă le părea rău de el. Atacase Iranul, încă nu în forță, ce-i drept, și oricât încerca acum guvernul să dezmintă că acțiunea asupra Iranului nu avea nimic de-a face cu submarinul palestinian, era prea târziu. Mass-media americană și cea din toată lumea

recunoșteau, în unanimitate, că fusese o acțiune negândită. Ca și cum asta nu era de-ajuns, Rummy se grăbise să garanteze nimicirea submarinului, ca să nu mai vorbim de glumele cu calcanii. Iar acum trebuia să oprească vânătoarea. Rumsfeld pledă intenționat pentru unica soluție viabilă de moment. Au încetat bombardarea Iranului, spunând că oricum le dăduseră o lecție ca lumea. Alternativa de a continua războiul cu jumătate din forțe și de a lăsa conflictul să escaladeze treptat, până la îndeplinirea Operațiunii Extinderea Libertății, cădea cu totul. Planul era să se ocupe îndeaproape de atacul hotărâtor. Dar asta trebuia să se întâmple dacă Iranul le-ar fi arătat că nu s-au învățat minte, încercând să-și refacă bazele distruse, unde înainte se ocupau de îmbogățirea uraniului. În ceea ce privește submarinul, forțele armate primiseră ordin să nu fie atacat de aproape cu submarine sau nave de suprafață, dar să-l țină tot timpul sub observație și să-l atace din aer, mai devreme sau mai târziu, când se va ivi ocazia. George W. Bush luă imediat cuvântul după prezentarea lui Rumsfeld. Era o marcare a faptului că președintele era de acord cu tot ceea ce spusese ministrul apărării și că nu mai trebuia discutat. Se îndreptă în schimb către șeful CIA și îl întrebă dacă ei erau de acord cu concluziile despre submarinul terorist, pe care ofițerii serviciului de informații ale marinei militare le exprimaseră în raport. I se spuse că, în esență, așa era și că depuseseră eforturi foarte mari să afle numele căpitanului pe care îl împrumutaseră rușii. Surse relativ de încredere arătau că era vorba de un comandor pe nume Anatoli Valerivici Petrov, fost comandant pe Kursk, submarinul atomic scufundat. Dacă așa era, atunci era unul dintre cei mai pricepuți căpitani de submarin pe care îi avea Rusia. Era cel care a învins flota a 6-a în 1999, chiar cu submarinul Kursk. CIA acorda o atenție foarte mare acestor informații, pentru că ele însemnau că Rusia dăduse o serioasă mână de ajutor la atacul terorist asupra Haifei. Președintele îi dădu apoi cuvântul, cu o mișcare din cap, Condoleezzei Rice. Voia în mod vădit să aibă toate cărțile pe masă, înainte să înceapă o discuție detaliată. Primul ei punct pe listă era să-i facă să înțeleagă că nu era chiar simplu să definești acțiunea palestiniană ca act terorist. Asta reieșea, de exemplu, și din rezoluția nr. 1373 a Consiliului de Securitate ONU, aprobată pe data de 28 septembrie 2001, adică după 11

septembrie. În paragraful 5 al rezoluției s-a stabilit că „statele membre sunt de acord cu necesitatea de a uza de toate mijloacele pentru a combate”, în conformitate cu statutul Națiunilor Unite, toate acțiunile teroriste care amenință pacea și securitatea internațională”. Problema era că nu exista un consens internațional în definirea termenului de acțiuni teroriste. Chiar dacă nu exista încă vreo definiție necontroversată a termenului terorism, se presupunea că atacurile trebuiau îndreptate către obiective civile ca să fie clasate drept teroriste.

Atacurile sinucigașe cu bombe la o cafenea din Tel Aviv erau așadar teroriste, dar situația nu mai era tot așa de clară dacă un camion încărcat cu explozibil intra într-o bază militară americană. Atacul palestinian a avut în vizor, cel puțin până acum, obiective militare foarte bine alese. Nu numai că era greu să clasifici asemenea acțiuni ca teroriste, ele puteau fi susținute și de dreptul internațional. Ar fi fost și mai trist să uzeze de aceeași rezoluție ONU ca să pedepsească Rusia, invocând faptul că palestinienii nu aveau un stat al lor și deci că Rusia dăduse ajutor unui „simplu grup terorist” sau așa ceva. Palestinienii puteau foarte bine să fie considerați subiect de drept internațional, ceea ce în principiu era același lucru cu un stat.

— Ține-ți un pic caii, o întrerupse președintele. Vrei să spui că dacă teroriștii fac rost de arme ca lumea și ne atacă flota, de exemplu, nu mai sunt considerați teroriști?

— Nu chiar așa, domnule președinte, își reveni ea repede. Dacă submarinul terorist ne va ataca, atunci cazul e clar, putem să le răspundem cu arme nucleare, dacă vrem. Dar acum au atacat doar obiective militare în Israel, de aceea nu e nicio îndoială. Deocamdată au sprijinul dreptului internațional.

— Dar nu putem să-i desființăm ca măsură de prevenire? continuă președintele indignat.

— Voiam chiar să ajung la asta, domnule președinte. Putem să afirmăm că avem motive să credem că submarinul e dotat cu reactor atomic, ceea ce contravine unor înțelegeri internaționale. Putem să-i bănuim că au arme atomice la bord, declarațiile femeii au fost ambigue la acest punct. Putem să cerem o inspecție și, dacă nu sunt de acord, avem dreptul să luăm măsuri atât împotriva răspândirii armelor nucleare pe

plan internațional, cât și împotriva pirateriei internaționale. Acestea sunt căile pe care putem ajunge la ei, dar nu din unghiul terorismului. De aceea vă felicit, domnule președinte, pentru formularea de efect că nu toți cei care se dotează cu anumite arme sunt teroriști. Spuneți-le celor care v-au scris discursul că e o poantă de efect, domnule președinte.

George W. Bush se înseninâ dintr-odată. Nu numai pentru că primise complimente de la Condi, ci mai ales pentru faptul că îi dăduse pe tavă motive întemeiate ca să poată vâna și termina cu submarinul ăsta nenorocit. Restul dimineții discutaseră posibilitățile de dotare a Israelului cu o nouă flotă. Condoleezza reușise să excludă alternativa de a trimite US Navy ca protecție permanentă, pentru că asta ar fi însemnat că Statele Unite ar fi declarat oficial război poporului palestinian și, prin urmare, submarinul ar fi avut dreptul să atace nave americane. Totul ar fi putut să se sfârșească catastrofal. În cazul ăsta, trebuiau să scape cât mai repede de submarin. Pe lângă asta, îi mai încurcau și Uniunea Europeană și Rusia care, din proprie inițiativă, se aflau acum în zonă să garanteze fâșiei Gaza dreptul la trei mile de ape teritoriale și șase mile până la granița comercială. Asemenea acțiuni puteau să însemne că terorismul dădea rezultat. Dar totul se putea bloca cu dreptul de veto la ONU. Deciziile zilei fuseseră, în principal, cam cum și le dorise Condoleezza Rice. Mai întâi trebuiau să înceteze războiul aiurea început în Iran, chiar și numai în așteptarea unei ocazii mai bune, cum a propus ministrul apărării. Apoi, trebuiau să găsească mijloace economice pentru reconstrucția flotei israeliene și, în final, trebuiau să vâneze submarinul palestinian mult mai discret decât până acum, până când i-ar fi putut aplica lovitura de pedeapsă. Numai atunci puteau să scape de el.

Mâncară de prânz la ora 12.45, apoi președintele le dădu liber la toți câteva ore, să facă puțină mișcare și să vină înapoi cu o confirmare sau o infirmare a propunerilor care se discutaseră în cursul dimineții. Întâlnirea de după-amiază fu însă scurtă, președintele apăru în trening, direct de la tura de alergare, și se lăudă că îl în trecuse pe ofițerul însărcinat cu garda de corp. Toți erau de acord cu propunerile pe care le discutaseră înainte de prânz. Cheney și Rumsfeld părăsiră Câmp David înainte de cină, cu coada între picioare. Seara,

Condi se așeză la pian și dădu tonul la cântec, care începu ca de obicei cu *OF Man River, Nobody knows the trouble I've seen* și *America the Beautiful*, în timp ce George W. Bush stătea în apropiere și încerca să facă un joc de puzzle complicat, cu cai.

*

* *

După cinci zile de tăcere, S-l Ierusalim își făcu apariția în noapte lângă un tanc petrolier ruginit, nu departe de Tunis. În momentul acela, flota americană din Mediterană se regrupase și îl vâna la nord de Sicilia, către Baleare și în josul Mediteranei către Gibraltar, în cazul în care i-ar fi trecut prin cap să se strecoare pe acolo. Nu era deloc o tactică ilogică. Submarinul fusese văzut acolo, fusese chiar filmat de aproape de o mulțime de turiști de pe Capri, în apropiere de Napoli și de portavionul, foarte vulnerabil atunci, USS Ronald Reagan. Cum a ajuns submarinul în Tunis, nu înțelegea nimeni. Chestia era că ajunsese. Și pe ce drum plecau teroriștii de acolo nu era greu de ghicit, credeau conducerea flotei a 6-a și Comandamentul Central al Statelor Unite, pe scurt CENTCOM, cu ministrul apărării în frunte, care, și de data asta, avea o viziune clară a lucrurilor. Submarinul nu va avea nicio șansă să mai treacă prin strâmtoarea Messina. Adevărul e că cei de pe submarin, după ce trecuseră prin strâmtoarea Messina, mult mai repede și mai simplu de data asta, descoperiseră că cei care supravegheau unicul pasaj care lega estul de vestul Mediteranei, dintre Tunisia și Sicilia, nu mai erau la posturile lor.

Alimentarea cu carburant dură o oră, cele mai mari greutăți le întâmpinară când trebuiră să pompeze petrol din tancurile petrolierului și apoi direct din butoaie, în timp ce aprovizionarea cu diverse produse, inclusiv o ladă de șampanie, merse foarte repede și eficient, ca și data trecută.

— Acum e momentul, dragi reporteri, zise Carl. Cu petrolierul ăsta ați venit din Tunis și, dacă doriți, puteți să vă îmbarcați din nou pe el și gata. O să vă simțim lipsa din mai multe puncte de vedere, dar nici nu vă pot acuza dacă veți alege calea asta.

Stăteau cu câte un pahar de ceai în popota ofițerilor, în jurul lor se făcea aprovizionarea cu mărfuri.

— Cât timp ne mai dați? întrebă Rashida aproape agresiv.

Mai am timp să transmit un interviu cu locotenentul Zvi Eshkol și cu mașinistul, cum îl cheamă, Davis, parcă?

— Da, dar, din motive ușor de înțeles, o să fie ultimul interviu înainte să ne scufundăm. Semnalele de satelit către și de la Al Jazeera sunt probabil cele mai supravegheate în momentul de față, și transmisiunea o să fie cam pe fugă.

— Care e alternativa? întrebă operatoarea Ruwaida, care arăta mult mai pusă pe plecare decât șefa ei.

— Următoarea, zise Carl. Vom ancora într-un port peste douăsprezece zile, oficial, și va fi un eveniment. Atunci veți avea din nou șansa să ne părăsiți. Călătoria până acolo o să fie una dintre cele mai ușoare din câte am făcut până acum, dacă supraviețuim alimentării.

— Putem să trimitem cu petrolierul casetele, materialul pe care l-am înregistrat? întreba Rashida.

— Da, bineînțeles. *Și,* aveți răbdare, vă răspund imediat și la a doua întrebare, casetele vor ajunge la destinație. Petrolierul e al nostru, e și interesul nostru și al vostru ca materialul să fie păstrat pentru posteritate.

— Problema e că nu prea mai avem casete, n-am știut că vom filma timp de săptămâni, obiectă Ruwaida.

— Chiar ne-am gândit la asta, aveți aici, undeva printre toate lăzile astea care se încarcă acum, treizeci de casele Beta. Poate că nu le găsim chiar acum în zăpăceala asta, dar o să le dăm de urmă.

— Unde și când vom ancora? întrebă Rashida, care deja părea că s-a hotărât să rămână.

— Peste douăsprezece zile, cum am zis. Dar nu vă pot spune unde, din motive lesne, de înțeles. Cel care rămâne la bord va ști imediat ce pornim și cred că veți fi plăcut surprinse când veți afla.

— Și până acolo navigăm în siguranță?

— Da. Ultimul risc pe care ni-l mai permitem este transmisia voastră, apoi închidem totul și dispărem.

— Și cât o să stăm în acel port? întrebă Rashida.

— Trei-patru zile, cred.

— Și atunci putem să schimbăm reporterii?

— Sigur. Dacă Al Jazeera o să vrea în continuare să dețină dreptul exclusiv de a avea reporteri încartiruiți pe S-l Ierusalim, putem să facem și asta.

Amândouă jurnalistele izbucniră în râs în același timp și făcură un gest triumfător. Era limpede că postul de televiziune Al Jazeera era interesai să dețină dreptul exclusiv de a transmite în direct de pe S-l Ierusalim. Cu aceasta, problemele se clarificaseră și acum puteau pregăti interviul cu cei doi prizonieri de război israelieni, cum se numeau ei în limbajul jurnalistic de la Al Jazeera. Este numit sindromul Stockholm, un termen psihologic care a apărut după ce doi jefuitori de bancă suedezi au luat ostatici și i-au ținut mai multe zile în seiful băncii. Istoria asta s-a sfârșit ca toate celelalte, infractorii s-au predat. Dar ceea ce a uimit lumea a fost că persoanele care fuseseră ostatici, și mai ales o lucrătoare a băncii, îi apărau aprig pe infractori după eliberare; femeia își îndreptă agresivitatea împotriva poliției, care, zicea ea, era gata-gata, absolut inutil, să-i rănească pe toți care se aflau închiși în seiful băncii. Termenul de sindromul Stockholm avea să se repete în multe transmisiuni de televiziune în următoarele zile. Motivul era că în interviul luat de de-acum foarte bine cunoscuta reporteră Rashida Asafina, în fața steagului palestinian de pe turnul submarinului S-l Ierusalim, atât locotenentul Zvi Eshkol, cât și mașinistul Un Davis de pe submarinul torpilat Tekuma confirmară că erau tratați clasa întâi, că și mâncarea era mai bună decât pe submarinele israeliene și că echipajul palestinian și rus de la bordul submarinului îi trata cu respect colegial. Primiseră asigurări că vor fi schimbați cu prizonieri palestinieni și niciunul dintre ei nu punea o secundă la îndoială această promisiune. Primiseră îngrijire medicală și erau bine cu toții, chiar și un coleg care suferise o operație foarte complicată la ficat și primise sânge de la echipajul palestinian aflat la bord. Erau, în schimb, foarte critici la adresa conducerii flotei israeliene, care nu s-a pregătit deloc pentru un asemenea atac din partea palestinienilor. La întrebarea provocatoare din final, dacă considerau că Gaza trebuia să-și primească partea ei de ape teritoriale și propriul ei port, au dat din umeri și au răspuns că ei nu fac politică, dar că era logic să fie așa, pentru că ocupația asupra fâșiei Gaza luase sfârșit. Pe tot parcursul interviului nu apăru niciun paznic sau ofițer. Părea că cei doi prizonieri de război – ostatici după alții – erau intervievați în libertate. Transmiseră amândoi salutări familiilor lor și le făcură chiar bezele. Yes! gândi Rashida în momentul ăla.

Ultima imagine era epocală! Și nu era deloc o reflecție politică din partea ei, ci o apreciere strict profesională, de jurnalist.

IX

Atlanticul era ca un leagăn gigantic care-i păzea de pericole. Riscul de a avea ghinionul să întâlnească un submarin american era minim chiar și dacă judecai matematic – Anatoli calculase în glumă că în cazul ăsta le trebuiau 6 734 de ani. Atlanticul este o cincime din suprafața pământului, 106,2 milioane de kilometri pătrați, ar fi fost mai mult de un milion și jumătate de kilometri pătrați de fiecare submarin american, de două ori Texasul. Era doar o călătorie obișnuită, tot echipajul avea serviciu minimal de întreținere și navigare și se ocupa fiecare cu alte lucruri, de exemplu cu îngrijirea obiectelor de vestimentație, coaserea unui steag palestinian mic pe umărul drept la uniforma de permisie, spălat și călcat haine, unii se uitau la filme, dar nu cu submarine – rușii fuseseră cuprinși de febra filmelor cu cowboy. Cursurile de limbă se țineau acum în grupuri tot mai mari de conversație, se citea mormanul de ziare care fusese strecurat la bord la ultima alimentare cu carburant în Mediterană. Noaptea ieșeau la suprafață și scoteau tubul de oxigen, în timp ce înregistrau știri de pe diverse canale de televiziune. Acum, când aveau timp, înregistrau BBC și Al Jazeera ca să le compare cu canalele americane, care toate raportau mai mult sau mai puțin detaliat despre faptul că „plasa se strângea tot mai mult în jurul submarinului terorist din Mediterană”. Când trecură linia Ecuatorului, organizară o petrecere în cinstea zeului Neptun. Cu botezul simbolic al marinarilor care treceau Ecuatorul pentru prima dată, și Anatoli Petrov fu foarte popular în rolul zeului mării. Cu de la sine putere, el hotărî ca și marinarii israelieni care nu trecuseră de proba marinărească de începător să fie botezați, dar toți, cu excepția unuia, refuzară indignați, spunând că ei fuseseră deja botezați în Oceanul Indian.

La petrecerea în cinstea zeului mării se făcuseră libațiuni din belșug. A doua zi fu liniște deplină și se scufundară la adâncimea de siguranță, ca să elimine orice fel de risc cu un echipaj care nu era 100% în formă. Când Mouna veni la sala de mese pentru ceva care, cel puțin după ritmul organismului ei, trebuia să fie un mic dejun tardiv, îl găsi la popota ofițerilor doar pe locotenentul israelian, care stătea cu capul băgat în mormanul de ziare din vest și din est, trecute deja prin toate

mâinile. Tresări când văzu că citește un ziar israelian.

— Bună dimineața, *segen* Eshkol, îl salută ea obosită. N-am știut că avem și *Haaretz* la bord, ce părere au? Pot să mă așez?

— Bineînțeles, doamnă general, de unde știți că locotenent se spune *segen* în ebraică?

— N-am știut, dar am găsit în computer, în cazul în care aș fi avut ocazia să fiu politicoasă. În arabă e mai greu, *mulazim awwal.* Deci, ce spune despre noi cotidianul numărul unu al Israelului?

— O să fiți foarte surprinsă, uitați-vă! Scuzați, puteți citi în ebraică?

— Da, mai greu, dar pot.

Locotenentul arăta cu entuziasm ziarele pe care le alesese dintre celelalte, cita din articole de fond, din scrisori de la cititori și din reportaje. Era o imagine mult mai variată decât se așteptase. În articolul de fond din *Haaretz* se critica în termeni extrem de duri masacrul celor care făceau baie în mare și al pescarilor, „așa-zișii pescari braconieri", din Gaza. Aveau o oarecare înțelegere pentru faptul că toată puterea armată israeliană, Zahal, fusese cuprinsă de panică și de disperare după Pearl Harbor-ul care se abătuse asupra lor – ziarul nu folosea deci noțiunea de 11 septembrie – dar că asta nu scuza faptul că Israelul se făcuse de râs cu acte criminale necugetate. Mai ales că atacul palestinian fusese îndreptat împotriva obiectivelor militare, cu pierderi minimale de vieți omenești. Terorismul nu trebuia combătut cu acte teroriste, era concluzia amară a articolului.

— Vai! exclama involuntar Mouna. Mă așteptam să fie mai multă sete de răzbunare.

— Este și asta, n-aș putea să spun că nu. Dacă am fi avut la bord un tabloid ca *Maadv* sau ca *Yediot Aharonot*, ar fi fost atunci vorba de propuneri mai mult sau mai puțin fantastice de răzbunare. Dar există și linia asta, din articol, și e tot Israel, Israelul meu!

Zise ultima frază bătând cu palma în teancul de ziare israeliene.

— Mai povestește-mi, zise ea. Povestește-mi de Israelul *tău.*

— Dacă îmi povestiți și mie de Palestina dumneavoastră, doamnă general.

— Bine, tu întâi.

Începu să-i povestească de tatăl bunicului și de frații lui care se născuseră la sfârșitul secolului al XVIII-lea în Ucraina și „se întoarseră” în Palestina, pe atunci sub ocupație turcă, în 1913. Frații se numeau Schkolnik, dar își schimbaseră numele într-unul evreiesc și fuseseră printre entuziaștii care redară limbii ebraice forma modernă de astăzi, fuseseră printre pionierii care înființară kibbutzurile și mișcarea sindicală Histadrut și, de asemenea, partidul social-democrat Mapai. Urmașii acestora în familia Eshkol fuseseră deci cu toții membri în Mapai și în kibbutzuri, elita culturală, politică și chiar și militară a Israelului, în prima jumătate a existenței noii societăți evreiești, Yishuv. Statutul de elită conducătoare continuă mult după nașterea Israelului ca stat. Fratele bunicului fusese prim-ministru și chiar ministrul apărării, post pe care îl părăsi însă, s-ar putea zice în mod inteligent, pentru Moshe Dayan, chiar înainte de Războiul de șase zile din 1967. Dar să fii membru în Mapai nu mai este astăzi ce a fost odată, astăzi e chiar puțin penibil, ca și cum ai aparține unei elite care a fost cândva la putere, cam cum era situația cu vechile familii aristocrate în Europa. Casa lor, din unul dintre cele mai vechi kibbutzuri din Israel, era de mult casă de vacanță pentru rude și prieteni. În copilăria lui, Zvi îi vedea pe arabi ca pe o masă amenințătoare de oameni care voiau să șteargă de pe hartă Israelul, și așa destul de mic.

Dar pe arabii de-acasă – aveau mulți servitori și muncitori palestinieni la kibbutz – el, frații, surorile și verișorii lui îi vedeau altfel. Mouna găsi un mod politicos de a întrerupe istoria, ducându-se să-și aducă micul dejun din care nu lipsea sucul de portocale tunisiene proaspăt preparat. Când se întoarse, sări fără jenă peste o bună bucată de timp.

— Cum ai ajuns tu, din familia de pionieri, să te înrolezi în flotă, în loc să intri în armată ca toți ceilalți? întrebă ea, în timp ce se așeza cu tava cu micul dejun.

— Scuzați, doamnă general, am cam bătut câmpii, nu-i așa?

— Nu, deloc, dar ce mi-ai povestit până acum mi-e de-ajuns ca să-mi formez o imagine. Iar eu sunt doar vecina ta, deci nu chiar străină de istoria noastră. Sigur ai fost primul din familie care te-ai înrolat în liotă.

— Da.

— De ce flota și nu armata?

Zvi suspină și dădu din cap resemnat, ca și cum i-ar fi atins un punct dureros; știa că-l întrebase intenționat asta. Era cel mai mic dintre trei frați. Levi și Shlomo făcuseră armata înaintea lui – făceau parte dintr-o familie unde nici nu se punea problema să scapi de armată, chiar dacă erau trei ani pe care cei mai mulți îi considerau timp pierdut. Levi și Shlomo urau armata. Și nu erau singurii, dacă ea crezuse cumva asta. Pentru că în ultimele decenii, să faci armata în Israel însemna, cel puțin în primii ani, că stăteai și tracasai palestinieni la bariere, cereai femeilor gata să nască să se legitimeze, trimiteai copiii acasă invocând naiba știe ce doar ca să nu-i lași să meargă la școală în ziua respectivă, îi opreai pe zarzavagii cu marfa câteva ore, până le fierbeau roșiile de căldură, îi protejai pe coloniștii care în timpul nopții tăiaseră măslinul din satul palestinian vecin și mii de chestii de acest gen. Întâi erai foarte ambițios, apoi deveneai ori rasist ori scârbit, existau doar aceste două posibilități. Toată lumea întreba ce a făcut ocupația cu palestinienii, puțini se gândeau ce a făcut ocupația din Israel. Frații lui mai mari aparțineau acelei categorii care s-au scârbit. Mai mult, erau aproape disperați și gata să intre în gruparea „Ofițeri pentru pace”, care prefera să facă pușcărie decât să-și mai continue serviciul militar în teritoriile ocupate. Dar părinții, unchii și mătușile ar fi înnebunit dacă cineva din familia de pionieri s-ar fi alăturat grupării de trădători de țară. Deci, singura soluție a fost să se înroleze în flotă. Pe mare nu exista vreun inamic palestinian. Era curat. Submarinele puteau să atace nave militare străine, să debarce trupe speciale ca Sayeret Matkal pentru operațiuni secrete pe teritoriile altor state sau…

Se întrerupse.

— Sau să protejeze Israelul împotriva desființării, prin a-i desființa pe alții, completă Mouna.

— Nu pot comenta, zise locotenentul Eshkol și se închise în el ca într-o cochilie.

— Bineînțeles că nu. Dar eu nu te trag de limbă cu vreun scop ascuns, vorbim ca doi vecini, în Atlantic, departe de casă. Stai, nu spune nimic! O să mai spun ceva și apoi mergem mai departe. V-am măsurat radiațiile radioactive de la prora făcută bucăți a Tekumei, înainte să îndrăznim să trimitem echipa de salvare. Aveați arme nucleare la bord. Rachetele voastre

Popeye ar fi atins Iranul chiar și din Mediterană, cu atât mai ușor de pe submarinul pe care-l aveți la Eilat și care patrulează Marea Roșie. Știm.

— Niciun comentariu, doamnă general.

— Bine, atunci trecem peste asta. Deci flota a fost compromisul civilizat, un mod de a face armata cum cerea tradiția familiei, dar fără a chinui femei gravide?

— Da, aproximativ. Deoarece voi, palestinienii, nu aveți flotă.

Ultima frază o spuse cu un zâmbet ironic, ridică din umeri și se duse să-și ia mâncarea, în timp ce, în mod demonstrativ arătă cu brațele ceea ce era o unitate extrem de concretă din flota palestiniană. Îi plăcea de el și gata. Dar, ca și cum îi fu rușine de slăbiciunea ei omenească, încercă să-și închipuie că ar fi fost ea prizonier pe un submarin israelian, Tekuma, de exemplu. Știa destul de mult despre cum îi tratau israelienii pe prizonierii palestinieni, prea mulți agenți de -ai ei muriseră.

— Și acum, stimată vecină și doamnă general, povestiți-mi despre Palestina dumneavoastră, o încurajă el când veni înapoi cu un pahar de cafea arabă și o piroșcă rusească cu migdale. E adevărat ceea ce scriu ziarele?

Bătu cu palma maldărul de ziare engleze și americane de lângă el, unde apărea peste tot chipul ei.

— Da, zise ea cu o ridicare resemnată din umeri. În mare parte e adevărat, dar adevărat într-un fel că nu te recunoști. Poate că formulările sunt ciudate. *A omorât primii evrei la vârsta de opt ani.* Da, în mod obiectiv e adevărat. Mi-amintesc, dar nu mă recunosc în descrierea lor. Când israelienii au intrat cu buldozerul în casa noastră din Gaza, bunica mea era în casă și își găsi sfârșitul printre dărâmături. Foarte posibil că cineva din familie a făcut ceva pentru care trebuia pedepsit, eu de unde să știu, eram unul dintre copiii mai mici. Sigur că i-am urât pe cei care ne-au dărâmat casa, israelieni pe care eu nu i-am văzut niciodată de aproape, doar bărbați cu caschete și arme care ridicau praful în nori din când în când cu mașinile lor ca niște stivuitoare, de astea aveați pe atunci. Cineva, nici nu mai știu cine, mi-a dat două grenade de mână și după o lecție de trei minute, eu și alți copii, de pe acoperișul unei case… da, așa a fost.

— Dar apoi ați devenit agent cu dreptul de a omorî, doamnă general. Și ați repurtat succese în această artă, dacă e să ne

luăm după presa americană.

— Ei, nu chiar, a fost un drum lung de la acel acoperiș. Al Fatah m-a luat în îngrijire, eram un copil erou și căutat de inamic. Dar am avut mult de studiat până am ajuns la etapa la care te-ai referit tu.

— Scuzați, dar nu sunt prea sigur la ce m-am referit.

— A fost o perioadă în anii ’80: Israelul avea o operațiune care se numea Răzbunarea lui Dumnezeu, sau așa ceva. În mod oficial, era vorba de a-i găsi și a-i omorî pe toți cei care fuseseră amestecați în acțiunea dramatică cu ostatici din timpul Jocurilor Olimpice din 1972, de la München. Bineînțeles că polițiștii nemți i-au împușcat pe toți sportivii israelieni luați ostatici, ca și pe palestinieni, de altfel. Dar acțiunile de răzbunare împotriva noastră s-au desfășurat timp de doisprezece ani și ați avut grijă să omorâți și scriitori, și jurnaliști, și pe mulți alții. Eu am fost printre cei care am răspuns la acțiune, dar nu pot să spun nici că am câștigat lupta aia.

— Deci ați început să faceți acte teroriste din disperare?

— De ce *ați?*

— Scuzați-mă, doamnă general, dar când ați spus *ați avut grijă să omorâți și scriitori, și jurnaliști și mulți alții,* eu nu am reacționat.

— Recunosc, ai dreptate, locotenente. Dar, în orice caz, noi, palestinienii, trăim în mai multă teroare decât, scuză-mi expresia, *voi.*

— Deci când Hamas sau Jihadul Islamic sau brigăzile de martiri Al Aqsab, sau, mă rog, alți fanatici omoară femei nevinovate și copii într-un supermarket din Tel Aviv, vă afectează pe *voi?*

— Da! Asculta, locotenente, asta spun eu peste tot și de câte ori am ocazia, e ceva ce mă va chinui cât voi trăi. Actele de teroare împotriva populației civile ne afectează mai mult pe noi. Când S-l Ierusalim a plecat din Severomorsk în Rusia, aveam cifrele la zi, sigur s-au schimbat de atunci. După ce Ariei Sharon a făcut o plimbare la locul sfânt al Templului, în anul 2000, pentru provocare, și chiar a reușit, s-au întâmplat următoarele: 3 466 de palestinieni au fost omorâți de forțele militare israeliene, 988 de israelieni au fost omorâți de *noi*, în aceeași perioadă, dar cifra include și 309 militari. Și dacă

vorbim despre copii, *voi* ați omorât 691 și *noi* 119. Așa arată în realitate, deci suntem învinși.

— De unde aveți cifrele astea, doamnă general?

— Nu chiar de la ministrul de interne al organizației Hamas, dacă ai fi crezut asta. Organizația israeliană pentru drepturilor omului B'Tselem a prezentat cifrele astea. Dar sunt aceleași cu cifrele pe care și serviciul nostru de informații ni le-a pus la dispoziție.

Locotenentul dădu din cap. Mouna își dădu seama că discuția trebuia încheiată aici. El era doar prizonierul ei de război. Când o să-l elibereze, o să intre într-un program lung cu ofițeri superiori, psihologi și rabini care se vor strădui să-l facă să înțeleagă că fața umană a ei a fost un fals, masca diavolului, și că trebuie să se elibereze de ea. Toate discuțiile ca asta de acum, pe care el și le va aminti, vor fi întoarse pe față și pe dos, până când îl vor vedea că suferă. Acum chiar nu mai era nici măcar interesant să abordeze tema „Palestina mea", pentru că deja erau băgați până în gât în organele martirilor cu bombe la brâu, în brațe și picioare desprinse de corp de bombe sau de proiectile teleghidate Hellfire.

— Peste aproape 14 zile, vei fi probabil înapoi acasă, în Israel, zise ea, schimbând în mod demonstrativ subiectul. Locotenentul se înseninã, surprins de veste și puțin neîncrezător.

— Cum așa? Știți ceva despre asta, doamnă general?

— Sigur că știu, locotenente, zâmbi ea. În timp ce noi ne aflăm aici în sânul protector al Atlanticului, dincolo au loc negocieri. Avem opt prizonieri de război. Israelul are vreo câteva mii, dar asta nu e o cifră exactă. Nu vrem să vă avem nici la bordul submarinului pentru că ne creați doar probleme, mâncați, respirați și poate coaceți planuri criminale împotriva noastră. Israelul vă vrea acasă. Și, mai ales, SUA vor să vă îndepărteze din zona obiectivului. Cred că negocierile au sorti de izbândă.

— Câți palestinieni valorez eu, doamnă general?

— Greu de spus. În sens religios sau filosofic valorezi doar un palestinian. Potrivit unui alt tip de ierarhizare a oamenilor după demnitatea lor de om, adică în mass-media și politică, probabil cel puțin o sută de palestinieni. Poate că putem să negociem jumătate.

— E o veste extraordinară, doamnă general. Nu pot să neg că sper să fiu eliberat.

— Nu, de ce ai face-o? Dar dacă eu aș fi fost în locul tău, prizonier pe Tekuma de exemplu, n-aș mai avea ce să sper. Asta în cazul în care aș mai fi fost în viață sau în deplinătatea facultăților mintale. Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Hai să uităm! Ancorăm peste o săptămână și peste încă o săptămână bănuiesc că tei vei afla acasă în kibbutz, sănătos și voios, cu o permisie binemeritată.

— Păi sigur, că doar flota la care eram angajat nu mai există!

Izbucniră în râs, ceea ce era la fel de neașteptat pentru amândoi.

— Dragă doamnă general de brigadă, dacă îmi permiteți să mă exprim așa nemilitar, sper din toată inima, știu că sună aiurea și cam prostesc, dar sper să vă pot invita odată la mine acasă, la kibbutz.

— E doar un vis frumos, recunoscu ea și se uită în teancul de ziare cu cel puțin cinci rubrici vizibile, care conțineau cuvintele „Madame Terror”. Și eu te-aș invita în Gaza, unde nimeni nu ți-ar clinti nici măcar un fir de păr dacă ai fi cu mine. Presupun că e același lucru și în kibbutzul tău, pentru că ești un Eshkol.

— Da, e un gând frumos, nu-i așa, doamnă general, acum când nu ne aude nimeni?

— Da, numai că prognoza ta de viață e mai bună decât a mea.

— Dar speranța nu moare niciodată?

— Da, așa trebuie să fie.

*

* *

Președintele palestinian Mahmoud Abbas nu-și mai amintea de câte zile călătorea, probabil de vreo două săptămâni. El era și ministru de externe, pentru că toate țările importante din lume îi boicotau guvernul ca fiind terorist. Că Hamas câștigase în alegerile parlamentare palestiniene era bineînțeles o nenorocire, mai ales pentru că îi oferea Israelului motiv să întrerupă negocierile de pace și să-și construiască zidul de apartheid, „bariera de siguranță”, în liniște și pace. Nu negociau cu teroriști, nici măcar cu aceia care foloseau o metodă teroristă extrem de neobișnuită, ca aceea de a câștiga alegeri democratice.

Ironia sorții, Israelul însuși încurajase și chiar finanțase

crearea Hamasului în anii ’80, ca să-i dea de furcă lui Yassir Arafat și administrației lui. Era o tactică pe care au împrumutat-o de la americani, care tot atunci erau foarte preocupați să pună pe picioare o mișcare de rezistență islamică în Afganistan, ca să înscenеze un război precum cel din Vietnam împotriva Uniunii Sovietice. A avut efectele scontate. Uniunea Sovietică trăi un infern provocat de toți islamiștii antrenați de SUA, plătiți de SUA și înarmați de SUA și OEP un infern care creștea văzând cu ochii odată cu Hamas. Era o ironie zdrobitoare, pe care niciodată nu neglija să o menționeze în interviuri, deși reporterii ignorau chestii de genul ăsta și voiau să afle mai multe despre submarin. Ca de exemplu: puteau să atace baze aeriene israeliene. Aveau arme nucleare la bord, așa cum afirma Pentagonul. Următorul pas va fi distrugerea orașului Tel Aviv? Putea el, în calitate de președinte, să influențeze guvernul Hamas să îndeplinească cele trei condiții pe care „lumea întreagă” le punea? Adică, să recunoască Israelul, să respecte toate tratatele și să se abțină de la acte teroriste? Era simplu de răspuns: Israelul recunoscuse Palestina? își respectase Israelul toate tratatele încheiate? Se abținuse Israelul de la acte teroriste, sau cum puteai să numești masacrul celor ce făceau baie în mare și al pescarilor din Gaza? Ziceau că e altceva, pentru că Israelul e un stat democratic. Cu jurnaliștii din vest nu puteai merge mai departe. Compania politicienilor din vest era mult mai ușor de suportat decât mass-media lor. S-l Ierusalim îl făcuse pe deasupra foarte interesant pe președintele palestinian, toate guvernele lumii, cu excepția bineînțeles a Statelor Unite și a Israelului, stăteau la coadă să-l primească în vizită. Prima și singura greutate a fost să iasă din Palestina, aflată sub ocupație, israelienii nu-l lăsară să ia avionul de la aeroportul Ben Gurion, „din motive de siguranță”. Deci, a trebuit să treacă cu mașina peste podul Allenby în Iordania, iar la granița israeliană de lângă pod se juca aproape întotdeauna același teatru. Un locotenent de vreo 25 de ani îi verifica grav permisul de călătorie și îi spunea că datele erau incomplete și că identitatea lui era de asemenea nesigură. El îi răspundea că este președintele palestinian, la care locotenentul râdea ironic și dădea din cap, și uite așa o țineau vreo câteva ore. Întotdeauna același lucru. Când ajunse în capitala Iordaniei,

Amman, își reveni fizic și sufletește după bătaia de joc și umilința la care îl supusese un locotenent israelian plictisit. Deveni acum omul de stat cel mai atractiv, totul datorită submarinului S-l Ierusalim. Ministrul de externe rus Serghei Lavrov venise la Amman doar să-l întâlnească pe el între patru ochi și să-i prezinte intențiile politice ale Rusiei. Era foarte interesant să-l asculți pe Serghei, care, cu vocea lui groasă, monotonă, fără să se bâlbâie sau să ezite câtuși de puțin, îi spuse că Rusia se afla, pe plan extern, în ofensivă contra Orientului Mijlociu. S-l Ierusalim era și o pârghie politică rusă, cum formulase Serghei. Rusia convocase așa-numitul cvartet – Rusia, UE, ONU și SUA – la o discuție crucială despre rezolvarea crizei submarinului. Propunerea Rusiei era ca Gaza să aibă un port propriu, teritoriu suveran terestru, marin și aerian și ca embargoul economic asupra Gâzei să fie ridicat. Granițele și securitatea Gâzei trebuiau să fie supravegheate de ONU, nu de israelieni. Palestinienii trebuiau, în schimb, să demobilizeze submarinul S-l Ierusalim. Pentru asta, Rusia o să-și folosească toată puterea diplomatică și politică. Cu o singură condiție, una hotărâtoare. Submarinul trebuie să fie redat Rusiei. Trebuie refuzată orice propunere să fie dat Statelor Unite, forțelor ONU sau UE. Asta era în cel mai înalt grad în interesul rușilor. Tehnologia de la bordul submarinului nu trebuia să cadă în mâinile americanilor, sub nicio formă. Lui Mahmoud Abbas nu-i era greu să prindă logica acestui argument și era de acord că, dacă reușeau să elibereze Gaza, submarinul nu era un preț foarte mare. Dar dacă americanii cereau să primească submarinul confiscat? Fără bunăvoința americanilor, nici cvartetul, nici ONU nu puteau doar să ia decizii, nu-i așa? Serghei avea deja răspunsul la întrebare. Trebuiau pur și simplu să invoce faptul că palestinienii cumpăraseră submarinul cu dreptul să-l exporte din nou. Era un aranjament foarte obișnuit când era vorba de material de război, o garanție că nu puteai să vinzi decât la cel la care intenționai să vinzi. Dacă președintele palestinian ar fi vrut să invoce acest contract și la hotărârea de principiu de a respecta întotdeauna tratatele încheiate, atunci Rusia îi garanta sprijin deplin. Până aici, negocierile cu Serghei Lavrov fuseseră destul de simple. Putură să vorbească în liniște, în palatul regal iordanian, doar cu câteva persoane pe lângă ei. Mahmoud

Abbas avea cu el un secretar și pe vulpea bătrână în materie de politică externă, Farouk Khadoumi, Serghei Lavrov doar un interpret de care nu avea nevoie, vorbea engleză perfect. Dar greutățile au început mai târziu. Serghei îi explică lui Mahmoud Abbas că submarinul S-l Ierusalim ar fi putut ieși învingător dintr-o confruntare cu un submarin american de atac. El spuse asta ca și cum era un lucru de la sine înțeles. Mahmoud Abbas nu avea nicio posibilitate să aprecieze credibilitatea afirmației, pentru că nu știa nimic despre submarine. Chiar și pe S-l Ierusalim îl văzuse doar la televizor. Dar ceea ce voia, de fapt, să spună Serghei era că trebuiau să-i menajeze pe americani cu orice preț, chiar și în cazul în care ei ar fi atacat. Dacă SUA ar fi suferit pierderi, președintele lor fundamentalist ar fi primit probabil instrucțiuni de la Dumnezeu să transforme o mare parte din harta lumii în cenușă și ruine. SUA era o națiune extrem de sensibilă când era vorba de pierderile proprii. Și, în afară de vendete, care s-ar fi răspândit ca o pecingine în toată lumea, fiecare portiță de negocieri li s-ar fi închis în nas, rând pe rând, dacă SUA ar fi avut de suferit. Și atunci nu ar fi câștigat nimic, s-ar fi aflat doar într-o situație tare grea și complicată. La acest punct al discuției, Mahmoud Abbas se simțea ciudat de neajutorat. Ceea ce nu știa Serghei era că singurul contact dintre submarin și președintele palestinian erau interviurile de la televiziune.

Mahmoud Abbas repetase de fiecare dată că flota palestiniană nu avea nicio intenție beligerantă împotriva SUA – dar că, dacă ar fi fost atacată, ar fi răspuns pe măsură. Ce altceva putea să spună? Serghei îi răspunse că trebuia evitată posibilitatea ca americanii să tragă primii. Și, apropo, era vreun gram de adevăr în ce spuneau toate canalele americane de televiziune, că submarinul era ca și prins pe coasta Spaniei? La această întrebare, Mahmoud Abbas putea să-i dea un răspuns liniștitor. După câte știa el, submarinul se afla acum în Atlantic. Ministrul rus zâmbi pentru prima oară de la începutul discuției.

Întâlnirea cu guvernul norvegian fusese mult mai plăcută. Jens Stoltenberg și partidul lui veniseră din nou la putere și se aruncaseră imediat, cu tot avântul, în vechile lor proiecte de mediator al păcii. Norvegienii erau aceia care, în 1993, inițiaseră așa-numitul proces al păcii, iar Jens se făcea acum

luntre și punte să reia eforturile. Se cunoșteau foarte bine încă de atunci, Mahmoud Abbas fusese consilierul financiar al lui Yassir Arafat, iar Farouk Khadoumi, ministrul lui de externe. Oslo în noiembrie era un infern, fleșcăraie și beznă, dar sprijinul norvegienilor fusese de neprețuit. Încălcaseră, printre altele, boicotul economic proclamat de SUA. SUA amenințaseră toate băncile din lume care trimiteau bani unei Gaze izolate și legate fedeleș, ceea ce duse la o foamete cumplită a celor două milioane de oameni. Peste 140 000 de angajați în sectorul de stat nu-și primiseră salariile de patru luni, când Banca Norvegiană se oferi să medieze tot ajutorul economic din lumea arabă – și din Norvegia – către banca palestiniană din Gaza. Cu asta, 40% din forța de muncă a Gâzei scăpă de marasm. SUA trebui să-și înghită supărarea, doar nu puteau să bombardeze Norvegia, membru NATO. În afară de asta, vechiul lui prieten Jens găsise o cale atât de elegantă și simplă de a face schimbul de prizonieri: S-l Ierusalim avea doar opt israelieni la bord. Era umilitor să ceară un număr prea mare de palestinieni în schimb, ca și cum valoarea de om a unui israelian era mai mare decât a unui palestinian. Dar Jens și-adusese aminte că exista o înțelegere din 2000 în acest sens, cu puțin înainte ca Ariei Sharon să facă o plimbare până la Muntele Templului din Ierusalim în timpul rugăciunii de vineri, fapt care, așa cum se și voia, declanșă a doua Intifada. Potrivit acelei înțelegeri, făcute de Ariei Sharon în timpul Intifadei, fuseseră eliberați 800 de prizonieri palestinieni. Puteau deci să facă apel la această înțelegere. Cei 800 de prizonieri fuseseră eliberați fără schimb, doar ca o etapă a procesului de pace. De aceea, partea palestiniană putea să-și arate bunele intenții: înapoi la procesul de pace, la înțelegerea conform căreia au fost eliberați 800 de prizonieri – și cei opt marinari israelieni ca bonus. Era un plan inteligent. Nimănui nu trebuia să-i fie rușine, nimeni nu trebuia să pună în balanță valoarea unui palestinian contra celei a unui israelian, nimeni nu putea să spună că a fost șantajat. Jens se oferi să conducă noile tratative și, pe deasupra, propuse ca Norvegia să fie locul unde se va face schimbul de prizonieri. Până aici, totul ora foarte bine. Dar Jens se temea că exista totuși o problemă, un lucru de care atârna totul. Problema era dacă S-l Ierusalim s-ar fi aflat în conflict armat cu flota americană. Asta putea să ducă la dezastru, pentru că

americanii i-ar fi omorât pe toți de la bordul submarinului: palestinieni, ruși și prizonieri de război israelieni. Sau se putea întâmpla, așa cum mai mulți ofițeri de marină norvegieni l-au avertizat pe Jens în repetate rânduri, ca totul să se termine cu pierderi dramatice din partea americanilor. În cazul ăsta, americanii ar fi înnebunit și ar fi sabotat totul, pe deasupra ar mai fi găsit și un loc pe care să-l bombardeze, în cel mai râu caz Gaza. În avionul pe care-l luară din Oslo către Cairo, Farouk spuse în glumă că singurul lucru de care puteau fi siguri când era vorba de președintele egiptean Hosni Mubarak, era că o să fie mândru să poată primi modesta delegație palestiniană formată din trei persoane, și asta numai datorită submarinului, și că apoi și el, exact ca și Serghei Lavrov și Jens Stoltneberg, o să fie foarte îngrijorat de eventualele pierderi suferite de americani.

Culmea ironiei, chiar așa se și întâmplă. Farouk se întâlnise cu președintele egiptean de cel puțin douăzeci de ori, și-l cunoștea de-acum foarte bine. Au fost primiți într-o sală cu ferestre deschise, în palatul prezidențial din Cairo, ascultând concertul claxoanelor și al tumultului din centrul orașului. Nu dură nici cinci minute înainte ca Hosni să spună că trebuiau excluse pierderi americane. Grija asta pe care toți o arătau, la unison, puterii militare americane începea să pară aproape o psihoză. Dar Hosni formulă asta ca o condiție ca Egiptul să voteze la ONU acel plan al păcii care se întemeia pe eliberarea fâșiei Gaza în schimbul submarinului. Apoi îndrăzni chiar să vină cu reproșuri, spunând că nu procedaseră tocmai bine când îi lăsaseră pe fanaticii musulmani să câștige alegerile, ceea ce, bineînțeles, el nu ar fi acceptat niciodată. Nu era momentul să aibă o dispută despre asta. Dar Farouk Khadoumi își permise totuși un comentariu acid despre faptul că între fanaticii musulmani pe care-i aveau pe cap, și ei și egiptenii, era totuși o diferență. Organizația Hamas fusese înființată de israelieni ca să le facă viața amară celor din OEP. Pe islamiștii egipteni îi încurajase chiar Hosni și predecesorul lui, Anwar Sadat, ca să-i nimicească pe cei de stânga, iar acum Hosni se războia cu hoarde de smintiți care abia așteptau să-l omoare pe președinte, ca mai apoi să transforme Egiptul într-un stat fundamentalist islamic. Apoi au fost nevoiți să se umilească

împrumutând bani pentru biletele de avion și ca să-l poată suna pe Thabo Mbeki în Africa de Sud. Bilete pentru Cairo primiseră de la guvernul lui Jens Stoltenberg, care le virase chiar și bani pe cărțile de credit American Express, dar, nu se știe cum, guvernul american reușise să le blocheze creditele, pe motivul luptei împotriva terorismului. Trebuiau totuși să ajungă în Africa de Sud, via Paris. Două zile mai târziu, întâlnirea cu primul-ministru Dominique de Villepin decursese cam la fel ca și celelalte.

Primiră și aici promisiuni de ajutor, că Franța o să facă tot ce-i stă în putere și, cu ajutorul celorlalte țări din Europa, o să-l determine pe Tony Blair să adopte o linie a Uniunii Europene care sprijinea planul Gaza. Și aici fură nevoiți să împrumute bani, de data asta în numerar, pentru că toate cărțile lor de credit erau acum blocate. Și, în final, fură avertizați să nu intre în conflict cu flota americană. Și Dominique era convins că exista riscul ca George W. Bush să înnebunească în caz de eșec militar: ar fi dat cu bombe și cu rachete cu rază lungă de acțiune în stânga și-n dreapta. Pe avionul către Africa de Sud făcură haz de necaz. Era de fapt o curată nebunie, dar toată lumea părea să fie de părere că mișcarea palestiniană de eliberare trebuie să se poarte cu mănuși cu US Navy. Iar ei nu știau măcar nici unde se afla S-l Ierusalim, dar nici nu le trecea prin cap să menționeze asta în fața politicienilor pe care-i întâlniseră. Aveau în mână un formidabil instrument de exercitare a puterii politice, dar, în același timp, n-aveau nicio posibilitate de a-l controla. Potrivit ultimelor știri pe care le văzuseră în sala de așteptare rezervată VIP-urilor de pe aeroportul Charles de Gaulle, unitățile flotei britanice și americane aveau semnale certe că au prins submarinul palestinian lângă Marbella și se pregăteau de atacul final.

Reporterii americani de televiziune erau foarte exaltați, foarte siguri pe ei și evident foarte veseli. Și dacă era adevărat? Farouk știa la fel de multe despre submarine ca și Mahmoud Abbas. Peste două zile, la o anumită oră, Mahmoud trebuia să-și deschidă telefonul mobil. Atâta știa.

*

* *

Mai erau încă trei săptămâni până la sezonul turistic de vârf în Cape Town, Crăciunul și Anul nou, când mai ales americani

din nord și europeni zburau până aici să schimbe iarna de-acasă pe căldura din toiul verii din emisfera sudică. Temperatura era plăcută, în jur de 25 de grade, și hotelurile din zona portului Waterfront erau deja ocupate mai mult de jumătate.

Când autoritățile orașului, dintr-odată, încinseseră zona dimprejurul hotelului Cape Grace și îi mutaseră, mai mult sau mai puțin forțat, pe toți musafirii de la etajul doi, provocară o anume iritare. Pe deasupra, toate vapoarele de lux și bărcile cu pânze ancorate cu plată lângă cheiul din fața hotelului fură nevoite să părăsească locul. În curând, toate redacțiile ziarelor și televiziunilor locale începură să zumzăie de zvonuri. Era clar că președintele Thabo Mbeki se pregătea să primească o vizită mai importantă, dar un asemenea eveniment nu obișnuia, câtuși de puțin, să fie ținut secret. Dimpotrivă, președintelui îi plăceau toate glumele de genul ăsta care, cel puțin pentru vreo câteva zile, mai abăteau atenția de la toate necazurile cu miniștri dați în judecată pentru viol sau corupție sau care prezentau știri senzaționale despre SIDA. În curând, un număr impresionant de jurnaliști de la redacțiile de știri ale Cape Town-ului așteptau la aeroport, ca să poată înregistra imediat vizita misterioasă. Vila lui Nelson Mandela era de asemenea păzită de jurnaliști, pentru că dacă Nelson pleca de-acasă, era clar că trebuia să se întâmple ceva deosebit.

Și mai misterios păru, de aceea, mesajul secretarului de presă al președintelui, care anunța că toate mediile acreditate erau bine-venite la o tribună specială de presă, în afara hotelului Cape Grace, la ora 13.45. Totuși musafirul sau musafirii, oricine ar fi fost, trebuiau să treacă pe la aeroport, nu? Se zvoni că Madonna era cea așteptată și că nu-i plăcea să fie fotografiată pe aeroporturi pentru că zbura întotdeauna nefardată, de aceea îl rugase pe președintele sud-african să o scape de jurnaliști. Pentru siguranță, cele mai multe redacții lăsară totuși un fotograf și la aeroport, ca să nu piardă cumva imaginea de senzație a unei Madonne nefardate. La ora 13.30, muzica și garda de onoare se aflau pe cheiul de lângă hotelul Cape Grace. Trupele speciale împrejmuiră toată zona cu gard de fier și porți mobile, iar jurnaliștii, care soseau în număr tot mai mare, se arătară puțin iritați când li se controlară cu mare atenție și fără grabă legitimațiile și acreditările.

Înăuntru, în restaurantul blocat de poliție, se aflau cei doi președinți, Mahmoud Abbas și Thabo Mbeki, consilierul lui Mahmoud, Farouk Khadoumi, și o mulțime de băieți bine făcuți, cu căști în urechi. Telefonul lui Thabo Mbeki sună, răspunse scurt și iritat, dar vocea i se muie imediat, confirmă ceva, dar numai cu jumătate de gură, pentru că ridică din umeri înainte să închidă.

— Nelson vine încoace; așa că n-aș vrea să-ți bați joc de mine, bombăni el vădit tensionat către Mahmoud Abbas. Pe Mahmoud Abbas îl trecu transpirația; era alb la față de încordare și insomnie. Toată situația părea de coșmar. Când era plin de speranță și exagerat de optimist, când părea cuprins de disperare resemnată. Nu apucă să-i răspundă însă colegului, pentru că acum sună telefonul lui. Răspunse cu o rapiditate de cobră.

— S-l Ierusalim e gata să iasă la suprafață, va trage la mal peste zece minute, rog ca podul dintre Victoria Basin și Alfred Basin să fie ridicat, zise Mouna al Husseini. Mahmoud simți o mare de liniște când putu să-i confirme bucuros din cap lui Thabo Mbeki și să-i șoptească *zece minute*, deși singurul lucru despre care o întrebă pe Mouna fu cum reușise să sune din apă, la care ea răspunse veselă că scoseseră o antenă la suprafață. Acea antenă fusese de altfel prima care fu observată de pe un vapor turistic care ieșea din Robben Island, înainte de ieșirea submarinului la suprafață. Arăta ca o gheară subțire și ascuțită ca o sabie, care lăsa în urma ei o dâră clară de spumă albă. Următoarele scene deveneau în scurt timp istorice: în următoarele zile vor fi arătate în mii de transmisii de televiziune. S-l Ierusalim ieși la suprafață unde se termina Victoria Basin și începea zona întinsă a portului. Marinari și ofițeri ieșiră rapid pe punte și se așezară într-o ordine perfectă, la pupă și la proră, în fața turnului. Fură înălțate în catargul turnului un steag palestinian mare și unul mai mic. Al Republicii Africa de Sud. Care în limbaj marinăresc însemna că Africa de Sud era destinația submarinului.

Pe fețele lor se putea cili uimire, admirație entuziastă sau bombăneală dușmănoasă. Printre turiștii americani erau diverse reacții, unii arătară cu degetul, alții făceau din mână și se bucurau. Podul de la Clock Tower, care ascundea bazinul interior portuar Alfred Basin, fu ridicat cu zgomot de soldați

sud-africani foarte zeloși; S-l Ierusalim plutea acum lent către cheiul gol din fața hotelului Cape Grace, unde stătea toată delegația care îl aștepta. Orchestra începu să cânte imnul palestinian Biladi și apoi, chiar când submarinul se întoarse ca să ancoreze, imnul Africii de Sud. S-l Ierusalim ocupă aproape tot cheiul din fața hotelului, dar ancoră fără probleme. Soldați sud-africani aruncară parâme pe care matrozi în uniforme albastre și steagul palestinian pe umărul stâng le prinseră imediat cu dexteritate vădită, de marinari cu experiență. Lăsară în jos o punte de debarcare, fixată repede și perfect. Un sunet strident de fluier, ascuțit și apoi grav, se auzi din turnul submarinului și toți de pe punte făcură o întoarcere fulgerătoare către delegația de pe chei și le dădu onorul. Un bărbat care nu semăna deloc a arab, în uniformă de amiral, coborî către puntea de debarcare, se opri brusc și dădu voie celei mai faimoase, la momentul acela, luptătoare pentru libertate, sau teroriste, din lume, să treacă înaintea lui. Cu Mouna al Husseini în frunte, tot corpul ofițeresc coborî de pe S-l Ierusalim și merseră până în fața președinților care-i așteptau. Probabil că Nelson Mandela știa exact ce face când creă încă o imagine devenită clasică. După ce Mouna îi dădu onorul scurt, o luă pur și simplu în brațe, o sărută și o îmbrățișă, spre încântarea celor din jur. Era încă o imagine care avea să fie lipită ca afiș pe pereții multor case din întreaga lume. Ceilalți ofițeri fură salutați mai scurt și după cutumă atât de cei doi președinți sud-africani, cât și de cei doi politicieni palestinieni.

Carl era foarte conștient că ăsta era un moment capital în viața lui. Încerca din răsputeri să nu se lase influențat de toate camerele care îl filmau de aproape pe cel care, până atunci, fusese misteriosul comandant al flotei palestiniene. După un deceniu de viață discretă și păr prins coadă de cal, se elibera acum în fața Rashidei Asafina de toate restricțiile pe care și le impusese, deși știa că numai după un sfert de oră aceasta se va duce ca din pușcă la redacția Al Jazeerei din Cape Town și va face public tot materialul pe care, până acum, nu avusese voie să-l transmită. Era greu de prezis care va fi urmarea acestui fapt. În mod obiectiv, el era un criminal evadat, condamnat la închisoare pe viață, și deci nu cel mai potrivit reprezentant al luptei de eliberare a palestinienilor. Interviurile luate de Rashida aveau, bineînțeles, un ton pozitiv, dar comunitatea

mediatică internațională nu se va mulțumi cu asta, dacă nu de altceva, fie și doar din invidie că Al Jazeera avusese tot timpul drept exclusiv să transmită, la momentul respectiv, cea mai fierbinte știre din lume. Avea de ales între două variante: ori să nu mai spună nimic nimănui, ori să acorde, în următoarele zile cât mai stătea în Cape Town, un interviu exclusiv unuia dintre cele mai serioase programe de televiziune americane, de exemplu 60 de Minute. Sigur nu-l vor menaja deloc, dar, pe de altă parte, avea și el câteva puncte tari în apărare. Ar fi câștigat, credea el, foarte mult să se lase intervievat de un reporter cât mai îndrăzneț și cât mai agresiv cu putință. O să se mai gândească, deocamdată o să discute toată după-amiaza politică. În timp ce o parte a echipajului de pe S-l Ierusalim se caza în hotelul Cape Grace, Nelson Mandela pleca acasă să se odihnească, cu gând să reziste la banchetul de seara, lung și organizat după tot tipicul. Se făcu orarul de pază a submarinului, tot comandamentul central se așeză într-o sală de conferințe pentru a pregăti cuvântările lui Mbeki și Mahmoud Abbas – Nelson Mandela voia doar să spună ceva la modul general despre solidaritatea istorică dintre lupta de eliberare palestiniană și cea sud-africană – și pentru a discuta problemele de securitate. Thabo Mbeki avea două probleme concrete: putea SUA să atace submarinul acolo unde se afla acum, lângă hotel? Putea Israelul să organizeze un atac aerian de la o asemenea distanță?

Întrebările îi fură adresate aproape automat lui Carl și răspunsul lui fu că da, în principiu, amândouă variantele erau posibile. Portavionul cel mai apropiat al Statelor Unite se afla în Oceanul Indian, dar, dacă ar fi primit ordinul de atac, s-ar fi putut afla la o distanță de tragere cam într-o zi, cel mult două. Un atac direct asupra unui obiectiv mare și atât de evident, staționat în port și la lumina zilei, nu era nicio greutate tehnică pentru avioanele de atac ale flotei americane. În ceea ce privește Israelul, situația era mai complicata. Aveau doar un singur avion de alimentare în zbor, care le era suficient pentru ce se pregăteau, adică un atac asupra Iranului. Dar distanța până în Africa de Sud era de trei ori mai mare, chiar mai mult, deci ar trebui să împrumute de la americani avioane de alimentare în zbor, să poată ataca Cape Town, ceea ce i se

părea total lipsit de gust, din punct de vedere politic. Israelul avusese legături excepționale cu regimul de apartheid și, prin urmare, legături mai tensionate cu regimul politic de după apartheid. Din punct de vedere politic, n-ar fi avut deci nicio jenă să bombardeze Cape Town, dar existau și alte impedimente, mai mari. SUA n-ar fi vrut să se pună la dispoziție pentru executarea unui asemenea atac, ci ar fi preferat să-l execute singură. Pe deasupra, mai exista încă o complicație, aproape picantă în context. Un atac israelian trebuia să vină, din motive de economie de carburant, din nord. Forțele aviației flotei maritime sud-africane constau în prezent din avioane de luptă suedeze de tipul JAS 39 Griffon, cu mult deasupra celor israeliene F 16 și celor de pe portavioane, F 14 Tomcat și F 18 Hornet. Israelienii riscau, pur și simplu, o înfrângere, dacă ar fi îndrăznit să execute un atac la care toată lumea se aștepta. Chiar și din partea americanilor, ar fi fost o situație cu puțini sorți de izbândă. Ar fi fost destul de aventuros din partea lor să se arunce, cu avioanele de atac greoaie și destul de lente de pe un portavion, asupra avioanelor de luptă sud-africane. Dar, chiar și dacă ar fi câștigat bătălia pe cale armată, ar fi pierdut-o pe cale politică. Și apoi ar fi apărut și alte complicații în același plan.

Mai întâi că era vorba ca aici, în Cape Town, să fie eliberați cei opt prizonieri de război israelieni, care să zboare către casă imediat ce Israelul și-ar fi respectat partea lor de înțelegere și i-ar fi eliberat pe cei 800 de prizonieri palestinieni. Un atac înainte de schimbul de prizonieri ar fi fost aproape imposibil din punct de vedere politic, deoarece bombe asupra primei democrații victorioase a Africii de Sud ar fi fost, în orice împrejurare, o sinucidere politică. Și încă un lucru. Pentagonul acuzase, în repetate rânduri, S-l Ierusalim că ar fi avut arme atomice la bord, ceea ce, în sine, ar fi putut constitui motivul unui atac. Președintele palestinian trebuia de aceea să ia imediat contact cu IAEA, inspecția internațională a utilizării energiei atomice, cu sediul la Viena, și să-i invite. Să vină aici să inspecteze submarinul. Era o ofertă pe care nu puteau să o refuze. Era destul de problematic să bombardezi un submarin lângă un hotel numai pentru că s-a afirmat că ar avea arme atomice la bord, și mai problematic să-l bombardezi ca să împiedici o inspecție IAEA, și mai problematic să-l bombardezi

după ce inspectorii IAEA au constatat că nu există nicio urmă de radioactivitate la bord, deci nici de energie nucleară, nici de arme nucleare. Concluzia, singura de altfel, era că în următoarele zile nu exista niciun risc real să fie atacați. SUA ar fi folosit timpul ca să trimită submarine de atac ca să-l aștepte pe S-l Ierusalim după desprinderea de coasta Africii de Sud. Dar asta era deja o altă problemă, pentru care existau metode de rezolvare. Cei doi palestinieni au fumat ca turcii și au băut whisky, Johnnie Walker Black Labei, băgă Carl de seamă, tot timpul cât a vorbit Carl și în timpul discuțiilor. Africanii beau doar cafea. Seara, în timpul banchetului se ținură trei cuvântări importante, prezentă fiind toată presa internațională. Președintele Thabo Mbeki a vorbit despre solidaritatea dintre mișcările de eliberare națională și despre sprijinul de la sine înțeles pe care Africa îl acorda problemei palestiniene. Discursul fostului președinte Nelson Mandela fu scurt, dar mai personal. A spus că era un vis pe care-l avea de mult să întâlnească un președinte palestinian ales de popor și că drumul către eliberare era de asemenea și drumul către democrație și de aceea îi îndemnă să nu bage în seamă invectivele unor adepți ai politicii de apartheid, pentru că și el a fost numit, o mare parte din viața lui, terorist, ca și colegul palestinian. Satisfacția lui era și mai mare să stea, ca terorist, lângă un alt terorist, ca președinte ales de popor alături de un alt președinte ales de popor și ca, încă o dată, să nu i se adeverească, și cât de impresionant, temerile lui negre pe care le-a avut atâta amar de ani în celula din închisoare.

Președintele palestinian Mahmoud Abbas își prezentă planul de pace în forma în care i se propusese de către ministrul rus de externe și de premierul francez. Înainte de asta, a spus toate acele amabilități despre rolul important pe care l-au avut gazdele lor sud-africane în această vizită oficială de stat. Seara continuă apoi, cu și mai mult whisky, în apartamentul lui Mahmoud Abbas. Invitația comisiei de inspectori IAEA fusese deja făcută în cursul după-amiezii și răspunsul veni fulgerător: echipa IAEA va sosi cu avionul din Europa, a doua zi. Răsuflară ușurați. A doua zi vor da spectacole politice în fața camerelor de televiziune. Prizonierii israelieni urmau să fie eliberați și echipajul de pe S-l Ierusalim să fie decorat cu înalta distincție a Africii de Sud, Order of The Companions of O.R. Tambo.

Înainte să adoarmă, pentru prima dată în opt luni, într-un pat adevărat și mare, pe Carl îl încercară niște fantezii ironice cu Pentagonul: îi apărea ca un mușuroi de furnici în care cineva a băgat un băț și l-a răscolit. După ultimele comunicate de presă ale ministerului american al apărării, submarinul terorist S-l Ierusalim nu mai era ținut închis lângă Marbella, ci, aproape sigur, la sud-vest de Baleare, în Mediterană. A doua zi în zori se trezi și ieși pe balcon. N-o să mai poată face asta peste două zile, dar deocamdată aveau momentul-surpriză de partea lor. Un val alb de nori pufoși se lăsa de pe creasta teșită a muntelui Taffel. Fenomenul se numea „fața de masă" a muntelui, găsi el scris într-una din broșurile de pe masa din cameră.

*

* *

Condoleeza Rice își permise luxul unei ore în plus de somn, pentru că era duminică. Ceasul se făcuse opt când terminase cu antrenamentul, așa că acum stătea în halat la masa mare din apartamentul ei de o eleganță sobră din Watergate. Ministrul de externe al Americii nu putea să locuiască într-o cameră studențească, zisese George.

Dar în momente din acestea, când nimic nu o presa și nu trebuia să se concentreze la ceva anume, simțea că o apucă ușor melancolia. Părinții muriseră, nu avea soț și nici copii, și duminica asta nu fusese invitată în excursie la ferma președintelui din Crawford, pe câmpia uscată a Texasului, unde și-a petrecut o mare parte din viața adultă. Era vreme urâtă acolo. Profită de ocazie și-și anunță o vizită la sora tatălui ei, în Birmingham Alabama. Era de fapt o promisiune pe care o amânase de-atâtea ori, dar acum părea că nimic nu o va mai împiedica s-o ducă la îndeplinire. Luni va zbura la Londra ca s-o întâlnească pe noua ministră de externe britanică, Margaret Beckett, dar asta era luni și nimic nu ar mai fi putut să-i fure o zi de viață privată. Îndreptase greșeala cu războiul eșuat din Iran și făcuse o înțelegere cu ONU, UE și Rusia, ca industria nucleară iraniană să continue să fie sub observație. Dacă iranienii nu erau de acord, ar fi rezultat mai multe sancțiuni și dacă încercau să se strecoare pe lângă sancțiuni într-un oarecare fel, asta ar fi dus la rândul său la „alte mijloace disponibile, inclusiv violență". Asta însemna război în toată regula, iar Rummy abia aștepta, pentru că era limpede că

iranienii or să complice situația, într-un fel sau altul, măcar asta puteau spune cu siguranță. Dar ăsta era un proces care se amâna acum pentru cel puțin un an; criza se afla pentru moment dezarmată, ceea ce fusese și țelul ei tot timpul.

Camera Reprezentaților, care după alegeri avea o nouă majoritate democrată, ostilă lui Bush, se abținu să mai creeze probleme cu sprijinul economic acordat Israelului pentru reconstrucția flotei. Submarinul terorist era, din fericire, afară din vizor – nu mai credea o iotă din asigurările Pentagonului că nu era așa – și deci mai avea un meci diplomatic cu Uniunea Europeană, unde Tony era acum înghesuit rău de tot de colegii lui europeni. Problema asta o s-o discute luni cu Margaret Beckett. Mai era și problema cu rușii, care de la o vreme se aflau în ofensivă, practicând o politică nouă și foarte zeloasă în Orientul Mijlociu. Deci avea câte ceva de făcut, important era că toate acestea erau probleme diplomatice cu care putea lucra în perspectivă, și nu probleme militare acute.

Prin urmare, nimic nu mai putea să-i strice duminica. În plus, George nu voia categoric să facă politică duminica, pentru că ziua lăsată de la Dumnezeu pentru odihnă nu trebuia folosită pentru muncă. Când telefonul ei, care sigur nu era ascultat, sună în sufragerie, nu presimți nimic rău. Bănui că era George, care voia să discute ceva ce a citit în *Post* sau în *Times*, amândouă ziarele aveau duminica niște comentatori diabolici. Dar când auzi vocea secretarului ei care o rugă să se uite la știri, își dădu seama că ceva nu e în regulă. Secretarul ei știa că ea nu se uita la televizor duminica decât dacă era obligată și mai știa că nu putea s-o sune și s-o roage să-și schimbe obiceiul dacă nu era ceva important. Bineînțeles că era. Nu numai că era important, era pe deasupra, trebuia să recunoască chiar dacă nu-i plăcea, înfiorător de impresionant. S-l Ierusalim își făcea intrarea în mijlocul paradisului turistic din Cape Town în sunetele a ceea ce se afirma a fi imnul palestinian și cel sud-african. Pe punte se afla un echipaj instruit, în uniforme perfecte, care nu semănau deloc cu imaginea pe care fiecare om o avea despre teroriști. Nelson Mandela, dracul ăla obraznic, o primi personal pe Madame Terror, cu îmbrățișări și pupături. Și submarinul se răsfăța în văzul tuturor, puțin mai rotund și mai aerodinamic decât submarinele americane, atât cât putea ea să aprecieze, chiar mai frumos, cu un turn mai

scurt și cu o formă mai fină. Era deci submarinul pe care flota a 6-a afirma că l-a prins și distrus în Mediterana. Toate imaginile astea erau șocante, teroriștii deveneau acum eroi de război, teroriștii erau primiți în vizită oficială de stat în cea mai importantă țară a Africii, din punct de vedere politic.

Președintele palestinian Mahmoud Abbas – care ar fi trebuit să fie la Cairo ca să negocieze despre o mediere a Egiptului în negocierile cu Statele Unite – arăta acum ca un președinte în toată regula. În timp ce muta de la unul la altul pe canalele cele mai importante, care prezentau toate aceeași impresie deloc echivocă a unei vizite senzaționale, dar altfel aproape normală, dintre doi președinți aleși, repetă în minte, maniac, expresia lui Rummy „putere indirectă". În ultimii ani, Rummy s-a plâns adesea că inamicul a devenit din ce în ce mai priceput să manipuleze puterea moale. Nimeni în lume n-ar fi putut să reziste la puterea dură pe care Statele Unite ale Americii și forțele lor armate ar fi putut-o mobiliza. Dar de fiecare dată erau driblați chiar și în zona proprie de apărare – Rummy folosea adesea asemenea metafore din sport – de către mijloacele moi ale puterii exercitate de inamic: accesul lor la televiziune și la alte mijloace de comunicare în masă. Ceea ce se desfășura acum pe ecranul televizorului din bucătăria albă, încăpătoare, era o confirmare deplină a celor mai groaznice văicăreli ale lui Rummy. Era ca și cum angajaseră un regizor de la Hollywood, erau în orice caz foarte conștienți de ceea ce făceau, iar asta nu era chiar prima oară. Surpriză cu efect maxim, la timpul potrivit, ora opt într-o dimineață de duminică, ora locală! O să-și facă show-ul în toată mass-media lumii în următoarele cinci, șase ore. Era extraordinar, chiar îngrozitor de bine regizat, trebuia să recunoască. Înainte să stingă televizorul, a mai văzut un interviu scurt cu președintele palestinian Mahmoud Abbas, la o conferință de presă. Nici rolul lui nu era chiar unul oarecare. În primul rând, venise în vizită oficială în Africa de Sud pentru a întări prietenia trainică dintre mișcarea de eliberare africană și cea palestiniană, a afirmat el. În al doilea rând, aveau intenția să-i elibereze pe cei opt prizonieri de război israelieni, cu asigurări din partea Africii de Sud și a guvernului norvegian – guvernul *norvegian*? iar s-au amestecat ăia? gândi ea repede – că schimbul de prizonieri se va executa în timp util și corect. În al treilea rând, nu se

temeau deloc de un atac american, pentru că nu se aflau în relații ostile cu SUA și, pe deasupra, îi așteptau pe inspectorii de la IAEA – drace, se gândesc la tot, mormăi ea cu dinții încleștați – iar în ceea ce privea Israelul, președintele palestinian considera că nu crede că voia să se lupte cu aviația militară sud-africană pe teritoriul sud-african. Aici stinse hotărâtă televizorul, își mai turnă o cană de cafea decofeinizată și încercă să-și adune gândurile.

Cine era creierul lor electronic? Poate că nu era întrebarea decisivă chiar în acest moment, dar acest spectacol de putere moale era în mod direct amenințător prin forța lui. Aveau cravată și uniformă militară, vorbeau engleza perfect, erau foarte departe de imaginea clasică a unui terorist, de exemplu a lui Usama bin Ladin, cu barbă lungă, cămașă de noapte și prosop de bucătărie pe cap, bâlbâind ceva greu de înțeles la Al Jazeera. Aceștia de-acum se adresau în primul rând publicului din vest, nu pomeneau nici măcar o dată cuvântul Dumnezeu, erau cei mai periculoși teroriști de până acum, din războiul ăsta lung. Asta era situația, obiectiv. Trebuia doar să accepți faptele certe, să respiri adânc și peste vreo oră să faci tot ce poți ca să-l împiedici pe Rummy să transforme Cape Town în ruine. Ridică receptorul și dădu primul telefon, cel mai greu, la mătușa din Birmingham, spunându-i ceea ce-i spusese de multe ori: trebuia să plece imediat la Casa Albă, în lume erau evenimente grave. Mătușa ei acceptă ca întotdeauna, aproape resemnată și fără să se împotrivească. Nu, nu era vorba de resemnare, se corectă ea pe bancheta din spate a limuzinei negre care se îndrepta către Casa Albă. Era mândrie. Mătușa ei copilărise în Alabama într-un timp în care negrii trebuiau să se așeze pe locuri speciale pentru ei, în spatele autobuzului, când copiii negri nu erau duși la școală cu autobuzul ca cei albi și când negrii nici măcar nu aveau drept de vot. Și acum, nu mult după asta, micuța Condi a mătușii era ministru de externe în cea mai frumoasă democrație a lumii. Asta se numea, cu siguranță, mândrie. Semăna cu relația ei cu George și cu Prima Doamnă. Nu se putea spune că erau niște persoane inteligente și cultivate; George n-ar fi îndrăznit să-și dea aere printre colegii ei, profesori universitari la Standford. Dar democrația nu cere ca toți să fie inteligenți, democrația americană cere însă ca toți să aibă aceleași posibilități. George fusese ales de poporul

american, era președintele Statelor Unite ale Americii și își îndeplinea datoria cu o seriozitate adânc religioasă, asta era important, nu capacitatea lui de a amesteca uneori borcanele și de a spune lucruri care păreau ciudate pentru cineva ca ea de exemplu, pe care Dumnezeu îl înzestrase cu minte mai multă. Dacă ea își face datoria față de democrația americană la fel de serios ca el, atunci trebuie întotdeauna să facă tot ce poate să-l ajute, la fel cum îl ajutase pe bătrânul ei tată, care nu avusese posibilitatea de a studia la școlile la care ea a studiat. George era și el, într-un fel, ca un părinte, sau cel puțin ca un frate mai mare, el și Prima Doamnă erau familia ei apropiată, dacă nu o mai punea la socoteală pe mătușa din Birmingham. Probabil că o altă familie nici nu va mai avea, cariera ei ajunsese prea departe. Nimeni nu face curte ministrului de externe al Statelor Unite ale Americii, nu-și permite nici măcar să flirteze cu ea.

Președintele era agitat și iritat când Condi intră în Camera Ovală; mormăia ceva despre ziua de odihnă a lui Dumnezeu și despre faptul că tehnica se împotmolise, li convocase pe principali la o videoconferință cu circuit închis. Dick Cheney era la casa lui de vacanță din Wyoming, Donald Rumsfeld la Taois în New Mexico, iar noul și mereu tensionatul șef CIA era în biroul lui din Langley. Camerele video și ecranele fuseseră potrivite în așa fel încât George W. Bush stătea pe locul lui obișnuit în fața șemineului, iar Condoleeza Rice pe scaunul rezervat șefilor de stat aflați în vizită sau oferit celui mai de seamă musafir american prezent. George W. Bush ținea foarte mult ca atunci când organiza întâlniri ad-hoc cu principalii și aceștia se aflau care pe unde prin țară, să-i privească în ochi când vorbeau. Și mai ales ca omul cu care vorbea el să se uite în ochii lui.

După ce personalul tehnic reuși să pună toate cablurile în ordine, George W. Bush își făcu rugăciunea și deschise imediat discuția, cerându-i părerea ministrului apărării. Condoleezzei Rice i se păru o mișcare ori foarte inteligentă, oii total lipsită de inteligență, nu prea știa pe care s-o aleagă. Pentru că, bineînțeles, Rummy începu să dea la manivelă imediat. Primul lucru pe care l-a menționat a fost că au fost cu toții de acord într-o discuție anterioară să atace submarinul terorii numai atunci când s-ar fi aflat într-o poziție foarte potrivită, și asta urma să fie lovitura de pedeapsă, mai mult, era o lovitură de

pedeapsă fără portar. Distrugerile colaterale ar fi fost minime, două rachete cu rază lungă de acțiune ar fi făcut toată treaba și lumea ar fi scăpat de problema cu submarinul terorii. Dacă președintele dă ordin, în cinci ore întreaga operațiune o să fie gata. George W. Bush îi mai puse câteva întrebări, despre ceea ce se spusese deja și primi, de aceea, răspunsuri asemănătoare. Condoleezza Rice stătea, calm, în expectativă. Trebuia să facă exact cum și-a propus ea în mașină, pe drumul încoace: să nu-și piardă capul, dimpotrivă, să-și ajute președintele să ia cele mai bune decizii posibile, asta era responsabilitatea ei pentru democrație. În cazul de față, trebuia să îi înfrâneze cumva pe Rummy și pe Dick, care începuseră deja să bată în tobele de război. Președintele stătea puțin aplecat în față, adică în poziția care însemna atitudine hotărâtă, după cum îl descria jurnalistul lui de casă, Bob Woodward. Asta însemna că mai întâi voia să audă de la băieți toate argumentele pentru un atac, înainte să-i arunce o pasă dură Condoleezzei.

Nicio problemă, gândi ea. Sunt pregătită. Dick Cheney se arătă, bineînțeles, întru totul de acord cu Rummy, că ăsta era momentul loviturii de pedeapsă despre care au vorbit mai înainte. Dar trebuie avut în vedere că și israelienii se uitau pe CNN și chiar și pe Al Jazeera. Deci, întrebarea era dacă nu cumva trebuiau să se calmeze, să se retragă și să-i lase pe israelieni să facă treaba.

Nu apucă să-și termine ideea că Rummy îl și întrerupse, spunând că aviația militară israeliană nu putea să ajungă până acolo dacă nu primea ajutor de la avioane de alimentare în timpul zborului. Era evident de preferat o operațiune rapidă cu rachete cu rază lungă de acțiune.

George W. Bush veni atunci cu o observație, deloc lipsită de inteligență, constată Condoleezza Rice cu satisfacție. Submarinul terorii încă nu-și eliberase ostaticii, așa cum promiseseră. Și dacă teroriștii aveau arme nucleare la bord, așa cum afirma oficial și în mod repetat Pentagonul, care ar fi fost consecințele fizice al unui atac? Rummy chicoti, aproape mulțumit de întrebările președintelui. Teroriștii trebuiau să-i elibereze pe ostatici în următoarele 24 de ore, o prostie din partea lor, credea el. Timpul ăsta îl puteau folosi ca să finiseze planul de atac. În eventualitatea că ar fi avut arme nucleare, acestea ar fi fost împiedicate să detoneze dacă submarinul ar fi

explodat în urma unui atac rapid. Absolut adevărat, îl aprobă Dick Cheney, dar nu era mai bine totuși să se gândească la posibilitatea de a ajuta aviația militară israeliană cu alimentarea cu carburant pe drumul către Africa de Sud? Nu existau nici martori, nici camere de televiziune și nici draci de jurnaliști deasupra Oceanului Indian. Israelienii aveau un motiv întemeiat de atac, ar fi rezolvat în acest fel problema și și-ar fi asumat fără nicio jenă riscul de a intra în relații ostile cu diverși africani. În cazul acesta, Statele Unite ale Americii n-ar fi trebuit să-și asume acest risc neplăcut și totul ar fi părut o soluție constructivă a conflictului.

Președintele se încruntă și se uită pieziș într-o parte, ceea ce însemna că era aproape să ia o decizie. Ceea ce, din punctul de vedere al Condoleezzei Rice, era extrem de alarmant. Dar nici măcar acum nu-i dădu cuvântul, ci pasă mingea, cum el însuși formulă asta, șefului CIA, care avea nervii încordați la maximum, și pe care până acum îl văzuseră în ecran doar ștergându-și fruntea cu o batistă.

— Și firma voastră habar n-avea deci că submarinul terorii se afla în Oceanul Indian în loc de Mediterana? glumi președintele. De fapt, faultul era îndreptat către Rummy și Pentagon, care până acum, nu-i așa, înregistraseră doar succese în vânarea submarinului în Mediterană.

— Nu, domnule președinte. Am considerat că localizarea submarinului este mai degrabă de domeniul serviciului militar de informații, mai ales cel al marinei. Și pentru Agenția Națională de Securitate, bineînțeles, care, foarte ciudat, nu au ajuns prea departe cu interceptarea semnalelor radar. Suntem însă în posesia unor informații noi despre comandantul de navă, ceea ce ar putea să joace un rol în tactica politică.

— Sună cam subțire din punctul de vedere al materialului informativ, îl ironiza președintele. Dar s-ascultăm!

— Comandantul submarinului terorii, Anatoli Valeriovici Petrov, a fost de curând avansat la gradul de contraamiral al flotei ruse și a primit medalia Eroul Rusiei, cam ca Medalia de Onoare la noi și asta înseamnă…

— O comparație cum nu se poate mai nepotrivită! chicoti președintele.

— Îmi cer scuze în cazul ăsta, domnule președinte. Am vrut să spun doar că este cea mai înaltă distincție a Rusiei.

Concluzia este deci că domnul Puțin a acordat o covârșitoare importanță acestei operațiuni teroriste. Ne gândim să punem unul dintre jurnaliștii noștri să-i smulgă lui Petrov adevărul despre motivul primirii acestei medalii. Vor avea o conferință de presă acolo peste vreo două ore și…

— Atunci îți mulțumim pentru observațiile adânci, îl întrerupse George W. Bush. Cred că am înțeles de mult că rușii și-au băgat degetele în borcanul cu dulceață. Prin urmare, e timpul să coacem un plan de acțiune. Doamnă ministru de externe?

Acum ori niciodată, gândi ea și se uită cu coada ochiului pe ecranul computerului, unde știrile se schimbau întruna. Ori va dezamorsa situația, ori va avea loc o catastrofă totală, după dorințele fierbinți ale băieților. Cam asta era în joc.

— Domnule președinte, începu ea, respirând adânc. Un atac în următoarele zile împotriva submarinului terorii ar fi extrem de contraproductiv. Președintele IAEA, Muhammed El Baradei, s-a urcat deja într-un avion din Viena să conducă personal grupul care va cerceta dacă submarinul deține material nuclear. Afirmația că ar exista o asemenea capacitate nucleară la bord este în prezent, dacă am înțeles eu bine niște declarații făcute de Pentagon, singurul nostru motiv de a neutraliza submarinul. A face asta, însă, chiar sub nasul comisiei IAEA și în mod conștient, a risca o contaminare radioactivă a celui mai popular obiectiv turistic al Africii…

— De câte ori trebuie să spun asta! o întrerupse Rumsfeld. Armele atomice nu explodează când le distrugi!

— Mulțumesc de informație, domnule ministru al apărării, îi dădu ea replica. N-am spus că riscăm o detonație a armelor nucleare. Am spus că riscăm să contaminăm radioactiv Cape Town, dacă există vreo armă nucleară la bordul submarinului terorii. Și numai atâta și ar fi destul.

În afară de asta, submarinul are, este dovedit, rachete rusești cu rază lungă de acțiune. Mai au și carburant lichid. Toate astea înseamnă incendiu și risc ca toată încărcătura armată să explodeze în fața acelui hotel, și să nu dea Domnul ca Nelson Mandela să își bea ceaiul acolo, chiar în momentul ăla. La toate astea, se adaugă ostaticii israelieni. Concluziile sunt simple și clare. Nu există acum, nici măcar în fantezie, ceva care se numește daune colaterale acceptabile în Cape

Town. Și avem deja probleme diplomatice destul de mari în Africa.

— Dar care e alternativa? o întrerupse George W. Bush. Nu putem sta cu brațele încrucișate, să admirăm formele elegante ale submarinului terorii, trebuie să-i dăm cuiva un șut în fund, fiindcă noi suntem Statele Unite ale Americii!

— Adevărat, domnule președinte, răspunse Condoleezza Rice, cu o mișcare aprobatoare din cap. Noi suntem America și suntem singurii responsabili cu libertatea și democrația în lume. Tocmai de aceea nu ar trebui să ne bâjbâim cu mingea într-o situație atât de critică. Nicio distrugere în Cape Town, cu alte cuvinte. Asta nu înseamnă că nu putem ajuta aviația israeliană cu alimentarea în zbor.

— Deci ministrul de externe are o grijă deosebită față de niște africani care și-așa ne urăsc, în loc să găsească o soluție finală la problema asta complicată cu submarinul! o întrerupse Dick Cheney.

— Chiar deloc! răspunse Condoleezza Rice, după ce controlă în grabă dacă președintele i-a făcut semn să răspundă. Am spus nicio distrugere în Cape Town. Avem destule zile la dispoziție. Inspecția IAEA va dura. Putem găsi metode să tragem și mai mult de timp, apoi din două una: ori vor face obiectiv turistic din submarin, ori se vor scufunda și vor dispărea pentru totdeauna. Nu-i așa?

Nu obiectă nimeni.

— Deci, domnii mei, continuă ea. O să fim și atunci în situația acordării loviturii de pedeapsă. Dacă submarinul dispare sub apă și nu mai auzim niciodată de el, este soluția cea mai bună, din punct de vedere politic. Scuze pentru aroganță, dar cred că US Navy ar mai putea aștepta cu această lovitură de pedeapsă. Vă rog să mă corectați dacă greșesc, domnule ministru al apărării.

— Nu există niciun motiv s-o fac, doamnă ministru de externe. Observația dumneavoastră este corectă sută la sută, răspunse Rummy.

Condi respiră adânc. Pe de o parte, evitase producerea unei catastrofe enorme. Pe de altă parte, câștigase timp. Atâta timp cât sub marinul era ținut în Cape Town, puteau să găsească o cale de negociere fără să riște vieți omenești, nici africane, nici americane. Toată situația mai putea încă fi dezarmată, fără ca

Rummy să înțeleagă măcar cum s-a petrecut. După terminarea ședinței, îndrăzni să se uite la ceas. Ar mai fi avut timp să-și viziteze mătușa din Brimingham, cu condiția să împrumute un avion guvernamental de la Andrews. Era bineînțeles permis în situații de criză, iar asta era o situație de criză.

În ceea ce-l privește pe Donald Rumsfeld, renunțase la planurile de a-și continua odihna de duminică sau de a merge la liturghie, ca președintele. Deja era pe drum către biroul lui la Pentagon. Problema era simplă. Cum putea, cât mai repede posibil, să pregătească o ambuscadă la ieșirea din Cape Town, cu cele mai bine echipate submarine ale flotei americane. Mai puteau încă să acorde o lovitură de pedeapsă, așa cum plănuiseră.

*

* *

Când se uită pe fereastră, Mouna bănui că se afla deasupra Sudanului. Un pustiu fără de sfârșit și muntos ca acesta nu mai era nicăieri. Când nu dormea, asculta *Război și Pace,* citită greoi și cam teatral pentru gustul ei, numărul patru în topul de lectură de la bordul submarinului. Puteai să alegi orice, de la Vîsoțki la Turgheniev. Era singura persoană cu pielea de culoare mai deschisă de la clasa întâi a avionului companiei South African Airways, în drum către Londra. Pentru că cei patru bărbați din apropiere încercaseră diverse metode să lege o conversație, era convinsă că, deși în uniformă, nu-și dădură seama că ea era cea a cărei poză se afla în toate ziarele. Nu reușise să se îmbrace ca o doamnă din lumea bună a Europei, chiar dacă găsise niște ochelari de soare Gucci care arătau tare scumpi și ciudați. Marfa de vară din Cape Town Waterfront era pentru turiștii burghezi. Prin urmare, era îmbrăcată de vară și va ajunge la Londra în luna decembrie. Era totuși un semn bun că se gândea în primul rând la îmbrăcăminte. Restul îl lăsase în mâinile Domnului, cum ar fi spus, cu siguranță, țicniții din propriul ei guvern actual.

Nu refuzi ministrul de externe al Statelor Unite ale Americii. Asta e, alternativa asta e exclusă.

Ce putea să spună era că avusese cea mai neașteptată convorbire telefonică din viața ei. În a doua seară a banchetului – președintele Mbeki împărțise câteva distincții naționale și președintele Abbas tocmai făcuse oficială numirea ei în funcția

de contraamiral și locțiitor al șefului flotei palestiniene – veni președintele sud-african la ea și-i întinse un telefon mobil. Era ca într-o scenă de neuitat, ca într-un scheci. Sau mai curând, câteva secunde mai târziu, când înțelese ceea ce, aparent, nu era de înțeles, era o imagine clară a raportului de forțe în lume.

— Este pentru dumneavoastră, doamnă contraamiral, zise Mbeki când îi întinse telefonul.

— Alo, sunt contraamiralul Mouna al Husseini, răspunse ea chicotind puțin, fiind sigură că era vreo glumă.

— Bună seara, doamnă amiral, sunt Condoleeza Rice, ministrul de externe al Statelor Unite ale Americii. Îmi cer scuze că vă deranjez de la masă, am înțeles greșit.

— Scuzați-mă o clipă, răspunse Mouna și se ridică imediat de la masă, ducându-se întins către ușa deschisă a unui balcon. Este, trebuie să recunosc, o convorbire telefonică surpriză. Cu ce vă pot ajuta, doamnă ministru de externe?

— Să ne întâlnim la Londra poimâine, sau cel puțin în apropierea Londrei. Numai noi două. Nimic oficial, nicio publicitate. În regulă?

— De ce cu mine, de ce nu cu președintele meu?

— Pentru că eu nu am voie să întâlnesc o persoană de rang superior mie, pentru că pot vorbi nestingherit cu dumneavoastră și pentru că se poate termina cu o întâlnire între președintele meu și al dumneavoastră. E vorba de regula diplomatică.

— Trebuie mai întâi să-mi consult președintele. Și cum știu eu că nu sunteți un agent israelian cu talent de imitator?

— Vă apreciez istețimea, doamnă amiral. V-am rezervat bilete de avion prin ambasada americană din Pretoria; veți fi condusă de personalul diplomatic la aeroport mâine dimineață. Cel care o să vă aștepte la aeroportul Heathrow este Sir Evan Hunt de la MI 6 și unul dintre asistenții lui pe care cred că-l cunoașteți, un scoțian căruia i-am uitat numele chiar acum.

— Bine, sunteți și dumneavoastră isteață, doamnă ministru de externe. Permiteți-mi, însă, să vorbesc cu președintele meu. Pot să vă sun?

— Cam greu, sunt într-un avion peste Atlantic. Vă sunăm peste zece minute. Mulțumesc, deocamdată.

Când se întoarse de pe balcon, după convorbirea telefonică, îl trase deoparte pe Abu Mazen – îi era greu să-i spună altfel

președintelui, îl cunoștea de-atâta timp ca pe șoarecele gri, Abu Mazen – și-i explică despre ce era vorba. Abu Mazen fu mai întâi puțin jignit că nu voia să-l întâlnească pe el. Ea îi explică însă că un președinte nu putea participa la o negociere secretă cu cineva care era doar ministru de externe.

Abu Mazen acceptă asta, dar apoi se îngrijoră că ar fi putut fi o cursă, că israelienii ar fi încercat și a treia oară s-o lichideze pe Mouna. Ea îl liniști spunându-i că, probabil, a reușit să supraviețuiască mai multor curse față de alții, și că o negociere directă cu SUA putea să fie acum foarte prețioasă pentru ei. Poate că nici nu mai era nevoie să finalizeze atacul asupra Israelului. Merita să se mai gândească, așa că după banchet se retraseră în camera lui împreună cu Abu Lutuf, sau, mă rog, Farouk Khadoumi cum se numea el în mod oficial, și întoarseră problema pe toate părțile. Era cam ca pe vremea lui Abu Ammar, prea mult Black Labei și prea multe discuții confuze. Pentru că întrebarea era acum, cu toate variațiunile, foarte simplă. Unde voia să ajungă Condoleezza Rice?

Mounei îi crescuse pulsul când avionul ateriză pe aeroportul Heathrow, mohorât și ploios. Ceea ce știa sigur era că de-acum înainte nu mai putea să „dispară” oricum. Dacă i-au pus la cale o cursă, se va sfârși ori cu un scandal de proporții, ori cu un fel de proces politic, și ar fi fost apărată de avocați de clasă internațională. Și dacă ar fi transformat-o în singura femeie de la Guantanamo, printre toți smintiții bărboși, atunci erau mai proști decât era permis. Niciuna din alternativele paranoide nu era de crezut. Oricum, nu putea să se simtă relaxată când personalul în uniformă a intrat la clasa întâi, înainte ca cineva să coboare, și i-a oferit escortă „Doamnei amiral”, spre uimirea oamenilor de afaceri sau politicieni sau ce pasageri ar mai fi putui sa fie la clasa întâi. Sir Evant Hunt și Lewis MacGregor așteptau în sala rezervată VIP-urilor.

Sir Evan Hunt se străduia să pară politicos, Lewis MacGregor tot așa, dar el se chinuia ceva mai mult.

— Doamnă amiral, bine ați venit pe pământ britanic! Vă felicit pentru avansare, o salută Sir Evant Hunt cordial, dar fără niciun zâmbet în ochi. Lewis MacGregor simula doar că se apleacă puțin. Cei trei fură apoi conduși de nu foarte discretul personal din trupele antiteror pe coridoarele întortocheate și ocolitoare ale aeroportului, până la limuzina neagră care-i

aștepta.

Când mașina escortată de lumini albastre se puse în mișcare, atmosfera din spate era vădit încordată. Sir Evan Hunt se așeză pe unul din locurile din spate, lângă Mouna. Lewis MacGregor stătea pe unul din locurile rabatabile, vizavi de șeful lui.

— Deci, doamnă amiral, zise Sir Evan Hunt după o clipă, după cum știți, o să vă escortăm la o întâlnire cu aliații noștri cei mai de seamă, ca să spun așa. Ceea ce dumneavoastră și cealaltă parte veți vorbi una cu alta nu este, pentru moment, treaba noastră. Dar și noi avem o serie de, cum să le zic, neclarități, nu?

— Prin *noi* înțelegeți MI 6 și Jihaz ar-Razed? întrebă Mouna, ca să tragă de timp. Nu era sigură care era problema.

— Exact. Avem niște afaceri neterminate, nu-i așa?

— Nu din partea mea, Sir Evan. Avem o înțelegere pe care ambele părți au respectat-o, nu? Locțiitorul meu la Londra, Abu Ghassan, a fost trimis înapoi după o altă misiune care, pentru moment, a primat. De atunci ați încercuit un nou grup terorist de imitatori, sau cum le spuneți dumneavoastră, *wannabe,* și chiar i-ați judecat înainte să apuce să facă vreun râu. E un rezultat excepțional, nu?

— Incontestabil, dar nu asta era…

— Și doar asta ne-a fost înțelegerea, pe care noi am respectat-o?

— Evident, doamnă amiral. Dar acum e vorba de îngrijorarea noastră în ceea ce privește cetățenii britanici. Când ne-am uitat mai bine la pozele din presă ale corpului ofițeresc de pe submarinul tero… vreau să spun de pe submarin, există…

— Frații Husseini, foști Howard? Sau ar trebui să spun, poate, locotenenții din flota palestiniană, frații Peter Feisal și Marwan

Husseini, alături de Ibrahim Olwan. Au comis o infracțiune prin faptul că s-au afiliat unei organizații teroriste?

— Așa s-ar părea, scuzați-mă, doamnă amiral. Și ne îngrijorează puțin, așa cum bine înțelegeți. Asta nu făcea parte din înțelegerea noastră.

Mouna zâmbi, nu mai putu să se prefacă. Englezii nu se dezmințeau niciodată, aceste eterne formalități și această învârteală în jurul cozii.

— Ascultă, dragă prietene, zise ea fără ironie. V-ați trimis de mai multe ori oameni la moarte, cu siguranță, Sir Evan. Problema dumneavoastră nu este de ordin sentimental. Vreți să știți dacă-i puteți primi înapoi pe frații Husseini și pe Ibrahim Olwan când eu voi termina cu ei, nu-i așa?

Sir Evan întârzie cu răspunsul. Lui Lewis MacGregor nu i se putea citi nimic pe față, iar Mounei îi veni ideea formidabilă că el funcționa mai curând ca gardă de corp fără urechi. În primul rând, trebuia să se întâlnească cu ministrul de externe al SUA, în al doilea rând, ar fi putut să-i omoare pe tonții ăștia doi în aceeași secundă în care s-au instalat în limuzina blindată și antifonată. Englezii erau nebuni.

— Aș dori, zise Sir Evan după o tăcere chinuitor de lungă, să le comunicați într-un fel, ă… locotenenților Husseini și Olwan că nu cred că vor avea probleme juridice în cazul în care se vor hotărî să se întoarcă în Marea Britanie după… ce-și încheie activitatea la dumneavoastră.

— Înțeleg, zise Mouna ușurată, v-ați făcut temele pentru acasă, Sir Evan. Începeți să vă dați seama ce resurse științifice are la bord S-l Ierusalim. Între paranteze, nu aș avea nimic împotrivă dacă v-ați exprima temerile de la acest punct față de *aliații cei mai de seamă.* N-avem chef chiar acum să omorâm americani, din mai multe motive. Am încheiat paranteza. Avem așadar câțiva teroriști cu noi, care, dacă vi i-aș înapoia, nu vor fi, în niciun fel, tratați ca teroriști. Mulțumesc. O să transmit mesajul mai departe.

Nu mai era nevoie să spună nimic. Ar fi fost doar penibil. Ploaia bătea în mașină. Mergeau către sud, de-a lungul Tamisei. Când Lewis își dădu la o parte bretonul, prima mișcare pe care a-ndrăznit s-o facă de când s-a urcat în mașină, îi văzu pistolul sub sacou. Tipic englez, gândi ea. Pistolul la subsuoară, de unde e cel mai ușor să i-l iei. Puțin fixativ în ochii lui ar fi fost de-ajuns să-i poată omorî pe amândoi.

*

* *

Carl era într-o dispoziție bună, aproape euforic. La etajul doi al hotelului, în două apartamente de colț care comunicau, își instalase statul-major, cu ajutorul secretarelor și personalului de la Ministerul Turismului, pe care președintele sud-african a fost foarte amabil să i-l pună la dispoziție. Căuta febril să-și

amintească un citat comic din Mao despre care se făcea haz în Clarté, organizația studențească radicală de stânga în care cândva începuse să-și trăiască partea mai conștientă din viața lui. Era ceva care spunea că ordine, claritate și birocrație nu erau niște arme pe care să le subestimezi în lupta împotriva imperialismului. Era mult adevăr în asta. Dacă ai Statele Unite ca inamic potențial, violența nu este metoda prin care câștigi imediat teren. Publicitatea e o metodă mai bună.

Organizase până acum două conferințe de presă sub conducerea lui, prima cu președintele Mahmoud Abbas, a doua cu comandamentul submarinului S-l Ierusalim. Totul a mers foarte bine, pentru că o hoardă de jurnaliști zeloși adunați într-o singură cameră se întrec tot timpul între ei, iar cel care conduce conferința de presă poate să dea cuvântul unui concurent de îndată ce vreun reporter începe să fie agasant. Metoda puțin superficială, aparent improvizată, dădea și o impresie de democrație, ca și cum, de exemplu, era foarte important ca toți să aibă dreptul la cuvânt. În afară de asta, și-au și distrat publicul, pentru că reporterii americani mai erau încă fixați, nu fără o doză de încântare, la ideea unei vânători de submarine încheiate cu succes undeva în Mediterană, la mii de mile de locul unde se aflau acum. Conveniră în prealabil că ar fi mai profitabil să discute mai mult anumite chestiuni, de exemplu că nu aveau arme atomice, că inspecția IA EA care se afla acum la bordul navei va confirma, fără tăgadă, acest lucru și că nu aveau reactor atomic la bord, că obiectivul politic a fost limitat doar la integritatea teritorială a fâșiei Gaza atât pe uscat, cât și pe apă și în aer, că nu vedeau, în niciun fel, un inamic în SUA și nu aveau de gând să se confrunte cu flota americană.

Era greu să faci ca ultima afirmație să pară credibilă, și asta nu numai pentru că era o minciună. Chiar dacă putuseră să glumească despre vânătoarea de submarine anglo-americană din Mediterană, era greu să negi că părți din forțele NATO nu depuneau eforturi considerabile să pună mâna pe ei. Carl lăsă să se înțeleagă că era doar o manevră de fond în scopuri politice obscure, deoarece el presupunea că niciun coleg de-al lui de pe vreun submarin, fie el britanic sau american, nu-și dorea, la fel ca și flota palestiniană, vreo confruntare. Partea asta rămase însă capitolul cel mai slab din toată conferința de

presă.

Show-ul, însă, îl făcură israelienii. Imaginile de la televiziune, cu ei mărșăluind către mal, erau în sine foarte grăitoare. Carl și Mouna stăteau lângă mal, în timp ce prizonierii ieșeau pe punte, unii puși în ghips, și se sprijineau de marinari palestinieni. Veneau unul câte unul la puntea de debarcare, Carl și Mouna le dădea onorul, ei răspundeau, își dădeau mâna și-și luau la revedere. Locotenentul Zvi Eshkol, care evident nu și-a putut închipui ce performanțe putea să atingă un teleobiectiv modern, avea lacrimi în ochi și-și înăbuși chiar un impuls de a proceda ca Nelson Mandela, să o îmbrățișeze pe Mouna la despărțire. Norocul lui că s-a abținut în ultima secundă, se gândea Carl, altfel la sosirea acasă l-ar fi așteptat Curtea Marțială. Prin purtătorul lor de cuvânt, locotenentul Eshkol, prizonierii de război israelieni au cerut permisiunea să țină și ei o conferință de presă. Carl a organizat totul, în așa fel încât el a deschis conferința spunând că trebuia doar să constate că israelienii nu mai erau acum prizonieri și, de aceea, că nu mai riscau să intre în conflict cu prevederile Convenției de la Geneva potrivit cărora nu aveai voie să expui sau să umilești în niciun fel prizonierii de război.

Imediat după asta, ieși din cameră cu un ultim onor adresat grupului israelian – care, bineînțeles, se ridicară toți în picioare ca la comandă, ghipsați sau nu, și îl salutară în același mod. Imagini trăsnet. Nimic din ce s-a spus la conferința de presă a israelienilor nu l-a surprins pe Carl, a văzut-o sus, unde se afla statul-major, pentru că fusese transmisă în direct de presa sud-africană.

Israelienii nu avură niciun cuvânt urât despre „colegii marinari” – numai faptul că au folosit acest cuvânt! – din liota palestiniană. Dimpotrivă, spuseră unii, aceștia erau un exemplu pentru propria lor țară, Israel, care niciodată nu i-a tratat pe prizonierii palestinieni la fel cum au fost ei tratați. Asemenea declarații valorau aur. După conferințele de presă, un puhoi de convorbiri cu reprezentanți de presă din toată lumea se revărsă peste statul-major nou-înființat al lui Carl, încât acesta se căznea să răspundă la cele șase telefoane în plus și, politicos dar hotărât, să refuze aproape toate propunerile. Mai era un tip de propagandă care cerea și mai multă organizare: Carl a decis să dea permisie de 24 de ore unei treimi din echipaj, pe rând.

În timpul permisiei, puteai să locuiești la hotel, să participi la trei excursii organizate – Robben Island (obligatorie), Table Mountain și Capul Bunei Speranțe –, în timpul zilei puteai să mergi la cumpărături cu o sumă de 200 de dolari în buzunar, dar cu restricții severe în ceea ce privește volumul suvenirelor, iar seara puteai să te duci în grup la restaurant. Predicile lui legate de programul acesta, încă de când se aflau pe mare și începuseră să repete regruparea pe punte, întoarcerea la stânga-mprejur cu onor la un anume semnal și alte chestii de astea, fuseseră foarte usturătoare. Fiecare marinar reprezintă mai mult decât el însuși, nu numai flota palestiniană, nu numai marina rusă, ci mai ales echipajul cel mai renumit de pe mapamond și aflat în acest moment pe buzele tuturor. Cel care se făcea de râs provoca retragerea permisiei pentru toți colegii din grupul de cinci.

Câte unul din fiecare grupă era responsabil cu ordinea: răspundea personal dacă vreunul dintre colegi se comporta cum nu trebuie sau se făcea de râs. Cel puțin în primele 48 de ore, totul a decurs fără nicio problemă. Peste tot în zonele turistice, marinari și ofițeri în uniformă se amestecau cu turiști din toată lumea. Toți primiseră permisiunea să-și poarte medalia Order of Companions of O.R. Tambo, distincția sud-africană pentru cei care se remarcaseră în lupta pentru libertate.

Erau imagini strălucitoare atât în presa internațională, cât și în nenumărate albume cu poze de vacanță. De foarte mare efect a fost descoperirea că la bordul acestui „submarin al terorii” atât de temut, o mare parte din personal erau femei. Poliția militară sud-africană s-a arătat a fi amabilă și cooperantă într-un fel care nu le stătea în fire nici lor, nici altor polițiii militare în general. De exemplu, în doar câteva ore, tot echipajul primi documente de liberă trecere prin pasajele din zona foarte bine păzită din jurul hotelului Cape Grace. Problemele de siguranță începeau să se arate abia în a treia zi, calculase Carl. Atunci ar fi început să se strecoare agenți americani și israelieni, îmbrăcați în turiști. Un jurnalist american se deconspirase deja la a doua conferință de presă: îi pusese lui Anatoli întrebări insistente și detaliate despre avansarea lui și primirea medaliei Eroul Rusiei. Mirosea de departe a CIA, erau întrebări menite să-l lege și mai bine pe

președintele Putin de chila submarinului S-l Ierusalim.

Începând cu a treia zi, riscau provocări directe ale membrilor echipajului și, în cel mai rău caz, sabotaj fizic asupra submarinului. Trebuia să organizeze niște rețele și avea nevoie de altfel de echipament ca să-i țină pe scafandri departe de corpul navei. Rashida Asafina sună din Qatar și îi informă că era pregătită pentru o a doua călătorie, dar că trebuie să schimbe operatorul. Carl avu doar o obiecție: era bine-venită să se alăture lor a doua oară, cu condiția ca și de astă dată să aducă cu ea o operatoare. Era deci o condiție. Ea nu înțelegea de ce, iar el era ferm și nu voia să-i explice mai mult. Motivul o să-l afle când se vor afla din nou în larg. Și nu era, cu siguranță, motivul pe care l-a insinuat ea. Totul decurse bine, aprovizionarea cu energie funcționa din nou la bordul lui S-l Ierusalim, datorită a doi electricieni ruși pricepuți care montaseră încă o dată instalațiile de legătură sud-africane.

Nava fusese alimentată cu petrol și încărcată cu atâtea lucruri necesare câte încăpeau, inclusiv un sortiment generos de vinuri sud-africane, un cadou de la organizația viticultorilor din Africa de Sud. Până aici nicio problemă, peste câteva ore o să invite comandamentul navei la cină la un restaurant pescăresc cu vedere plăcută spre port. Mai avea doar o grijă. În final se rezolvă și ea, apăru și acea ofertă pe care Carl își avertizase secretarele să n-o refuze. Redacția programului 60 de Minute ceruse un interviu exclusiv cu el, acolo la Cape Town. El însuși preluă imediat convorbirea telefonică, spunând că nu avea nimic împotrivă, singura condiție fiind că trebuia să aibă loc în următoarele 24 de ore, pentru că S-l Ierusalim probabil nu va mai sta acostat mai mult de-atât. Nu era adevărat. Plecarea lor era întârziata de călătoria Mounei la Londra. Dar nu exista niciun motiv să le dea celor care ascultau telefoanele de la NSA timpul exact al plecării. Nu era oricum nicio problemă în privința asta, îi răspunse cu o voce tărăgănată redactorul șef de la 60 de Minute, pentru că echipa va ateriza la Cape Town într-o oră.

Și iată-l deci și acolo; era un lucru pe care, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-l facă. Era de la sine înțeles că va fi identificat imediat ce va păși pe uscat, în fluviul de blițuri. Nu erau chiar atâția viceamirali care să fi fost decorați cu medalia Eroul Rusiei. Și cu asta mașinăria de presă, cel puțin pentru

moment, își mutase tăvălugul de la Mouna la el. Chiar dacă reporterul de la 60 de Minute avea intenția să-l umilească și să-l ridiculizeze cât putea de mult, ceea ce el deja luase în calcul, nimic nu putea merge rău. Mass-media americană îl prezenta constant ca pe un criminal în serie nebun, evadat și periculos, cu care flota palestiniană cu greu se putea mândri.

Reportera americană, foarte cunoscută, stătea în fața lui cu cele două echipe de filmare. A refuzat toate propunerile de a face interviul la bordul navei, invocând faptul că spațiul nu le-ar fi permis și că echipa IAEA avea dreptul să lucreze nestingherită.

Reportera începu interviul dur, cum te puteai aștepta.

— Domnule amiral Hamilton, sunteți deci un criminal evadat, condamnat la închisoare pe viață în țara dumneavoastră de origine, Suedia?

— Da.

— Ați fost șeful poliției secrete suedeze, dar ați lichidat mai mulți dintre informatorii propriei organizații?

— Și asta este corect.

— V-ați pierdut total controlul?

— Cred că se poate spune și așa. Mafia siciliană îmi omorâse soția, copilul și mama. La suprafață mă comportam, probabil datorită trecutului meu militar și autodisciplinei, ca și cum eram normal. Dar s-a dovedit că nu eram, eram mai curând psihopat.

— Ați primit tratament medical?

— Desigur, mult timp. Puteți să-l întrebați pe doctorul Bloomstein din La Jolla, pentru o mai exactă descriere profesională. A fost terapeutul meu șapte ani și prin aceasta îl și absolv de păstrarea secretului de serviciu.

— Deci flota palestiniană nu are un nebun pe postul de comandant suprem?

— Nu, și cred că echipajul meu ar fi foarte uimit dacă i s-ar pune întrebarea asta. Eu am întreaga responsabilitate pentru toate operațiunile pe care le-a executat S-l Ierusalim. Că am comis acte criminale în serviciu, acum un deceniu și ceva, nu are nimic de-a face cu funcția pe care o ocup acum. Eram și atunci viceamiral adevărat, sunt și acum.

— În trecut ați fost deci agent cu drept de a omorî?

— Se poate spune și așa, deși eu nu sunt de acord cu această

sintagmă. De regulă, asemenea operațiuni dificile erau răsplătite cu antonimul închisorii, cu Navy Cross, de exemplu.

— Chiar aveam de gând să ajung și la asta. Experții care v-au analizat detaliat uniforma spun că pozați cu o Navy Cross.

— Nu pozez. Congresul Statelor Unite mi-a acordat distincția în 1993, dacă mi-aduc bine aminte. Puteți cu siguranță să găsiți asta în protocolul Congresului.

— Ce servicii ați adus Statelor Unite ca să primiți o distincție atât de importantă?

— Era o operațiune de descoperire și neutralizare a armelor nucleare sovietice aflate în drum către un stat dictatorial. A fost o operațiune comună americano-suedeză-palestiniană. Contraamiralul Mouna al Husseini era comandantul suprem al părții palestiniene. Rolul ei a fost unul mai mare decât al meu. Și ea trebuia să fie decorată cu medalia Navy Cross, dar presupun că nu s-a întâmplat așa pentru că ea nu aparținea atunci de flotă. Palestinienii nu aveau pe atunci flotă, iar Mouna era ofițer de armată.

— Puteți să ne spuneți mai multe despre acea operațiune cu arme atomice?

— Nu, puteți să vă întrebați propriile autorități. Nu găsesc niciun motiv pentru care să tratez cu neglijență secrete militare americane.

— Sunteți un Navy Seal, după uniformă?

— Da. Am fost primit în cadrul trupelor speciale Navy Seal după doi ani de studiu la San Diego, anul trebuie să fi fost 1985. O dată Navy Seal, întotdeauna Navy Seal, este deviza noastră.

— Ați putut să vă țineți ascuns atâta vreme fără să fiți prins?

— Am primit protecția guvernului american, pe de o parte cu cetățenie americană, pe de altă parte cu intrarea în programul FBI de protecție a martorilor. Cel puțin FBI a înțeles că nu eram un criminal în serie și un nebun.

— Trebuie să fiți conștient, domnule amiral Hamilton, că aceasta este o afirmație cu totul senzațională?

— Nimic mai adevărat. Adresa mea în La Jolla, lângă San Diego, sub numele de Hamlon, nu era niciun secret nici pentru FBI, nici pentru cei dimprejur.

— Care a fost înțelegerea cu FBI?

— Ca ei să-mi ofere protecție, iar eu să fiu cât mai discret,

bineînțeles.

— Și regula asta cu discreția ați încălcat-o?

— Fără îndoială. Vechea mea prietenă și tovarășă de luptă, actualmente doamna contraamiral Mouna al Husseini, m-a căutat în La Jolla și mi-a făcut o ofertă pe care cu greu aș fi putut s-o refuz. La scurt timp după aceea, am fost numit comandant al flotei palestiniene de către Mahmoud Abbas. Restul e deja istorie.

— Deci atunci ați devenit mercenar.

— Nu, deloc. Sunt voluntar, lucrez fără salariu.

— Având cetățenie americană, riscați să fiți dat în judecată pentru terorism. Vă dați seama că riscați pedeapsa cu moartea?

— Nu m-am gândit la asta. Probabil că așa e. În cazul ăsta trebuie mai întâi să mă prindă și, deocamdată cel puțin, asta nu pare foarte verosimil. Din păcate, nu voi mai putea să-mi revăd vreodată casa și prietenii din La Jolla, îmi dau seama, dar totul are un preț.

— Vă e teamă de o confruntare militară cu țara dumneavoastră… cum să-i spunem? Cu țara dumneavoastră adoptivă, SUA?

— Trebuie să te temi întotdeauna de cea mai puternică flotă din lume, dacă te afli pe o navă militară de război sub un alt pavilion decât drapelul Statelor Unite ale Americii. Pe de altă parte, nu pot să văd vreun motiv pentru care US Navy ne-ar ataca, sau pentru care și-ar asuma un risc ieșit din comun.

— Pentru că atunci veți răspunde cu foc?

— Categoric, da. Avem ordine indiscutabile de la președintele palestinian. Noi nu, repet, nu vom deschide foc, dar dacă vom fi atacați, vom trage asupra lor. În orice caz, nu este o situație la care mă aștept, doar nu ne aflăm, pentru Dumnezeu, în război cu SUA.

Reportera termină interviul aici, pocnind din degete cu satisfacție, se ridică și bătu palma cu operatorul ei înainte să se întoarcă către Carl și să-l asigure că a fost un interviu trăsnet, plin de știri de senzație și răspunsuri la care nimeni nu se aștepta și că niciun cuvânt nu va fi tăiat. Îi mai spuse că s-a comportat fantastic, în sensul că în loc de trăncăneală fără rost a răspuns scurt și cu formulări concise. Era foarte neobișnuit. Zece minute mai târziu, echipa CBS se îndrepta către aeroport. Carl stătea și încerca să-și dea seama dacă interviul a fost bun

sau rău, din perspectiva lui însuși și din cea a flotei palestiniene.

Nu era ușor. Acuzațiile de instabilitate psihică cântăreau enorm în SUA. Pe de altă parte, nu s-a holbat sălbatic în cameră ca Humphrey Bogart și nici nu s-a jucat cu bile de metal printre degete. Ce-o fi, o fi, acum s-a terminat. Următoarea sarcină de serviciu era ultima pe ziua de astăzi, și infinit mai agreabilă. Va participa la un supeu cu fructe de mare și pește la grătar la un mare restaurant cu vedere spre Atlantic și va consuma o cantitate deloc de neglijat de vin sud-african, alb, tânăr și foarte viguros.

*

* *

Cam ca doi boxeri de categorie grea care se măsoară cu privirea înaintea unui meci de titlu, gândi Condoleezza Rice când Mouna al Husseini intră în salonul cu șemineu al castelului și se salutară, rezervat și corect. Erau singure în camera întunecoasă, cu excepția unui ofițer de pază care stătea cât de departe se putea de cele două fotolii de lângă șemineu. Are haine de vară, sigur cumpărate în panică din Cape Town, gândi Condoleezza Rice. Are atâta fixativ în păr de parcă ar purta o prăjitură pe cap, fiecare bijuterie e gândită în detaliu, o pedantă și o estetă, dar o estetă la modul american, gândi Mouna.

Se așezară și Condoleezza Rice făcu un gest interogativ către o tavă cu tot felul de băuturi, chiar și gin cu apă tonică. Mouna dădu ușor din cap. Apoi se mai cântăriră iarăși din ochi.

— A fost extraordinar că ați putut veni, doamnă amiral. Apreciez cu adevărat asta, știu că avem să ne spunem multe lucruri și sper să ne înțelegem, începu Condoleezza Rice.

— Sunt convinsă că o să ne înțelegem, doamnă ministru de externe, răspunse Mouna rapid, aproape mecanic. Îi făcu semn gazdei să aleagă ea mai întâi.

— Atunci, să începem, continuă Condoleezza Rice. Care este scopul dumneavoastră, ce v-a instruit președintele să-mi prezentați?

— Revendicările noastre sunt deja cunoscute și nu avem nicio altă listă de revendicări. Vrem Gaza liberă și asta înseamnă port propriu, aeroport propriu, dreptul la teritoriu atât pe uscat, cât și pe mare. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

— Și în schimb?

— Demobilizăm S-l Ierusalim și suntem apoi pregătiți să reluăm negocierile de pace.

— Nu veți putea împlini toate aceste deziderate.

— Spune ministrul de externe al Statelor Unite ale Americii?

— Da. Un ministru de externe destul de rutinat, la ora aceasta, în a aprecia o situație.

Mouna nu știa dacă să se simtă învinsă ori umilită, sau să devină agresivă.

— V-aș fi înțeles mai bine atitudinea refractară, doamnă ministru de externe, începu Mouna tărăgănat, cam ca atunci când vorbea în engleză cu birocrații englezi, dacă am fi revendicat Ierusalimul de est, întoarcerea la granițele din 1947 și ca toți refugiații să aibă dreptul să se întoarcă acasă. Poate că ar fi părut niște revendicări nerealiste, deloc neîndreptățite, dar nerealiste. Și tocmai de aia am ales o strategie destul de echilibrată, nu vi se pare?

E deșteaptă, gândi Condoleeza Rice. În fișă e descrisă ca un asasin, clasa șerpi veninoși, iar Serviciul Secret a fost foarte uimit când am cerut înăuntru doar un ofițer de pază. Dar se comportă ca un politician profesionist. Trebuie să fie o combinație neobișnuită.

— Ați câștigat un punct, doamnă amiral, răspunse Condoleezza Rice, cu un zâmbet larg apărut dintr-odată. Dar nu v-am rugat să ne întâlnim ca să dezbatem dreptatea și nedreptatea, pentru că atunci mă tem că mă veți convinge fără probleme. Deși fără niciun folos. Nu mă întrebați ce cred despre nedreptate, întrebați-mă mai bine ce pot eu să fac să dezamorsez această situație.

— Nu am mandat să mă abat de la punctele pe care vi le-am enumerat. Gaza este un lagăr de refugiați pentru două milioane de oameni. Oamenii își vând ultimele bijuterii de familie, femeile propriile bijuterii de aur, diferite grupări militare se împușcă unii pe alții, situația este disperată. Singurul lucru cu care ne putem apăra, pentru prima dată în istoria noastră, este o putere militară copleșitoare. Și totuși nu am uzat de ea la maximum, totuși am avut, cum ați putut constata, revendicări echilibrate. Când Gaza, acum sufocată, va fi slăbită din strânsoare, atunci situația va fi „dezarmată”. Atunci vom putea relua calea negocierilor, asta este singura soluție.

— Negocieri cu guvernul islamist Hamas?

— Este singurul pe care-l avem acum, e ales de popor. Da, ei sunt de acord cu planul de pace al președintelui și vor negocia.

— Dar fără să se abțină de la acte de violență?

— Să se abțină de la acte de violență? Mă scuzați, doamnă ministru, dar nu credeți că această condiție pusă Hamasului și nenorociților lor de sinucigași este acum cam meschină? S-l Ierusalim reprezintă o violență de 10 000 de ori mai mare. Și până acum, vreau să subliniez încă o dată, am fost foarte rezervați. Am făcut public punctul nostru de vedere, dar apoi ne-am retras. Ce vreți mai mult?

— Și deci dacă negocierile eșuează, vă reluați politica de forță?

— Categoric.

— Și ce veți ataca?

— Doamnă ministru, sunt foarte conștientă că aveți destule informații. Știți ce armament avem la bord. Știți că bazele aeriene israeliene sunt un obiectiv de la sine înțeles, când se va accelera conflictul. Dar, încă o dată, gândiți-vă că noi, de pe poziții de forță, întindem o mână de ajutor. E prima dată în istorie când se întâmplă asta, nu-i așa?

— Da, cred că se poate spune… nu, așa *trebuie* să fie, răspunse Condoleezza Rice și regretă, în aceeași secundă. Nu trebuia să pară prea tolerantă, nu trebuia să cadă în cursa de a răspunde, când și când, la câte un lucru mic care atârna de unul mult mai mare.

— Să facem o pauză, propuse Condoleezza Rice. Vreau să spun că putem vorbi puțin chestiuni colaterale. De exemplu, despre Anglia. Da?

Nu puteai sa refuzi ministrul de externe al Statelor Unite ale Americii și trebuia să-ți păstrezi calmul, până erai eventual dat afară. Astea erau pentru Mouna regulile simple ale jocului. Convorbirea lor despre Anglia, care, desigur, deveni în curând destul de hazlie, chiar o chicoteală de nepermis pentru o convorbire între un ministru de externe și un contraamiral, se învârti în jurul unui singur punct – ceea ce știau amândouă și știau că și cealaltă știe – votul decisiv în Consiliul de Securitate ONU.

Tony Blair era în acest moment foarte presat de toate statele membre din UE, cu excepția Lituaniei și a Cehiei. În același

timp, se bătea pentru viața lui politică și începuse să-și întoarcă împotriva lui o covârșitoare parte din electorat. Sondajele de opinie englezești arătau acum permanent că majoritatea populației era pentru acceptarea revendicărilor palestiniene, iar faptul că el se-mpotrivea ca un catâr era descris în două feluri: ori accepta, ca de obicei, rolul de pudel al lui George W. Bush – o temă favorită a caricaturiștilor, resuscitată acum în editorialele engleze – ori era disperat că va trebui ulterior, încă o dată, să ceară scuze pentru participarea la războiul din Irak. Niciuna dintre aceste două explicații la faptul că Marea Britanie era ultimul bastion de partea SUA în cadrul Uniunii Europene nu era foarte măgulitoare pentru Tony Blair. În propriul lui partid era iminentă o revoltă și un mare număr de parlamentari din partidul laburist publicaseră o scrisoare deschisă în care se cerea ca el să dea publicității data la care va demisiona. Deci aveau de ce să se distreze. Mouna își turnă chiar un gin cu apă tonică, iar Condoleezza Rice nu reacționa în niciun fel. Era totuși un progres demn de luat în seamă, că puteau să râdă împreună. Cred că e cea mai dură și cea mai inteligentă femeie pe care am întâlnit-o, gândeau amândouă, una despre alta. Adăugând: și, pe deasupra, chiar plăcută. Dar își dădură seama că deja depășiseră timpul afectat convorbirii și că trebuie să se întoarcă la jocul dur. Condoleezza Rice se uită la ceas.

— Bine, zise Mouna. Atunci continuăm. Dumneavoastră întâi.

— Bine, doamnă amiral, răspunse Condoleezza Rice, deși fără urmă de duritate, nici prefăcută, nici reală. Dacă prelungim starea de fapt cu câteva luni, Tony nu se va putea opune. Marea Britanie votează apoi cu Franța, China și Rusia în Consiliul de Securitate, iar noi ne abținem. Cu o condiție.

— E ca și cum am fi aproape, și totuși nu. Ce condiție?

— Cumpărăm submarinul. Complet.

— Avem contract cu Rusia că nu putem exporta materialul de război pe care l-am cumpărat. Îmi pare rău, dar asta nu este, cu niciun chip, negociabil.

— Atunci o să-mi fie foarte greu să-l conving pe președinte să nu rezolve problema S-l Ierusalim pe cale armată, o dată pentru totdeauna.

— Aș vrea totuși să vă rog, doamnă ministru, începu Mouna resemnată, își dădea seama că nu mai era nicio speranță, să

faceți ce vă stă în putință ca să opriți un asemenea atac asupra noastră. Pierderile americane ne-ar înrăutăți îngrozitor situația. Pierderile palestiniene v-ar înrăutăți îngrozitor situația. Este o situație din care nimeni nu câștigă. Orice ați face, nu începeți un război împotriva noastră. Și asta nu o spun pentru că mi-e frică de moarte.

— Știu, suspină Condoleezza Rice resemnată, pentru că și ea știa că jocul se terminase. Sunteți singura eroină din lupta pentru libertate care a murit deja de două ori. Și ți-au omorât și soțul și copilul, nu-i așa?

Schimbarea de curs către viața personală, pe care Condoleezza Rice o făcu abrupt, se datora faptului că privirea îi căzuse din întâmplare pe inelul de pe mâna stângă a Mounei. Era negru, cu o margine subțire de aur, cu un diamant la mijloc, înconjurat de un rubin și de un smarald. Sunt culorile palestiniene, e măritată acum cu lupta de eliberare și va fi la fel de singură ca și mine, câte zile o mai avea de trăit, gândi Condoleezza Rice, deși în ceea ce privește longevitatea, prognoza ei este cu mult mai sumbră, oricât de bună condiție fizică ar avea.

Mouna povesti calm despre trecutul ei, despre morții ei, despre doctorul pacifist care fusese soțul ei într-un timp în care era gata să renunțe la tot ce se numea război și serviciu de informații, numai pentru a putea trăi o viață obișnuită de familist, sau măcar să guste din bucuria asta. Primele ore ale dimineții le găsi stând încă de vorbă despre bărbați și viață, despre politică și putere și singurătatea de dimineață, din fața cănii cu cafea. Semănau atât de mult, ele două. Niciuna nu avea de gând să reia negocierile politice, pe care amândouă le considerau ca fiind terminate. Știau că au eșuat și totuși se bucurau că au găsit singurul om de pe pământ cu care puteau vorbi deschis despre lucrurile absolut intime. În dimineața aceea, la ora 4.45, Condoleezza Rice nu-și făcu antrenamentul ei obișnuit de dimineață, chiar dacă echipamentul ei special fusese transportat de la avionul guvernamental la castelul de unde Tony Blair, pe neașteptate, își dădu afară unul dintre prieteni.

Condoleezza Rice își puse și ea, până la urmă, două pahare de gin cu apă tonică, ceea ce nimeni n-o mai văzuse vreodată făcând și nimeni în afară de Mouna al Husseini n-avea s-o mai

vadă.

Când sosi mașina să o conducă la aeroportul Heathrow, Mouna primi o ultimă favoare: un număr de mobil la care putea să sune oricând, „din orice submarin”. În timp ce râdeau de ultima glumă, se îmbrățișară, ele, cele mai singure femei din lume.

*

* *

Atențiune! Navă gata de atac! comandă Carl când S-l Ierusalim navigă ușor prin bazinele portuare din Cape Town. Echipajul de pe punte saluta pentru ultima dată în micuțul port de unde plecau ambarcațiunile rapide către Robben Island și toți apoi, în ordine strictă, se îndreptau către trapa turnului, pentru a dispărea în interiorul submarinului. Drapelele au fost luate de pe turn, pentru că pot face zgomot chiar și sub apă, iar sistemele de sonar pe care se așteptau să le întâlnească acum erau cele mai bune din lume. Cel puțin, erau cunoscute ca fiind cele mai bune din lume.

Nu putură să aibă nicio ședință de comandament atâta timp cât se aflau în port, riscul de a fi ascultați era cu totul prea mare. La scurtele lor întâlniri au produs numai informații de intoxicare, ca să pară absolut siguri că nu-i aștepta niciun pericol la ieșirea de pe coasta sud-africană. Imersiunea lentă a submarinului, în aplauzele turiștilor, întări impresia tuturor că nu exista nicio urmă de îngrijorare sau de punere în gardă.

Era însă exact pe dos.

Tuburile de torpile au fost încărcate în aceeași secundă în care au început scufundarea, de data asta cu două torpile Schkval, șase antitorpile Știuca și două torpile convenționale dirijate, exact ca acelea pe care le foloseau forțele NATO, tipul Mark 48.

Mergeau cu cea mai mică viteză, sub două noduri, ca să le dea un avans considerabil celor trei ochi de crabi care înotau cu motorașele lor silențioase. Centrala de comandă se afla în stare de alarmă de gradul 0. Carl adună comanda navei în spațiul lor strâmt pentru ședințe. Urmă o discuție scurtă.

Mergeau cu motoarele diesel la capacitate maximă. Intenția era că, dacă li se pregătise o ambuscadă, motoarele ar fi atras, în mod garantat, atenția de la modulele mici de control care înotau trăgând cablurile lor subțiri după ele și trimițând

fotografii ale peisajului subacvatic pe ecranele din fața lor, în centrală.

Nu erau prea multe opțiuni. Dacă nu-i aștepta niciun submarin american, nu mai era nicio problemă. Dacă îi aștepta unul, puteau să treacă atunci pe curent electric, să se folosească de unul dintre ochii de crab și să-l zăpăcească pe american, cam cum făcuseră înainte cu USS Alabama. Nu era, însă, tot așa de limpede ce trebuiau să facă dacă întâlneau mai mulți americani.

Se îndreptară spre sud, de-a lungul coastei, pieziș către adânc, cel mai logic curs pe care putea să-l țină un submarin de capacitate mare ca S-l Ierusalim. Dacă inamicul îi aștepta, trebuia să fie pe aici, între 200 și 400 de metri adâncime.

După deliberarea din grupul de comandă, Carl se duse la locul comandantului de navă, unde era un microfon cuplat la tot sistemul de difuzoare de la bord.

— Atenție, marinari! Acesta nu este un exercițiu care să vă risipească mahmureala după bucuriile Africii. Aceasta este marea operațiune pentru care ați fost tot timpul antrenați. Suspectăm o ambuscadă americană și nu intrăm în luptă ca să pierdem. Terminat!

Repetă mesajul, pentru siguranță, și în limba rusă.

Cifrele electronice roșii, care indicau în centrală timpul real GMT, se mișcau acum ciudat de încet, în tăcerea absolută și concentrată. Ochii de crab fugeau înainte și distanța până la ei creștea în fiecare minut, mărindu-se totodată și vederea de ansamblu a peisajului subacvatic de pe ecranele lor. Carl și Mouna stăteau unul lângă altul, alături de un Anatoli cu ochii puțin roșii, dar foarte vigilent. Știau amândoi la ce se gândea Anatoli.

Mouna îi apucă mâna lui Carl. Nu era nimic senzual în asta, era doar un fel de disperare prietenească. Ea nădăjduia să nu-i aștepte nimeni. Acum spera asta mai mult decât orice pe lume. Războiul împotriva Statelor Unite ale Americii însemna probabil sfârșitul, ar fi fost un dezastru.

— Avem contact sonar unu zero șase patru, mă apropii pentru contact vizual, se auzi subit engleza calmă și rece a lui Peter Feisal.

— Bine, pregătește contactul vizual, ordonă Anatoli în rusă.

Carl nu se mai obosi să traducă, în momentul acesta toți din

centrală trebuiau să înțeleagă ce se întâmpla. Și chiar momentul ăsta îl simțeau toți ca pe o catastrofă, în afară de Anatoli.

— Avem și un contact înainte spre sud, vizualizez, se auzi înlocuitorul rus al lui Marwan, dar în engleză.

— E bine așa, execută! răspunse Anatoli.

Mouna îi strângea violent mâna lui Carl, și nu era decât ceea ce părea a fi.

— Mă tem că se duce dracului totul, șopti ea.

— Nu știm încă, poate că sunt doar în misiune de filaj sau încearcă să exerseze pe noi, îi șopti Carl. Sau vor să ne supravegheze, pentru Dumnezeu, sper că nu vor să ne tragă din nou în Mediterana, Condi cred că a bârfit despre amenințările tale.

— Nu încerca să glumești, Carl, nu e momentul, șuieră ea printre dinți.

— Avem contact vizual, raportă Peter Feisal, ca și cum ar fi povestit despre o specie de pescăruși mai neobișnuită. Tip necunoscut, nu îl avem în registrul de profile. Mă duc mai aproape… măsor lungimea… 107 metri… cifrele vin acuma. 23, repet 23, doi trei.

— Avem o identitate, raportă ofițerul de calculatoare cinci secunde mai târziu. USS Jimmy Carter, clasa Seawolf, 8 060 tone, reactor atomic, viteză maximă 39 de noduri, submarin de atac.

— Pe toți dracii din iad, sirena o să primească ce merită, gemu Anatoli.

— În traducere? șopti Mouna.

— Yankeii ne-au trimis pe cap ce au ei mai bun, costă aproape cât un portavion. Nu cred că au venit să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Pe toți dracii dracilor!

— Vorbește mai clar, te rog! îl rugă Mouna. Carl simți cum unghiile i se înfigeau în pielea mâinii stângi.

— Și-au deschis trapele de torpile? urlă Anatoli la Peter Feisal, care se afla la comanda ochiului de crab în contact cu supersubmarinul american.

— Da, domnule comandor! Două trape de torpile de sus, deschise, răspunse Peter Feisal fără cel mai mic tremur sau șovăială în voce.

— Iadul pe pământ! urlă Anatoli. Deschide unu și doi,

pregătește lansare Schkval. Deschide tubul șase pentru lansare Știucă. Acum!

Își schimbară cursul foarte încet și se rostogoliră ușor în sus, în direcția supersubmarinului care-i aștepta, apoi reduseră viteza până aproape de zero.

— De-acum înainte mergem pe propulsie electrică, ordonă Anatoli.

— Avem imaginea celui de-al doilea bandit, raportă ofițerul rus care manevra ochiu de crab din sud. Numărul 757 pe turn.

— Avem identitate, raportă ofițerul de calculatoare. USS Alexandria, clasa Los-Angeles.

— Ce bine, mormăi Anatoli, care devenise subit mai calm. Uită-te dacă și-a deschis și ăsta trapele de torpile!

— Nu suntem foarte aproape de ei?

— Ba da, s-ar putea spune, răspunse Anatoli aproape vesel. Suntem la distanță de trei mile marine, bestiile astea pot să tragă de la o distanță mult mai lungă. Deci nu pricep ce vor.

— Poate că vor să fie foarte siguri că ne lovesc? fu de părere Carl.

— Nu, răspunse Anatoli. Ne-au auzit deschizând trapele de torpile. Și ei au făcut același lucru. Ambele părți au încălcat cea mai sfântă dintre regulile nescrise. Poți să crești presiunea în tuburile de torpile și să te pregătești să tragi într-un fel sau altul, să te duci al naibii de aproape, să te distrezi cu manevre de retragere și orice chestii din astea. Dar *nu* deschizi trapele de torpile. Este o declarație de război. Așteaptă ceva, dar nu înțeleg ce.

— Cred că știu eu, zise Carl. Așteaptă ultimul ordin din partea președintelui. Ar fi putut să tragă în noi de mult, se pare. Dar trebuie să aibă o ultimă confirmare, definitivă, a ordinului. Așa funcționează o democrație.

— Sună foarte periculos în urechile mele, mormăi Antoli cu privirea fixă în ecranele din fața lui.

— USS Alexandria a deschis două trape de torpile, raportă o voce rusă.

— Nu putem să scăpăm? întrebă Mouna. Ne-au prins din două părți și așteaptă ordinul președintelui, sau probabil al ministrului apărării. E greșeala lor. Avem deja propulsie pe curent. Manevră lentă de retragere în adâncime și lateral?

— Foarte riscant, răspunse Anatoli și își împreună mâinile pe

unul din ecranele unde se vedea pupa lui USS Jimmy Carter, cu două deschizături amenințătoare. Și în spate torpilele pregătite de lansare.

— Torpilă în apă, 120 de secunde până la impact! raportă șeful de sonar.

— 120 de secunde! chicoti Anatoli. Nu v-am zis că suntem foarte aproape. Bine! Știucă înspre obiectiv, foc! urlă el în următoarea secundă.

— Torpila doi în apă, 115 secunde până la impact! raportă șeful de sonar.

— Știuca doi, foc imediat! răspunse Anatoli.

În următoarele 20 de secunde nu s-a auzit niciun cuvânt în centrală. Toți se uitau la ce se petrecea pe ecrane, cele două torpile care veneau spre ei se auzeau și cu urechea, ca un bâzâit îndepărtat, și un sunet și mai puternic al torpilei antitorpilă Știuca de pe S-l Ierusalim.

— Ambele Știuci drept în obiectiv, nicio piedică. Impact peste zece secunde, informă Peter Feisal.

Toți numărau inconștient până la cele două detonații surde, cu zece secunde între ele.

— Lansare tub unu, Schkval, linie dreaptă către obiectiv! comandă Anatoli cu dinții încleștați.

S-l Ierusalim se cutremură ca o armă cu recul lent când torpila cea mai de temut la ora aceea, Schkval, se îndreptă direct în prora acelui submarin botezat după Jimmy Carter, care era unul dintre cele trei în aceeași clasă și a cărui construcție costase mai mult de două miliarde de dolari. Asul flotei de submarine americane, cu 134 de oameni la bord, dintre care 14 ofițeri.

— Cinci secunde până la impact, nicio piedică, curs drept, raportă Peter Feisal în engleza lui britanică domoală.

X

Procesul intentat la Curtea Marțială comandorului Martin L. Stevenson, temporar suspendat din funcția de comandant al submarinului USS Alexandria, se ținea la baza militară britano-americană Diego Garcia, aflată departe, în Oceanul Indian. Acolo i s-a ordonat submarinului supraviețuitor să se retragă după tragedia de lângă Capul Bunei Speranțe, ordinul venind de sus de la Pentagon, adică de la ministrul apărării Donald Rumsfeld. Era aproape evident că Rumsfeld încerca să câștige timp trimițând USS Alexandria atât de departe de casă, și mai ales departe de mass-media de-acasă.

Fostul comandant al marinei americane, amiralul Vern Clark, fusese numit președintele Curții și zburase din Tampa în Florida împreună cu un grup mic de judecători și avocați din rezerva flotei.

Echipajul de pe USS Alexandria fusese reținut pentru cercetări, adică erau închiși într-o zonă foarte întinsă, cu diverse posibilități de plajă și sport, dar cu nicio posibilitate de comunicare. Nimeni nu avea voie să sune acasă. Un tribunal de război cu acuzații atât de grave ca acelea despre care era vorba acum, nu era numai unic în istoria modernă. Era de fapt o problemă de viață sau moarte pentru inculpat.

Tribunalul de război se întruni în niște localuri care, în mod normal, erau folosite ca săli de clasă, care nu aveau aer condiționat ci, în stil colonial, doar niște ventilatoare care se învârteau încet, prinse în tavan. În curând, în sala plină de lume se făcu o căldură insuportabilă. Președintele Curții, amiralul Vern Clark, a fost foarte prevăzător când alesese uniforma pentru această misiune: după o privire rapidă pe harta lumii, hotărâse ca el și oamenii lui să poarte uniformele albe, pentru tropice, ale flotei.

Pe inculpat însă, comandorul Martin L. Stevenson, îl treceau căldurile, și nu doar la propriu. El și cei doisprezece ofițeri ai lui, care s-au așezat toți pe două rânduri în spatele lui, erau îmbrăcați în uniformele de permisie de iarnă. Nu putea să vină îmbrăcat în haine obișnuite de lucru la ceva care semăna atât de bine cu propria lui înmormântare.

Cei doisprezece ofițeri de pe USS Alexandria nu erau încă inculpați, datorită unei tehnici speciale folosite la procesele la

Curtea marțială. Se așezaseră în spatele comandantului lor, îl susținuseră în toate deciziile cruciale care se discutau acum și, dacă îl condamnau, ar fi fost și ei condamnați la scurt timp, în grup. Dacă era el achitat, erau și ei achitați.

Amiralul Vern Clerk era cunoscut ca un tip dur în cadrul flotei, nimeni nu credea altceva decât că Rumsfeld a ales intenționat un judecător care voia să-i trimită pe toți la spânzurătoare. Mai ales că punctele de acuzare erau cele mai grele cu putință: refuzul de a îndeplini un ordin pe timp de război și lașitate în fața inamicului pe timp de război. Ambele acuzații se consideră trădare de țară.

Procesul începu prin citirea capetelor de acuzare, lucru ce dură mai puțin de două minute.

— Da, zise președintele. Inculpatul a înțeles conținutul acuzațiilor?

— Da, domnule, răspunse comandorul Stevenson.

— Care este poziția dumneavoastră față de acuzațiile care vi se-aduc, domnule comandor?

— Nevinovat, domnule.

— Dar avem obiecții împotriva descrierii acuzației, secțiunea a doua, punctul trei, se grăbi să spună tânărul locotenent căruia îi fusese dată sarcina de a-l apăra pe inculpat.

— Ține-ți gura, locotenente! ordonă președintele iritat. Cu baliverne de astea puteți să vă ocupați în dosare civile. Vă rog să prezentați chestiunea de fond. Domnule căpitan comandor!

Căpitanul comandor avea deci rolul procurorului. Ceea ce povesti el știau toți din încăpere și, de aceea, trecu la partea acuzării, pe care o expedie repede și sumar. USS Alexandria a primit ordine să se deplaseze în sectorul de la ieșirea din Cape Town ca să acorde asistență submarinului IJSS Jimmy Carter.

Ambele nave aveau ordin de la Pentagon și apoi de la președinte de a găsi și a distruge nava-pirat străină și ilegală care opera sub numele de S-l Ierusalim. Ordinul a fost clar, nu exista nicio îndoială, nicio posibilitate de a înțelege greșit sau de a improviza vreun plan de acțiune alternativ.

Deoarece USS Jimmy Carter era din punct de vedere tehnologic cel mai avansat submarin din toată flota americană, diviziunea muncii între cele două submarine era pe deplin înțeleasă. USS Jimmy Carter trebuia să-l găsească pe inamic și să-l omoare. USS Alexandria funcționa ca asistent în cazul, de

neînchipuit, că s-ar fi întâmplat ceva rău. Ceea ce era de neînchipuit s-a și întâmplat, din păcate. După ce Jimmy Carter a deschis focul, cele două torpile trimise de ei au fost detonate cu arme necunoscute de luptă, nava pirat a lansat apoi o torpilă de tipul rus Schkval, care a izbit USS Jimmy Carter și l-a scufundat.

În acest caz, era de datoria comandorului Stevenson să atace inamicul. Un asemenea atac a fost imediat pregătit. Dar, în loc să-și îndeplinească îndatoririle ca ofițer în US Navy, comandorul Stevenson s-a lăsat influențat de inamic să capituleze, să renunțe să ordone foc și să părăsească zona. Ultimul lucru s-a petrecut la ordinul direct al inamicului, ceea ce nu s-a mai întâmplat în istoria flotei americane.

Comandorul Martin L. Stevenson și apărătorul său sunt de acord cu tot ce s-a spus aici. Avocatul comandorului a cerut însă să prezinte benzile înregistrate din desfășurarea luptei dintre Jimmy Carter și submarinul inamic. Curtea aprobă cererea.

Amiralul Vern Clark închise ochii și se lăsă pe spate ca să vadă mai bine cu ochii minții ce se întâmplase, în timp ce banda înregistrată mergea și comandorul Stevenson explica cu atenție celor neavizați din sală ce însemnau diferitele efecte sonore.

Mai întâi se auziră două torpile de tipul Gould MK 48 ADCAP, plecând de pe USS Jimmy Carter și accelerând. Era tipul de torpilă absolut, cel mai modern și cel mai distructiv al flotei americane – atingea o viteză de 50 de noduri în zece minute. Mergea drept către obiectiv, distanța de tragere era scurtă și acum ar fi trebuit ca moartea submarinului inamic să fie 100% sigură. Apoi se auzi un alt sunet, două torpile mai mici și probabil mai rapide, cu un sunet de frecvență înaltă, cursul era drept către torpilele care veneau, unghiul mic. Apoi cele două detonații.

După asta urmă probabil cel mai de temut sunet din arhiva sonoră a flotei americane, un sunet caracteristic și complet deosebit, pe care îl produce o torpila Schkval în învelișul ei de gaz în momentul în care accelerează la o viteză amețitoare. Și sunetul în momentul impactului cu prora submarinului Jimmy Carter. Distanța scurtă – care nu fusese alegerea inamicului, ci a forțelor proprii – redusese timpul la mai puțin de zece secunde de la lansare până la impact. Și apoi sunetul

impactului, ce ciudățenie! Nu o explozie, ci niște trosneli prelungite, când torpila grea de două tone lovi fiecare secțiune a navei USS Jimmy Carter. Fără explozibil. Greutatea și viteza îl înlocuiseră.

Apoi un sunet asurzitor al unui submarin rupt în bucăți, care se scufundă și se rupse și mai tare într-un vârtej infernal de bule de aer.

— Mulțumesc! Putem să ne oprim aici! comandă amiral Clark. Aceasta este deci clipa adevărului pentru dumneavoastră, domnule comandor Stevenson. Nu-i așa? Acum ar fi trebuit să deschideți foc și să trimiteți tot ce aveați în dracul ăla. De ce ați șovăit? Gândiți-vă bine înainte să răspundeți, domnule comandor!

— Da, domnule, mulțumesc pentru sfat, domnule! răspunse comandorul cu gura uscată. Se întrerupse și luă o înghițitură de apă. Am dat ordin de deschidere a focului, dar atunci am pierdut obiectivul.

— Greu de înțeles, domnule comandor. Aveați doar o poziție absolut sigură când au tras?

— Da, domnule. Dar, câteva secunde mai târziu, au dispărut în spatele unei cortine de sunete pe care eu, în lipsa unui termen mai potrivit, l-am numit dezinformare acustică. Pot să las banda să meargă?

Cererea lui fu aprobată. Urmă un spectacol scurt, uluitor. Se auzi dintr-odată ca și cum un submarin cu propulsie diesel trecea foarte aproape de ei, cu viteză mare. Arhiva de sunete arătă apoi că ar fi putut să fie un submarin israelian în plină viteză. Dar dispăru și apăru un nou submarin diesel-electric, de origine turcă de data aceasta, care părea că se îndreaptă către coastă, în apropiere de locul unde fusese scufundat USS Jimmy Carter.

Nu putea să fie decât o concluzie: fuseseră supuși unui tip foarte avansat de manipulare și în situația asta nu exista niciun obiectiv în care să tragă. Imediat veni convorbirea telefonica. Afirmația trezi o anume voioșie și confuzie, înainte ca Stevenson să reușească să explice ceea ce toți marinarii de pe submarin aflați în sală știau, dar nu și majoritatea ofițerilor de marină care veneau de pe nave de suprafață sau de la comandamente. Se poate suna de la submarin la submarin, există chiar și frecvențe speciale indicate pentru acest tip de

comunicare. Apelul de bază intrase pe cea mai obișnuită frecvență NATO.

Curtea Marțială hotărî să aprobe cererea avocatului de a se asculta în întregime convorbirea. Tensiunea în sală crescu vădit, în timp ce avocatul, locotenentul de lângă inculpat, încurcase butoanele la casetofon. Până la urmă reuși, și din aparat răsună o voce înaltă și clară, dar puțin spartă:

— Aici viceamiral Hamilton, comandantul flotei palestiniene. Îl chem pe comandantul navei USS Alexandria! Răspundeți, pentru Dumnezeu, sau închideți trapele de torpile!

La un semn al comandorului Stevenson, locotenentul opri casetofonul.

— Scuzați, dar vreau să atrag atenția Curții asupra unui detaliu foarte interesant, explică comandorul. Că ei știu sau spun că știu că avem trapele de torpile deschise nu spune foarte multe. Poate fi chiar o întâmplare. Dar ne cunosc și identitatea. Au poziția noastră, să presupunem, dar ne-au identificat nu numai ca un submarin clasa Los Angeles, ne cunosc chiar și numele.

— Și care e concluzia dumneavoastră, domnule comandor? întrebă președintele Curții, încruntându-se.

— Concluzia este că noi, mai ales luând în considerare tot ce am spus mai înainte, că și acum încă mai auzim sunete slabe de la muribundul USS Jimmy Carter, avem de-a face cu un inamic care nu numai că e foarte serios, dar are și o tehnologie care o întrece chiar și pe cea existentă la bordul unui Seawolf.

— Bun. Continuăm. Presupun că ați ridicat receptorul în situația asta, domnule comandor?

— Da, domnule!

— Mă gândeam eu. Atunci putem să auzim restul convorbirii?

Încă o clipă de liniște încordată în sală, când cel puțin treizeci de perechi de ochi se uitară la tânărul locotenent care iarăși mesterea ceva la casetofonul nărăvaș. Deodată se auzi:

— Aici comandantul de pe USS Alexandria, apelează S-l Ierusalim. Recepție!

— Foarte bine că ați ridicat receptorul, domnule comandor. Tocmai am scufundat Jimmy Carter pentru că ne-au atacat. Noi nu am vrut, repet, *nu* am vrut să ajungem aici. Dacă USS Alexandria nu își închide trapele de torpile și nu părăsește zona, ne aflăm într-o situație foarte dificilă.

— Negativ, domnule amiral. Vorbiți unui comandant de navă din marina americană, nu putem primi ordine de la dumneavoastră!

— În cazul ăsta, veți avea probleme, domnule comandor. Vă avem în bătaia puștii, avem o torpilă, știți de care tip, îndreptată către prora voastră. Vă va ajunge repede dacă ordon foc. Vrem să evităm asta, de aceea vă implor, nu vă ordon, vă implor să părăsiți zona.

— În continuare negativ, domnule amiral. Nu pot să nu îndeplinesc ordinele date, asta știți și dumneavoastră!

— Atunci facem așa, comandor. Vă trimit un impuls sonar activ direct în proră, în zece secunde. Atunci știți că sunteți în bătaia puștii. Dar și voi aveți poziția noastră exactă. Dacă deschideți focul, vă distrugem torpilele și, imediat după asta, și nava. Gândiți-vă că sunteți responsabil de viețile a 133 de americani, domnule comandor. Acum vine un ping, doar un ping!

În sală răsună un impuls sonar zglobiu, un *ping* pe care toți ofițerii de marină din toată lumea, indiferent că au fost la bordul unui submarin sau nu, îl pot recunoaște.

— Stop aici! ordonă amiralul Vern Clark și-și șterse transpirația de pe frunte cu o batistă albă, ca de cretă. Era desigur cald în sală, dar gestul era atât de grăitor și el nu era singurul care transpira de groaza care-l cuprindea când se gândea în ce situație s-a aflat colegul lui, comandorul Stevenson, în momentul când opriseră banda.

— Deci în acest moment, exact în acest moment, aveați poziția exactă a inamicului, domnule comandor? continuă amiralul, străduindu-se să pară calm.

— Da, domnule. Nu erau în poziția în care ne așteptam, inamicul își schimbase poziția. Dar când am primit semnalul cu sonarul activ am avut poziția lor exactă, da.

— Deci, asta a fost a doua oară când ați fi avut posibilitatea să deschideți focul, domnule comandor?

— Da, domnule.

— Și astea erau ordinele, fără îndoială, nu-i așa, domnule comandor?

— Da, domnule.

— Și de ce ați încălcat ordinele, domnule comandor?

— Din două motive, domnule. Pe de o parte, l-am pierdut din

nou pe inamic, pentru că am fost iar supuși unui val de dezinformare sonoră, cum am numit-o mai devreme. Putem să vă punem banda…

— Nu-i nevoie. Tribunalul vă crede pe cuvânt în această problemă, domnule comandor. Vă rog să continuați!

— Al doilea motiv a fost că afirmația viceamiralului Hamilton mi s-a părut foarte corectă. Eram responsabil de viețile a 133 de marinari americani. Am apreciat, deci, că viața lor va fi sacrificată degeaba dacă aș fi încercat un atac disperat asupra unui obiectiv ale cărui coordonate certe nu le aveam.

— Deci ați hotărât să capitulați, comandor?

— Da, domnule.

— Aveți și asta pe bandă?

— Da, domnule.

— Excelent. Atunci Curtea vrea să audă continuarea.

De data asta, locotenentul reuși să pornească fără bâjbâieli casetofonul. În sală se auzea doar scârțâitul moale al ventilatoarelor din tavan. Toți stăteau țepeni, așteptând să audă ceva îngrozitor, un comandant de navă al marinei americane care capitula „în fața dușmanului” cum suna termenul arhaic din actul de acuzație.

— Aici comandantul submarinului USS Alexandria. Îl chem pe comandantul flotei palestiniene. Recepție, domnule amiral!

— Sunt încă la telefon, domnule comandor. Ați luat o decizie?

— Da, domnule amiral. Închidem, după cum auziți, trapele de torpile. USS Alexandria se va îndepărta apoi din zonă.

— Vă felicit pentru decizia dumneavoastră curajoasă. Încheiat!

O tăcere grea se așternu peste sala de judecată și toți cei prezenți arătau foarte tulburați. Ascultaseră o înfrângere și, probabil, pe un coleg ofițer infractor care s-a arătat laș în fața inamicului.

— Domnule președinte! Din partea apărării, vrem să vă raportăm că actul de acuzație conține o neconcordanță de fond prin două afirmații contradictorii, care se exclud din cauza… începu tânărul avocat. Nu ajunse însă departe.

— Ar vrea *locotenentul Black* să fie amabil și să-și țină gura? urlă amiralul. Curtea e convinsă că depoziția *comandorului* Stevenson a fost sinceră și că s-a spus, fără ocolișuri, ceea ce trebuia să se spună.

Pronunțase cuvintele *locotenentul Black* cu o ironie care nu scăpă nimănui, întărită de afirmația lui că Stevenson nu avea nevoie, se subînțelegea, de cineva *negru* în apărarea lui. Amuzant era că locotenent Black era alb, în timp ce comandorul Stevenson era negru, primul afro-american care fusese numit comandant pe un submarin clasa Los Angeles. În atmosfera încordată din sală, însă nimeni nu îndrăznea nici măcar să zâmbească.

Amiralul încheie ședința și informă sala că instanța se retrage pentru deliberare și că se va întruni din nou la ora 14.00 pentru pronunțarea sentinței.

Grupul de ofițeri de pe USS Alexandria își desfăcură nodurile la cravate, își scoaseră hainele și le aruncară pe umăr imediat cum ieșiră afară din clădirea aceea simplă care, aparent împotriva oricărei rațiuni, adăpostea o Curte Marțială în care se hotăra viața sau moartea, cel puțin pentru comandantul lor. Au început iar să vorbească despre zvonul că Rumsfeld s-a enervat așa de tare încât a numit un judecător care îi garanta răzbunarea. Se îndreptară vorbind însuflețit către terenul de baschet, unde uimitor de mulți dintre băieții de pe USS Alexandria sfidau căldura tropicală.

Erau în continuare hotărâți. Stăteau ca un singur om în spatele comandantului lor, toți afirmând că ar fi acționat la fel într-o situație asemănătoare. O asemenea decizie a fost necesară, chiar cu riscul unor demisii umilitoare, a pierderii pensiei, a pedepselor lungi cu închisoarea sau chiar, teoretic foarte posibil, cu riscul de a fi condamnat la moarte. Când USS Jimmy Carter a fost scufundat, au murit, cu totul, 134 de oameni, cu unul mai mult decât pe USS Alexandria.

Încercaseră să ghicească sentința, chiar dacă nimeni nu îndrăznea să facă o listă de pariuri. Amiralul Vern Clark nu se comportase chiar amabil și înțelegător. Mulți au zis că sunt convinși că el era pentru o sentință de condamnare și că ei își vor da demisia imediat din marina americană, chiar dacă vor fi nevoiți să ajungă acasă înot de la Diego Garcia. Alții erau mai optimiști și ziceau că rațiunii trebuie să i se dea o șansă, chiar și împotriva regulamentului flotei.

Când însă, transpirați și cu cravatele legate din nou de ochii lumii, stăteau iar în sala de clasă care se voia a fi un tribunal militar, nimeni nu știa la ce să se aștepte.

Amiralul Vern Clark părea iritat când intră în sala de procese și toți se ridicară în poziția de drepți.

— Se reia procesul! începu el, dregându-și vocea.

Apoi se uită mult la masa din fața lui, înainte să ia cuvântul.

— Dintre toate infracțiunile pe care un ofițer din US Navy le poate comite, lașitatea în fața inamicului este cea mai disprețuită, începu el. Poate, probabil, să fie întrecută doar de infracțiunea de a refuza îndeplinirea ordinelor de la comandantul suprem, președintele Statelor Unite, într-o situație beligerantă. Comandorul Martin L. Stevenson le-a comis pe amândouă. Nu e nicio îndoială. El a și recunoscut aceste infracțiuni și este de acord cu dovezile hotărâtoare. Cu aceasta, acest caz putea fi judecat ca unul simplu. Dar nu e deloc simplu. Se cere un curaj al naibii de mare ca să poți acționa cum a făcut-o comandorul Stevenson. Curtea constată, deci, că Stevenson a salvat 133 de vieți americane în această zi, cea mai întunecată zi din istoria flotei Statelor Unite după cel de-al Doilea Război Mondial. Hotărârea Curții este, deci, următoarea: comandorul Stevenson este achitat pentru toate capetele de acuzare. Dosarul lui nu va cuprinde acest incident. Curtea hotărăște de asemenea ca Stevenson să preia fără întârziere comanda asupra submarinului USS Alexandria. Prin urmare, niciun ofițer de pe navă nu va fi pedepsit.

Cei treisprezece ofițeri care fuseseră aruncați între disperare și speranță erau gata-gata să izbucnească în urale, dar amiralul îi avertiză ridicând mâna.

— Un lucru, domnilor! Curtea va recomanda Congresului Statelor Unite să-i acorde comandorului Stevenson medalia Navy Cross. Procesul s-a încheiat!

În aceeași secundă în care președintele Iovi cu ciocănașul în masă, cu un pocnet greoi, ofițerii de pe IJSS Alexandria nu se mai putură abține. Țopăiau ca niște copii și aplaudau de bucurie. Amiralul încărunții, care deja se îndrepta spre ieșire, se întoarse și ordonă liniște.

— Domnilor! Să nu uitați *niciodată* că sunteți ofițeri în flota Statelor Unite ale Americii și să vă comportați ca atare!

Apoi ieși grăbit din sală.

*

* *

Condoleeza Rice plânsese, din câte și-aducea aminte, o

singură dată în viața ei de adult. Nu pe 11 septembrie 2001, toată ziua aia s-a păstrat calmă, logică și hotărâtă. În ziua următoare când ajunse, seara târziu acasă, singură, în apartamentul ei din Watergate, dădu drumul la televizor. La Londra, în fața palatului Buckingham, se ținea o manifestație de doliu, în semn de solidaritate cu SUA, și o fanfară militară scoțiană intona din cimpoaie imnul american. Atunci a simțit că nu mai suportă și a izbucnit în plâns.

Simțea același impuls și acum. Totul părea că se repetă, ca într-un joc al divinității. De data asta avu timp măcar să-și termine discursul în fața Fiicelor Revoluției Americane, o organizație foarte dornică de vărsare de sânge, când secretarul ei a ajuns-o prin coridoarele de la subsol ale hotelului și i-a șoptit că trebuia să se prezinte de urgență la NSC, pentru că un Seawolf era dat dispărut lângă coasta sud-africană. Ceru imediat să fie lăsată singură pe bancheta din spate a limuzinei.

Plânse acum pentru a doua oară în viața ei de adult. Orice s-a întâmplat, trebuie să fie o catastrofă. Un Seawolf nu putea „dispărea”, știa ea foarte bine. Nu putea să se întâmple asta, Seawolf avea un echipament de transmisie mai sofisticat decât o stație modernă de televiziune. Statele Unite ale Americii erau gata să încaseze încă o pierdere și puteau fi transformate într-un uriaș furios și rănit, care lovea orb în jurul lui. Și asta venea după câteva zile de presiune din partea mass-media. Casa Albă se afla sub asediu, fără nicio îndoială.

Mulți au fost nevoiți să-și înghită propriul rahat. Începuseră cu faptul că noul purtător de cuvânt al presei, Tony Snow, o așa-zisă descoperire a statului-major de la Casa Albă, care îl pescuise de la canalul favorit de televiziune al președintelui, Fox Television, făcuse niște declarații în public cum că submarinul terorii era condus de o asasină notorie de evrei, de un criminal în serie bolnav psihic și de un căpitan de submarin aflat sub comanda directă a dictatorului rus Puțin, căpitan care a renunțat la tot ce se numea mândria de marinar, „o bandă de criminali” cu alte cuvinte. Mai rău era că toate aceste declarații le pusese pe seama președintelui.

S-a dovedit a fi o acțiune cu consecințe funeste de dimensiuni nebănuite, pentru că atunci când „criminalul bolnav mintal”, amiralul Hamilton, dădu un interviu exclusiv redacției 60 de Minute, aproape că le oferi pe tavă subiecte pentru o sută de

ani jurnaliștilor de investigație din Statele Unite. Când a evadat din închisoare, a primit protecția guvernului american, chiar a făcut parte din programul de protecție a martorilor și a fost decorat cu medalia Navy Cross! Mouna al Husseini făcuse parte din aceeași operațiune – în colaborare cu forțele armate ale Statelor Unite ale Americii! Și toate aceste detalii le-au scos la iveală jurnaliștii în doar câteva zile, publicând o mulțime de dezvăluiri, una mai penibilă decât cealaltă. Și ceea ce era și mai rău era că acești jurnaliști iscoditori păreau că găsesc mai ușor ca oricând surse în administrație și nu mai puțin în noul Congres, ostil președintelui, ba chiar și în Pentagon. Semăna aproape a revoltă. Și turma de jurnaliști duduia mai departe, însetată de mai mult sânge.

Nu era nicio îndoială cine a organizat de partea cealaltă acest val de atacuri de putere indirectă, ea se gândea. Nu era nevoie să te mai întrebi cine era creierul electronic, era de ajuns să-l vezi o singură dată pe viceamiralul Hamilton în interviul de la 60 de Minute. Numai așa, în treacăt, ca și cum nu o făcea conștient, aruncase o grămadă de oase de ros care făcură turma de câini să înceteze cu ridiculizarea submarinului terorii și să se arunce pe administrația Bush. Iar acum, dispariția unui Seawolf cu mai mult de 130 de oameni la bord! Cel mai modern și cel mai bun submarin cu propulsie nucleară pe care l-a avut vreodată Statele Unite! Dispărut! Și cu un reactor atomic la bord! Se afla pe teritoriu sud-african și răspândea radioactivitate în mare? Și dacă Rummy găsea o serie nouă de minciuni ca să-și apere propriul popou? I se băgase pe gât fiecare firimitură din insinuările lui despre puterea nucleară și armele nucleare de la bordul lui S-l Ierusalim. Ca să nu mai vorbim despre fiascoul cu vânătoarea de submarine în Mediterana, când acesta plutea în portul din Cape Town, cu drapelele fluturând și în muzică veselă de fanfară.

— Vreți să spuneți că au scufundat USS Jimmy Carter? întrebă președintele la sfârșit.

— Da, domnule președinte! răspunse comandorul care prezentase raportul.

— Știm că toți băieții noștri de la bord sunt morți? continuă președintele, după o pauză chinuitor de lungă. Arăta de parcă se chircise și părea tare răvășit.

— Ne așteptăm la ce-i mai rău, domnule președinte, răspunse comandorul, fulgerător. Dar nu știm sigur. Lovitura s-a dat la proră și a fost destul de puternică să scufunde nava. Asta înseamnă că cel puțin trei secțiuni au fost lovite și inundate. Dar e posibil să avem supraviețuitori în celelalte două secțiuni de la pupă.

— Ce măsuri am luat să încercăm să salvăm eventualii supraviețuitori? întrebă Rumsfeld, după o scurtă pauză în care se uită cu coada ochiului la președintele care părea absent.

— Nu avem nicio posibilitate să trimitem ajutoare din teritoriul nostru, nu în timp util, domnule ministru al apărării, răspunse comandorul mașinal. Am pregătit un contact cu britanicii. Cea mai rapidă cale de a salva eventuali supraviețuitori ar fi să trimitem pe calea aerului ambarcațiuni britanice de salvare.

— De ce nu am luat deja măsurile acestea? mârâi Rumsfeld. Ceasul ticăie, înțelegeți, nu?

— Da, domnule, dar Statele Unite ale Americii nu au făcut publică pierderea unui submarin atomic pe teritoriu străin. E o procedură standard care trebuie respectată după toate regulile în vigoare, veni răspunsul, și de data aceasta fulgerător.

Asta era o dilemă neașteptată, pe care o discutară o vreme.

Mai întâi, trebuiau să facă publică pierderea submarinului, apoi să ceară ajutor Marii Britanii și Africii de Sud. Ultima sarcină îi reveni ministrului de externe, Pentagonul putea să ia contact cu Londra. Dar trebuiau mai întâi să dea un comunicat de la Casa Albă. Jurnaliștii începuseră deja să sune serviciul de piesă, zvonurile circulau.

— Acești lași ar trebui să fie spânzurați sus de tot, zise președintele dintr-odată, deși încet, aproape mormăind. O tăcere jenantă se răspândi în încăpere și toți se uitau fix la el, chiar dacă părea că nu vrea să se uite în ochii cuiva.

Au hotărât ca președintele să țină un discurs, „discursul ambuscadei”, cum îl numeau deja, la ora de vârf, în aceeași seară. Purtătorul de cuvânt al serviciului de presă va anunța că un submarin american aflat în misiune de filaj a fost atacat, prin surprindere, de submarinul palestinian, cu toate promisiunile lor că nu vor trage în nave militare americane. S-au încrezut prea mult în reprezentanții oficiali ai submarinului terorii și asta i-a costat un număr necunoscut de vieți

americane. Dar vinovații nu vor scăpa, puteau să fugă cât îi țineau picioarele, dar nu puteau să se ascundă. Și tot așa.

Condoleezza Rice se îngrijoră că trebuiau să iasă din nou în public cu minciuni, pentru că erau deja mulți în flotă care știau adevărul, iar jurnaliștii erau mai agitați ca oricând. Minciunile ar fi declanșat pe tot teritoriul SUA, cu siguranță, mai întâi sentimente de furie, de ură și de dorințe agresive de răzbunare. Era ușor de prevăzut, era de la sine înțeles.

Dar dacă minciunile erau dezvăluite, aceeași furie se va întoarce împotriva administrației și împotriva președintelui, mai ales că președintele nu părea că șovăie în asumarea riscului de a repeta versiunea incorectă în fața națiunii, diseară, la televizor.

În starea de spirit în care s-au despărțit, agitată, disperată și plină de tristețe, nu consideră că era cazul să discute o versiune oficială americană mai nuanțată.

Își văzu de treaba ei și se întoarse la Ministerul de Externe ca să aibă una dintre cele mai neplăcute convorbiri telefonice din viață, cu președintele sud-african Thabo Mbeki. Singură, în biroul ei, o jumătate de oră mai târziu, așteptând ca administrația sud-africană să-l găsească pe președinte, îi veniră în minte, pentru prima dată în această zi tragică, Mouna al Husseini și lunga lor convorbire într-o noapte, nu demult, într-un castel englezesc cam ponosit. Mouna fusese foarte sinceră când o avertizase că un atac american asupra submarinului S-l Ierusalim ar putea avea consecințe neplăcute. Spusese adevărul și când i-a spus că nu de moarte îi era frică, ci de consecințele politice al unui eventual război cu Statele Unite. Și poate că tot ea a fost obligată să dea ordinul ca USS Jimmy Carter să fie scufundat. Situația era întru totul sfâșietor de tragică.

*

* *

După ce S-l Ierusalim trecu de colțul de est al Africii, statură nemișcați o zi întreagă, în expectativă, la mare adâncime, înainte să treacă prin Strâmtoarea Bab al Mandab și apoi în Marea Roșie. Trecerea trebuia făcută noaptea, apa din strâmtoare nu era foarte adâncă și riscau să fie descoperiți din aer. În timp ce ei manevrau cu atenție prin strâmtoarea foarte

dificilă, toate satelitele de filaj controlau cu mare atenție coasta de vest a Africii, iar forțele militare navale britanice stăteau grupate ca niște fundași lângă Strâmtoarea Gibraltar. Strategia era deja stabilită, dacă nu de altceva, măcar de dragul circului din mass-media. Toate posturile de televiziune americane afirmau, sigure pe ele, că submarinul terorii se întorcea acum către Marea Mediterană, ca să atace din nou Israelul. Pe de o parte, toate inițiativele palestiniene de negociere a ameliorării stării de fapt din Gaza eșuaseră, pe de altă parte, submarinul declanșase o situație disperată și fără întoarcere când au atacat un submarin american cu propulsie nucleară, aflat în misiune de filaj, fără intenții beligerante. Cu asta și-au semnat cu mâna lor pedeapsa cu moartea.

Asta era povestea, cel puțin în mass-media americană. Ce se spunea la alte posturi nu știau cei de pe S-l Ierusalim, Carl dăduse ordine severe în ceea ce privește scoaterea antenelor la suprafața apei. Atmosfera la bord era foarte tensionată. Nici măcar rușii nu păreau mai binedispuși, deși șeful lor repurtase cea mai mare victorie de până acum asupra unui submarin nuclear american. Triumful inițial exaltat se topise acum de tot și se transformase în surescitare și nervozitate.

Probabil că asta datorită noilor prizonieri. Marinarii americani de pe submarinul scufundat se deosebeau foarte mult de israelienii pe care-i avuseseră la bord în călătoria trecută. Poate pentru că erau mai mulți și pentru că nu suferiseră răni grave. Cu excepția unor luxații și a unui deget rupt, Elena Mordavina nu prea avu ce să repare la ei.

Problema spațiului limitat la bord fusese totuși rezolvată onorabil, deoarece începu să se facă loc în magazia de armament, unde improvizară vreo zece locuri de dormit. Dar prizonierii americani se uitau urât și erau morocănoși, vorbind întruna în șoaptă unul cu altul, începu să fie greu de suportat.

Carl încercase de multe ori să discute problema prizonierilor cu purtătorul lor de cuvânt, căpitanul Kowalski, un bărbat cu părul scurt, negru, care vorbea poticnindu-se, cu propoziții incomplete, ca un fel de parodie militară. Kowalski nu se înmuie deloc, nici după ce fusese invitat la cină de amiral, sau cel puțin nu după prima invitație. A doua oară, Carl se scuză că a fost nevoit să vină la cină în uniforma de permisie, spunând că tocmai au avut o ceremonie la bord.

Kowalski descoperi că amiralul era un Navy Seal și că, pe deasupra, mai era și decorat cu medalia Navy Cross, și-și schimbă atitudinea.

— Problema, domnule căpitan Kowalski, este că dumneavoastră și eu trebuie să găsim un echilibru care să funcționeze la bord, începu Carl și întinse întrebător o sticlă de vin către paharul lui Kowalski. Kowalski dădu din cap.

— Ar trebui să-l încercați, domnule căpitan, e un șarmant Pinot Noir sud-african. Meerlust înseamnă, atâta cât înțeleg eu, dorul de mare. Nu?

Kowalski făcu ușor din cap și Carl puse vin în ambele pahare.

— Noroc, căpitane, continuă Carl.

Kowalski părea suspicios în timp ce degusta, cu atenție, vinul, dar păru totuși surprins în mod plăcut.

— Cum am spus, căpitane. Trebuie să găsim o cale de a îmbunătăți relațiile la bord, repetă Carl.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Uite, să presupunem că situația ar fi fost inversă: atunci eu și colegii mei am fi stat acum în carlingă legați cu mâinile la spate și legați la ochi. Din mai multe motive, Convenția de la Geneva fiind unul dintre ele, eu nu vreau să vă aplic același tratament.

— Pot îi de acord, domnule. Dar ce să fac?

— Da, chiar asta e problema. Sunteți cincisprezece oameni, cei mai mulți în bună stare. Sunteți întreprinzători și inteligenți, altfel nu ați fi făcut parte din echipajul unui Seawolf. Cum vă întoarcem spatele, stați și coaceți o revoltă sau un sabotaj al submarinului S-l Ierusalim. Nu, ai răbdare! Nu e o critică, ci o laudă. Dar cum credeți dumneavoastră, căpitane, ca purtător de cuvânt al contingentului american, că trebuie să mă port eu?

— Evitați revolta, domnule?

— Răspunsul e da.

— Să ne legați cu mâinile la spate în carlingă și legați la ochi, domnule.

— Nu-i ăsta răspunsul cel mai inteligent și cel mai diplomatic pe care l-am auzit, căpitane. Dar apreciez sinceritatea dumneavoastră.

— Ați comunicat numele noastre la Crucea Roșie, domnule?

— Din păcate, nu chiar acum. Mergem fără unde radio și, ca

ofițer de submarin, înțelegeți fără îndoială de ce. Păcat că s-a întâmplat așa. Nimeni dintre noi nu și-a dorit, dar USS Jimmy Carter a tras primul.

— Adevărat. Iar voi ați avut noroc. Nenorociri se întâmplă, domnule.

Carl nu putu nicicum să mai continue discuția cu căpitanul Kowalski.

Și chiar dacă personalitatea foarte specială a lui Kowalski era principala piedică pentru care nu putea să stabilească o relație mai relaxată între echipaj și prizonieri, Carl nu putea să facă mai mult. Kowalski era cel mai mare în grad printre americani și de aceea, în mod automat, purtătorul de cuvânt și reprezentantul lor. Ce putu el să facă era să-i mărească lui Kowalski, treptat, timpul în care trebuia să stea închis în cabina lor comună. Ceea ce, spera Carl, va rezolva problema. Într-o seară, când Carl intră în cabină să doarmă și, din politețe, se abținu să aprindă lumina, fu atacat pe la spate de Kowalski care-i puse o funie în jurul gâtului și încercă să-l sugrume. Asta era, se pare, conform planului, momentul de declanșare a revoltei.

După ce-l burdușì pe Kowalski cum scrie la carte, îi împinse pe patul de la parter și spuse gluma tipic americană despre imprudența de a sări pe cine nu trebuie.

Apoi îl pedepsi pe Kowalski la 14 zile de arest disciplinar și-l închise împreună cu încă patru conaționali care fuseseră găsiți gata să-i dea o mână de ajutor, cu niște arme improvizate. Cu aceasta, un anume locotenent Simonsen preluă comanda și deveni ofițerul de contact al grupului de prizonieri. Și fu mult mai bine.

În ultima seară, înainte ca S-l Ierusalim să ajungă în zona de atac, Carl îi invită pe comandorul Petrov, pe Elena Mordavina, pe Mouna și pe reportera de-acum vestită în toată lumea Rashida Asafina la o cină de adio, cum spuse el, încercând să facă o glumă bizară. Începând cu ziua următoare se va instaura interdicție totală de consumare a băuturilor alcoolice și va fi ridicată cu două grade starea de alarmă; prin urmare, după o cercetare minuțioasă a sortimentului, putea să le ofere ce era mai bun din cadoul făcut de viticultorii sud-africani.

În deschidere, îi întinse doi epoleți cu gradul de contraamiral lui Anatoli și glumi pe seama faptului că deși el nu întotdeauna

era de acord cu președintele Putin, Anatoli își merita, netăgăduit, avansarea, chiar și luând în considerare criteriile și mai exigente ale flotei palestiniene. Râseră cu toții și ciocniră paharele.

Rashida Asafina – pe care Carl o invitase mai mult ca să-l oblige pe Anatoli să vorbească în engleză – profită de șansă și îl întrebă de ce a fost obligată să ia cu ea tot un operator femeie. Elena Mordavina fu de părere că era vorba de deficitul feminin de la bordul navei. Anatoli bănuia că era vorba de faptul că femeile ocupau spații mai mici, consumau mai puțin oxigen, puteau trece mai ușor prin trapele dintre secțiuni și se urcau ușor pe scările de funie.

Asta îi făcu pe toți să izbucnească în râs și să ciocnească din nou. Mouna explică apoi că era, de fapt, foarte simplu. Atât ea, cât și Carl erau șefi de spioni. Când Rashida Asafina apăru la bord prima oară, nimeni nu știu ce caută ea acolo. A doua oară, știa toată lumea. Dacă ea sau Carl, în misiunile lor din trecut, ar fi încercat să infiltreze un spion sau un sabotor la bordul unei nave, și-ar fi concentrat atenția asupra unui operator. O mare parte dintre spioni aveau meseria asta, o mare parte dintre bărbați puteau fi recrutați de un serviciu secret cu finanțe bune. Dar niciun șef al unui serviciu de spionaj, oricât de bine ar fi stat cu partea financiară și oricât de inteligent era, nu ar fi putut să găsească, în timp record, un agent care, în același timp să fie și operator cu stat de plată la Al Jazeera. Asta era totul.

Carl își ridică paharul și aprobă cu o ușoară înclinare a capului tot ce spusese Mouna. Dar aveau o problemă și mai gravă, continuă el să se prefacă îngrijorat, și anume, contraamiralul Anat oii Valerivci Petrov a comis o încălcare gravă de nesubordonare, care, dacă nu s-ar fi ținut cont de noua lui funcție, ar fi trebuit să fie pedepsită cu părăsirea navei printr-un tub de torpile. De data asta o să-l judece Curtea Marțială, oftă el și se uită gânditor la paharul cu vin.

Ceilalți se uitau întrebător la el, neștiind dacă era ceva serios sau dacă glumea.

Carl trase de timp. Dar era adevărat, cabinele amiralilor erau lipite una de alta, și Carl, care, în trecutul lui, fusese un ofițer de informații căruia nu-i scăpa nimic, înregistrase anumite semnale acustice. Nu era nicio îndoială că fusese comisă o

infracțiune. Potrivit regulilor la bord, fiecare marinar, indiferent de grad, trebuia să părăsească nava, în caz de urgență prin tuburile de torpile, dacă întreținea raporturi sexuale cu vreo colegă din echipaj.

Nu-i așa? Elena Mordavina se roși violent. Anatoli se scărpină așa de tare în spatele urechii că mătreața îi căzu pe masă.

— Eu am fost de vină, șopti Elena Mordavina cu privirea țintită în masă, în continuare foarte roșie la față.

— Îmi iau răspunderea deplină! urlă Anatoli.

Carl, Mouna și Rashida Asafina izbucniră în râs, ciocniră solemn mai întâi între ei și apoi cu tinerii îndrăgostiți, cum se exprimă Rashida.

— V-ați logodit? întrebă Carl pe un ton moale, ca să marcheze că gluma se terminase.

— Suntem logodiți marinărește… vreau să spun tovărășește, mormăi Anatoli și Elena Mordavina îl aprobă din cap, acum vădit mai binedispusă.

— Contraamiral Petrov, comandanții de navă în flota rusă au dreptul să cunune? întrebă Carl.

— Nuu… cred că asemenea fasoane sunt doar în flota civilă, mormăi Anatoli, desenând pe masă un fel de cerc cu degetul arătător. Acum se roși și el.

— Hm, zise Carl gânditor. În flota suedeză din care vin eu, ofițerii navali au acest drept. În liota palestiniană… unde eu sunt comandant, avem, de-acum înainte, același drept. Deci, ce ziceți? Să legalizăm, acum și aici, relația voastră ilegală?

— Stați așa, trebuie să-mi aduc operatorul! zise Rashida și era cât pe-aci să răstoarne masa când se ridică în grabă.

Douăzeci de minute mai târziu, ceremonia cununiei avu loc într-o atmosferă solemnă la popota ofițerilor, în prezența a aproape toți ofițerii de la bord. Se servi vin spumos sud-african în frapiere improvizate, de fapt niște jgheaburi din plastic alb care se foloseau pentru carne.

— Elena Andreievna Mordavina, îl iei de soț pe acest bărbat și te legi să-l iubești la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în adâncurile mării ca și pe uscat, atâta timp cât vei trăi? întrebă Carl în rusește.

Liniște deplină în popotă, toți stăteau drepți, iar bucătăresele palestiniene care erau de serviciu se aplecară pe jumătate

afară din tejghele.

— Da, răspunse Elena Mordavina.

— Bine, continuă Carl. Anatoli Valerivici Petrov, o iei de soție pe această femeie și te legi s-o iubești la bine și la rău, în bogăție și în sărăcie, în adâncurile mării ca și pe uscat, atâta timp cât vei trăi?

— Bineînțeles, răspunse Anatoli.

— Se spune da, îl corectă Carl.

— Atunci, da.

— În numele flotei palestiniene vă declar din acest moment soț și soție! Aplauze furtunoase și vin spumos.

O jumătate de oră mai târziu, la masă mai erau doar Carl, Rashida și noua ei operatoare. Bănui că ele „uitaseră" camera deschisă, dar nu-i dădu importanță.

— Reporter Rashida, zise el făcând o pauză, pentru mine a fost cea mai frumoasă clipă la bordul acestui submarin. Există întotdeauna o speranță.

— Totul e fără speranță acum? îi continuă Rashida fraza.

— Da, zise Carl. Peste câteva ore intrăm în zona morții și nimeni nu poate ști ce va mai fi.

*

* *

Pentagonul părea să aibă găuri ca o sită, așa se întâmplă când personalul vrea să-i facă vânt șefului, băgă de seamă Condoleeza Rice.

Personal, a fost foarte atentă ca în declarațiile ei să nu se alăture aprecierilor președintelui despre ambuscade lașe sau proclamațiilor Pentagonului că nimeni, în toată lumea, nu putea nimici un Seawolf în altfel decât prin atacuri dezonorante și lașe pe timp de pace sau prin sabotaj și terorism.

Nu și-a manifestat nemulțumirea în public, ci, pe cât a putut, a făcut echilibristică pe sfoara instabilă dintre neloialitate și minciună. Când reporterii au început să-i cerceteze toate declarațiile din ultimul timp, nu găsiră vreo formulare agravantă. Ea nu mințise niciodată.

Washington Post fusese primul care dezvăluise minciuna despre „ambuscada de la Capul Bunei Speranțe", cum a fost botezată povestea. Nu se știe cum transpirase transcrierea înregistrărilor de la procesul Curții Marțiale din Diego Garcia.

Toate cererile presei de a-l intervieva pe comandantul navei

USS Alexandria, comandorul Martin L. Stevenson, fuseseră refuzate, invocându-se faptul că nava și echipajul se aflau în misiune secretă care va dura mai mult de șase săptămâni și că, din păcate, nu puteau comunica nici prin satelit și nici prin altă formă de comunicație, deoarece USS Alexandria circula fără unde radio. Cu aceasta insinuară, deci, că USS Alexandria participa la vânătoarea împotriva submarinului terorii.

Dezvăluirea că era taman invers, că Statele Unite organizaseră o ambuscada submarinului S-l Ierusalim și că submarinul palestinian nu deschisese focul înainte ca ei înșiși să fie atacați și că ăsta era motivul adevărat al catastrofei îl afectă, cât de ciudat ar părea, mai mult pe premierul britanic Tony Blair decât pe George W. Bush.

Blair tocmai se dăduse într-un spectacol – aplaudat de unii, criticat de alții – în parlamentul britanic, spectacol transmis acum la nesfârșit de televiziunile lumii, în care el întreba retoric dacă un stat democratic ar fi să aibă mai multă încredere „într-un așa-zis președinte care se dădea drept șef al unei grupări de teroriști fără scrupule și însetați de sânge”, decât în prieteni și cei care se aflau în fruntea celei mai mari democrații din lume? Din nefericire, lăsă să se înțeleagă că serviciul secret de informații britanic deținea o documentație Top Secret care confirma pe de-a-ntregul versiunea americană a „ambuscadei de la Capul Bunei Speranțe”.

Președintele palestinian Mahmoud Abbas nu avea prea multe de spus când a fost confruntat cu povestea ambuscadei. Nu putea decât să repete, cu privirea jucăușă, că, potrivit ordinelor lui, S-l Ierusalim nu ar fi tras niciodată primul. Mai mult nu știa nici el, nu fusese acolo. Și acea furtună de reporteri de clasă care se năpustiră asupra lui îl presară, neînduplecați, să recunoască sincer că, într-adevăr, el nu știa mai mult.

Apoi apăru dezvăluirea din *Washington Post.* Era acum clar că Tony Blair minținse, încă o dată, în fața parlamentului britanic. Declară că până în vară va demisiona. Prudenți, media și purtătorii de cuvânt ai Pentagonului și Ministerul de Marină britanic se abținură să mai raporteze succesele repurtate în prinderea submarinului S-l Ierusalim, dispărut de trei săptămâni. Cu siguranță se afla de-a lungul coastei de vest a Africii sau în apropierea ieșirii către Mediterana. Mai mult nu mai spuneau, suflând acum și-n iaurt.

Dar, se mai menționa din când în când, acum avea loc cea mai cuprinzătoare operațiune de vânătoare a unui submarin din toate timpurile.

Când fu din nou convocată în grabă la camera de criză la Casa Albă, Condoleezza Rice se gândi că era totuși timpul pentru cântecul de lebădă al lui Rummy. Se întâmplase iar ceva important și neașteptat și, după câtă experiență avea, nu putea să creadă că erau vești bune.

După asta avea să-și dea seama că ar fi trebuit să amenințe cu demisia, dar relația ei personală cu George o împiedica. Prezența oamenilor flotei în camera de criză ar fi fost, în altă situație, zguduitoare. Acum însă își făcură o rutină perversă din a asculta despre manevrele surprinzătoare ale submarinului buclucaș, care – mai trebuia oare spus? – nu se afla nici măcar în apropiere de Mediterana. În raportarea monotonă și subiectivă a faptelor, purtătorul de cuvânt al serviciului militar de informații al flotei spuse că Israelul a comunicat că submarinul Leviathan lipsea, că se temeau că fusese scufundat, că portul militar din Golful Aleaba, lângă Eilat, fusese atacat mai întâi cu torpile și, patru ore mai târziu, cu un număr nespecificat de rachete cu rază lungă de acțiune. Așadar, tactica inversă, dacă se compara cu atacul anterior de la Haifa, din Mediterana. Corvetele Lahav și Eilat au fost nimicite, precum și navele teleghidate Keshet și Kidon, o magazie mai mare de muniții fusese detonată. În concluzie și pe scurt, flota israeliană din Marea Roșie nu mai exista.

Dacă știrea nu ar fi fost atât de gravă, Condoleezza Rice ar fi râs foarte tare. Submarinul S-l Ierusalim era *suspectat* că se afla în spatele atacului. Mulțumesc. Doar nu era iarăși Iranul?

— Cum au putut să ajungă până în Golful Persic? întrebă președintele. Nimeni nu-i răspunse. O dată pentru că atacul avusese loc în Marea Roșie, a doua oară pentru că trebuia să-ți închipui că submarinul naviga pe sub apă. Și nimeni nu voia să-l corecteze pe președinte.

— Sunt închiși în Marea Roșie, nu vor avea timp să iasă și închidem zona cu o escadră de portavioane, zise Rumsfeld tare și fără să-i tremure vocea. Și se aplecă puțin în față când spuse asta. Acum trebuie să-i lovim pe teroriștii ăștia o dată pentru totdeauna! continua el la fel de hotărât.

— Da, începe să fie timpul să dăm niște șuturi în fund. Vreau

fundurile! zise președintele și se ridică pe jumătate, ca și cum ședința era aproape de final. Cu asta se ridicară toți în picioare și ședința se încheie. Atunci își dădu Condoleezza Rice seama că ar fi trebuit să-și dea demisia, deoarece nu mai avea cum să-l ajute pe prietenul ei George.

*

* *

Potrivit unei zicale de la Washington D.C., Arabia Saudită este a cincea putere în stat. Deosebirea dintre prințul ambasador Bandar bin Sultan și celelalte puteri în stat aflate în afara Casei Albe era că el avea oricând intrare la președinte. Nici cel mai distins și bine-intenționat dintre reprezentanții mass-media, cea de-a patra putere în stat, nu era primit în audiență decât după luni în șir de insistențe și umilințe. Pentru prințul Bandar bin Sultan era altfel. El fusese, și era încă, prieten apropiat cu tatăl președintelui, Bush senior. Tatăl prințului Bandar, regele Fahd, fusese și mai apropiat de Bush-tatăl și luaseră împreună decizii grele și istorice, mai ales în ceea ce privește primul război din Irak, în 1991.

La aceasta se adăuga faptul că poziția Arabiei Saudite era foarte delicată în lumea arabă, tocmai datorită acestor legături foarte apropiate și prietenești cu familia Bush. Usama bin Ladin își racolase acoliții în Arabia Saudită acuzându-l pe regele saudit, „paznicul celor două Moschei Sfinte din Mecca și Medina”, că le-a permis necredincioșilor, adică forțelor armate americane, să construiască bazele aviatice militare în Arabia Saudită înainte, în timpul și după războiul din 1991. Participarea saudită la cel de-al doilea război din Irak, în 2003, a fost de aceea enorm de riscantă.

Prințul sună de pe mobil în timp ce se afla la un restaurant din Georgetown cu familia și anturajul său, în total douăzeci de persoane, și îi comunică scurt că voia să-l vadă și că era important.

Ziua de lucru se încheiase și George W. Bush stătea doar cu Condoleezza Rice în Camera Ovală, ca să vorbească despre un lucru pe care ea voia să-l discute: consecințele unui nou eșec în acțiunea de prindere a submarinului S-l Ierusalim și ale unei noi înfrângeri militare, dar și un lucru pe care el voia să-l discute: consecințele unei desființări totale, o dată pentru totdeauna, a submarinului ăluia.

Când prințul Bandar sună și anunță că a sosit, renunțară la discuție. Trebuia doar să-l aștepte și să asculte ce avea de spus.

Pentru că era ceva al dracului, altfel nu obișnuia el să profite de privilegiul aparte de care se bucura. Își comandară fiecare câte un sendviș cu pâine integrală, ceapă prăjită și rosbif, fără maioneză, apă minerală și cafea decofeinizată, pe care le mâncară repede înainte să vină prințul.

Când prințul intră în Camera Ovală, deși arăta cam grăbit, începu să-l întrebe pe prietenul lui George de familie, de starea tatălui lui, de sănătatea soției și de alte chestii de-astea. Abia după, trecu la subiect.

— Domnule președinte – scuză-mă că mă adresez atât de formal, George, dar mă adresez ție în calitate de președinte – avem o problemă acută. Acum o oră, submarinul acela, știi tu, Al Quds, a intrat în portul Jeddah să alimenteze cu carburant. E și acum acolo, în ochii tuturor. Asta e problema noastră.

— Ce, ce submarin? Vrei să spui *acel* submarin? întrebă George W. Bush. Cu alte cuvinte, e încă în Golful Persic, ce bine!

— Nu, nu în Golful Persic, prietene. Este în Jeddah, oraș-port lângă orașul sfânt Mecca. În Marea Roșie, deci. Este foarte neplăcut, dar e adevărat.

— Puteți să-l scufundați și să arestați echipajul? întrebă George W. Bush cu optimism înflăcărat.

— Nu, dragă prietene, nu putem să facem asta. Am fost luați prin surprindere. O firmă palestiniană de transport a comandat loc la chei și alimentare, este o birocrație întreagă în portul din Jeddah. Și dintr-odată, chiar înainte de miezul nopții, își făcu apariția acest submarin, care alimentează acum din greu. Nu putem să-i împiedicăm, dar sper să scăpăm de ei cât de repede posibil. Și vreau să te rog, ca un prieten ce-mi ești, și prieten al familiei mele, să nu cumva să-ți vină vreo idee strălucită să ataci submarinul pe teritoriul nostru.

— Dar înainte ne-ați sprijinit întotdeauna în lupta împotriva terorismului! obiectă George W. Bush aproape trist, ca și cum ar fi fost dezamăgit.

— Da, George, v-am sprijinit. Dar ne-a costat. Înțeleg că vrei să-l prinzi, mai ales acum, după ce v-au scufundat cel mai bun submarin. Înțeleg asta. Dar nu ai voie să-l ataci pe teritoriul nostru, ar fi o amenințare gravă a puterii regale saudite și o

amenințare gravă a bunelor noastre relații de ani de zile. Te rog, deci, din inimă, să nu ataci pe teritoriul nostru. Și niciun cuvânt israelienilor, te rog! Toți știu că ei nu au sateliți proprii și un atac israelian va fi interpretat ca și cum voi le-ați dat ideea.

— Avantajul tactic este că avem poziția exactă a submarinului când iese din port, ceea ce se va-ntâmpla probabil înainte de răsărit, întrerupse hotărât Condoleezza Rice. Pentru ea, un atac militar împotriva Arabiei Saudite era și mai rău decât unul la Cape Town.

— Înțeleg, zise George W. Bush încruntat. Presupun că acea donna teroristă, Hosiannah sau cum o cheamă, e cam populară și la voi?

— Nu, George, obiectă domol prințul Bandar. Nu cam populară. E divină pentru mase, e Jeanne d'Arc a lumii musulmane. Dar cred că noi ne înțelegem, George. Apreciez cu adevărat prietenia noastră și cea dintre familiile noastre, să știi. Te rog să mă ierți dacă ți-am luat din timp, așa neanunțat, dar acum trebuie să mă duc înapoi la propria mea familie, care mă așteaptă nerăbdătoare cu cina. Mulțumesc că mi-ai acordat o parte din timpul tău, George.

*

* *

Un portavion american este cea mai formidabilă mașină de război care a existat vreodată pe pământ. Teoretic, poate să distrugă totul în calea sa, pe o rază de 800 de kilometri din centru, adică portavionul însuși. O navă de genul ăsta are 24 de etaje, o punte de zbor de 90 metri lățime și 6 000 de oameni la bord. Este inima și creierul forței de luptă, cu avioane de atac, avioane de recunoaștere, avioane de supraveghere radar și avioane antisubmarin. În jurul acestui centru peste care domnește comandantul contraamiral, sau, mai bine zis, corespondentul în timpurile moderne al unui general roman, este o flotă compusă din crucișătoare teleghidate, distrugătoare, fregate și două submarine antisubmarin.

Statele Unite ale Americii dețin nouă asemenea forțe militare, răspândite pe oceanele și mările lumii. Președintele poate ordona în orice moment oricăreia dintre aceste forțe de luptă să meargă oriunde și să distrugă orice dorește președintele să distrugă.

Forța militară permanentă din Oceanul Indian, cu portavionul USS George Washington ca vas amiral, sub comanda contraamiralului Daniel E. Slepp, a primit ordin de la președinte să meargă în Marea Roșie, să găsească și să lichideze submarinul care de-acum era, în mod garantat, încercuit.

Forța militară se afla la doar opt ore de Jeddah când a primit un așa-numit ordin roșu, direct de la președinte, obiectul fiind la Jeddah. Odată cu ordinul veniră și instrucțiuni severe: să nu se execute un atac atâta timp cât inamicul se afla în port sau în apele teritoriale saudite.

Prima măsură luată de contraamiralul Slepp era de la sine înțeleasă: să trimită un avion în recunoaștere, ca să confirme poziția obiectivului. Când primi confirmarea, restul părea foarte simplu. Avioane de recunoaștere a submarinelor fuseseră trimise ca să cerceteze zonele cu apă mai puțin adâncă de-a lungul coastei saudite. În apele mai adânci domneau cele două submarine antisubmarin. Portavionul se ținu deoparte, inamicul era totuși înarmai cu torpile rusești Schkval. Submarinele de atac fuseseră trimise în prima linie, urmate de fregate și distrugătoare, numai bune în atacul împotriva unui submarin. Crucișătoarele teleghidate primiseră o poziție mai retrasă, în apropierea portavionului.

Supravegherea constantă a portului din Jeddah confirmă toate informațiile; aveau control deplin asupra submarinului inamic când plecase, înainte de răsăritul soarelui, și intrase în apă.

Un lucru de care contraamiralul Daniel E. Slepp era foarte mulțumit era că îl avea ca expert tactic la bord pe unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Se cunoșteau din tinerețe și amândoi ziceau că e ciudat ca doi fii de țăran, fiecare din fundul lui de provincie din Kansas, să nimerească unul lângă altul la sfârșitul unei cariere lungi, la fel de ciudat ca și în tinerețe, când au început școala de cădeți în aceeași zi. Poate câmpurile cât vezi cu ochii din Kansas semănau oarecum cu marea, poate că așa a început dorul de mare al fiului de țăran.

La răsăritul soarelui, la ora 6.00, s-au întâlnit pe punte. Binedispuși și cu câte o cană mare de plastic cu cafea, se așezară într-un loc ferit care putea contrabalansa agitația

mării. Chiar și un portavion se mișca destul dacă era un vânt mai tare.

— Deci se apropie clipa morții, îl salută prietenul John Robbin când veni pe punte.

— Da. Dacă dracul ăsta nu s-a furișat către nordul Mării Roșii, în curând îl strângem de coaie, răspunse contraamiralul Slepp. Deși, de ce-ar face-o de fapt? Nu cred că se gândește să treacă prin canalul Suez, adăugă el chicotind.

— Îngrozitor de tristă întâmplarea cu USS Jimmy Carter, mormăi comandorul Robbins. Cred că au avut ghinionul dracului, nimeni nu pierde obiectivul în poziția aia.

Cei doi comandanți de pe nava USS George Washington ar fi fost, cu siguranța, mai puțin relaxați dacă ar fi primit informații exacte despre mersul adevărat al evenimentelor în confruntarea dintre cel mai de seamă submarin al flotei proprii și submarinul terorii. Dar Pentagonul clasase drept secrete toate rapoartele în problemă, în asemenea hal încât în situația actuală presa americană știa mai mult despre condiția de muritor a submarinului S-l Ierusalim decât comandanții de pe USS George Washington. Și niciunul dintre ei nu citea ziare, mai ales nu ziare de-alea de scandal, cu o sută de pagini, din New York și Washington. Marea Roșie își arăta acum partea cea mai însorită. Vremea era bună și vântul potolit. Dacă cei doi comandanți pe puntea vasului USS George Washington așteptau ceva, atunci era un raport rapid de la unul dintre submarinele de atac, că obiectivul a fost localizat și distrus. Deși timpul trecu și nu se întâmplă nimic, când pe la mijlocul dimineții, se întâmplă ceea ce se așteptau cel mai puțin. Deodată, în splendoarea soarelui din largul mării fără de sfârșit, în fața lor, S-l Ierusalim apăru la suprafață. Nu aveau nicio îndoială asupra identificării, niciun submarin de genul ăsta nu mai era în activitate undeva. Mai mult, văzură cu ochiul liber drapelul palestinian în fața turnului de la o distanță de câteva mile. Dar submarinul mai avea și un drapel alb, mare, și o persoană fu zărită în turn.

— Sfântă Mamă a Dumnezeului și toate scrumbiile, ce naiba e asta! izbucni contraamiral Slepp.

— E inamicul nostru, frate, constată comandor Robbins, după un control rapid cu binoclul. Au steagul alb și ar fi putut să

tragă de mult. Dau alarma!

Exista și un ordin alternativ la instrucțiunile de la Casa Albă, mă rog, mai la sfârșit și poate mai mult formal. Era să „aducă” submarinul inamic. Steagul alb al păcii de la cineva care ar fi putut de mult să tragă ca să omoare trebuia, de aceea, luat în serios. Amândoi prietenii de pe puntea USS George Washington fură de acord cu asta.

Transmisionistul anunță peste numai câteva secunde că aveau contact direct radio. Se cuplă un telefon și i se dădu comandantului de navă.

— Gândește-te, pentru Dumnezeu, că vorbești unui superior care are Navy Cross, rânji comandorul Robbins și arătă vesel spre telefon. Pentru el situația nu era critică, și asta ori din lipsă de fantezie, ori poate doar din experiență și logică militară navală. În cazul în care comandantul submarinului ar fi avut intenție să tragă cu torpilele în USS George Washington – Dumnezeul nostru care ne-ai născut, ce catastrofă ar fi fost! – ar fi făcut-o deja. Acum voiau să discute, doar atât. Simplu ca bună ziua, și în Kansas și oriunde în lume.

Contraamiralul Slepp apăsă pe butonul de difuzor al telefonului și ridică receptorul.

— Aici contraamiral Daniel E. Sleep! urlă el. Cu cine vorbesc?

— Cu viceamiralul Carl Hamilton, comandantul flotei palestiniene, bubui răspunsul peste punte, așa de tare încât mai mulți ofițeri tineri se aplecară. Contraamiralul Slepp ajustă sunetul.

— Ați venit să predați submarinul marinei americane, domnule amiral? întrebă el încercând, prin semne, să înțeleagă ce măsuri pregătea comandantul tactic și prietenul lui.

— Negativ, domnule amiral. Am ieșit la suprafață să vă convingem prietenește să ne dați salvconduct și să nu luați măsuri ostile nouă.

— Negativ, domnule amiral. Ori acceptăm capitularea voastră și ne predați nava, ori vă scufundăm. Ce vreți?

— Niciuna, amiral. Vreau să vă menționez… vreau să vă menționez mai multe lucruri și vă rog să mă ascultați până la capăt, altfel putem amândoi să complicăm situația. OK, domnule amiral?

— Răspunsul e da. Prezentați-vă intențiile, domnule amiral!

— Mulțumesc, amiral. În primul rând avem patru torpile Schkval îndreptate spre patru părți ale navei dumneavoastră, trapele de torpile sunt deschise, dacă mor voi scăpa maneta care ține torpilele sub control. Ați înțeles până aici?

— Vă aud, domnule amiral. Mai departe?

— Avem cincisprezece prizonieri americani de pe USS Jimmy Carter. Numele lor este transmis chiar acum prin radio la Crucea Roșie, sunt sigur că filajul radar de pe nava dumneavoastră și-a dat deja seama. Intenția noastră este să ne întoarcem la Cape Town, să predăm prizonierii și apoi să plecăm din zonă. Încă un lucru. Conversația dintre noi se transmite direct prin satelit la televiziunea Al Jazeera. Ați înțeles, domnule contraamiral?

— Înțeles. Cer o scurtă pauză, domnule amiral!

— Se aprobă. Reluați contactul când vreți. Dar eu stau în continuare cu degetul pe trăgaci și dumneavoastră aveți 6 000 de vieți americane la bord. Încheiat!

Ceea ce începuse ca o manevră puțin neconvențională, dar fără riscuri, se transformă acum într-un veritabil infern. Vechii prieteni din Kansas se holbau unul la altul în speranța că celălalt va spune cuvântul potrivit într-o situație ca asta.

Era o situație nouă și care nimănui, niciodată, nu i-a trecut prin minte că se poate întâmpla. Fiecare rachetă care s-ar fi apropiat de submarin ar fi fost văzută de departe cu ochiul liber, în plus, aveau și radarul scos. Corvete care să poată trage cu tunuri automate nu se găseau în apropiere, pentru că vânau submarinul departe de aici. Patru torpile Schkval în corpul navei USS George Washington erau o catastrofă garantată, imposibil doar de evaluat în detaliu.

Secția de transmisiuni confirmă că o listă cu nume era trimisă la Crucea Roșie, în patru minute CENTCOM din Tampa le confirmă că numele membrilor echipajului de pe USS Jimmy Carter erau autentice și persoanele erau date dispărute. Dar și că acele informații erau clasificate ca strict secrete.

— Atunci avem două întrebări simple, constată expertul tactic și vechiul prieten al comandantului navei. Vrem să omorâm cincisprezece prizonieri americani? Vrem să riscăm să scufundăm USS George Washington?

— Nu, la dracu! Bineînțeles că nu! mârâi contraamiralul Slepp și se lovi disperat cu pumnul peste frunte. Imposibil!

— Așa deci, oftă prietenul și îi făcu semn, aproape ușurat, să ia telefonul.

Epilog

S-l Ierusalim navigă din nou, atrăgând și mai mult atenția de data asta, în bazinele portuare din Cape Town. Cei cincisprezece prizonieri de război americani fuseseră predați statului sud-african. Fără condiții. Nu existau prizonieri palestinieni în SUA să fie dați la schimb, nici măcar la Guantanamo.

În timpul scurt cât alimentară cu petrol în Cape Town, Mouna al Husseini acordă un singur interviu, și anume televiziunii de stat sud-africane. În acel interviu, Mouna confirmă ceea ce mass-media americană dezvăluise deja, că două submarine americane, USS Jimmy Carter și USS Alexandria le pregătiseră o ambuscadă în apele teritoriale sud-africane. Au deschis focul, apoi USS Alexandria a capitulat și a părăsit zona. Ea declară de asemenea că misiunea submarinului S-l Ierusalim fusese îndeplinită și că se gândeau să-l vândă înapoi Rusiei, printre altele pentru că situația economică din Gaza era disperată. Dar că nu renunțau la revendicările politice de eliberare a fâșiei Gaza.

Când S-l Ierusalim, fără alte festivități sau permisii pentru membrii echipajului, se scufundă și dispăru, nu i-a mai așteptat niciun submarin de atac după ce au trecut de coasta sud-africană.

*

* *

Ministrul apărării Donald Rumsfeld își dădu demisia. Un număr considerabil de voci cereau să fie chemat în fața Curții Marțiale, acestea având sprijinul nu numai al democraților – bineînțeles – ci și al majorității republicane din Senat și a noii minorități republicane din Camera Reprezentanților.

Un proces la Curtea Marțială împotriva unui ministru al apărării, în anul dinaintea campaniei electorale prezidențiale, ar fi fost o catastrofă politică. În mass-media americană, Rumsfeld era în momentul acela considerat ca un om nu prea întreg la minte, numai și pentru faptul că, în ciuda tuturor evidențelor, a riscat pierderea unui portavion american cu 6 000 de oameni la bord.

Când Consiliul de Securitate ONU a votat rezoluția prin care fâșiei Gaza trebuia să i se asigure suveranitate teritorială pe

uscat, pe apă și în aer și, în același timp, că această suveranitate teritorială va fi garantată de forțele ONU din țări neutre, și apoi că suveranitatea includea și dreptul la port propriu și aeroport internațional, rezoluția a fost aprobată cu 14–0, SUA abținându-se să-și folosească dreptul de veto.

George W. Bush explică, puțin enigmatic, că îi mulțumea lui Dumnezeu pentru această decizie înțeleaptă, cifrele lui de popularitate crescând cu un procent. Ceea ce însemna însă că doar Richard M. Nixon, în toată istoria americană, mai fusese atât de impopular, cel puțin de când se făceau asemenea sondaje.

*

* *

Ce s-a întâmplat cu S-l Ierusalim e foarte neclar. Satelitul de filaj american afirmă că văzuse submarinul în chei la Severomorsk, la nord de Murmansk, după Anul Nou și că un șir lung de mașini negre de lux erau parcate în zona altfel destul de săracă. Nu s-a făcut însă niciodată vreo declarație publică cum că președintele Vladimir Putin ar fi preluat, personal, submarinul.

După două luni de la catastrofă, USS Jimmy Carter a fost scos de la 260 de metri adâncime, în apropiere de coasta sud-africană. Reactorul atomic scăpase, în mod miraculos, de daune serioase și se blocase automat în momentul naufragiului. Paisprezece dintre marinarii morți nu au mai fost găsiți niciodată, restul fuseseră transportați și îi se făcu o înmormântare militară cu onoruri la cimitirul Arlington, în apropierea Pentagonului.

Acțiunea de căutare a submarinului israelian dispărut Leviathan fusese fără rezultat. L-au găsit în golful Akaba, după ce președintele palestinian Mahmoud Abbas, fără alte comentarii, indică poziția exactă.

*

* *

Cel mai surprinzător rezultat politic al celor „20 000 de leghe de teroare sub mări”, cum numi un agresiv ziarist neoconservator toată povestea în *Wall Street Journal,* fu o bagatelă, din punct de vedere formal.

Contraamiralul Mouna al Husseini primi o invitație înalt oficială de la Congresul Statelor Unite ca, împreună cu

comandorul Martin L. Stevenson, să fie decorată cu Navy Cross, o distincție pe care, potrivit noii majorități în congres, o merita și cu care ar fi trebuit să fie onorată de mult timp.

Sigur că erau mașinațiuni de politică internă, toți comentatorii politici dezvăluind motivul pentru care majoritatea democrată era atât de zeloasă în această problemă. Dacă îi acordau o asemenea distincție celebrei „Madame Terror", o absolveau de vina de a fi omorât marinari americani. În consecința, fostul ministru al apărării, Donald Rumsfeld, fu găsit vinovat pentru toată nenorocirea. Evident, împreună cu George W. Bush.

Contraamiralul al Husseini a fost foarte echilibrată, strictă și laconică în discursul de mulțumire ținut în fața congresului. Își începu discursul spunând că îl felicită mai înainte de toate pe comandorul Stevenson pentru atitudinea curajoasă de care a dat dovadă atunci când, încălcând, cu bună știință, ordine absurde, a salvat multe vieți. Actul lui de curaj a arătat că rațiunea are întotdeauna o șansă și că acest comandor este un exemplu pentru toți tinerii din lume care se gândesc sau visează să se înroleze în forțele armate pentru a lupta în slujba libertății și democrației.

Își încheie discursul cu câteva propoziții simple, care deveniră aproape clasice:

— Eu nu am vrut niciodată să fim dușmani și totuși am fost. Dușmanii se întâlnesc, însă și se despart. Și se pot din nou întâlni și deveni prieteni. Niciodată nu e prea târziu. Speranța nu trebuie lăsată să moară. Eu sunt palestiniancă și în acest moment onorată că mă considerați prietena voastră. Așa să rămână pentru totdeauna, dacă nu din alt motiv, cel puțin pentru că speranța nu trebuie lăsată să moară. Dumnezeu să binecuvânteze Statele Unite ale Americii și Palestina!

Congresul a aplaudat-o, în picioare, mai mult de un minut și jumătate. Apoi, împreună cu comandorul Stevenson, au mers la cimitirul din Arlington și au depus câte o coroană de flori, una lângă alta, la monumentul încă neterminat, ridicat în memoria marinarilor de pe USS Jimmy Carter căzuți la datorie și la mormântul soldatului necunoscut.

După ceremonie, Mouna al Husseini dispăru pe cât de repede, pe atât de misterios, din lumina rampei și de la toate talk show-urile care o așteptau la programul de seară. Ceva

mai târziu, într-un interviu luat de Robert Fisk și publicat în *The Guardian*, pe când Mouna inaugură portul din Gaza, și-a explicat dispariția declarând enigmatic că a vrut să intre într-un con de umbră.

Gurile rele dintre jurnaliștii din Washington spuneau însă că doamna contraamiral al Husseini nu numai că primise un ajutor substanțial de la experții în discursuri din Washington, dar că își petrecuse apoi toată seara și o parte din noapte la unul dintre favoriții republicanilor la postul de președinte, Condoleeza Rice. Vecinii din Watergate au reclamat că în seara cu pricina au auzit „muzică rock etnică dată la maximum” până către orele dimineții.

*

* *

Viceamiralul Carl Hamilton a fost zărit o singură dată, și atunci în grabă. Ambasada suedeză din Moscova confirmă că viceamiralul se prezentă să-și prelungească pașaportul care îi expirase de mult.

Nu exista niciun cadru legal să i se respingă cererea, „pentru că nu existau neclarități în ceea ce privește identitatea cetățeanului suedez”. Suedia și Rusia nu încheiaseră nicio înțelegere cu privire la extrădarea infractorilor căutați de poliție. De altfel, autoritățile ruse negară că cel căutat de poliție se afla pe teritoriu rus. În mod paradoxal, confirmară însă și că viceamiralul Hamilton și contraamiralul Petrov primiră, la o ceremonie comună, a doua medalie Eroul Rusiei.

Mulțumesc în mod deosebit lui

OVE BRING, profesor universitar de Drept internațional, FOI, Stockholm

ANDERS JÄRN, comandor, comandant de flotilă, Flotila 1 de submarine, Kariskrona

MOHAMMAD MUSLIM, imam, Londra

MATS NORDIN, căpitan-comandor, Direcția de echipament și dotare militară

EDVARD PIPER, căpitan, Flotila a 3-a militară, Kariskrona

JENS PLAMBECK, căpitan-comandor, Flotila 1 de submarine, Kariskrona

Fără ajutorul acestor experți în materie, submarinul S-l Ierusalim nu ar fi ajuns departe, nici pe sub apă, nici în politica internațională.

Cu siguranță că am înțeles greșit unele detalii din materialul tehnic cuprinzător, cu care m-am luptat mai întâi să-l înțeleg și apoi să-l prezint pe înțelesul tuturor. Niciunul dintre acești experți, foarte bine pregătiți, răbdători și amabili, nu sunt vinovați pentru asta.

S-l Ierusalim este dotat cu o tehnologie a viitorului, care, după câte știu, încă nu funcționează operativ. Este vorba de „a vedea" la mare depărtare în mediul subacvatic. Performanța suedeză este deocamdată de aproximativ zece metri, dar cursa pentru perfecționarea tehnologiei până la gradul de performanță similar celui de la bordul navei S-l Ierusalim este în plin avânt, în toată lumea.

Fără acest mic, dar extrem de important, avans tehnologic de la bordul „submarinului terorii", ar fi fost greu să scriu romanul. A fost nevoie de o minciună neînsemnată ca să pot face povestirea verosimilă.

Am împrumutat de la alți doi scriitori informații esențiale. Este vorba în primul rând de romanul documentar al Verei Efron *La revedere, Kursk-ul meu* (Editura Efron & Dotter SA, 2004) care descrie locuri din Rusia și tradiții marinărești.

Informații importante și imaginile din interiorul elitei conducătoare americane le-am împrumutat de la jurnalistul american Bob Woodward.

Woodward a avut dreptul exclusiv de a se afla în preajma

președintelui George W. Bush și a colaboratorilor săi, în schimbul scrierii unor apologii ca *The Commanders* (1991), *Bush al War* (2002) și *Plan of Attack* (2004). Propriile mele posibilități de a face o cercetare de acest gen au fost, din mai multe motive, inexistente.